

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

ELIZABETH HOYT

Cesur Gardiyan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

CESUR GARDİYAN

Pegasus Yayınları: 2358

Cesur Gardiyan
Elizabeth Hoyt
Özgün Adı: Dearest Rogue

Editör: Çiçek Eriş
Düzeltili: Gizem Yeşildal Sarp
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2021
ISBN: 978-605-299-996-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2021
Copyright © Nancy M. Finney, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Grant Central Publishing, New York,
New York USA'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ELIZABETH HOYT

CESUR GARDİYAN

İngilizceden çeviren:

Nalan Yüce

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

*En sevdiğim dayım,
ailedeki gerçek hikâyeci Frank Kerr'e.*

Teşekkürler

Kitap yazıyor olabilirim ama bir kitabı hazırlamak için koskoca bir ekip gerekiyor.

Harika editörüm Amy Pierpont'a, muhteşem temsilcim Robin Rue'ya, fevkalade beta okuyucum Susannah Taylor'a, her zaman hazır ve nazır olan pazarlama ve tanıtım müdürüm Jodi Rosoff'a, son olarak da uzun zamandır cefamı çeken, gereksiz noktalama işaretlerine rağmen tüm zorluklara göğüs germiş olan S. B. Kleinman'a teşekkür ederim.

Hepinize minnettarım!

Ayrıca köpek Toby'ye ismini verdiği için Facebook arkadaşım Judith Sandrel Voss'a da özel olarak teşekkür ederim!

Birinci Bölüm

*Bir zamanlar, denizin kenarında yaşayan ve üç oğlu olan bir
kral varmış.*

En küçük oğlunun adı Corineus'muş...

– Kelpie'den

Haziran 1741

Londra, İngiltere

Önceden Dördüncü Süvari Birliği'nde olan Yüzbaşı James Trevillion tehlikeli yerlerde bulunmaya alışkındı. St. Giles'ın karanlık sokaklarında eşkıyaları kovalamış, Dover'ın sarp kayalıklarında sayısız kaçakçı yakalamış ve bir isyanın ortasında Tyburn darağaçlarında güvenliği sağlamıştı. Ancak şu ana kadar Bond Caddesi'ni bunların arasında saymamıştı.

Günlerden güneşli bir çarşamba, ikinci vaktiydi ve Londra'nın şık kalabalıkları servetlerini gösterişe harcamakla meşgulken yaklaşan şiddetten habersizdi.

En azından Trevillion'un koruması altındaki kişi öyleydi.

"Furtleby's'den gelen paketi aldınız mı?" diye sordu Leydi Phoebe Batten.

Wakefield Dükü'nün kız kardeşi Leydi Phoebe etine dolgun, insanın dikkatini dağıtacak güzellikte bir kadındı ve Trevillion hariç neredeyse herkese iyi davranırdı. Ayrıca kadının

gözleri görmüyordu, bu yüzden eli Trevillion'un sol kolunun üzerindeydi ve bu durum aynı zamanda Trevillion'un burada olma nedeniydi: onun korumasıydı.

“Hayır, Leydim,” diye yanıtladı onu Trevillion dalgınlıkla, bir –hayır, üç– iriyarı adamın güzel kıyafetler içindeki kalabalıktan sıyrılarak kendilerine doğru yaklaşmasını izlerken. Birinin yanağında çirkin bir yara izi vardı, diğeri ise koca kafalı bir kızıldı, üçüncününse alını yok denecek kadar dardı. Paspal kıyafetler içinde buraya son derece aykırı görünüyorlardı, korumakla yükümlü olduğu genç hanıma diktikleri bakışlarında belli bir niyet vardı.

Bu çok ilginçti. Şu ana kadar koruma olarak sorumluluğu, Leydi Phoebe'nin kalabalıkta kaybolmamasını sağlamaktan ibaretti. Genç kadın hiç doğrudan bir tehlikeyle karşı karşıya kalmamıştı.

Trevillion sağ elinde tuttuğu bastonuna ağırlığını vererek adamların arkasını görebilmek için eğildi. Harika. Dördüncü bir adam daha vardı.

O anda göğsünün öfkeli bir kararlılıkla gerildiğini hissetti.

“Çünkü o dantel çok güzeldi,” diye devam etti Leydi Phoebe o sırada, “fiyatı da çok uygundu ve uzun bir süre daha bulamayacağımdan eminim. Girdiğimiz dükkânlardan birinde bıraktıysam buna çok üzüleceğim.”

“Öyle mi?”

En yakınlarındaki yabancı –alını dar olan– yan tarafında bir şey gizliyordu, belki de bir bıçaktı bu. Bir tabanca mıydı? Trevillion bastonunu sol eline geçirerek göğsündeki çapraz siyah deri kemere tutturulmuş kılıfların birinden kendi tabancasını çekti. Sağ bacağı aniden desteğini kaybedince isyan etti.

İki el atış, dört adam. Çok avantajlı olduğu söylenemezdi doğrusu.

“Evet,” diye yanıtladı o sırada Leydi Phoebe. “Üstelik Bay Furtleby bana dantelin Isle of Man’de kelebek kanatlarını dokuyan çekirgeler tarafından üretildiğini anlatmayı da ihmal etmedi. Son derece özel.”

“Sizi *dinliyorum*, Leydim,” diye mırıldandı Trevillion, birinci irikiyım bembeyaz bir peruk takmış yaşlıca bir züppeyi kenara ittiği sırada. Züppe bunun üzerine küfürler savurarak yumruğunu salladı.

Yabani ona dönüp bakmadı bile.

“Dinliyor musunuz?” diye sordu Phoebe tatlılıkla. “Çünkü...”

Yabani elindeki tabancayı onlara doğrultunca Trevillion ateş ederek adamı göğsünden vurdu.

Leydi Phoebe, Trevillion’un koluna yapıştı. “Ne...”

İki kadın –ve az önceki züppe– çılgılık attılar.

Diğer üç adam koşmaya başlamıştı. *Onlara* doğru.

“Sakın beni bırakmayın,” diye emretti Trevillion, hızlıca etrafına bakınarak. Kalan tek kurşunuyla üç adamı alt etmesine olanak yoktu.

“Sizi neden bırakayım ki?” diye sordu Leydi Phoebe aksi bir sesle.

Trevillion gözücuyla genç kadının altdudağını küçük bir kız çocuğu gibi dışa doğru ittiğini fark etti. Trevillion az kalsın gülümseyecekti. *Az kalsın*. “*Sola*. Şimdi.”

Genç kızı o yöne doğru iterken sağ bacağı ona adeta cehen-nemi yaşıatıyordu. Lanet olası bacağı yüzünden yığılıp kalmasa iyi olacaktı. İlk tabancasını kılıfına sokup diğerini çekti.

“Birini mi vurdunuz?” diye sordu Leydi Phoebe, çılgılık atan bir kadın hızla yanından geçerken. Leydi Phoebe, Trevillion’a doğru sendeleyince adam sol kolunu onun ince omuzlarına dolayarak iyice kendine çekti. Paniklemiş kalabalık etraflarında koşuşturdukça ilerlemeleri güçleşiyordu.

“Evet, Leydim.”

İşte. Birkaç adım ötede küçük bir oğlan elinde bir atın dizginlerini tutuyordu. Hem de cadde üstünde. Kargaşadan etkilenen hayvan delirmiş gibi bakıyor, burun delikleri de hızla açılıp kapanıyordu ama neyse ki tabancanın sesiyle kaçmamıştı. Bu da iyiye işaretti.

“Neden?” Phoebe’nin yüzü Trevillion’a dönüktü, sıcak nefesi çenesine değiyordu.

“O an iyi bir fikirmiş gibi geldi,” diye karşılık verdi Trevillion sertçe.

Arkasına baktı. Saldırganların ikisi, yaralı yüzlü ve biri daha, bir grup bağrıışan sosyete hanımının arkasında mahsur kalmıştı. Ancak kızıl saçlı olan dirsekleriyle kalabalığı yararak doğruca üzerlerine gelmeye başlamıştı.

Lanet olsun. Onları Phoebe’nin yanına yaklaştırmayacaktı.

Onun gözetiminde olmazdı.

Bu sefer olmayacaktı.

“Onu öldürdünüz mü?” diye sordu Leydi Phoebe bu kez sesinde apaçık bir ilgiyle.

“Olabilir.” Atlı çocuğun yanına ulaşmışlardı. Trevillion atın üzengisini alır almaz hayvan başını çevirse de hareketsiz kalmaya devam etti. Akıllı hayvan. “Şimdi yukarı.”

“Nereye yukarı?”

“Atın üzerine,” diye homurdandı Trevillion genç kızın elini atın eyerinin üzerine koyarak.

“Hey!” diye bağırdı o sırada çocuk.

Leydi Phoebe akıllı bir kızdı. Eliyle üzengiye yoklayarak ayağını yerleştirdi. Trevillion elini onun geniş kalçasının altına sürerek hızla atın üzerine itti.

“Uf.” Leydi Phoebe hayvanın ensesine tutunsa da korkmuş görünmüyordu.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Trevillion. Çocuğun gözleri, yüzbaşının diğer elindeki tabancayı görmesiyle şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

Trevillion bastonunu yere fırlatarak pek de zarif olmayan hareketlerle Leydi Phoebe’nin arkasına tırmandıktan sonra çocuğun elinden dizginleri çekti aldı. Sağ elinde tuttuğu tabancayla, sol kolunu Leydi Phoebe’nin beline doladı ve onu sertçe göğsüne doğru çekti. Dizginler hâlâ elindeydi.

Kızıl saçlı dev o anda ata yetişerek yularına uzandı, yüzündeki ifade korkunçtu.

Trevillion onun yüzünün ortasına ateş etti.

Kalabalıktan bir çığlık yükseldi.

At yarı saha kalkarak Leydi Phoebe’yi Trevillion’un kucağına fırlatsa da yüzbaşı atı dizleriyle eşkin gitmeye zorlarken tabancasını kılıfa soktu.

Karada sakat olarak biliniyor olabilirdi ama Tanrı biliyordu ya, at üzerinde bir iblisten farkı yoktu.

“Peki ya *bunu* öldürdünüz mü?” diye bağırdı Leydi Phoebe, Trevillion atı bir arabanın etrafından dolaştırdığı sırada. Genç kızın şapkası düşmüştü. Açık kahverengi bukleleri Trevillion’un dudaklarını yalıyordu.

Onu kurtarmıştı. Onu kurtarabilmişti ve şu an başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

“Evet, Leydim,” diye mırıldandı Trevillion, Phoebe’nin kucağına. Sesi dümdüz, hatta neredeyse umursamaz çıkmıştı. Trevillion, genç kadını kollarının arasında tutmanın içinde yol açtığı duyguların anlaşılmasını istemiyordu.

“Ah, güzel.”

Trevillion hafifçe öne eğilerek genç kadının masum ve yasak saçından yayılan tatlı gül kokusunu içine çekti ve atı dörtnala koşmaya zorlamasıyla Londra’nın kalbinde ilerlemeye devam ettiler.

Bunu yaparken Leydi Phoebe başını geriye atarak rüzgâra karşı kahkaha attı.

Phoebe başını Yüzbaşı Trevillion'un omzuna yasladı, bu oldukça uygunsuz bir hareketti. Altlarındaki atın hızlanmasıyla yüzünü yalayan rüzgârı hissetti. Kendi kulağındaki yankılanmasını duyuncaya kadar attığı mutlu ve özgür kahkahanın farkında bile değildi.

“Ölüm sizi güldürüyor mu, Leydim?” Korumasının aksi sözleri en neşeli insanın bile ruhunu karartacak türdendi ancak Phoebe, son altı ayda Trevillion'un iç karartıcı hallerine alışmıştı. Tavrını ve kendisini görmezden gelmeyi çoktan öğrenmişti.

Yani en azından çoğu zaman.

“Gülüyorum çünkü yıllardır ata binmiyorum,” diye yanıtladı Leydi Phoebe sesinde siteme benzer bir tonla. Sonuçta o da bir insandı. “Ve sizin de bu sevincime sahte suçluluk duygusuyla gölge düşürmenize izin vermeyeceğim, ne de olsa o zavallı adamı öldüren ben değil, sizdiniz.”

Trevillion atın bir köşeyi dönmesiyle homurdandı. Birbirine yaslanan bedenleri adeta tek vücutmuş gibi yana eğildi. Phoebe'nin yaslandığı göğüs geniş ve güçlüydü, sırtına batan kılıf içindeki tabancalar ise şiddete olan yatkınlığının bir hatırlatıcısıydı. Yanından geçtikleri adamın öfkeli haykırışını duyunca Phoebe kıkırdamamak için kendini zor tuttu. Tuhaf. Bu adamı sıkıcı bulsa da Trevillion'un kendisini güvende tutacağından bugüne kadar asla şüphe duymamıştı.

Phoebe'den fazla hoşlanmasa da.

“Size zarar vermeye çalışıyordun, Leydim,” diye karşılık verdi Trevillion, atın küçük bir engelin üzerinden atlamasıyla kolu belini sıkıca sararken sesi yine kupkuru çıkmıştı.

Ah, şu duygu! İçinden gelen o sevinçle çılgılık atma isteği ve dayanılmaz hafiflik hissi, atın nalları yere değdikçe gelen

gümbürtü sesiyle altındaki güçlü kasların zarif hareketleri. Phoebe'nin az önce söylediklerinde abartı yoktu: bu duyguları hissetmeyeli *yıllar* olmuştu. Phoebe doğuştan kör değildi. Aslına bakılırsa on iki yaşına kadar görüşü gayet normaldi, gözlük bile takmasına gerek olmamıştı. Şimdi tam olarak ne zaman başladığını hatırlayamıyordu ancak günün birinde görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı. Gözleri parlak ışığa acıyla tepki vermişti. O zamanlar endişelenmesini gerektiren bir durum değildi.

En azından ilk başlarda.

Şimdi... şimdi yirmi bir yaşındaydı ve bir yılı aşkındır tamamen kördü. Ah, parlak güneş ışığının altında bazı gölgeleri seçebiliyordu ancak bugünkü gibi bulutlu bir günde?..

Hiçbir şeyi göremiyordu.

Ne gökyüzündeki kuşları ne güllerin yapraklarını ne de yüzüne ne kadar yaklaştırırsa yaklaştırsın kendi parmaklarının tırnaklarını görmesi mümkündü.

Artık bütün bu manzaralardan mahrumdu Phoebe ve onlarla birlikte hayatın belli başlı basit zevklerinden de.

Örneğin ata binmek gibi.

Ellerini atın uçuşan yelesine doladı ve kendini Yüzbaşı Trevillion'un at üstündeki uzmanlığına teslim ederek keyfini çıkardı. Adamın atı yönlendirirken ortaya koyduğu zarafete aslında şaşırılmamıştı. Ne de olsa o eski bir süvariymi ve genç kıza sabahın erken saatlerinde yaptığı Wakefield ahırları ziyaretlerine de sıkça eşlik etmişti.

Etraflarında Londra'nın karmaşası, şiddeti hafiflemeksizin sürüyordu: arabaların ve tekerleklerin gümbürtüsü, binlerce ayak sesi, yükselen konuşma ve tartışma sesleri, mal satın alan, mal satan ve çalan insanların gürültüsü, ürünlerini pazarlayanların bağırtiları ve küçük çocukların attığı çığlıklar. Yanlarından geçen atların kaldırım taşlarına vuran nal sesleri

ve saat başı, yarım saatte bir, hatta çeyreklerde bile çalan kilise çanlarını da unutmamak gerekirdi.

At üstünde ilerledikleri sırada insanlar onlara öfkeyle bağırıyorlardı. Atın eşkin gidişi Londra için oldukça büyük bir hızdı ve atın kaslarının gerilişine ve gittikleri yönlerin ani değişikliğine bakılacak olursa da Trevillion onca trafiğin içinde yolunu bulmaya çalışıyordu.

Phoebe başını ona doğru çevirerek derin bir nefes aldı. Yüzbaşı Trevillion koku sürmemişti. Bazen üzerinden kahvenin yanı sıra atların belli belirsiz kokusunu alabiliyordu ancak onun dışında hiçbir kokusu yoktu.

Bu oldukça sıkıcı bir durumdu. “Şu an neredeyiz?”

Dudakları adamın yanağına uygunsuz bir biçimde yaklaşmış olmalıydı ancak onu göremediği için Phoebe emin olamıyordu. Yüzbaşının sağ bacağıнын total olduğunu, kendi boyunun onun çenesine ulaştığını ve sol elinin ortaparmağıyla yüzükparmağıнын arasında nasırı olduğunu da biliyordu ama bunun dışında adamın *nasıl görüldüğüne* dair en ufak bir fikri bile yoktu.

“Kokuyu alamıyor musunuz, Leydim?” diye yanıtladı onu Trevillion bir soruyla.

Phoebe başını hafifçe kaldırarak havayı kokladığı anda aldığı kokuyla burnunu kıvırdı; ortalık balık, lağım ve çöp kokuyordu. “Thames Nehri mi? Bizi buraya niçin getirdiniz?”

“Peşimizden gelmediklerinden emin olmaya çalışıyorum, Leydim,” dedi Trevillion her zamanki sakinliğiyle.

Bazı zamanlarda Phoebe elini kaldırıp yüzbaşının yüzüne bir tokat atsa adamın ne yapacağını merak ederdi. Ya da onu öpse? O zaman da bu delirtici sükûnetini sürdüreceğinden şüpheliydi.

Gerçi bu adamı öpmek gibi bir isteği yoktu. Bu korkunç olurdu! Dudaklarının bir uskumrunun dudakları kadar soğuk olduğundan emindi.

“Buraya kadar peşimizden gelirler mi sizce?” diye sordu Phoebe kuşkuyla. Bütün bu olanlara inanmak zaten zordu, her yer dururken Bond Caddesi’nde saldırıya uğrama olasılığı neydi ki! Phoebe sonradan dantelini hatırlayarak güzel bir alışverişin kaybına üzüldü.

“Bilemiyorum, Leydim,” diye yanıtladı Yüzbaşı Trevillion, sesinin aynı anda hem küçümseyici *hem de* duygusuz çıkmasını sağlayarak. “Alışkın olmadığımız yolları tercih etmemin nedeni de bu zaten.”

Phoebe atın yelesini sıkıca kavradı. “Pekâlâ, saldırganlar nasıl görünüyordu?”

“Alışlagelmiş ayaktakımına benziyorlardı.”

“Belki de zaten öyleydiler? Ayaktakımı yani,” diye karşılık verdi Phoebe. “Belki de aslında peşinde oldukları ben değildim.”

“Bond Caddesi’nde. Güpegündüz.” Adamın sesinde en ufak bir değişiklik yoktu.

Aslında dönüp onu aniden öpmesini çoktan hak etmişti bu adam.

Phoebe tuttuğu nefesini bıraktı. Artık iyice yavaşlamışlardı. Phoebe atın boynunu okşadı. Parmaklarının altında hissettiği tüyleri yumuşak ve biraz da yağlıydı. Hayvan sanki genç kadının Yüzbaşı Trevillion hakkındaki düşüncelerine katılıyormuşçasına burnundan soludu. “Benimle ne gibi bir işleri olabileceğini düşünemiyorum bile.”

“Fidye, evliliğe zorlamak için kaçırmak ya da sadece hırsızlık. Aklıma gelen ilk nedenler bunlar, Leydim,” dedi Yüzbaşı sözcükleri uzatarak. “Ne de olsa ülkenin en zengin ve nüfuzlu adamlarından birinin kız kardeşisiniz.”

Phoebe burun kıvrırdı. “Bugüne kadar size ne kadar patavatsız olduğunuzu söyleyen oldu mu, Yüzbaşı Trevillion?”

“Sadece siz, Leydim.” Başını çevirmiş olmalıydı çünkü Phoebe onun nefesini şakağında hissediyordu. Nefesinde hafif bir kahve kokusu vardı. “Hem de çeşitli vesilelerde.”

“Pekâlâ, izin verin bu vesileyle bir kez daha söyleyeyim o halde,” dedi Phoebe. “Şimdi neredeyiz?”

“Wakefield Malikânesi’ne yaklaşıyoruz, Leydim.”

Phoebe adamın bu sözleri üzerine içinde bulundukları durumun ne kadar korkunç olduğunu kavrayıverdi. *Maximus*.

Birdenbire gevezelik etmeye başladı. “Ah! Bildiğiniz gibi ağabeyim bugün fazlasıyla meşgul, yeni çıkaracakları kanun için toplantı...”

“Şu sıralar parlamento oturumu yok.”

“Bazen aylar sürebiliyor,” dedi Phoebe ciddiyetle. “Çok önemli! Ve... ve Yorkshire’daki şu arazi de su altında kalmış. Eminim ki gecenin yarısını endişeyle uyanık geçirmiştir. Yorkshire mıydı?” diye sordu Phoebe sesinde samimiyetsiz bir çaresizlikle. “Yoksa Northumberland mıydı? Onları birbirinden hiç ayırt edemiyorum, ikisi de kuzeyin ücra köşelerinde bir yerlerde. Her halükârda ağabeyimi meşgul etmemize gerek olmadığını düşünüyorum.”

“Leydim,” dedi Trevillion, sesinde erkeklere has bir inatla. “Size odanıza kadar eşlik edeceğim. Orada biraz dinlenip kendinize gelir...”

“Ben küçük bir çocuk değilim,” diyerek onun sözünü kesti Phoebe asi bir tavırla.

“Biraz çay içmek isteyebilirsiniz...”

“Meyve püresi de yiyebilirim. Dadımız bize çocuk odasında hep verirdi ve ben de bundan *nefret ederdim*.”

“Ben de bugünkü olayları gidip ekselanslarına rapor etmeliyim,” diyerek bitirdi Trevillion sözünü. Genç kızın ikide bir araya girerek sözünü kesmesinden en ufak bir rahatsızlık duymuşa benzemiyordu.

Ancak Phoebe'nin tam olarak önlemek istediği de *buydu*. Maximus bu sabahki olaylardan haberdar olduğu takdirde Phoebe'nin önüne daha da büyük engeller koyacaktı.

Bu olursa Phoebe aklını kaçırabileceğini düşünüyordu. “Bazen sizi gerçekten hiç sevmiyorum, Yüzbaşı Trevillion.”

“Bunun yalnızca bazen olmasından büyük bir memnuniyet duymaktayım, Leydim,” diye karşılık verdi adam ve sonra ata mırıldandığı birkaç sözcükle onu durdurdu.

Lanet olası. Wakefield Malikânesi'ne gelmiş olmalıydılar.

Phoebe son bir umutla adamın elini yakalayarak küçücük avuçlarının arasına aldı. “Ona söylemek *zorunda mısınız* gerçekten? Bunu yapmamanızı tercih ederim. Lütfen? Benim için?” Böyle şahsi bir ricada bulunması ne kadar da aptalcaydı, adamın bu hayatta kimseyi umursadığını sanmıyordu ama olmuştur işte: Phoebe çaresizdi.

“Üzgünüm, Leydim,” dedi Trevillion, sesinde en ufak bir duygu kırıntısı olmadan, “ancak ağabeyiniz için çalışıyorum. Böylesine önemli bir şeyi ondan gizleyerek görevimi tehlikeye atamam.”

Elini çekmesiyle Phoebe'nin elleri boş kaldı.

“Ah, madem ki göreviniz,” dedi Phoebe sesindeki hayal kırıklığını gizlemeye gerek duymadan, “size engel olmayayım.”

Zaten yersiz bir umuttu kapıldığı. Kalpsiz Yüzbaşı Trevillion'un var olmayan merhametine başvurmanın ne kadar anlamsız olduğunu bilmesi gerekirdi.

Adam onun huysuzluğunu görmezden geldi.

“Bir dakika,” dedi Trevillion genç kıza, aptal bir tavşan yavrusuyla konuşur gibi, sonradan, “Leydim,” diye ekledi. Phoebe, attan inmeye yeltenen adamın sıcaklığının ani kaybını hissetti.

Phoebe homurdanarak dediğini yaptı çünkü adamın zaman zaman kendisi hakkında düşündüğü gibi hiç de sersem biri değildi.

“Yüzbaşı!” Bu yeni işe başlamış uşağın, Reed’in sesiydi. Acelesi olduğu zamanlarda Doğu Londra aksanıyla konuşurdu.

“Hathaway ve Green’i çağır,” diye emretti Yüzbaşı Trevillion. Phoebe uşağın koşarak uzaklaştığını –belli ki malikâneye geri koşuyordu– sonra da yükselen erkek seslerini ve gittikçe çoğalan, oradan oraya koşuşturan ayak seslerini duydu. Kafa karıştırıcı bir durumdu. Phoebe hâlâ atın üzerindeydi, adeta mahsur kalmış, tek başına inemiyordu. Bir anda Trevillion’un sesini uzun zamandır işitmediğini fark etti. Yoksa çoktan içeri mi girmişti?

“Yüzbaşı?”

Altındaki at kımıldayarak bir adım geriledi.

Genç kız hayvanın yelesine tutundu. Dengesini kaybeder gibi oldu, *korkuyordu*. “Yüzbaşı.”

“Buradayım,” dedi Trevillion. Adamın derinden gelen sesi Phoebe’nin dizinin hizasından geliyordu. “Sizi bırakmadım, Leydim. Sizi hiçbir zaman bırakmam.”

Phoebe öfkeliyken bile rahatladığını hissetti. “Pekâlâ, hareket etmezseniz ve kokunuzu alamazsam bunu bilmeme imkân yok, öyle değil mi?” diye tersledi adamı.

“Thames Nehri’nin kokusunu aldığınız gibi mi yani?” Trevillion’un büyük ellerinin belini kavradığını ve onu becerikli bir hareketle eyerin üzerinden kaldırarak aşağı indirdiğini hissetti. “Aslına bakarsanız, kimliğimi belirleyebilmeniz için balık gibi kokmayı tercih ettiğimi söyleyemem.”

“*Tabii ki* parfüm bu konuda çok daha fazla yardımcı olurdu.”

“Paçuliye bulanmış olma fikrini bir öncekiyle aynı derecede itici bulduğumu söylemeliyim, Leydim.”

“Paçuli *değil*. Biraz daha erkeksi bir koku olmalı tabii,” diye karşılık verdi Phoebe. Trevillion onu yere indirirken aklı çeşitli kokulara ve ihtimallere gitmişti. “Belki de *karanlık* bir şey.”

“Öyle diyorsanız, Leydim.” Sesinde nazik bir kuşku vardı.

Trevillion sol kolunu genç kızın omzuna doladı. Belli ki o korkunç tabancalarından biri sağ elindeydi. Adım attığı sırada adamın sendelediğini hissetti ve o anda bastonunu kaybetmiş olabileceğini fark etti Phoebe. Lanet olsun! Bastonsuz yürümesi doğru değildi! Bacağının ona ne denli acı verdiğini biliyordu.

“Phoebe!” Ah, Tanrım, bu kuzen Bathilda Picklewood’un sesiydi. “Neler oldu?”

Phoebe kuzen Bathilda’nın sevgili küçük spaniyeli Mignon’un eteklerine atladığını hissetmeden önce tiz bir havlama ile köpeğin pati seslerini duymuştu.

Kuzen Bathilda’nın, “Mignon, aşağıya!” komutu aynı anda konuşmaya başlayan Trevillion’un daha derin sesiyle çarpıştı. “İzin verirseniz onu önce içeri götüreyim, hanımefendi.”

Wakefield Malikânesi’nin merdivenlerinden yukarı çıktılar.

“Ben gayet iyiyim,” dedi Phoebe. Kuzen Bathilda’nın gereksiz yere endişelenmesini istemiyordu. “Ama Yüzbaşı Trevillion bastonunu kaybetti ve yenisini almasının gerekli olduğunu düşünüyorum.”

“Ne...”

“Efendim.” Reed’in sesi yeniden duyulmuştu.

“Reed,” diye terslendi Trevillion o anda hem Phoebe’yi hem de Kuzen Bathilda’yı tamamen duymazdan gelerek. *Erkekler.* “Hathaway’le birlikte Leydi Phoebe’ye odasına kadar eşlik etmeni ve ben farklı bir şey söyleyene kadar yanında kalmanı istiyorum.”

“Evet, efendim.”

“Ah, Tanrı aşkına,” diye itiraz etti Phoebe, iki adamın kendisine eşikten geçerken yardımcı oldukları sırada. Mignon da aynı anda heyecanla havlamaya başlamıştı. “İki kişinin yanımda kalmasına gerek olduğunu hiç...”

“Leydim,” diyerek araya girdi Trevillion ağır bir tonda. Ah, Phoebe *bu* ses tonunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu.

“Neler oluyor burada, Tanrı aşkına?” diye sordu o sırada yanlarına gelen ağabeyi, Wakefield Dükü, Maximus Batten.

Uzun boylu ve zayıf yapılı, uzun bir yüzü olan Wakefield Dükü, unvanını başkalarının bir kılıcı taşıdığı gibi taşırdı; ne kadar resmi görünürse görünsün, söz konusu kılıç kullanıldığında keskin ve ölümcüldü.

Trevillion işverenin karşısında eğildi. “Leydi Phoebe yara almadı, Ekselansları ancak size bildirmem gereken bir mesele var.”

Wakefield’in beyaz peruğunun altındaki koyu renkli kaşı kalktı. Trevillion gözlerini diğer adamın gözlerinden ayırmıyordu. Wakefield bir dük olabilirdi ancak Trevillion da öfkeli üstlerinin bakışlarına karşı durmak konusunda fazlasıyla tecrübeliydi. Bu arada sağ bacağı kalçasına doğru sancı hançerleri saplıyordu. Trevillion bacağının kendisini yarı yolda bırakmaması ve özellikle böylesine önemli bir anda yere yığılmamak için içinden dua etti.

Dük’ün girmesiyle giriş salonu sessizliğe gömülmüştü. Bayan Picklewood’un kucak köpeği bile havlamaktan vazgeçmişti.

Leydi Phoebe, genç kızın narin vücudunun sıcaklığını hissederek Trevillion’un kolunun altında kıpırdandı, sonra derin bir iç geçirdi. “Hiçbir şey olmadı, Maximus. Gerçekten, hiç gerek yok...”

“Phoebe.” Wakefield’in sesi genç kızın konuşma teşebbüsünü yarıda kesmişti.

Trevillion’un, genç kızın omuzlarını saran kolu bir an gerildikten sonra geri çekildi. “Siz Bayan Picklewood’la gidin, Leydim.”

Bu adamın sesinin şefkatli çıkmasına olanak varsa, o an bu andır diye düşündü Phoebe. Genç kızın saçları zayıf omuzlarına düşmüş, yuvarlak yanakları rüzgârdan pembeleşmişti ve

dudakları da bir gül goncasına benzemişti. Kendi aile evinde olmasına rağmen genç ve biraz çaresiz görünüyordu. Trevillion yanına gidip onu yeniden kollarının arasına almak için dayanılmaz bir istek duydu. İhtiyaç duyulmadığı veya istenmediği halde genç kıza teselli vermek istiyordu. Göğsünde bir sızı hissetti –sadece kısa bir an için– sonra da zaten aptalca olan o sızıyı bir kenara atarak içgüdülerine uymasını imkânsız kılan mantığıyla üzerini örtüverdi.

Uşaklara döndü. “Reed.”

Reed eskiden Trevillion’un emrinde çalışan bir askerdi. Uzun boylu ve zayıf biriydi, dar göğsü üniformasının içini zar zor dolduruyordu. Elleri ve ayakları vücuduna göre çok büyüktü, yumrulu dizleri ve dirsekleriye tuhaf bir görüntü çiziyordu. Ancak yakışıklı olmayan yüzündeki bakışları keskindi. Reed başını eğdi, kendisine verilen emri anlamış ve başka bir açıklamaya da gerek duymamıştı. Çenesiyle, on dokuz yaşında bir delikanlı olan Hathaway’e bir işaret verdikten sonra Bayan Picklewood Leydi Phoebe’yi odasına doğru yönlendirirken ikisi birlikte hanımların peşine takıldılar.

Leydi Phoebe yanlarından ayrılırken baskıcı erkeklerle ilgili bir şeyler mırıldandığı sırada Trevillion gülümsemek için dudaklarını ısırdı.

“Yüzbaşı.” Dük’ün sesi Trevillion’un zihnindeki gülümseme isteğini yok etmeye yeterliydi. Wakefield başıyla çalışma odasının bulunduğu evin arka tarafını işaret ettikten sonra o yöne doğru yürümeye başladı.

Trevillion da peşinden gitti.

Wakefield Malikânesi Londra’daki en büyük özel mülklerden biriydi ve o sırada geçtikleri koridorları uzundu. Trevillion’un bacağının ağrısı, zarif heykellerin, küçük kütüphaneye açılan kapının ve Dük’ün odasından önceki oturma odasının önünden geçerken daha da artmıştı. Çalışma odası fazla büyük değildi

ancak koyu renk ahşaplı mobilyalar ve mücevher renkli pelüş halıyla zarif döşenmişti. Normal koşullarda Trevillion, Dük'ün önünde ayakta dururdu ancak lanet olası mevkisine rağmen bu bugün mümkün değildi. Kendini çalışma masasının önünde duran koltuklardan birine sakarca bıraktığı anda odanın kapısı yeniden açıldı. Gelen Craven'dı.

Uşak yürüyen bir korkuluğu andırıyordu: uzun boylu ve zayıftı ve yaşını tahmin etmek imkânsızdı, otuzlu yaşlarıyla altmışlı yaşlarının arasında bir yerde olması muhtemeldi. Aslında Dük'ün özel uşağıydı ancak Trevillion burada işe başladıktan kısa bir süre sonra adamın bundan çok daha fazlası olduğunu anlamıştı.

“Ekselansları,” dedi Craven.

Wakefield adama bakarak başını eğdi. “Leydi Phoebe.”

“Anlıyorum.” Uşak arkasından kapıyı kapatarak masanın yan tarafına gelip durdu.

İkisi de Trevillion'a bakıyorlardı.

“Bond Caddesi üzerinde dört adam vardı,” diye anlatmaya başladı Trevillion.

Craven'ın kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalkmıştı.

Wakefield nefesinin arasında bir küfür savurdu. “*Bond Caddesi mi?*”

“Evet, Ekselansları. İkisini vurdum, bir at buldum ve Leydi Phoebe'yi elimden geldiğince hızlı bir şekilde tehlikeden uzaklaştırdım.”

“Bir şey söylediler mi?” diye sordu Dük kaşlarını çatarak.

“Hayır, Ekselansları.”

“Kimliklerini saptayabilecek bir şey var mı?”

Trevillion kısa bir an düşündü. Öğleden sonrasının olaylarını zihninde yeniden canlandırarak en ufak bir ayrıntıyı kaçırmadığından emin olmak istedi. “Hayır, Ekselansları.”

“Lanet olsun.”

Craven sessizce boğazını temizledi. “Maywood?”

Wakefield yüzünü ekşitti. “Mümkün değil. Adamın deli olması lazım.”

Uşak öksürdü. “Lord hazretleri Lancashire’daki arazinizi satın almak için alışılmadık bir ısrar sergilemişti, Ekselansları. Daha dün hiç de medeni sayılmayacak bir dille yazılmış bir mektup almıştık.”

“O aptal arazide kömür yatakları olduğunu bilmediğimi düşünüyor,” dedi Wakefield. Yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. “Kömür konusunda neden bu kadar heyecanlı olduğuna dair en ufak bir fikrim yok.”

“Anladığım kadarıyla büyük mekanik makinelerde yakıt olarak kullanılabileceğini düşünüyor.” Craven gözlerini tavana dikti.

Wakefield’in dikkati kısa bir anlığına dağılmıştı. “Gerçekten mi?”

“Maywood kim?” diye sordu Trevillion.

Wakefield ona döndü. “Vikont Maywood. Lancashire’daki komşularımdan biri, biraz delidir. Birkaç yıl önce onca şeyin arasında kafayı şalgamlarla bozmuştu.”

“Deli olsun ya da olmasın, şahsınıza karşı tehditler savurduğu söyleniyor, Ekselansları,” diye hatırlattı Craven nazikçe.

“*Bana*. Tehditleri banaydı, kız kardeşime değil,” diye karşı çıktı Wakefield.

Trevillion sağ baldırını ovalayarak düşünmeye çalıştı. “Kız kardeşinize zarar vermesinin kömürle ilgili planlarına ne gibi bir yararı olabilir ki?”

Wakefield elini sabırsızca salladı. “Hiçbir yararı olmaz.”

“Leydi Phoebe’ye *zarar vermesinin* bir yararı olmazdı, Ekselansları,” dedi Craven yine yumuşak bir sesle, “ancak onu kaçıracak siz araziyi satmayı kabul edene kadar elinde tutması... ya da daha kötüsü, onu oğluyla evlenmeye zorlaması...”

“Maywood’un vârisi zaten evli,” diye homurdandı Wakefield. Craven başını salladı. “O gencin evliliği Katolik bir hanımlaydı ve bildiğim kadarıyla İngiltere Kilisesi tarafından tanınmamıştır. Bu yüzden Maywood oğlunun evliliğinin geçersiz olduğunu açıkladı.”

Trevillion’un dudakları Phoebe’nin sevgisiz bir evliliğe, dahası sevgisiz ve çok eşli bir evliliğe zorlanması düşüncesiyle gerildi. “Maywood böyle bir şeye kalkışacak kadar deli midir, Ekselansları?”

Wakefield koltuğunda arkasına yaslanarak sabit gözlerle masasının üzerindeki evraklara baktı. Derin düşüncelere dalmıştı.

Birdenbire yumruğunu masanın üzerine indirerek herkesin irkilmesine neden oldu. “Evet. Evet, Maywood bu kadar deli ve aptal olabilir. Lanet olsun, Craven, Phoebe’nin hayatının benim yüzümden tehlikeye girmesine izin vermeyeceğim.”

“Elbette, Ekselansları,” diyerek onayladı onu uşağı. “Bu meseleyle ilgilenmemi ister misiniz?”

“Lütfen ilgilen. Adamın üzerine gitmeden önce kati cevaplar istiyorum,” dedi Wakefield.

Trevillion yerinde huzursuzca kıpırdandı. “Bu arada başka ihtimalleri de araştırmakta fayda var. Kaçırma girişiminin arkasındaki kişi Maywood olmayabilir de.”

“Haklısınız. Craven, geniş bir çaplı bir araştırma yapılmasını istiyorum.”

“Pekâlâ, Ekselansları.”

Wakefield’in bakışları aniden Trevillion’un üzerinde kenetlenmişti. “Bugün kız kardeşimi kurtardığın için teşekkür ederim, Trevillion.”

Trevillion başını eğdi. “Bu benim görevim, Ekselansları.”

“Evet.” Dük’ün bakışları anlamlıydı. “O bacakla bu görevi sürdürebilecek misiniz?”

Trevillion gerildiğini hissetti. Kendi şüpheleri vardı ancak bu şüphelerini burada açıklamak gibi bir niyeti yoktu. İşin gerçeği şuydu ki hiç kimse Leydi Phoebe'ye daha iyi korumalık yapabilecek yeterlilikte değildi. "Evet, Ekselansları."

"Eminsiniz."

Trevillion karşısındaki adamın gözlerinin içine baktı. Majesteleri'nin Süvari Birliği'ndeki görevi sırasında on iki yılı aşkın bir süre boyunca emrindeki adamları yönetmişti. Trevillion hiç kimsenin karşısında boyun eğmezdi. "Olur da günün birinde görevimi yerine getiremeyeceğimi düşünecek olursam, siz söylemeden istifa edeceğimden emin olabilirsiniz, Ekselansları. Bu konuda size söz veriyorum."

Wakefield bunun üzerine başını eğdi. "Pekâlâ."

"İzninizle şimdi gidip Reed ve Hathaway'i, Leydi hazretlerine mevcut tehlike geçinceye kadar daimi korumalık yapmaları için görevlendireceğim."

"İyi bir plana benziyor." Wakefield ayağa kalktığı anda kapı çalındı. "Girin."

Kapıda Leydi Phoebe'nin hizmetçisi Powers belirmişti. Ufak tefek hizmetçi siyah saçlarını güzelce toplamış, üzerinde de prenseslerin giymekten çekinmeyeceği türden işlemeli, sarı bir elbise giymişti.

Kadın küçük bir reverans yaparak kültürlü sesiyle dikkatle konuşmaya başladı. Konuşmasında İrlandalı olduğunu belli eden hafif bir aksan vardı. "Özür dilerim, Ekselansları, ancak Leydimiz bunun Yüzbaşı Trevillion'a verilmesini emretti."

Elinde bir baston vardı.

Trevillion ensesine yayılan sıcaklığı hissetse de koltuğun arkılığına tutunarak büyük bir dikkatle ayağa kalktı. Bunu yaparken her ne kadar zorlansa da son derece sakin bir sesle, "Bastonu bana getirmeniz mümkün mü acaba, Bayan Powers?" diye sordu.

Bayan Powers aceleyle Trevillion'un yanına gelerek ona bastonu verdi.

Trevillion kadına teşekkür ettikten sonra işverenine döndü. "Başka bir isteğiniz var mı, Ekselansları?"

"Yok, Yüzbaşı." Neyse ki Wakefield acımaya meyilli biri değildi. Gözlerinde en ufak bir acıma belirtisi yoktu. "Kız kardeşimi koruyun, Yüzbaşı."

Trevillion çenesini kaldırarak kalbinden gelen sesle konuştu: "Hayatım pahasına, Ekselansları."

Sonra arkasını döndü ve topallayarak odadan çıktı.

İkinci Bölüm

*Günün birinde Kral oğullarını yanına çağırılmış ve demiş ki,
“Size miraslarınızı verme zamanı geldi.”*

*En büyük oğluna altından pırıl pırıl bir zincir vermiş.
İkincisine gümüşten kalın bir zincir vermiş. Ancak Corineus’a
döndüğünde Kral’ın elinde kalan tek şey demirden ince bir
zincirmiş. Bu zinciri en küçük oğlunun boynuna geçirdikten
sonra, “Demirden olsa da bu zinciri sana, sana olan güvenimin
bir göstergesi olarak veriyorum. Şimdi git ve şansını kendin
yarat,” demiş...*

– Kelpie’den

“Tatlım, buna bir türlü inanamıyorum,” diyordu Leydi Hero Reading ertesi gün ikindi vakti. “Onca yer dururken Bond Caddesi’nde, hem de güpegündüz bir kaçırma girişimi, öyle mi? Böyle bir şeyi kim yapabilir?”

Phoebe ablasının bu sözlerine solgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bilmiyorum ama Maximus bugün az kalsın evden çıkmama izin vermeyecekti, *senin* evine gelmeme bile. Kendi kız kardeşinin evini güvenli bir yer olarak görmesi gerekirken.”

“Senin için endişeleniyor, canım,” dedi yengeleri Artemis hafif kısık bir sesle. Phoebe’nin ev hapsinde olmasından ötürü üçü birlikte bu haftalık çay partilerini Wakefield Malikânesi’nde düzenlemek zorunda kalmışlardı.

Phoebe burnundan soludu. “Bu saldırı girişimini zaten hep yapmak istediği şey için kullanıyor: beni tamamen hapsetmek için.”

“Ah, Phoebe,” dedi Hero yavaşça, sesi yumuşaktı. “Maximus’un asıl amacı bu değil.”

O ve Hero, Akhilles Salonu’nda duran kadife kanepede oturuyorlardı. Salona bu ismin verilme nedeni ise tavanında kentaurlar tarafından eğitilen genç Akhilles’in resmedilmiş olmasıydı. Phoebe küçük bir kızken bu mitolojik yaratıklardan korkardı. Yüz ifadeleri ona fazlasıyla sert gelirdi. Şimdi ise... Şimdi o mitolojik yaratıkların yüz ifadelerini tam olarak hatırlayamıyordu bile.

Ne kadar üzücü bir durumdu.

Phoebe yüzünü ablasına çevirdiği anda ondan yayılan leylak kokusunu hissetti. “Kolumu kırdığımdan beri Maximus’un eskisinden daha da baskıcı bir tutum sergilemeye başladığını biliyorsun.”

Bu olay dört yıl önce, Phoebe’nin gözleri biraz da olsa görebiliyorken meydana gelmişti. Bir dükkânda bir basamağı görmemiş ve yüzüstü düşmüştü. Kolunu öyle kötü kırmıştı ki alçıya alınması gerekmişti.

“Seni korumaya çalışıyor,” dedi Kuzen Bathilda destek olmak istercesine.

Kuzen Bathilda, Phoebe’yle Hero’nun karşısında, Artemis’in yanında oturuyordu. Phoebe onun kucağındaki Mignon’un zar zor nefes alıp verişlerini duyabiliyordu. Kuzen Bathilda hem Phoebe’ye hem de ablası Hero’ya anne ve babalarının ölümünden bu yana annelik yapmıştı. Ebeveynleri yıllar önce St. Giles’ta bir haydudun elinden öldüklerinde Phoebe henüz küçücük bir bebektir. Aynı zamanda Kuzen Bathilda, Maximus’a ailenin reisiğinde yardımcı olmuş, ona eşlik etmişti. Maximus’un kural-

larına sadece bir ya da iki kez karşı gelse de bu pek rastlanan bir durum değildi.

Kuzen Bathilda ayrıca Maximus'un Phoebe'ye karşı ortaya koyduğu aşırı korumacılığına engel olacak bir şey yapmamıştı.

Phoebe elini dalgınca kadife kanepenin üzerinde gezdirirken bir yandan kumaşın yumuşak tüylerini, diğer yandan da daha pürüzlü dokusunu hissedebiliyordu. “Beni önemseydiğini biliyorum. Benim için endişelendiğini de biliyorum. Ama bunları yaparken beni hepten kısıtlıyor. Bu saldırıdan önce bile beni partilere, panayırlara ya da tehlikeli olduğunu düşündüğü *herhangi bir yere* göndermiyordu. Son olaydan sonra sırf beni korumak için pamuklara sarıp bir dolabın arkasına saklamasından çok korkuyorum. Ben... ben bu şekilde *yaşayabileceğimden* emin değilim gerçekten.”

Sözleri, *kısıtlanmış* olma düşüncesiyle içinde yükselen endişeyi ifade etmeye yeterli değildi aslında.

Parmaklarını kavrayan sıcak bir el onu sakinleştirmeye çalıştı. “Biliyorum, canım,” dedi Hero. “Onun huyuna gitme konusunda çok iyisin.”

“Onunla konuşmama izin verin,” dedi Artemis. “Geçmişte senin emniyetin konusunda fazlasıyla sertti ama onu, senin kendini ne kadar kısıtlanmış hissettiğin konusunda ikna edebilirsem, belki o zaman biraz rahatlar.”

“Hiçbir şey yapmasa bile, daimi gölgemi üzerimden çekebilir,” diye mırıldandı Phoebe.

“Buna hiç ihtimal vermiyorum,” dedi Kuzen Bathilda. “Hem Yüzbaşı Trevillion şu anda burada değil, öyle değil mi?”

“Bunun tek nedeni, Wakefield Malikânesi'nde olmam.” Phoebe nefesini bıraktı. “Çay içerken bile kapının arkasında pusuya yatması beni şaşırtmaz. Hathaway ve Reed'i görüyor musunuz?”

“Evet...” Bu soru, şaşırmış olan Hero'nun ağzından çıkmıştı.

“Hâlâ arka pencerenin orada duruyorlar, değil mi?” Phoebe kimseden cevap beklemedi. Uşakların uzunca bir süredir ayak seslerini duymamış olabilirdi ancak gözlerini dikmiş, kendisine baktıklarından emindi. “Maximus onları da korumam olarak tayin etti.”

Odanın içine çöken rahatsız edici sessizlik anından sonra Artemis konuşmaya başladı. “Phoebe...” dedi ancak hemen sustu. “Hayır, canım, çay fincanını alamazsın. Korkarım bu bebeklere göre bir şey değil.”

Bunu Hero’nun büyük oğlu olan iki buçuk yaşındaki dünyalar tatlısı William’a söylemişti. Attığı sağır edici çığlığa bakılacak olursa söz konusu çay fincanını almayı çok istiyordu.

“Ah, William,” diye mırıldandı Hero bıkkınlıkla. Kucağında uyumakta olan ikinci oğlu mızıldanmaya başlamıştı. “Sebastian’ı uyandırdı.”

“Üzgünüm, Leydim,” dedi o sırada çocuğu almaya gelen William’ın dadısı Smart.

“Senin suçun değil, Smart,” dedi Hero. “Çay gereçleri gerçekten de çok baştan çıkarıcı olabiliyor.”

“Alabilir miyim?” diye sordu Phoebe ellerini Hero’ya uzatarak.

“Teşekkür ederim, hayatım,” diye karşılık verdi Hero. “Dikkatli ol, korkarım salyası akmış.”

“Bütün güzel bebeklerin salyası akar,” dedi Phoebe yeğenin ağırlığını kucağında hissettiği sırada. Kollarını hemen koruma amaçlı çocuğun bedenine doladı. Sebastian henüz üç aylıktı ve oturmayı beceremiyordu. Bebeği tombul belinden kavrayarak doğrulturken teninden yayılan tatlı süt kokusunu içine çekti. “Sen annene bakma, Seb, tatlım. Ben ağzının suyu akan erkeklere bayılırım.”

Phoebe’nin bu saçma sapan sevgi sözcükleri bebekten gelen bir mırıldanmayla ödüllendirildikten sonra Sebastian’ın minicik parmakları Phoebe’nin ağzındaydı.

“Onu sen *istedin*,” diye hatırlattı ona ablası.

“Efendi William’ı dışarı çıkarmamı ister misiniz, Leydim?” dedi William’ın dadısı.

“Pekâlâ, William, Smart’la dışarı çıkıp bahçeyi keşfetmek ister misin?” diye sordu Hero canlı bir sesle. “Al sana bir de kurabiye vereyim. Teşekkür ederim, Smart.”

“Bu kızı sevdim,” dedi Bathilda, Sebastian’ın parmaklarına dudaklarıyla dokunan Phoebe’ye bakarken. “İşini biliyor gibi bir hali var ama tatlı William’ımıza karşı çok da şefkatli. Onu nereden buldun?”

“Öyle,” diye onayladı Hero. “Smart’ı ben de seviyorum. İşe aldığımız ilk dadıdan çok daha iyi. Ne kadar da aptal bir kızdı. Smart’ı bize tavsiye edenin Leydi Margaret’in eski kâhyası olduğuna inanabiliyor musun? Ne kadar da ürkütücü bir kadındı, kâhyadan bahsediyorum, Megs’ten değil. Ancak haber verir vermez Megs’in yanından ayrıldı. Sanırım daha iyi bir iş buldu.”

“Bir Markiz’in kızının yanından daha iyi neresi olabilir ki?” diye sordu Artemis o sırada.

“Bir Dük’ün yanı,” dedi Kuzen Bathilda doğrudan. “Kızın Montgomery’nin yanına gidip onun şehir konutunun işlerini üstlendiğini duydum.”

“Bu tür şeyleri nereden öğreniyorsun sen?” diye sordu Hero bariz bir şaşkınlıkla. Phoebe onu anlayabiliyordu. Kuzen Bathilda en yeni dedikoduları her zaman herkesten önce duyardı.

“Ak saçlı hanımlar grubumla çay içerken başka neler konuştuğumu sanıyorsun?” diye sordu kuzen Bathilda.

“Düşünsene, daha dün Lord Featherstone’un Leydi Oppertyne ile birlikte Hyde Park’taki ördek havuzunu hayranlıkla seyrettiğini öğrendim.”

“Aslında bu kulağa çok da büyük bir rezaletmiş gibi gelmiyor,” dedi Hero, şaşkınlıkla.

“Lord Featherstone’un o sırada üzerinde pantolonu yokmuş,” diye karşılık verdi kuzen Bathilda bir zafer edasıyla. “İç çamaşırları da yokmuş.”

Phoebe şaşkınlığa kapılmıştı.

“Ama *Leydi Oppertyne*’in jartiyeri şeyinin üzerine takılıymış...”

“Biraz daha çay ister misiniz?” diye teklif etti Hero telaşla.

“Evet, lütfen,” diye yanıtladı onu Artemis.

Odanın içinde porselen sesi yankılandı.

Phoebe dudaklarıyla gürültülü bir ses çıkarınca yeğeni kırkırdamaya başladı. Genç kız gözlerini kısarak elinden geldiğince bir şeyler görmeye çalıştı ancak odanın içindeki ışık fazla loş olmalıydı. Sebastian’ın başının şeklini bile göremiyordu. “Hero?”

“Evet, canım?”

“Saçı ne renk?”

Odanın içine sessizlik çöktü. Phoebe’nin gözleri görmüyor olabilirirdi ancak diğer kadınların kendisine baktığının farkındaydı. Bir an –tüm kalbiyle– normal olmayı diledi. Ailesi için bir endişe kaynağı, bir yük olmamayı diledi. Sadece bakıp görebilmeyi, lanet olsun, güzel yeğeninin neye benzediğini görebilmeyi istiyordu.

Ama ne yazık ki bu mümkün değildi.

Sehpanın üzerine bir şey bırakılmıştı. “Ah, Phoebe, çok üzgünüm,” dedi Hero nefesini tutarak. “Sana bunu daha önce hiç söylemediğime inanamıyorum.”

“Hayır, hayır.” Phoebe başını iki yana sallayarak içindeki sıkıntıyı bastırmaya çalıştı. Bunu, başkalarının kendilerini suçlu hissetmeleri için söylememiştir. “Öyle değil... özür dilemene gerek yok, gerçekten. Ben sadece... sadece öğrenmek istemiştım.”

Hero hıçkırır gibi içini çekti

Phoebe’nin dudakları gerildi.

Artemis boğazını temizledi. Sesi her zamanki gibi alçak ve yatıştırıcıydı. “Saçı siyah. Sebastian daha küçük bir bebek gerçi ama bana kalırsa tatlı William’a hiç mi hiç benzemeyecek. Gözleri de koyu kahverengi, teni esmer –William’ın açık teninin aksine– ve sanırım Batten’ların burnuna sahip olacak.”

“Ah, hayır.” Phoebe bir gülümsemenin dudaklarını aralamak üzere olduğunu hissetti. Omuzlarındaki gerginlik yok olmuştu. Maximus, Batten burunlarının ılımlı bir versiyonuna sahipti ancak atalarının portrelerine bakılacak olursa bu burun meselesinin ne tür bir bela olabileceği apaçık ortadaydı.

“Bence büyük bir burun bir erkeğe belli bir haysiyet kazandırıyor,” dedi kuzen Bathilda. “Senin şu yüzbaşının bile burnu oldukça gösterişli ve bana kalırsa bu onu oldukça yakışıklı kılıyor.”

“O benim yüzbaşım değil,” dedi Phoebe, sonra da her ne kadar bunu yapmaması gerektiğini bilse de kendini tutamadı. “Yakışıklı mı?”

“Daha çok çekici diyelim.”

Artemis de aynı anda lafa karıştı. “Yakışıklı kelimesinin gerçekten doğru bir tanım olduğundan emin...”

“Fazla ciddi.” Hero’nun sesi bu tartışmaya son noktayı koymuştu.

Herkes nefes almak için duraksadı.

Uzayan sessizliğin içinde mızıldanmaya başlayan Sebastian’ın sesi duyuldu.

“Acıkmış olabilir,” diye mırıldandı Hero, oğlunu kucağına alarak. Phoebe, bebeği emzirmek için hazırlanan ablasının kıyafetlerinin hıştırtısını duydu. Hero, çocuklarını kendisinin emzirmesi konusunda eski kafalı biriydi ama Phoebe ona imreniyordu.

Küçük bir bedeni göğsünde tutmak çok güzel olmalıydı. Kendi çocuğunu besleyip şefkat göstermek.

Phoebe başını öne eğdi. Duyduğu özlemin yüzüne yansımadığını umuyordu. Gerçek şuydu ki, kör bir kadını eş olarak kabul edecek bir erkeği bulabilse bile kendine uygun bir eş bulma ihtimali yok denecek kadar azdı.

“Pekâlâ, Yüzbaşı Trevillion tam olarak nasıl görünüyor?” diye sordu karamsarlığını bir kenara bırakma hevesiyle.

“Eh...” diye başladı Hero düşünceli bir sesle. “Oldukça uzun bir yüzü var.

Phoebe güldü. “Bu bana pek bir şey ifade etmiyor.”

“Çizgileri var,” diyerek araya girdi Artemis. “Yüzünde çizgiler var. İnce dudaklarının kenarlarında da çentikler var.”

“Gözleri mavi,” dedi kuzen Bathilda o arada. “Güzel denebilecek mavi gözleri var.”

“Ama bakışları *delici*,” dedi Hero bu sefer. “Ah, bir de koyu renk saçları var. Bildiğim kadarıyla süvariye beyaz bir peruk takıyormuş ama emekliye ayrıldığından bu yana saçını uzatarak arkadan sıkı bir şekilde bağlamaya başlamış.”

“Ve tabii siyah dışında hiçbir şey giymiyor,” dedi Artemis.

“Gerçekten mi?” diye sordu Phoebe burun kıvrarak. Bunca zamandır kendisine ölümün bu somutlaşmış halinin eşlik ettiğinden haberi yoktu.

“Leydiler Sendikası,” diye bağırdı kuzen Bathilda birdenbire.

“Ne olmuş ona?” diye sordu Artemis.

“Şey, yarın toplanıyoruz,” diye karşılık verdi Bathilda.

“Elbette,” dedi Hero. “Ancak Maximus, Phoebe’nin katılmasına izin verecek mi?”

Kimsesiz çocuklar yararına kurulan Leydiler Sendikası Hero’nun projesiydi. Sadece hanımlardan oluşan bu kulüp –erkeklerin katılmasına izin verilmiyordu– St. Giles varoşlarında kurulan yetimhaneye destek olmak için kurulmuştu. Leydiler Sendikası düzensiz aralıklarla toplanırdı ve Phoebe de bu top-

lantıları her defasında dört gözle beklerdi. Ne de olsa bu, Maximus'un katılmasına izin verdiği birkaç sosyal olaydan biriydi.

Ya da en azından şimdiye kadar izin verdiği.

"Gitmesine izin vermeyecektir," dedi Artemis sakın bir sesle. "Özellikle de dün olanlardan sonra."

"Ah, fakat yeni bir üye adayını değerlendirecektik," diye karşılık verdi Hero üzgün bir sesle. "Sizce toplantıyı erteleyelim mi?"

"Hayır," dedi Phoebe kararlılıkla. "Saklanmaktan ve ne zaman nereye gidebileceğimin söylenmesinden bıktım."

"Ama, tatlım, *tehlikeli* olaksa..." diyerek söze girecek oldu Artemis.

"Leydiler Sendikası toplantısı mı?" diye sordu Phoebe hayretle. "O toplantıların ne kadar güvenli olduklarını bilmiyor muyuz?"

"Ama St. Giles'ta yapılıyorlar," dedi kuzen Bathilda altını çizerek.

"Ve Sendika'ya üye olan bütün asil hanımlar yanlarında en güçlü uşaklarını getiriyorlar. Etrafım korumalarla sarılı olacak, buna kendi yüzbaşım ve iki askeri de dahil. Reed'in Yüzbaşı Trevillion için değil de Maximus için çalıştığının farkında olup olmadığından bile emin değilim."

"En azından artık Trevillion'un *senin* yüzbaşın olduğunu kabul ediyorsun." Hero az önceki ciddiyetini takınmadan önce kız kardeşine takılmadan edemedi. O anda oturma odasının karşısındaki odalardan birinin kapısı açıldı. "Gel gör ki Maximus'u nasıl kandıracağını bilemiyorum."

"Bunu ben de bilmiyorum ancak yapacağım," dedi Phoebe aynı kararlılıkla. "Ben bir kadınlım, kafes içindeki bir kanarya değil."

Daha ayak seslerini duymadan Phoebe onun varlığını arkasında hissetti. Lanet olsun. Koku sürüyor olsaydı hiç değilse etrafta olduğunu hissedebilecekti.

“Leydim,” dedi Yüzbaşı Trevillion. “Ekselanslarından aldığım bilgiye göre kaçırma girişiminin arkasındaki kişi sizin için artık bir tehdit teşkil etmiyor. Ancak yine de söylemek isterim ki kafeste bir kuş olmasanız da sadece bir kadın da değilsiniz. Çok değerli bir esersiniz. Etrafta sizi kaçırmak isteyen erkekler olduğu sürece yanınızda olacağım.”

Phoebe yanaklarının yandığını hissetti. Yüzbaşıyla baş başa kalır kalmaz, bu “eserin” onun sözleriyle ilgili ne düşündüğünü açıklayacaktı ona.

Trevillion, Leydi Hero’nun diğer hanımlarla vedalaşmasını izledi. Korumakla yükümlü olduğu genç kızın etrafında bir çember oluşturmuşlardı ve Yüzbaşı, asil birer hanım olmasalar, hepsinden ciddi bir azar işiteceğinden emindi.

Leydi Phoebe’nin al al olmuş yanaklarına bakınca bunun ihtimal dahilinde olduğunu düşündü. Bugün üzerinde gök mavisi bir elbise vardı. Her zamanki üçgen pelerin yerine, ince dantelle süslenmiş korsesi yuvarlak göğüslerini dikkat dağıtıcı bir biçimde çevreleyip kavramıştı. Trevillion, elbisenin soluk renginin dudaklarının olgun bir çilek gibi görünmesine neden olduğunu düşünmeden edemedi. Yumuşak. Tatlı. Dolgun. Bu dudakları ısırabilirdi.

Trevillion bakışlarını kaçırarak düşüncelerini toplamaya çalıştı.

“Leydiler Sendikası’nın toplantısına katılabilecek olmana çok sevindim,” diye mırıldandı Leydi Hero kız kardeşinin yanağına bir öpücük kondururken. Başı dik bir şekilde odadan çıkmadan önce Trevillion’a sert bir bakış fırlattı.

Trevillion sessizce iç geçirdi.

Bayan Picklwood'un kucak köpeği kıvranmaya başlayınca kadın eğilerek onu yere bıraktı. "Sanırım Mignon günlük gezmesine hazır."

"Pek hoş," dedi Leydi Artemis, hanımların eteklerinin dibinde zıplayan köpeğe bakarken. "Ben de hizmetçime Bon Bon'u getirmesini söyleyeyim ki biz de size katılalım."

"Harika," dedi Bayan Picklewood bunun üzerine. "Phoebe, sen de bizimle gelecek misin?"

"Sanırım ben bahçede biraz dolaşacağım," diye karşılık verdi Leydi Phoebe. Yüzünde nazık bir gülümseme vardı ancak Trevillion onun sesindeki sertliği fark etmişti.

Genç kız ona tek ses etmeden sert adımlarla salondan çıkınca Trevillion az önceki şüphesinde haklı olduğunu anladı.

Genç kızın peşi sıra odadan çıkacakken Leydi Artemis'in yüzündeki anlayışlı bakışı yakaladı ancak Trevillion'un gerçekte ihtiyacı olan şey onun anlayış göstermesi değildi.

Oturma odası, Wakefield Malikânesi'nin devasa giriş salonuna inen geniş merdivenlerin üzerindeydi. Trevillion, Leydi Phoebe'nin parlak mermer basamaklardan inişini yakından izledi. Genç kız sendelemiyordu bile –bugüne kadar da hiç sendelememişti– ancak Trevillion ona rağmen bu merdivenlerden nefret ediyordu.

Leydi Phoebe alt kata ulaştığında dönüp evin arka tarafına doğru ilerlemeye başladı. Yürürken parmak uçlarıyla koridorun duvarlarını yokluyordu. Trevillion daha az zarif adımlarla onun peşinden giderken genç kızın açık mavi eteklerinin dalgalanışını izledi.

Leydi Phoebe bahçeye açılan yüksek kapılara vardığı anda Trevillion ona yetişti. "Çocukça, Leydim, sakat bir adamı peşinizden koşturmanız çocukça."

Phoebe arkasını dönmedi ancak sırtı dikleşmişti. “Korkarım, biz değerli eserlerin çocuklaşmak gibi bir eğilimleri var, Yüzbaşı.”

Bunu söyledikten sonra kapıları açtı ve bahçeye inen geniş granit merdivenlere yöneldi. Elbisesinin mavisi granitin gri rengine tezat oluşturuyor ve çimlerin koyu yeşilinde açık kahverengi saçlarının kumral ışıltısı ortaya çıkıyordu. Genç kız ilkbaharın vücut bulmuş hali gibiydi, güzelliğiyle adeta melekleri andırıyordu.

Trevillion ilerleyerek onu kolundan yakaladı. “İzin verirsiniz, Leydim.”

Phoebe’nin ona surat asarak homurdanacağını tahmin edebiliyordu ancak genç kızın cevabını beklemeden elini alıp kendi sol kolunun üzerine yerleştirdi. Çimli zemin engebeliydi ve o küçük gururlu küçük burnunun üzerine düşerse ne kadar aptal görüneceğini biliyordu Phoebe.

“Sakat falan değilsiniz,” dedi genç kız aniden.

Trevillion dudaklarını bükerek ona merdivenlerde eşlik etti. “Bir bastonun yardımı olmaksızın ayakta duramayan bir adama başka ne denir, bilmiyorum Leydim.”

Phoebe’nin tek yanıtı burnundan soluması oldu. “Pekâlâ, siz kendinizi sakat olarak görüyor olabilirsiniz –ki bana göre kesinlikle değilsiniz– ancak kendimle ilgili olarak da her ne olursam olayım bir eser olmadığımı söylemek isterim size.”

“Sizi kırdığım için üzgünüm, Leydim.”

“Gerçekten üzgün müsünüz?”

Trevillion bir iç çekişi bastırdı. “Benim mantıklı gözlemlerimin sizi hangi sebepten ötürü üzdüğünü bana açıklayabilir misiniz, Leydim?”

“Evli olmamanıza şaşırmmamalı.”

“Öyle mi?”

“Hiçbir kadın *eser* olarak adlandırılmak istemez.”

“Yaptığım yorum kaba olabilir ama aileniz için çok değerli olduğunuzu kabul etmelisiniz, Leydim.”

“Buna mecbur muyum?” Phoebe duraksayınca Trevillion da sanki yanından ayrılmak istemiyormuş gibi durdu. “Niçin? Ailem tarafından seviliyorum ve ben de ailemi seviyorum ancak değerli bir eşya olarak adlandırılmanın midemi bulandırdığını bilmeniz gerekir.”

Trevillion ona bir bakış attı, genç kızın verdiği sert tepkiye şaşırılmıştı. “Birçok erkek size o gözle bakacaktır. Siz bir dükün kız kardeşisiniz aynı zamanda da bir vâris...”

“Peki ya siz?”

Trevillion karşısında duran bu güzel, öfkeli, sinir bozucu kadına bakakaldı. Tabii ki onu sadece değerli bir eşya olarak görmüyordu. Kör olmasaydı bunu çoktan anlamış olurdu.

Trevillion fazla uzun tereddüt etmişti. Genç kız kollarını göğsünde kavuşturarak öfkeyle kaşlarını çattı. “Siz de öyle mi görüyorsunuz, Yüzbaşı Trevillion?”

“Benim görevim sizi güvende tutmak, Leydim.”

“Sorduğum sorunun yanıtı bu değil, Yüzbaşı,” diye tersledi onu Phoebe. “Sizin gözünüzde de sadece değerli bir eşya mıyım? Hırsızlardan korunması gereken mücevher dolu bir kutu mesela?”

“Hayır,” diye karşılık verdi Trevillion, zorla.

“Güzel.” Kolunu yeniden adamın kolunun üzerine koyduğu andaki dokunuşu, onları birbirinden ayıran kumaş katmanlarına rağmen tenini yakmış gibiydi.

Günün birinde Travillion yenik düşecekti ve işte o zaman Phoebe onun taştan yapılmış olmadığını görecekti.

Ancak o gün bugün değildi.

Merdivenler çimden bir meydanda son buluyordu. Bu meydana Leydi Phoebe'nin çakıltaşlarıyla düzgünce döşenmiş, bitki tarhlarının arasında kıvrılan patikalardan oluşan bahçesine geçiliyordu. Bu bahçe, Trevillion'un bugüne kadar gördüğü

bahçelere hiç benzemiyordu. Her şeyden önce çiçeklerin hepsi beyazdı. Güller, zambaklar, papatyanın her çeşidi ve Trevillion'un bitkilere ilgisi olmadığından ismini bilmediği düzinelerce başka çiçek vardı, hepsi de beyazdı.

Bu bahçenin ikinci ayırt edici özelliği ise sadece yanına yaklaşıldığı zaman anlaşılıyordu; havada asılı kalmış ağır koku. Trevillion daha önce hiç sormamıştı ancak anlayabildiği kadarıyla her çiçeğin kendine has, ayrı bir kokusu vardı. Bu bahçeye adım atmak, bir perinin küçük, özel odasına girmek gibiydi. Bir yandan koku yüklü esinti insanı büyülerken arılar da tembelce çiçeklerin üzerinde uçuşuyordu.

Trevillion dönüp baktığında Leydi Phoebe'nin ne kadar rahatlamış olduğunu gördü. Omuzları düşmüş, parmakları gevşemişti ve dolgun pembe dudaklarında bir gülümseme belirmişti. Yüzünü rüzgâra karşı kaldırmasıyla Trevillion nefesini tuttu. Burada, onunla baş başayken ona doyasıya bakabilirdi. Bakışlarıyla, genç kızın yanağının yumuşak yuvarlaklığını, kaşlarının inatçı kavisini, yarı aralık duran nemli dudaklarını okşayabilirdi.

Trevillion başını çevirdi, dudakları kendi zaafı karşısında alayla bükülmüştü. Genç kız, Trevillion'un olmadığı her şeydi: genç, masum ve hayatın neşesiyle doluydu. Damarlarında da yüzyıllardır süregelen soyluluğun kanı akıyordu.

Trevillion küçümseyici, insanların iyiliğine inanmayan ve yaşlanmaya yüz tutmuş bir askerdi, kanı ise sıradandı.

"Kimdi o?" diye sordu Leydi Phoebe, Trevillion'un düşüncelerinin arasına dalarak.

Konuşmadan önce boğazını temizlemek zorunda kalan Trevillion, "Kimden bahsediyorsunuz, Leydim?" diye sordu.

"Beni kaçıracak adamdan bahsediyorum elbette," diye yanıtladı genç kadın yüzünü buruşturarak. "Ah, kulağıma hiç hoş gelmedi. 'Beni kaçıracak' deyince, gerçekleşecek bir olaymış gibi

geliyor. Aslında beni kaçırmaya yeltenen o alçak desek daha doğru olur. Kimdi o?”

“Ah.” Bahçenin patika yoluna girmeleriyle ayaklarının altındaki çakıltaşlarının çıtırtısı duyuldu. “Anlaşılan o ki ağabeyinizin Lancashire’daki komşularından biriymiş. Maywood adında bir adam.”

Phoebe bunun üzerine durdu ve yüzünü Trevillion’a çevirdi. Gözleri hayretten büyümüştü. “Lord Maywood mu? Gerçekten mi? Ama o adam en az altmış yaşında olmalı. Benden ne istemiş olabilir ki?”

“Ekselansları pek emin değil,” diye karşılık verdi Trevillion yavaşça. Dük’le öğleden sonraki görüşmesi Trevillion’un birçok sorusunu yanıtsız bırakmıştı. Yüzbaşı durumdan rahatsızdı. “Lord Maywood’un sizi oğluyla evlenmeye zorlamak istemesi ihtimaller dahilinde görünüyor.”

Phoebe kaşlarını çatarak görmeyen gözlerini sanki yüzbaşının göğsünde taşıdığı tabancalara dikmiş gibiydi. “Ama Lord Maywood suçunu itiraf etti, değil mi?”

“Tam olarak değil.” Trevillion dudaklarını sıktı. “Lord Maywood ağabeyinize geçen hafta bir tehdit mektubu göndermişti ve vurduğum adamlardan biri de tesadüf eseri Lancashire’lı çıktı.”

Phoebe’nin koyu kaşları daha da çatıldı. “Kendisiyle yüzleştiginizde Lord Maywood’un tepkisi ne oldu peki?”

“Hiçbir tepkisi olmadı, Leydim,” diye itiraf etti Trevillion istemeyerek. “Maywood bu sabah ani bir felç sonrası hayatını kaybetti.”

“Ah.” Phoebe gözlerini kırpıştırarak eliyle yakınından geçtiği bir gülün yapraklarını ondan teselli almak istercesine okşadı. “Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Ben üzülmedim,” diye yanıtladı Trevillion. “Sonuçta söz konusu olan sizin emniyetiniz.”

Phoebe bunun üzerine hiçbir şey söylemeden önüne döndü ve gezintisine devam etti. “O zaman Maximus bu konunun kapandığını düşünüyor.”

“Evet, Leydim.”

Dük, konunun böylesine sessiz sedasız kapanmasından tatmin olmuş görünüyordu ancak Trevillion, Maywood’un kaçırma meselesini itiraf etmiş olmasını isterdi. Suçlunun Maywood’dan başkası olabileceği yönündeki araştırmalarını sürdürmeleri gerektiği yönündeki düşüncesini savunmuş ancak Wakefield her nasılsa bu meselenin kapandığına kanaat getirmişti.

Ancak ortada bir itiraf olmadığı sürece Trevillion’un ka-
fasındaki şüphelerin giderilmesine olanak yoktu.

Bu düşüncesini Leydi Phoebe’yle paylaşmadı. Onu elinde bir kanıt yokken gereksiz yere endişelendirmek istemiyordu. Üstelik her zamanki gibi ihtiyatlı ve tetikte olmaya devam edecekti.

“Ah, bu tohuma kaçmış,” diye mırıldandı Leydi Phoebe, yapraklarının çoğunu dökmüş bir çiçeğe dokunduğunda. “Yanınızda bir sepet var mı?”

Trevillion kaşlarını kaldırdı. Yanında nereden ve neden bir sepet almış olsundu ki? “Hayır, Leydim.”

“Hiç öngörülü değilsiniz, Yüzbaşı,” diye mırıldandı genç kadın. Sonra da beline tutturduğu küçük bir çantanın içinden çıkardığı makasla çiçeğin başını kesip Trevillion’a uzattı. “Alın.”

Trevillion çiçeği aldı ve başka nereye koyacağını bilmediği için cebine attı.

“Kesilmesi gereken başka çiçek görüyor musunuz?” diye sordu Phoebe ellerini diğer çiçeklerin üzerinde gezdirerek.

“Bir tane var,” dedi Trevillion. Genç kızın serin ve narin parmaklarını yakalayarak solmuş bir gülün üzerine yerleştirdi.

“Ah, teşekkür ederim.”

Trevillion elini esnetti. “Bu işi yapacak bahçıvanlarınız yok mu?”

“Evet, var.” Phoebe çiçeği kestikten sonra yine Trevillion’a verdi. Adam, bir önceki gibi onu da cebine attı. “Ama neden onları bekleyeyim?” diye soran Phoebe’nin elleri solmuş diğer çiçekleri aramakla meşguldü.

“Sıkıcı bir iş olduğu için olabilir mi, Leydim?”

Phoebe yüksek sesle güldü. Kahkahası adeta Trevillion’un kalbine işledi. “Sizden bahçıvan olmaz gerçekten, Yüzbaşı Trevillion.”

Genç kız başka bir açıklama yapmadan az önceki görevine döndü. Trevillion onun bahçede, çiçeklerin arasında ne kadar rahat olduğunu fark ederek şaşırdı. Yüzü ıslıl ıslıl, gülümsemesi içtendi.

“Bugün havanın bulutlu olması çok yazık,” diye mırıldandı Phoebe dalgınlıkla.

Trevillion durdu.

Hiçbir ses çıkarmadığı halde, Phoebe bir şeyler hissetmiş olmalıydı. Gencecik yüzünü adama çevirerek elinde sıkıca tuttuğu makasla doğruldu. “Yüzbaşı?”

Trevillion eskiden birileri kırılan kalplerden bahsettiğinde, ne demek istediklerini anlamazdı.

Şimdi anlamıştı.

Ancak ona daha önce hiç yalan söylememişti, bu yüzden bugün de söylemeyecekti. “Bugün hiç bulut yok.”

Yüzbaşı Trevillion güneş olduğunu söylemesine rağmen her yer kapkaranlıktı.

Phoebe bunun günün birinde olmasını bekliyordu.

Elbette bekliyordu. Görüşü yıllar içinde gitgide kötüleşmişti. Sadece yarım akıllı biri bunun sonunun ne olacağını bilmezdi.

Ancak... *aklının* olan biteni algılaması başka bir şeydi, *kalbinin* kabullenmesi ise bambaşka bir şey. Kalbi ne kadar

da saftı. Belli ki bugüne dek hâlâ bir mucizenin gerçekleşebileceğine dair umudu vardı.

Phoebe bunun farkına vardığı anda gülmeye çalıştı, ne var ki dudaklarından dökülen ses daha çok bir hıçkırığı andırıyordu.

Trevillion –sadık, sert ve her türlü mizah anlayışından yoksun yüzbaşı– hemen yanında belirdi, her zaman yanındaydı zaten. “Leydim?” diyerek genç kızın elini kendi kocaman sıcak avucunun içine alarak kolunu onun omzuna doladı. Genç kızın düşmesine engel olmak ister gibiydi.

Phoebe bir an gerçekten düşecek gibi oldu.

“Bu çok aptalca,” dedi Phoebe titreyen eliyle yüzünü silerek. Belli ki ağlıyordu. “*Ben* çok aptalım.”

“Gelin. Oturun şöyle,” dedi Trevillion onu iki adım ötedeki taş bir bankın üzerine çekerek. Genç kızın kendi güçlü bedenine yaslanmasına izin verdi.

Phoebe başını iki yana salladı. “Özür dilerim.”

“Yapmayın,” diye karşılık verdi Trevillion çatallaşmış bir sesle. Phoebe onu daha iyi tanıyor olmasa, onun da en az kendisi kadar sarsılmış olduğunu düşünebilirdi. “Lütfen özür dilemeyin.”

Phoebe titrek bir nefes aldı. “Bütün çiçeklerimin neden beyaz olduğunu biliyor musunuz?”

Genç kız adamın bu alakasız sorunun nereden çıktığını sormasını beklese de Trevillion tek bir sözcükle yanıtladı onu. “Hayır.”

“Üç yıl önce bahçemde çiçekleri ekerken gözlerimin seçebildiği tek renk beyazdı,” dedi Phoebe. “Ve tabii ki beyaz çiçeklerin kokuları diğerlerine göre daha belirgindir. Ama gerçek nedeni onları daha iyi görebildiğimi düşünmemdi.”

Trevillion hiçbir şey söylemeden omzunu kavrayan kolunu daha da sıktı. Phoebe, Trevillion’un yanında olmasından mutluydu. Hero, Maximus veya Bathilda yanında olsaydı, Phoebe kendi kayından çok onların üzüntüsü için endişe duyacaktı.

Ancak Yüzbaşı Trevillion'un yanında olmasıyla meseleyi daha metanetli karşılayabilmişti. Yüzbaşı kendisi için gözyaşlarına boğularak ağlamazdı. Teselli edici sözcüklerin arayışına da girmezdi.

Hiç değilse bu güzel bir şeydi.

"Ne kadar da aptalca," dedi Phoebe yumuşak bir sesle, "kaçınılmazın yasını tutmak. Bunun tedavisinin olmadığını biliyordum. Maximus'un bütün doktorları ve çeşitli mucizeler vadedenleri buradan uzaklaştırmasını isteyen bendim. *Biliyordum...*" Genç kız o anda göğsünde kabaran hıçkırığı bastırmakta güçlük çekti.

Elleriyle ağzını kapatarak zorlukla ve sarsılarak yutkundu.

Trevillion'un eli genç kızın saçlarındaydı. Başını kendi göğsüne yaslayarak, gözyaşları gömleğini ıslatırken bir süre orada dinlenmesine izin verdi. Tabancalarından biri Phoebe'nin yanağına batsa da genç kız bu durumu umursamadı. Yüzü ağlamaktan sıırılsıklam oluncaya, burnu tıkanıncaya ve gözlerinin içine kum taneleri kaçmış gibi kupkuru kesilinceye kadar ağladı. Sonunda biraz olsun yatıştığında Yüzbaşı Trevillion'un kalbinin atışını duyabildi, göğsünün altında atan nabızı düzenli ve güçlüydü.

"Biraz ölüm gibi sanki," diye fısıldadı Phoebe kendi kendine konuşur gibi. "Hepimiz günün birinde öleceğimizi biliyoruz ancak bunun olacağına *inanmak*, işte o bambaşka bir şey."

Saçını kavrayan el önce aniden gerildi fakat sonra gevşeyerek omzunu okşamaya başladı. "Siz ölüme çok ama çok uzaksınız, Leydim."

"Öyle miyim?" Phoebe yüzünü onun yüzüne doğru kaldırdı. "Bu da küçük bir ölüm gibi bir şey değil mi? Gün ışığını göremiyorum, hiçbir şeyi göremiyorum."

"Üzgünüm," diye karşılık verdi Trevillion, sesi çatlamıştı ve kulağı tırmalıyordu ama teselli ediciydi. "Çok üzgünüm."

Sesi sanki... gerçekten önemsiyormuş gibi çıkmıştı.

Phoebe kaşlarını çatarak soru sormak için ağzını açtıysa da o anda evin kapısının açıldığını duydu. "Ah, Tanrım. Kim o?"

"Powers, sizi almaya geliyor olmalı," diye karşılık verdi Yüzbaşı Trevillion.

Phoebe aniden doğrularak elini saçına götürdü düzeltmek ister gibi. Korkunç görünüyor olmalıydı. "Nasıl görünüyorum?"

"Ağlamış gibi."

Adamın bu dolambaçsız yanıtı genç kızın şaşkınlıktan gülmesine neden oldu. "Korkunç göründüğümü biliyorum ama hiç değilse biraz yalan söyleyebilirdiniz."

"Benden beklediğiniz şey size gerçekten yalan söylemem mi?" Adamın sesi... bitkindi.

Phoebe'nin kaşları yeniden çatılmıştı. Cevap vermek için ağzını açtı.

"Leydim, terziniz geldi," diye duyuldu Powers'ın çok yakından gelen sesi.

"Hay aksi," diye mırıldandı Phoebe, dikkati dağılmıştı. "İçeri girsek iyi olacak."

"Evet, Leydim." Trevillion'un sesi her zamanki gibi duygusuzdu. Trevillion ona eve doğru eşlik ederken Phoebe buna rağmen parmaklarını onun koluna bastırdı. "Teşekkür ederim, Yüzbaşı."

"Ne için, Leydim?"

"Gömleğinizi tuzlu suyla ıslatmama izin verdiğiniz için." Her zamankinden zor olsa da Phoebe gülümsüyordu. "Bana basmakalıp sözlerle karşılık vermediğiniz için. Haklısınız. Sizden yalan sözler duymak istemiyorum."

"O zaman size dürüstlükten başka bir şey sunmayacağıma dair söz veriyorum," diye yanıtladı onu Trevillion.

Verdiği cevap son derece saygıdeğer bir cevaptı ancak Phoebe buna rağmen ürperdiğini hissetti. Bir an ailesinin bu adam için

anlattıklarını düşündü. *Yakışıklı. Çekici.* Ne tuhaftır ki Phoebe, Trevillion'un çekici bir erkek olabileceğini hiç düşünmemişti. O sadece hep yanında olmuştu. Sağında, kendisini balolardan ve gezmelerden alıkoyan ve her türlü eğlenceyi daha başlamadan bitiren iri cüsseli bir adamdı.

Merdivenlerden çıktıkları sırada, Phoebe belli belirsiz bir suçluluk duygusuyla, bunun aslında pek de doğru olmadığını düşündü. Az önce üzüntüden dağıldığı anda Trevillion son derece teselli edici bir tutum sergilemişti.

Kendisine arkadaş olmuştu. Oysa Phoebe ona bugüne kadar hiç arkadaş gözüyle bakmamıştı... ve bu konuda yanıldığını göre...

Pekâlâ.

Belki de koruması hakkında düştüğü yegâne yanlış bu değildi.

Üçüncü Bölüm

Prens Corineus günün birinde kendi krallığına sahip olacağına dair kendi kendine söz vermiş. Bunun için bir düzine kadar cesur adamını bir araya toplayarak denize açılmak üzere bir gemiye binmiş. Yedi gün ve yedi gece boyunca denizde kaldıktan sonra sekizinci gün nihayet kara görünmüş: Gördükleri şey tek bir emniyetli körfezin olduğu sarp kayalıklarmış. Ne var ki Corineus gözlerini kıyı şeridinde gezdirdiğinde kulağına çalınan esrarengiz şarkıyı duymuş. Aşkı, tutkuyu ve de sonsuz mutluluğu vaat eden baştan çıkarıcı bir şarkıymış bu...

– Kelpie'den

Ertesi sabahın ilerleyen saatlerinde Phoebe, Wakefield Malikânesi'nin ön girişinde Powers'ın eline bir notla birlikte küçük bir çanta tutuşturdu. “Bunu Bay Hainsworth'e bizzat vermeyi ihmal etme lütfen, dükkândaki çocuklardan herhangi birine değil.”

“Anlaşılmıştır, Leydim,” diye karşılık verdi Powers. Sesi hafif ve hoştu ancak üzerine sürdüğü o çok sevdiği paçuli esansının miktarını fazla kaçırmış gibiydi.

“Teşekkür ederim, Powers,” dedi Phoebe, Yüzbaşı Trevilli-on'un düzensiz adımlarını merdivenlerde duyduğu sırada.

“Leydim, hanımlar toplantısına hâlâ katılmak istiyor musunuz?” diye sordu Yüzbaşı altında çeşitli imaların yattığı bir ses tonuyla.

“Leydiler Sendikası toplantısı demek istediniz sanırım,” diye karşılık verdi Phoebe. “Ve evet, tabii ki katılmak istiyorum. Beni oraya götürmekten kaçınmanın bir yolunu bulmaya çalışmayın sakın, Maximus’un iznini çoktan aldım.” En azından ağabeyinden evden çıkmak için izin almıştı. Aslında onu tam olarak nereye gideceğinden haberdar etmemiştir ancak bu durumu yüzbaşıya açıklamak gibi bir niyeti yoktu.

Duyduğu ses bir erkeğin iç çekişi olabilir miydi? “Pekâlâ, Leydim.”

Güçlü, sıcak parmaklar elini kavrayarak kendi kolunun üzerine yerleştirdi. Ne tuhaf. Kör olmasaydı böyle bir dokunuş –çıplak tenin başka bir çıplak tene değmesi– bir skandala yol açabilirdi. Ayrıca yetişkin bir erkeğin, Phoebe nereye giderse gitsin, zaman zaman başka refakatçisi olmaksızın peşinden gelmesi uygunsuz sayılırdı. Ne var ki görünüşe göre hiç kimsenin Yüzbaşı Trevillion’un durmaksızın Phoebe’nin yanında dolaşması hakkında bir düşüncesi yoktu.

Körlüğün, genç kızı dünyanın gözünde cinsiyetsiz kıldığı belliydi.

Phoebe kendi kendine homurdanarak dışarı, sıcak havaya çıktı. Hava güneşli olmalıydı, sıcaklığını teninin üzerinde hissedebiliyordu.

“Leydim?” diye duyuldu yanı başında duran Trevillion’un derin sesi.

“Ah, bir şey yok, Yüzbaşı,” diye karşılık verdi Phoebe sesinde belli belirsiz bir huysuzlukla. Bu adamın kendisini damarlarında kan akan bir kadından ziyade, hareket edebilen bir oyuncak bebek olarak gördüğüne hiç şüphesi yoktu.

“Sizi rahatsız eden bir şey varsa...”

“Bazı anlarda beni tekerleklerin üzerine mi oturtsanız acaba diye düşünmüyor değilim,” diye mırıldandı Phoebe ön kapının merdivenlerinden indikleri sırada.

“Günaydın efendim, Leydim,” diye seslendi o sırada Reed.

“Reed,” dedi Trevillion monoton bir sesle. “Sen ve Hathaway arabanın arkasında durabilirsiniz, isterseniz.”

“Peki, efendim.”

“Yanımızda iki uşak götürmemiz gerçekten gerekli mi?” diye sordu Phoebe yumuşak bir sesle.

“Sanırım gerekli, Leydim. Basamaklara dikkat edin.”

Phoebe ayağını uzatarak parmağının ucuyla basamağı hissettikten sonra arabaya bindi. Yerine oturduktan sonra eliyle elbisesinin eteklerini düzeltti. “Alt tarafı Leydiler Sendikası’na gidiyoruz.”

Phoebe duyduğu hışırtılardan Trevillion’un tam karşısına oturduğunu anladı. Bastonuna rağmen kendi yaşındaki bir sürü adamdan çok daha sessiz hareket ediyordu.

Bu oldukça sinir bozucu bir durumdu.

“Leydiler Sendikası’nın toplanma yeri St. Giles, Leydim, Londra’nın en kötü muhiti olduğu tartışma götürmez.”

“Güpegündüz gidiyoruz.”

“Bond Caddesi’nde sizi kaçırmak istediklerinde de güpegündüzdü hatırlarsanız.” Sesi derin ve tekdüze olan bu adamı ilgisizliğinden çekip alabilecek herhangi bir şeyin var olup olmadığını merak etti Phoebe. “Bazı zamanlarda tartışmaktan zevk aldığınızı düşünüyorum, Leydim.”

Phoebe dudaklarını büzdü. “Ashna bakarsanız, *herkesle* tartışmaktan zevk aldığımı söyleyemem, Yüzbaşı Trevillion. Bildiğiniz gibi, durumunuz çok özel.”

Genç kız karşı taraftan kahkahayı andıran bir ses duyduğunu düşündüyse de tekerleklerin gürültüsünden tam olarak emin olamıyordu.

“Kendimi gerçekten onurlandırılmış hissediyorum, Leydim.”

“Öyle de hissetmelisiniz zaten.” Genç kız dudaklarında beliren gülümsemeyi bastırmaya çalıştı. Sert mizaçlı yüzba-

şısını her eğlendirişinde Phoebe belirgin bir başarı hissine kapılıyordu. “Söyler misin, lütfen. Reed’i diğer uşaklardan üstün tuttuğunuzu fark ettim. Bunun nedeni nedir?”

“Oldukça basit bir durum, Leydim. Reed eskiden emrimdeki süvarilerden biriydi. Majesteleri’nin hizmetinden ayrıldığında Reed’i ağabeyinize iyi bir adam olarak tavsiye ettim. Kendisi sadık ve çok çalışmaktan asla kaçınmayan biridir. Ekselansları da nezaket gösterdi ve onu benim tavsiyem üzerine işe aldı, Leydim.”

“Ah! Desenize bu gizemi de kolayca çözmüş olduk.” Köşeyi dönmeleriyle araba sarsıldı ve Phoebe o anda geçtikleri sokakta söylenen şarkının bir bölümünü duydu. Muhtemelen şarkıyı söyleyen kadın önüne bir mendil açmış, sesiyle biraz para kazanmayı umuyordu. “Süvariler birliğinde sizinle birlikte uzun bir süre mi çalıştı?”

“Kralın hizmetine girdiği ilk andan itibaren, Leydim,” diye yanıtladı Trevillion. “Beş yıla yakın, yanlış hatırlamıyorsam.”

“Peki siz kaç yıl o birlikteydiniz?”

Oluşan sessizlikle Phoebe bir kez daha, konuştuğu kişinin yüzünü görememenin ne kadar kötü bir şey olduğunu düşündü. Sorduğu soru onu şaşırtmış mıydı? Yoksa böylesine kişisel bir bilgi edinmeye çalıştığı için rahatsız mı olmuştu? Yoksa erken yaşta sonlandırmak zorunda kaldığı kariyerine mi üzülmüştü? Böylesine basit bir mesele, göz açıp kapayana dek cevaplanabilirdi oysa ki.

“Yaklaşık on iki sene, Leydim,” diye karşılık verdi Trevillion sonunda. Sesi neredeyse duygusuz çıkmıştı ve Phoebe de bu sestten bir anlam çıkaramamıştı. Ne var ki, sözlerinin ağzından bu denli duygusuzca çıkmış olmasına rağmen, Yüzbaşı’nın bu konudaki hislerinin fazlasıyla yoğun olduğu anlamına geldiğini de biliyordu.

Phoebe düşünceli bir halde başını eğdi. “Sevdiniz mi?”

“Leydim?” Ah, işte şimdi sesi belli belirsiz de olsa titre-mişti. İşte *bu* çok ilginçti. Bu soruyu ona daha önce *niye* hiç sormamıştı ki?

“Süvariler birliğinde olmayı? Adamlara emir vermeyi. Yüz-başı olarak emrinizde çok sayıda adam bulunuyordu, değil mi? O sırada yapmanız gereken neyse... yaparken?”

“Emrimde yirmi ila elli adam vardı, bu, o anki görevimize bağlı olarak değişirdi,” diye yanıtladı Trevillion.

Şimdi emrinde sadece Phoebe vardı. Genç kız adamın şu anki görevinin kendisi için ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğunu düşünmeden edemedi.

Trevillion konuşmasına devam etti. “Kralım bana o sırada ne yapmamı emrettiyse onu yaptım.” Phoebe bir an Trevillion’un süvariler birliğindeki işiyle ilgili anlatacaklarının bundan ibaret olduğunu düşündü. Fakat Yüzbaşı biraz rahatlamış gibiydi. “Uzun yıllar boyunca kıyı şeridindeki kaçakçıları takip ettik ancak sonradan görevli olduğum alay Londra’ya tayin oldu, özellikle de St. Giles’ta yuva yapmış kaçak alkol üreticilerini ve diğer zalimleri yakalamak için.”

“Gerçekten mi?” Genç kız, bu adam hakkında ne kadar az şey bildiğinin farkına vararak kaşlarını çattı. Tanrım! Altı ay boyunca her gününü Yüzbaşı Trevillion ile yan yana geçirmiş ve bir kez olsun ona geçmişiyile ilgili en basit soruları bile sormamıştı. Phoebe utanç duygusunun kendisini ele geçirdiğini hissederek hafifçe öne eğildi. Geçmişte yaptığı hatayı telafi etmeye kararlıydı. “Bu devriye gezilmesi gereken çok özel bir bölge olmalı.”

“Evet.” Trevillion’un sesi kuruydu. “Ne de olsa elimizde özel bir emrimiz vardı. Parlamentonun ileri gelen şahsiyetle-rinden birinden.”

“Yoksa... ağabeyimi mi kastediyorsunuz?”

“Evet, ağabeyinizi kastediyorum, Leydim.”

“Alkol üretiminden her zaman hastalık derecesinde nefret etmiştir,” diye mırıldandı Phoebe kendi kendine. “O zaman siz Maximus’u uzun yıllardır tanıyor olmalısınız.”

“Ekselansları ve ben dört seneyi aşkındır tanışıyoruz.”

“Arkadaş olduğunuzdan haberim yoktu.”

Aradaki sessizlik kısa sürse de fazlasıyla belirgindi. “İşbirliğimizi bu şekilde tanımlamak yanlış olur, Leydim.”

“İşbirliğiniz arkadaşça değil mi yani?” diye sordu Phoebe. “Sizi temin ederim, Yüzbaşı, arkadaşlık zaafına yenik düşmeniz halinde sizi asla yargılamam.”

“Ağabeyiniz bir Dük, Leydim...”

“O da herkes gibi bir insan, öyle değil mi?”

“... ve ben... eski bir süvariyim, geldiğim yer ise...” diyerek sözünü birdenbire yarıda kesti Trevillion.

Phoebe öne eğildi, merakı iyice artmıştı. “Neresi, Yüzbaşı?”

“Cornwall, Leydim. Gördüğüm kadarıyla yetimhanenin önüne geldik.” Araba o anda sarsılarak durmuştu.

“Bu konuşmanın sona erdiğini düşünmeyin,” dedi Phoebe nazık bir sesle, arabadan inmek üzere hazırlanırken. “Cevabını öğrenmek istediğim daha çok sorum var, Yüzbaşı Trevillion.”

Arabanın kapısı açıldığı anda, koruyucusunun teslimiyet dolu iç çekişini duydu Phoebe.

Phoebe gülümsemesini gizledi. Metin yüzbaşısını kızdırmak hoşuna gitse de merak ettiği bir şey vardı: nereden geldiğine dair çekimserliğinin nedeni ne olabilirdi?

Yetim ve kimsesiz çocukları barındıran yetimhane ilk bakışta sık sosyetenin gözünde biraz sevimsiz bir yerdi. Eve Dinwoody arabasından Jean-Marie Pepin isimli uşağının yardımıyla inip sokağın ilerisine baktı.

Yetimhane St. Giles’in tam ortasında, arabaların geçemeyeceği kadar dar bir sokakta konuşlanmış olduğundan araba

sokağın girişinde durmak zorunda kalmıştı. Gün ışığında bile St. Giles'ın dehşet verici fakirliği ortalığı siyah bir bulut gibi kaplıyordu. Bir binaya yaslanmış duran dilencinin üstü başı yırtık pırtıktı. Arabanın karşısındaki sokakta ayaklarını sürüyerek yürüyen bir kadın sırtında taşıdığı büyük bir sepetin yükü altında ezilirken tek başına dolaşan ve belden aşağısı çıplak olan bir çocuk öylece durup güzel arabaya hayranlıkla bakıyordu.

Çocuğun gözünde Olimpos Dağı'ndan inmiş tanrılar gibi görünüyor olmalıyız, diye düşündü Eve o anda üzülerek. Aceleyle elbisesinin eteklerinin içine gizlediği kesesini bulup içinden biraz para çıkardıktan sonra parayı çıplak çocuğa uzatmasıyla birlikte çocuk öne atılıp parayı kaptığı gibi koşarak yanından uzaklaştı.

Yetimhane kocaman, önünde geniş merdivenleri olan yeni bir tuğla binaydı. Her şeye rağmen bir kurumdu ve hayır kurumlarına has mimari özellikler taşıyordu. Aynı zamanda burası Kimsesiz Çocuklar yararına kurulan Leydiler Sendikası'nın düzenli olarak toplandığı yerdı ve söz konusu sendika da cemi-yetin en ileri gelen hanımları tarafından bir araya getirilmişti.

Aralarında kendi hamisi de vardı.

Eve dönüp Barones Caire olarak bilinen Amelia Huntington'ın arabadan inmesini izledi. Yaşlı kadın yetmişine merdiven dayamıştı ancak güzel yüzündeki çizgiler yok denecek kadar azdı. Yaşını belli eden tek şey, kar beyazı saçlarıydı. Gerçi Eve, Leydi Caire'in saçlarının, oğlunun saçları gibi genç yaşta beyazladığını ve bu durumun yaşıyla bir ilgisi olmadığını duymuştu. Üzerinde, gözleriyle tamamen aynı renkte ve kol ağızları, kare yakasının ve korsesinin kenarı ince bir sıra siyah dantelle süslenmiş lacivert bir cüppe vardı.

"Burada adeta sıçanlar gibi yaşıyorlar," diye mırıldandı Leydi Caire. Etrafa bakarak söylediği sözleri duygusuz değildi.

“Bu yüzden yanımda güçlü kuvvetli bir uşaklar ordusu getiriyorum işte.” Biri önde, diğeri de arkada yürüyerek kendilerine eşlik eden uşakları başıyla işaret etti. “Sen de kendi adamını getirmekle akıllılık etmişsin,” dedi yaşlı kadın, Jean-Marie’ye düşünceli gözlerle bakarak. “Oldukça egzotik biri, öyle değil mi?”

Jean-Marie’nin teni parlak siyahtı, boyu da bir doksanın üzerindeydi ve başındaki beyaz peruğuyla gümüş-beyaz üniforması sayesinde oldukça çarpıcı görünüyordu.

“Ben onun artık öyle olduğunu düşünmüyorum,” dedi Eve, Jean-Marie’nin bir uşak olduğu imasını düzeltmeye gerek duymadan. Yaşlı kadının adımlarına ayak uydurarak onunla birlikte Maiden Sokağı’na, yetimhaneye doğru yürümeye başladı. “Beni Leydiler Sendikası’na tanıştıracanız için size tekrar teşekkür etmek istiyorum.”

“Benim için bir zevk,” dedi Leydi Caire gülümsemeden, gözleri buz gibiydi. Bugünkü toplantıya Eve’i de getirmesi için kendisine baskı yapıldığının bir hatırlatmasıydı bu.

Eve’in bu gerçeği unutmaması gerekiyordu. Burada hiç gerçek dostu yoktu aslında. Dudaklarına özenle küçük ve nazik bir gülümseme yerleştirdikten sonra iki hanım birlikte merdivenlerden çıkmaya başladılar. Sokağın sonundaki arabaların sayısının artmış olmasından Sendika’nın diğer üyelerinin de geldikleri anlaşıyordu.

Eve, yetimhanenin kapısının açılmasıyla derin bir nefes alarak eliyle güvercin grisi elbisesini düzeltti. Omuzlarına, kollarının dirsek kısımlarına, korsesinin görünen ön kısmına ve dış eteğinin geniş kenarına incecik işlenmiş siyah ve kiraz pembesi çiçekler göze çarpıyordu. Altından ise krem rengi sade ve şık iç eteği görünüyordu. Eve klasik anlamda güzel sayılmasa da, giyimi klasik modanın çizgilerini taşıyordu. Kusursuz duruşuyla dikkat çeken bir kâhya onları kapının girişinde karşılarken Eve bunun bir yetimhane için biraz tuhaf olduğunu düşünse

de, yetimhanenin müdürünün ei Isabel Makepiece'in ikinci evliliğini yapmadan önce son derece varlıklı bir dul olduğunu duymuştu.

"İyi günler, Leydim, hanımefendi," dedi kâhya yana çekilerek. Ayaklarının dibinde oturan büyük kedinin de kâhyayla birlikte misafirleri karşılıyor gibi bir hali vardı.

Birdenbire evin arka tarafından havlayan bir kasırğa fırlayıp çıkageldi. Kk beyaz bir köpek dişlerini göstererek onlara doğru kouyordu. Eve istemsizce bir adım gerilediğinde arkasında duran kâhyaya çarptı.

O anda önüne beliren Jean-Marie o kk yaramaz yaratığı yerden kaldırıp göğsünde tuttu. Köpek hemen susarak adamın çenesini yalamaya başladı.

"ok özür dilerim," diye atıldı kâhya. "Dodo yüksek sesle havlamayı sever ama hiçbir zaman ısırmaz, bundan emin olabilirsiniz."

"nemli değil," dedi Eve, sesinin sakın çıkması için büyük bir çaba göstermesi gerekti. "Beni sadece aırttı." Eteklerini düzeltirken o korkunç yaratığı sıkıca tutmaya devam eden Jean-Marie'ye baıyla gizlice teşekkür etti.

Leydi Caire az önceki sahneyi hiçbir şey söylemeden izlemiti. "Butterman, alt kattaki oturma odasında olacağımızı tahmin ediyorum?"

"Evet, doğru, Leydim," diye yanıtladı onu Butterman yalı kadının eldivenlerini ve şapkasını alarak. "Uaklarınız mutfağımızda rahatlarına bakabilirler."

Jean-Marie, Eve'e bir bakış attı ve onun başını hafifçe eğmesiyle kucağında kıvranan köpeklerle birlikte diğer uakların peşinden, binanın arka bölümüne doğru yürümeye başladı.

Binanın girişinden, hoş bir krem tonunda boyanmış bir koridora ulatılar. Koridorun genişleyen son bölümünde devasa bir merdivene ulaştıklarında Eve, Leydi Caire ile birlikte sağdaki

ilk kapıdan girdi. Burası, Leydiler Sendikası'nın üyeleriyle dolup taşan oturma odasıydı. Odanın bir ucunda şu anda boş olan bir şömineyle çok sayıda kanepe ve yastıklı koltuk duruyordu. Bütün bunların ortasında üzeri çay servisi için hazırlanmış eşyalarla donatılmış alçak bir sehpa vardı. Etrafta dolaşan küçük kızlar ise sarışın bir hizmetçinin gözetimi altında ağırbaşlı tavırlarla yerlerine oturmuş hanımlara serinletici içecekler ikram etmekle meşguldüler.

"Leydim, sizi görmek ne güzel." Muhteşem güzellikteki kıvılcı saçlı, incecik bir kadın ayağa kalkarak Leydi Caire'in yanağına bir öpücük kondurdu.

Yaşlı kadın döndüğünde Eve onun artık gülümsediğini fark etti. "Hero, seni Bayan Eve Dinwoody ile tanıştırebilir miyim? Bayan Dinwoody, bu hanım da Leydi Hero Reading."

"Benim için bir onurdur, Leydim," diyen Eve derin bir reverans yaptı. Hero da birkaç selam sözcüğü mırıldanarak ona karşılık verdi.

Eve aklındaki dosyaları karıştırarak Reading ismine ulaştı. Leydi Hero: Dük Wakefield'ın en büyük kız kardeşi; Lord Griffin Reading'in eşi. Leydi Hero, Leydi Caire ile birlikte sendikayı kurmuştu. Tanınması gereken önemli bir kadındı yani.

Fakat aslında üyelerin tamamı öyleydi.

Eve, Leydi Caire kendisini herkesle tanıştırmak için odanın ortasına doğru yönlendirirken sırtını dikleştirdi. Ne de olsa burada olma nedeni buydu, bütün bu hanımların arasına karışarak o özel kişiyle tanışmak. Eve'in kalabalık toplantılardan hoşlanmayıp yabancılarla bir araya geldiğinde kendisini tuhaf hissetmesinin şu anda hiçbir önemi yoktu.

Görevini yerine getirecekti.

Bu yüzden Leydi Caire onu şöminenin yanında duran kadının yanına götürüp de gelini Leydi Temperance Huntington ile tanıştırdığında yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Genç Leydi

Caire, koyu renk saçları ve neredeyse altın gibi parlayan açık kahverengi gözleriyle çok güzel bir kadındı. Tam olarak anlaşılmasa da –Eve bu soruyu asla soramazdı tabii– Leydi Caire’in bebek bekliyor gibi bir hali vardı.

Yanında ise kocası Winter Makepiece ile Isabel Makepiece duruyordu. Eve yine aklında tuttuklarından Bayan Makepiece’in, eşinin aksine cemiyetin üst tabakasına mensup olduğunu hatırladı. Bir yetimhaneyi denetlemek gibi alt düzeydeki statüye rağmen, Bayan Makepiece’in üzerinde taşıdığı sarı kırmızı çizgili desendeki zarif elbisesi Fransız modasıyla uyumlu bir tarzda dikilmişti. Her iki kadın da Eve’i başlarıyla nazıkçe selamlasalar da Eve onların gözlerinde beliren merak ışıltısını fark etmişti; yaşlı Leydi Caire onlara Eve’i nereden tanıdığıyla ilgili bir açıklama yapmamıştı.

Wakefield Düşesi tanıştırmayı beklerken, “Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Dinwoody,” dedi.

Eve bir reverans yaparak doğruldu. Düşes ilk bakışta sade bir kadın izlenimi uyandırır da gri gözlerinin güzelliği dikkat çekiciydi, bakışlarının ne kadar akıllı olduğu ise apayrı bir konuydu. Eve selamlaşırken kadının dikkatli bakışlarına karşılık vermeye çaba gösterdi.

“Korkarım ki Scarborough Düşesi ile tanışmanız mümkün olmayacak. Kendisi şu sıralar eşiyle birlikte Avrupa’da seyahatte,” dedi Leydi Caire, Eve’i son kanepeye doğru yönlendirirken. “İtalya’da, bilirsiniz ya.”

Eve bilmiyordu –daha önce hiç İtalya’ya gitmemişti, hatta sadece zevk için bile seyahat etmemişti – ancak biliyormuş gibi başını evet anlamında salladı. Sonra da kumral saçlı, egzotik bir güzelliğe sahip bir kadınla tanıştırıldı: Leydi Penelope Chadwicke’in Scarborough Dükü’yle evlenmesiyle İngiltere’nin en varlıklı vârisi haline gelen Bayan Hippolyta Royle ayağa

kalkarak küçük bir reverans yapsa da yanında oturan kişi hiç hareket etmedi.

“Ve bu da Leydi Phoebe Batten, kendisi az önce tanıştığınız Leydi Hero’nun ve Wakefield Dükü’nün kız kardeşidir,” diye mırıldandı Leydi Caire.

Eve o anda kalbinin hızlandığını hissetti.

“Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum,” dedi Leydi Phoebe, Eve’in olduğu yöne dönerek. Güzel, minyon bir genç kadın olan Phoebe’nin yüzünde mutlu bir ifade vardı. “Ayağa kalkmamama kızmazsınız umarım. Bana fazla tanıdık olmayan bir odada ayağımın takılması sonucu düşme ihtimalim çok yüksek ne yazık ki.”

“Lütfen, Leydim,” diye yanıtladı onu Eve. “Benim için zahmete girmeyin. Eğer...”

Ancak sözleri, kapıdaki kargaşanın arasında kaybolup gitti. Harikulade güzellikteki şeftali rengi cüppesiyle, saçından kurtulmuş bukleleriyle ve kucağındaki bebeğiyle giren bir hanım görüldü.

Yeni gelen kadın nefes nefese kalmış bir halde, “Ah, Tanrım. Geciktiğim için özür dilerim,” diye seslendi.

Wakefield Düşesi o anda ciyaklamaya benzer bir ses çıkardı. “Yoksa Sophia bebeği mi getirdin, Megs?”

Megs’in –Leydi Margaret St. John, diye hatırlattı Eve’in zihinsel dosyaları kendisine– yanakları pembeleşmişti. “Evet. Umarım onu getirmem kimseyi rahatsız etmez.”

Leydi Margaret ve kızının etrafını saran kalabalığa bakılacak olursa hiç kimse rahatsız olmuşa benzemiyordu. Hatta Eve ve Phoebe haricindeki herkes ayakta duran bu ikilinin etrafında toplanmıştı.

Eve daha genç kadına dönerek alçak sesle konuşmaya başladı. “Yanınıza oturmamın bir mahsuru var mı? Bugün bu topuklu ayakkabıları giymekle ne büyük bir hata yaptığımı anladım.”

“Ah, hayır, buyurun lütfen.” Leydi Phoebe elini az önce Bayan Royle’un boşalttığı yere vurdu.

Odanın karşısından Leydi Caire, Eve’e gözlerini kısarak hızlı bir bakış fırlattı.

Eve bu bakışı görmezden geldi. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı otururken. “Bu gösteriş merakım benim sonum olacak. Bu ayakkabıları geçen hafta tiyatroya giderken giymek için satın almıştım.”

Leydi Phoebe, Eve’e tamamen döndü. “Hangisine?”

“Kraliyet Tiyatrosu’ndaki *Hamlet*.” Eve başını iki yana salladı. “Fazlasıyla yaşlı bir aktör tarafından canlandırılmış, göbeği biraz iriceydi ama sesi oldukça gürdü.”

“Benim önemsedğim yegâne şey sestir,” dedi Leydi Phoebe hafifçe iç geçirerek. “Gerçi nüanslı sesleri sadece gür ve yüksek olanlara tercih ettiğimi de söylemeliyim.”

“Elbette,” diye karşılık verdi Eve. “Bay Horatio Pimsley’nin performansını duymuş muydunuz?”

“Ah, evet!” dedi Leydi Phoebe yüzü ışıldayarak. “Macbeth rolünde çok başarılıydı ya da en azından sesi öyleydi. Genelde trajedileri fazla sevdiğimi söyleyemem ama onun sesini gece boyunca dinleyebilirim.”

Eve dudağını ısırды, aslında bu sohbetten büyük bir keyif alıyordu ancak kendine buraya bir amaç uğruna geldiğini hatırlattı. “Merak ediyorum da Leydim, acaba ilginizi çeker mi...”

Taze annenin etrafındaki hanımlar gülererek Eve’in sözünü kestiler.

Leydi Phoebe başını Eve’e doğru eğdi. “Siz bana söyleyebilirsiniz, Sophia bebek neye benziyor?”

“Buradan söylemesi güç,” diye yanıtladı Eve başını uzatıp bebeği görmeye çalışırken. “Etrafı çok kalabalık. Ama kundağının arasından çıkan saçlarını görebiliyorum. Yanılmıyorsam

açık kahverengi saçları var.” Eve yanında oturan genç kadına baktı. “Tıpkı sizinki gibi, Leydim.”

“Öyle mi?” Leydi Phoebe elini kendi saçına götürerek sanki rengini hissedebiliyormuşçasına dokundu. “Unutmuşum.”

Genç anne diğer hanımlarla birlikte Phoebe’nin yanına geldi. “Onu kucağına almak ister misin, Phoebe?”

Leydi Phoebe’nin yüzü aydınlandı. “Ah, alabilir miyim? Ama lütfen sen de yanıma otur, Megs. Onu düşürmekten çekinirim.”

“Düşürmezsin,” dedi Leydi Margaret kararlı bir sesle. Phoebe’nin diğer yanına geçerek oturdu ve uyuyan bebeği Leydi Phoebe’nin kucağına bıraktı.

“Ne kadar da ciddi görünüyor,” diye fısıldadı Leydi Hero.

“Evet, öyle değil mi?” Leydi Margaret yavrusunu, sanki bir ağaç yaprağının altında beliren hiç bilinmeyen bir böcekmiş gibi inceliyordu. “Korkarım kaşlarını çatması Godric’e benziyor. Birkaç yıl sonra kahvaltı masasında karşımda iki çatık kaşlıyla birden oturuyor olacağım.”

“O nasıl?” diye sordu Leydi Caire’lerin genç olanı.

“Yavrusunun mutluluğundan mest olmuş durumda,” diye karşılık verdi Leydi Margaret. “Geçen gece onu bir kolunda Sophie, diğer elinde de bir kitapla volta atarken yakaladım. Ona bir şeyler okuyordu. Yunanca. İşin kötüsü Sophie de bundan büyük bir keyif alıyor gibi görünüyordu.”

“Bunun nedenini anlayabiliyorum,” dedi Phoebe. Bebeği kendi yüzüne yaklaştırarak gözlerini kapadı ve burnunu nazikçe onun yanağına değdirdi. “Bu bebek harika.”

Eve diğer kadını izlerken yutkundu.

“Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum,” dedi Leydi Margaret birdenbire. “Hayır, kalkmayın lütfen,” diye ekledi Eve’in telaşla doğrulmaya çalıştığını fark edince. “Benim adım Margaret St. John.”

“Benim hatam,” dedi Leydi Caire. Yüzündeki gülümseme donuktu. “Bu hanım da Eve Dinwoody. Sendika’ya katılmayı arzu ediyor.”

“O zaman sanırım bir an önce işe başlamamız iyi olacaktır,” diye mırıldandı Leydi Margaret. “Gel bana, bebeğim.” Sophia’yı alarak onu yeniden kucığına yatırdı.

Küçük kızlardan burnu çillerle kaplı kızıl saçlı olanı, hanımlar yerlerini almaya başladıkları sırada, elinde tuttuğu bir tepsinin içinden tereyağlı ekmekler ikram etmeye başladı.

“Teşekkür ederim, adını öğrenebilir miyim?” dedi Leydi Phoebe kıza, bir dilim ekmek alırken.

“Hannah, hanımefendi.” Küçük kız elindeki tepsiyle reverans yapmaya çalışınca Eve elini çabucak uzatarak ona destek oldu.

Leydi Phoebe şaşırmış görünüyordu. “Mary değil mi yoksa?”

“Buraya geldiğim zaman zaten bir adım vardı, Leydim.”

“Üstelik çok da güzel bir ismin varmış,” dedi Leydi Phoebe gururla. “Bu ekmek çok lezzetli, Hannah.”

Küçük kız yüzü kızarak Leydi Phoebe’ye gülümsediğinde Eve içinin sızladığını hissetti. Genç kadın öylesine nazik biriydi ki. Belki de henüz çok geç kalmış sayılmazdı...

Leydi Phoebe ona döndüğünde, yüzünde küçük kızla az önce yaptığı sohbetten kalan gülümsemenin izi vardı. “Biliyor musunuz, bu yetimhanede yaşayan bütün kızların ilk adları Mary’dir, erkek çocuklarının ki ise Joseph, tabii buraya geldiklerinde kendi isimleri olacak yaşa gelmemişlerse, mesela Hannah gibi. Sadece soyadını eklemek bile oldukça kafa karıştırıcı bir durum bana kalırsa. Bu fikrin kime ait olduğunu da bilmiyorum ya...”

“*Winter*,” diyerek atıldılar o anda genç Leydi Caire ile Bayan Makepiece aynı anda.

“Aslında daha kolay olur diye düşünmüş,” diye devam etti Leydi Caire bu kez tek başına.

Bayan Makepiece ise burun kıvrırmakla yetinmişti.

Leydi Phoebe gülümseyerek yeniden Eve'e döndü. "Sophia'yı yanımıza getirmeden önce siz bir şey söylemek üzereydiniz, Bayan Dinwoody?"

"Evet, Leydim." Eve derin bir nefes aldı. "Konu şu ki, ilgisi olanlar yarın öğleden sonra tiyatroda toplanacaklar. Sadece birkaç kişi, en son oyunları ve oyuncularını değerlendirecekler. Katılımınız benim için büyük bir onur olacaktır."

"Çok memnun olurum," dedi Leydi Phoebe gülümseyerek ve tereyağlı ekmeğinden kalan son lokmayı ağzına attı.

"Dostlarım," dedi Leydi Caire ayağa kalkarak. "Görüşmemiz gereken birçok konu var..."

Eve gözlerini kefilinden ayırmasa da onu yarım kulakla dinliyordu.

Ama iyi ama kötü, aslında buraya gelme hedefine çoktan ulaşmıştı.

Ertesi gün ikinci vakti Trevillion, ağzının bir kenarı çocukça elyazısını okurken bükülmüş halde, elinde tuttuğu mektubu son kez okuduktan sonra büyük bir özenle katladı. Wakefield Malikânesi'ndeki odasında bulunan koltuktan kalkarak karşı duvarda duran şifoniyere doğru ilerledi. En üst çekmecenin içinden çıkardığı mektup destesinin üzerine sonuncusunu da ekleyerek yeniden çekmecenin içine bırakıp kapadı.

Saatine baktı. Leydi Phoebe'ye bugünkü gezisine eşlik etmesine az bir zaman kalmıştı.

Tabancalarını kontrol ettikten sonra bastonunu aldı ve merdivenden inmeye başladı. Geçen yılın bu zamanlarında emrinde düzinelerce adam vardı, bu adamlar ona tek bir itiraz veya tereddüt etmeden itaat ederlerdi. Her biri onu sevmiyor olabilirdi ancak hepsinin eksiksiz olarak Trevillion'a büyük bir

saygı duydukları şüphesizdi. O zamanlar güzel bir hayatı vardı. Aslında yaşamaktan memnun olduğu bir hayattı.

Şimdi ise emrinde çalışan iki uşak ve gözetmekle yükümlü olduğu bir sosyete hanımı vardı.

Trevillion gülümseyerek merdivenin son basamağından indi ve alt kata ulaştı. Şimdiki pozisyonu fazla anlı şanlı sayılmazdı ancak görevini yerine getirirken elinden gelenin en iyisini yapmaya kararlıydı.

Ve bu görev Leydi Phoebe'yi güvende tutmaktan ibaretti.

Trevillion beş dakika sonra Wakefield Malikânesi'nin girişinin merdivenlerinin başında durmuş, caddeyi izliyordu. Yağmur damlaları işini kolaylaştırıyordu: dışarıda dolaşan sadece birkaç kişi vardı. Su birikintilerinin içinde ayakkabıları sıırıslıslam olmuş iki tahtirevan taşıyıcısı evin önünden geçtikleri sırada, yükleri tahtirevanların altındaki direklerin üzerinde zıplayıp duruyordu. Tahtirevanların içinde oturan beyefendilerin üstü başı gayet kuruydu ama buna rağmen suratları asıktı. Wakefield Malikânesi büyük bir meydanın üzerine inşa edilmişti. Yolun karşısına baktığında, Trevillion'un gözüne bir evin girişine hımbılca yaslanmış duran bir seyyar satıcı çarptı. Onu izlediği sırada adamın evde çalışan bir uşak tarafından kovulduğunu gördü.

Trevillion homurdanarak yavaşça evin girişine yöneldiğinde kendisini izleyen Wakefield Düşesi ile karşılaştı. Yanında, evlendiğinde beraberinde getirdiği ve artık iyice yaşlanan kucak köpeği de vardı. Yanlış hatırlamıyorsa, hayvanın adı Bon Bon'du.

"Hanımefendi," diyerek eğildi Trevillion.

"Burada yağmurda durmuş ne yaptığınızı sorabilir miyim, Yüzbaşı Trevillion?" diye sordu kadın, köpeğinin merdivenlerin ucuna ilerleyişini izleyerek. Bon Bon başını kaldırıp yağışlı havaya baktıktan sonra hapsirdi ve telaşla evin girişine yöneldi.

"Sadece izliyorum."

“İzliyor musunuz?” Adamın omzunun üzerinden bakıp kaşlarını çattı. “Adam kaçırانları arıyorsunuz, değil mi?”

Trevillion omuz silkti. “Leydi Phoebe için oluşabilecek her türlü tehlikeye karşı tetikte olmalıyım.”

“Dük bana onu kaçırtmak isteyen kişinin öldüğünü söylemişti,” dedi Düşes doğrudan. “Başka türlü düşünmek için bir nedeniniz mi var?”

Trevillion tereddüt etti, kelimelerini dikkatle seçmesi gerekiyordu. “Ben... Leydi hazretlerinin güvenliği konusunda dikkatli davranmaya çalışıyorum.”

Düşes son derece akıllı bir kadındı. “Phoebe’ye karşı tehlikenin geçmemiş olabileceğini düşündüğünüzü Maximus’a söylediniz mi?”

“Ekselansları ile hemen her akşam bir araya gelerek işimin ayrıntılarını konuşuyorum.”

“Ve?”

Trevillion genç kadının bakışlarına karşılık verdi. “Ekselansları endişemin farkında ancak bu endişeyi benimle aynı derecede paylaşmıyor diyebiliriz.”

Düşes başını çevirerek dudağını ısırđı. “Bundan nefret ediyor, biliyorsunuz. Phoebe’yi kastediyorum ve bütün bunlar...” Eliyle Trevillion’un göğsünde taşıdığı tabancaları işaret etti. “Pekâlâ, tabii ki bunu siz de biliyorsunuz. Sonuçta duyarsız bir adam değilsiniz.”

Trevillion bekledi. Düşes’in böyle bir şey söylemesi onu şaşırtmıştı. Elbette ki Leydi Phoebe’nin her yere korumalarıyla –kendisiyle– gitmek zorunda olmasından ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Bu duruma, özellikle de ağabeyinin hayatına getirdiğı kısıtlamalara karşı nefretini, Trevillion’un göreve geldiğı ilk günden itibaren açıkça belli etmişti. Ancak Trevillion, Phoebe’nin hoşnutsuzluğunun onu koruma görevinden alıkoymasına izin veremezdi.

Phoebe'nin kendisinden nefret etmesine göz yumabilirdi, yeter ki güvende olsun.

Düşes iç çekti. "Maximus'u uyaracak olursam Phoebe'nin hareketlerini daha da kısıtlayacağından endişe duyuyorum ve öyle bir durumda Phoebe'nin ne yapacağını bilemiyorum, gerçekten bilemiyorum. Duygularını çok iyi gizleyebiliyor ancak ben onun mutsuz olduğunu biliyorum. Onu daha da mutsuz edecek bir şey yapmak istemiyorum."

"Ekselansları," diye söze başladı Trevillion sakince. "Ben yanında olduğum sürece, leydimize bir şey olmaması için elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsiniz."

Düşes'in yüzünde bir aydınlanma oldu. "Bundan eminim, Yüzbaşı Trevillion."

"Artemis?" diye seslendi Leydi Phoebe evin içindeki merdivenlerden indiği sırada.

"Evet." Düşes hızlı adımlarla Phoebe'nin yanına gitti. "Ben de az önce Yüzbaşı Trevillion ile konuşuyordum."

Leydi Phoebe, Düşes'in elini tutarak koridora indi. "Hazır mısınız, Yüzbaşı?"

Trevillion, Phoebe göremediği halde başını evet anlamında eğerek karşılık verdi. "Saat ikide evden çıkmak istediğinizi söylemişsiniz."

Phoebe burun kıvırdı. "Her daim dakiksiniz. Bunun bir erdem olduğundan pek emin değilim doğrusu."

"Sizi temin ederim Leydim, söz konusu bir koruma ise, bu bir erdemdir," diye yanıtladı onu Trevillion.

"Öf!" Leydi Phoebe yengesine dönerek kollarını yana açtı. "Yeni elbisemi nasıl buldun?"

Yeşil mavi elbisesinin iç eteği sarıydı ve Leydi Phoebe'nin kahverengi saçındaki kıvılcık tonları ortaya çıkarıyordu. Bu soru kendisine sorulmuş olsaydı Trevillion ona çok güzel olduğunu söylerdi. O ne giyerse giysin, her zaman çok güzeldi.

Ancak Phoebe bu soruyu ona sormamıştı.

Arabanın merdivenlerin önüne gelmesiyle Trevillion bakışlarını Phoebe'nin üzerinden ayırdı. Arkasında duran Düşes, genç kadının elbisesine övgüler yağdırıyordu.

"Arabanız geldi, Leydim," dedi Trevillion ileriye atılarak. Leydi Phoebe'nin elini alıp kendi kolunun üzerine bıraktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Düşes o sırada.

"Bayan Dinwoody beni bir grup arkadaşıyla bir tiyatro sohbetine davet etti," diye karşılık verdi Leydi Phoebe.

Düşes'in kaşları kalktı. "Dünkü Leydiler Sendikası'nda gördüğümüz Bayan Dinwoody mi?"

"Evet." Leydi Phoebe yengesine gülümsüyordu ancak bakışları Düşes'in yüzüne değmiyordu. "Biraz çekingen bir hali var ancak onu sevdiğimi söyleyebilirim."

"Ben de sevdim," diye karşılık verdi Düşes yavaşça.

"Artemis?"

Ekselansları başını iki yana salladı. "Şey, sadece... Leydi Caire'in Bayan Dinwoody'nin kimlerden olduğunu söylememiş olması çok tuhaf."

"Bunu ben de fark ettim," dedi Leydi Phoebe. "Ama sonradan insanları ne kadar da geçmişlerine göre yargıladığımızı düşündüm." Genç kız omuzlarını silkti. "Belki de nereden geldiğini bilmemekte fayda vardır."

Trevillion huzursuzlandığını hissetti. "Bir insan hakkında başka türlü nasıl karar verebiliriz ki, Leydim?"

Phoebe yüzünü Trevillion'a çevirdi, güzel ela gözleri tam olarak ona bakmıyordu. "Belki de sadece o insanın davranışlarına dayanarak karar verebiliriz, ne dersiniz? Kim olduklarına, ne yaptıklarına dayanarak?"

Ne kadar gençti ve ne kadar korunaklı bir hayatı vardı. "Bir insanın kim olduğu ve ne yaptığı genellikle geçmişlerine ve ailelerine dayalı bir durumdur, Leydim."

“Bu doğru,” diye mırıldandı. “Tam da bu yüzden ben de sizin gizemli geçmişinizi ve ailenizi merak ediyorum, Yüzbaşı Trevillion.” Trevillion’un yüzü asıldı ancak genç kadına bir karşılık veremedi. Phoebe başıyla Düşes’ten yana bir işaret yaptı. “İzin verir misin, Artemis? Geç kalmak istemiyorum.”

“Tabii ki,” diye yanıtladı Artemis. “Keyifli bir zaman geçirmeni dilerim, canım.”

Trevillion eğilerek Düşes’i selamladıktan sonra Leydi Phoebe’ye merdivenlerden inmesi için yardım etti. “Sormak gibi bir niyetim yoktu aslında ancak Düşes’in açıklamanız karşısında şaşırdığımı görünce, belki de sormam gerek diye düşündüm,” diye homurdandı. Bugünkü geziniz için ağabeyinizden izin almanız, değil mi, Leydim?”

Leydi Phoebe arabaya binerek yerine yerleşti.

Cevap vermeden önce Trevillion’un arabaya binip bastonuyla tavana vurmasını ve yola çıkmak için hazır olduklarının işaretini vermesini bekledi. “Maximus’a bugün öğleden sonra bir arkadaşımı ziyaret edeceğimi söylemiştim.”

Araba o anda öne atıldı. “Ona arkadaşınızın adını söylemediniz mi?”

Phoebe dudaklarını büzdü. “Sormadı, o anda elindeki yasal evraklarla fazlasıyla meşguldü.”

“Leydim...”

“Kaç yaşında olduğumu biliyor musunuz, Yüzbaşı?”

Trevillion önce kaşlarını çattı, sonra da yanıt verdi. “Yirmi bir.”

Phoebe başını evet anlamında salladı. “Ve çocuk odasından çıkmalı da bir hayli zaman oldu diyebilirim.”

“Eğer...”

“Farkında mısınız bilmem ama ben size bugüne kadar kaç yaşında olduğunuzu hiç sormadım, Yüzbaşı.”

“Konuyu değiştirmeye çalışıyorsunuz,” diye terslendi Trevillion. Sinirlenmişti. “*Leydim.*”

“Ah, evet, bu doğru.” Trevillion, genç kızın çarpıcı gülümsemesi karşısında başını çevirmek zorunda kaldı. Her zaman çok yakınındaydı ve her zaman duygularını fazlasıyla belli ediyordu genç kız. Onun bir çeşit hadım haremağası olduğunu mu sanıyordu?

“Aslında bunu fark etmenize şaşırdım, Yüzbaşı.”

Aralarında kısa bir sessizlik oldu.

Sonra Yüzbaşı içini çekerek yanıt verdi. “Otuz üç yaşıındayım.”

Phoebe hafifçe öne eğildi. “Ne kadar da gençmişsiniz!”

Trevillion irkildi. Genç kız kendisinin tam olarak kaç yaşıında olduğunu düşünmüştü ki?

“Sizden tam on iki yaş büyüğüm, Leydim,” dedi Trevillion sıkılmışçasına. “Aslına bakarsanız, ağabeyinizle aynı yaştayım.”

Bu düşünce Trevillion’u içten içe sarsmıştı.

“Buna rağmen çok daha yaşlıymış gibi bir haliniz var,” dedi genç kız burnunu kıvrıarak. “Maximus çok ciddi biri ama hiç değilse gülüyor. Yani arada sırada. En azından yılda bir ya da iki kez diyebilirim. Ancak siz, Yüzbaşı, siz hiçbir zaman gülmüyorsunuz ve ben gülümsediğinize dair bile şüpheliyim. En az elli yaşıında olduğunuzu sanıyordum...”

Trevillion somurtuyordu. “*Leydim...*”

“... hatta elli beş.”

“*Phoebe.*”

Trevillion sustu, genç kadının ismini telaffuz ettiği için hayrete düşmüştü.

Bu kadın, kontrolünü yitirmesine neden oluyordu.

Phoebe’nin yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı, bu haliyle çenesindeki sütü yalayan küçük bir kediye benziyordu ve Trevillion gerildiğini hissetti. “Bana aileni ve geçmişini anlat, *James.*”

Trevillion gözlerini kıstı. “Aslında elli beş yaşında olduğumu hiç düşünmemiştiniz.”

Phoebe başını iki yana salladı. O lanet olası gülümseme hâlâ dolgun dudaklarındaydı. “Hayır.”

Trevillion başını çevirdi. Kendi akıl sağlığı için. Kendi onuru için. Bu kadın kendinden on iki yaş gençti ve en az yüz yıl daha masumdu. Bir dükün kız kardeşiydi, taze, tasasız ve *çok güzeldi*.

İki tabancası, sakat bir bacağı ve sertleşmiş bir erkekliği vardı. Phoebe bunu bilseydi çılgık atarak kaçardı.

“Cornwall’luyum, Leydim,” dedi. Sakindi. Kontrollüydü. Rahatsız olduğunu belli edecek en ufak bir ipucu bile yoktu. “Babam at yetiştiriyor. Bir kız kardeşim ve kız yeğenim var. Annem hayatta değil.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” diye karşılık verdi Phoebe sakın bir sesle. Güzel yüzü üzgündü ve Trevillion onun samimi olduğunu hissedebiliyordu.

“Teşekkür ederim.” Rahatlamış bir şekilde arabanın penceresinden dışarıya baktı, bir korkak olduğunu düşünse bile, bunu umursamadı. Bu kadın *şeytanın* ta kendisiydi. “Sanırım geldik, Leydim.”

Phoebe abartılı bir şekilde içini çekti. “Ve siz de bu sayede bir kez daha kurtuldunuz.”

Trevillion ona –kör bir kadında işe yaraması pek mümkün olmasa da– teskin edici bir bakış attı ve Phoebe’nin önünden arabadan indi. Arkaya bakarak arabanın ayak ucunda duran Reed ve Hathaway’e başıyla bir işaret verdi. Sonra da dönüp Leydi Phoebe’nin arabadan inmesine yardım etti.

Küçük bir şehir konutunun önünde duruyorlardı. Londra’nın en modern bölgesi olmasa da burası oldukça saygın bir mahalleye benziyordu. Leydi Phoebe’yle birlikte merdivenden çıktı ve bastonuna dayanarak kapıyı çaldı.

Kapı kısa süre sonra beyaz peruğunun altındaki pırıl pırıl abanoz teniyle, devasa bir adam tarafından açıldı.

“Leydi Phoebe, Bayan Dinwoody’yi görmek ister,” dedi Trevillion adama bakarak.

Uşak, Trevillion’un tabancalarına uzun bir bakış attıktan sonra yana çekilerek misafirleri içeri aldı.

Onları gül ağacından yapılmış cilalı bir merdivene yönlendirerek üst kata çıkardı. Trevillion açık duran bir kapıya yaklaştıkları sırada içeriden yükselen kahkahaları duydu.

“Leydi Phoebe,” diye ilan etti uşak, derin ve dolgun bir sesle.

Odada üç hanım vardı: bir tanesi otuzlu yaşlarında ve çok güzeldi, diğeri biraz daha yaşlıydı ve üçüncüsü de sarı saçları, fazla büyük burnuyla son derece gösterişsizdi. Ancak hızla ayağa kalkan kişi, odanın içindeki tek erkekti. “Bayan Dinwoody, ne kadar da harika bir sürpriz bu, Leydi Phoebe’nin aramıza katılacağından haberim yoktu.”

Trevillion, Malcom MacLeish’e hoşnutsuz bir bakış attı. Adam genç, yakışıklı ve neşeli biriydi.

Kısacası, Trevillion’un sahip olmadığı tüm özelliklere sahipti.

Dördüncü Bölüm

Bir düzine cesur adam kulaklarına çalınan şarkının etkisinde kalmışlar. Başka sesler de araya girmiş, tatlı ve tehlikeli bir armoni halinde yükselmeye devam etmişler. Corineus soğuk dalgaların arasında yüzen beyaz tenli, lacivert suların arasında deniz köpükleri misali dalgalanan altın saçlı denizkızlarını görmüş. Denizkızlarından birinin gözleri zümrüt rengindeymiş. Kollarını Corineus'a doğru uzattığı anda Prens ona dokunmak için dayanılmaz bir arzu duymuş. Gemisi de o anda kayalıklara doğru sürüklenmeye başlamış...

– Kelpie'den

Phoebe sesin olduğu yöne dönerek elini uzattı. Elini tutan adam eğilerek dudaklarını Leydi Phoebe'nin parmak uçlarına değdirdi. Phoebe o anda mürekkep kokusu aldı ve neydi bu... Evet! Gülsuyu.

Gülümsedi. “Bay MacLeish. Harte'ın Eğlence Bahçesi'ndeki karşılaşmamızdan sonra sizinle bir daha görüşeceğimizi sanmıyordum.”

Odanın içinde neşeli gülüşmeler yükseldi.

Yüzbaşı Trevillion'un kolu, Phoebe'nin parmaklarının altında gerildi.

“Leydim,” diye karşılık verdi MacLeish, “kim olduğumu fark ettiğinize göre bana kalırsa tam bir büyücüsünüz. Yoksa burada olduğumu size uşak mı söyledi?”

“Aslına bakarsanız, hayır,” diye karşılık verdi Phoebe.

“O halde nasıl?..”

Phoebe başını yavaşça iki yana salladı. İçinde bulunduğu durumdan keyif alıyordu. “Ah, hayır, lütfen, hiç değilse birkaç ufak tefek sırrımı muhafaza etmeme izin verin.”

“Sırlarınız hiç de ufak tefek değil,” diye yanıtladı onu MacLeish cömertçe. “Gelin, sizi sert korumanızdan ayırıp Bayan Dinwoody’nin toplantısına gelen diğer kişilerle tanıştırayım.”

Yüzbaşı Trevillion kısa bir an hareket etmeyince Phoebe onun yanından ayrılmayı reddedeceğini sandı. Trevillion’un bir adım geri çekilmesiyle kolu Phoebe’nin elinin altından kayıp gitti.

Phoebe kendini bir anda terk edilmiş hissetti.

“İzin verirsiniz, Leydim,” dedi Trevillion derin sesiyle. Phoebe bu sesin, MacLeish’in neşeli sözlerinden sonra kulağa ne kadar ciddi geldiğini düşünmeden edemedi. “Sizi alt katta bekliyor olacağım. Gitmeye hazır olduğunuzda bir hizmetçiyle haber göndermeniz yeterli olacaktır.”

Bunu söyledikten sonra ayak sesleri uzaklaştı.

Phoebe onun peşinden gitmek ister gibi döndü ancak bu çok saçmaydı.

“Gelin. Gelin!” diye seslendi MacLeish. “Benim sizi yönlendirmemin bir mahsuru var mı?”

“Hiç yok.” Phoebe yüzünü yeniden MacLeish’e dönmüştü.

MacLeish genç kızın elini nazikçe tuttu. Adamın eli büyük, parmaklarıysa uzundu, yüzükparmağının eklemine hemen altında küçük bir nasır vardı: Kalem tutmaktan ileri gelen bir nasırdı bu.

“Ev sahibemiz Bayan Dinwoody’yi zaten tanıyorsunuz,” dedi MacLeish onu öne doğru yönlendirirken. “Şu tarafta, sağınızda, size göstereceğim koltuğun tam karşısında oturuyor.”

“Gelebilenize çok sevindim,” diye duyuldu genç kadının sakın ve kalın sesi.

“Burası, Leydim. Oturun lütfen,” diye devam etti Bay MacLeish, Phoebe’nin elini ahşap bir koltuk arkılığına dayayarak. “Bu güzel oturma odasındaki en güzel koltuk, siz gelmeden önce bu koltukta ben oturdüğüm için bunu biliyorum.”

Phoebe kendini kabarık yastıklı kanepenin üzerine bıraktı. “O halde size yerimi önceden ısıttığınız için teşekkür ederim.”

“Her türlü memnuniyeti sağlamak adına gayretlerim sonsuzdur, Leydim,” diye karşılık verdi MacLeish, sesinde bir gülüşün tınısıyla. “Pek centilmence olmayan yerlerimi kullanmam gerekse bile.”

“Ah, Bay MacLeish,” diye duyuldu Phoebe’nin sağında oturan diğer bir kadının sesi. “Ne kadar da müstehcen.”

“Büyüleyici Bayan Pamela Jellet ile tanışmış mıydınız?” diye sordu MacLeish. “Kendisi sizinle kanepeyi paylaşıyor.”

“Çok haylazsınız, bayım,” diye karşılık verdi Bayan Jellet. “Bu, benim yaşımdaki bir hanım için büyük bir iltifat.”

“Evet, Bayan Jellet’la daha önceden tanışmışlığım var,” dedi Phoebe. “İkimiz de geçen sonbaharda ağabeyimin sayfiye evindeki bir partiye katılmıştık, değil mi Bayan Jellet?”

“Evet, Leydim,” dedi Bayan Jellet büyük bir hevesle. “Sanırım o partide Ekselansları düşesiyle tanışmıştı.”

“Bu doğru,” dedi Phoebe eğlenerek. Maximus’la Artemis’in flörtleşmeleri büyük dedikodulara neden olmuştu. Aslında Phoebe’nin bu durumdan haberi olmaması gerekiyordu, ne var ki kendisi sağır değil de kör olduğu için elbette haberi vardı. Her halükârda Bayan Jellet gibi sosyete dedikoducularının ortaya attığı küçük imalı oltalara gelmemeye alışmıştı Phoebe.

“Ve,” diye telaşla araya girdi Bay MacLeish, “tam karşınızda oturan partimizin dördüncü üyesi, Ann, yani Leydi Herrick de burada.”

“Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum,” dedi Leydi Herrick, biraz tiz ve burundan gelen bir sesle.

“Şimdi ben,” dedi Bay MacLeish, “haddimi aşarak solunuzdaki yeri kapacağım ve profilinizi seyrederek hem ona hem de size âşık olma cüretinde bulunacağım.”

Phoebe bunun üzerine bir kahkaha attı. “Âşık olmak için ihtiyacınız olan tek şey bir profilse, bu duygunun sizi fazlasıyla sarhoş etmesi kaçınılmaz olacaktır.”

“Haklı!” diye bağırdı Bayan Jellet ellerini çırparak. “Kadın cephesinden mükemmel bir karşılık geldi. Şimdi ne diyeceksiniz bakalım, Bay MacLeish?”

“Sadece buradaki topluluk tarafından kuşatılarak rütbemi ve tüm silahlarımı kaybettiğimi söyleyebilirim,” diye yanıtladı Bay MacLeish gülerek. “Belki de hemen boyunbağımdan bir beyaz bayrak yapmalıyım.”

“Hımm, siz o işle meşgulken,” diye mırıldandı Bayan Dinwoody, “belki ben de Leydi Phoebe’ye içecek bir şeyler ikram edebilirim. Çay alır mıydınız, Leydim?”

“Evet, lütfen,” dedi Phoebe, “şeker alırım, süt istemem.”

Phoebe porselen ve gümüş takımlarının şingirtisini duydu. “Biraz da susamlı çöreğimiz ve bademli kekimiz var. İster miydiniz?”

“Susamlı çörekten bir parça alabilirim, teşekkürler.”

“Çok lezzetli olmuş,” dedi Leydi Herrick. “Bana tarifini vermelisiniz ki ben de hemen gidip aşçıma gösterebileyim.”

“Memnuniyetle,” dedi Bayan Dinwoody. “Buyurun, çöreğiniz,” Phoebe eline nazikçe bırakılan küçük porselen tabağı hissetti, “ve çayınız da hemen önünüzde, hafifçe sağınızda.”

“Teşekkür ederim.” Phoebe parmak uçlarıyla önce sehpanın kenarını, sonra da çay fincanını yokladı. Fincanı kaldırarak çayından bir yudum aldı. Tadı tam istediği gibiydi.

“Bay MacLeish siz gelmeden önce bizlere Harte’ın Bahçe-si’ndeki tamirat işlerinden bahsediyordu,” dedi Bayan Dinwoody.

Harte'ın Bahçesi geçen yıl çıkan bir yangında yerle bir olmadan önce, Londra'nın en önde gelen eğlence bahçesiydi. Âşıkların buluşmayı sevdiği dönemeçli patikalarının yanı sıra tiyatrosuyla ve opera binasıyla tanınan bir yerdi. Artık hiçbirisi yoktu ve Phoebe bu duruma çok üzülmüyordu.

"Sizce yeniden tam anlamıyla eski haline gelebilecek mi?"

"Ah, kesinlikle," dedi Bay MacLeish derhal. "Bahçe, Lord Kilbourne'un gözetiminde gayet güzel inşa ediliyor. Düşünebiliyor musunuz, tamamen yetişmiş ağaçlar diktirdi."

Hanımlardan hayranlık dolu mırıldanmalar duyuldu.

"Ben de yeni binaların planlarının çizimlerini tamamladım," diye sürdürdü Bay MacLeish konuşmasını. Tabii ya! O, Harte'ın Bahçesi'nin mimarı olmalıydı. Bu hem parmağındaki küçük nasırı hem de her daim üzerinde taşıdığı mürekkep kokusunu açıklıyordu. "Bay Harte beni büyük tiyatro binasının, yaz ayları için yapılacak ilave locaların olduğu bir açık hava müzisyenler galerisinin ve tüm arazi üzerinde çeşitli yerlere yapılacak dekorların inşaatı için tuttu."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Phoebe dalgın bir sesle, çünkü çizilen planlar ne kadar güzel olursa olsun, inşaatla başlamadıkları takdirde eğlence bahçesinin açılacak hale gelmesine daha birkaç ay vardı.

Bay MacLeish'in sesi, Phoebe'nin odaya girmesinden bu yana ilk kez ciddileşmişti. "Hoştan da öte olacaktır, sizi temin ederim, Leydim. Bay Harte, bahçesini dünyanın en önde gelen eğlence mekânı haline getirmeyi düşünüyor. İtalya'dan çatı ustaları, Fransa'dan taş oymacıları, Avrupa'daki birtakım uzak küçük prensliklerden de ahşap oymacıları getirtti. Konuştuklarının tek kelimesini bile anlayamıyorum ancak yaptıkları işler muhteşem. Ve şimdi de onlarca, hatta yüzlerce işçiyi işe alıp bahçenin, bütün yapılarıyla birlikte sonbahar mevsiminde bitmesi için uğraşıyor."

“O kadar çabuk mu?” diye sordu Bayan Jellet nefesini tutarak. “Buna inanmıyorum. Bu mümkün değil.”

“Ancak planı bu doğrultuda,” diye yanıtladı Bay MacLeish yaşlıca kadını. “Noel gelince hepiniz Harte’in Bahçesi’nin sahneye koyacağı bir tiyatro gösterisine şahit olup büyüleneceksiniz. Sizlere söz veriyorum.”

“Bu beni çok mutlu eder, Bay MacLeish,” dedi Phoebe. “Harte’in Bahçesi’ni çok özlediğimi söylemem gerekiyor. Şehirdeki diğer tiyatrolardan da çok keyif aldım ancak hiçbirisi Harte’in Bahçesi’nin o masalsı atmosferine sahip değil.”

“Ah, size katılıyorum,” dedi Leydi Herrick. “Kraliyet Tiyatrosu’nu severim ancak içerisi çok karanlık ve alanı da çok dar, sizce de öyle değil mi?”

“Sanki cüceler için yapılmış,” dedi Bayan Jellet burun kıvrarak.

“Aktörlerin sesleri sanki bina tarafından köreltiliyormuş gibi hissediyorum,” dedi Phoebe. Bay MacLeish’e döndü. “Umarım yeni binanızın yapısı müziğin ve aktörlerin seslerinin etrafa iyice yayılmasına elverişli olur. Bana kalırsa en iyi yapılmış binalar buna çok müsait oluyor.”

“Elverişli olacağından emin olabilirsiniz, Leydim,” dedi Bay MacLeish. “Aslına bakarsanız... haddimi aştığımı düşünmezseniz size sormak isterim. Bahçeyi ziyaret etmek ilginizi çeker miydi?”

“Hah!” diyerek kıkırdadı Bayan Jellet. “Dikkatli olun, Leydim. Bay MacLeish masummuş gibi görünebilir ancak o da her erkek gibi bir şeytandır.”

“Diğerleri kadar kurnaz değil,” dedi Leydi Herrick. Sesi eğleniyormuş gibi çıkmıştı. “İnanın, çok daha kötülerini tanımışlığım var.”

“Korkmayın, hanımlar,” diye yanıtladı onları Phoebe. “Korumam her daim yanımda, ağabeyimin emrettiği gibi.”

“Anlaşılan o ki ağabeyiniz size çok değer veriyor,” diye mırıldandı Bayan Dinwoody.

“Evet, öyle anlaşılıyor, değil mi?” diye sordu Phoebe hafif bir sesle. Bay MacLeish’in oturduğunu tahmin ettiği yöne döndü. Maruz kaldığı kaçırılma tehlikesinden bu kadar kısa bir süre sonra terk edilmiş bir eğlence bahçesine yapacağı gezinti hakkında Maximus’un ne düşüneceğini gayet iyi biliyordu. Fakat aynı zamanda sadece birazcık daha fazla özgür kalma şansına sahip olamazsa sıkıntıdan patlayacağını da biliyordu. “Harte’in Bahçesi’ni yeniden görmeyi çok isterim.”

Trevillion boş çay fincanını mutfak masasının üzerine bıraktıktan sonra pembe yanaklı ve kızıl sarı saçıyla etine dolgun bir kadın olan aşçıya bakarak başını eğdi. “Teşekkür ederim.”

Kadın çekinerek küçük bir reverans yaptı. “Rica ederim.” Zavallı kadının, Trevillion’un mutfağını ihlal etmesi karşısında ne yapacağını bilmiyormuş gibi bir hali vardı.

Trevillion acı bir gülümseyişin ardından bastonunun yardımıyla acemice ayağa kalktı. Kendisini çağırmaya gelen genç hizmetçi arkasını dönüp onu arka koridora yönlendirmeden önce Trevillion’a kararsız bir bakış atmıştı.

Mesleği hiçbir kategoriye girmiyordu. Yaptığı işin karşılığında para alsa da tam bir hizmetli sayılmazdı ve sorun da buydu: Hizmetçiler ona nasıl davranmaları gerektiğini bilemezlerdi. Bu da mutfakta geçirdiği şu son birkaç saati –sıkıcılık bir yanı-ıyice tuhaf kılmıştı. Keşke yanında bir kitap getirmiş olsaydı.

Trevillion merdivenlerden çıkan hizmetçi kızın ardından iç geçirdi. Üst katta bulunan hanımlar misafir odasından çıkıp merdivenin başına kadar gelerek ev sahibeleriyle vedalaşmaya başlamışlardı. Leydi Phoebe’ye misafir odasına eşlik ettiği sırada dikkatini çeken sarı saçlı hanım Bayan Dinwoody’ydi. Yirmili yaşlarında olmalıydı, kendine ait bir eve sahip olmak için henüz

çok gençti. Ne tuhaftı ki, Trevillion etrafta ona refakat eden yaşça büyük bir akrabasını da göremedi. Çok güzel olmasa da hoş bir kadındı; yüz hatları, özellikle de uzun burnu, klasik anlamda güzel sayılamayacak kadar belirgindi.

Yüzü heyecandan pembeleşmiş olan Leydi Phoebe, Malcolm MacLeish parmaklarının üzerine eğildiği sırada büyük bir keyifle gülümsüyordu.

Trevillion o anda adamın yanına gidip bastonuyla sırtına vurmamak için kendine zorlukla hâkim olmaya çalıştı.

“O halde yarın diyelim mi?” dedi MacLeish o anda.

“Dört gözle bekliyorum,” diye karşılık verdi ona Phoebe.

“Leydim,” diyerek araya girdi Trevillion.

Trevillion’un olduğu tarafa dönen Phoebe’nin gülümsemesi biraz dondu.

Travillion’un yıpranmış yaşlı kalbi hiç kırılmadı. “Hazırsanız, Leydim?”

“Elbette, Yüzbaşı Trevillion,” diye yanıtladı Phoebe. Yüzünü misafir odasının girişine, diğer hanımların toplandığı yöne çevirdi. “Beni davet ettiğiniz için size çok teşekkür ederim, Bayan Dinwoody. Çok keyifli zaman geçirdiğimi bilmenizi isterim.”

Bayan Dinwoody’nin yüzü bir an tuhaf bir ifadeyle gölgelendi. Trevillion’un anlamını çözemediği bir ifadeydi bu.

Fakat yüzü hemen aydınlanıverdi. “Küçük partime katıldığınız için asıl ben size teşekkür etmeliyim, Leydim.”

Arkalarını dönmeleriyle Trevillion, Leydi Phoebe’yi merdivenlere yönlendirdi. “İlk basamak hemen şurada,” diye mırıldandı Trevillion, yaklaştıkları sırada.

Phoebe hiçbir şey söylemeden başını eğdi ve sessizce inmeye başladılar. Trevillion tetikteydi. Merdivenler her zaman tehlike arz ederlerdi. Üstelik bunun tek sebebi bacağı değildi, korumakla yükümlü olduğu genç kadın basamaklardan birini kaçırdığı anda olabilecekler gerçekten bir faciadan farksızdı. Şu

ana dek yanında olduğu müddetçe bir kez bile sendelemediği halde, onun bir merdivenden düşerek ölmesinden çok korkuyordu Trevillion.

Alt kata ulaştıklarında Trevillion uşağa başıyla bir işaret verdi. Dış kapıya ulaşmışlardı. Hava daha da kötüleşmiş, yağmur sağanağa dönmüştü.

“Bir dakika, Leydim. Yağmur yağıyor.” Arabanın yanında duran Reed’e eliyle bir işaret yaptı.

“Mmm. Sesini ve kokusunu duyabiliyorum.” Phoebe sanki yağmurun sesini içebilecekmiş başını kaldırdığında Trevillion elinde olmadan gülümsedi. Orada öylece durup onu izlemek istiyordu.

Uşak arabanın yanından koşarak geldi.

“Paltonu verir misin lütfen, Reed,” dedi Trevillion.

Phoebe, “Ah, hayır,” diyecek oldu ancak Reed çoktan paltonu çıkarıp genç kadının başının üzerine tutmuştu bile.

“Bu benim işim, Leydim,” dedi Trevillion. Reed’e başıyla onaylayan bir işaret verdikten sonra büyük bir dikkatle evin giriş merdivenlerinden inmeye başladılar.

Diğer misafirler için hazır bulunan arabalar yolun ilerisinde sıra halinde bekliyorlardı. Etraf, hanımlarını yağmurdan korumak için koşturan uşaklar ordusunun yanında, eteklerini kaldırarak arabalarına ulaşmaya çalışan hanımlarla dolmuştu.

Arabaya ulaşmaya çalıştıkları sırada yanlarından geçen parlak pembe mantoyu fark etti Trevillion. Başını hızla kaldırmasıyla, tanıdık gelen bir çift mavi gözle karşılaştı ve o anda sarsıldığını hissetti.

“Yüzbaşı.” Diğer adam başını eğerek selam verdi. Dudakları alaycı bir gülümsemeyle bükülmüştü.

“Ekselansları,” diye karşılık verdi Trevillion.

Adam sırtarak hızlı adımlarla Bayan Dinwoody’nin şehir malikânesine yöneldi.

Leydi Phoebe başını arkaya çevirerek burnunu çekti. “Kehribar ve... yasemin, yanılmıyorsam. Kimdi o?”

Trevillion’un gözleri, çevik adımlarla merdivenlerden çıkan adamın pembe ipekle örtülü sırtını izlerken, şüpheyile kısılmıştı. “Montgomery Dükü, Leydim.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Phoebe safça. “Onun şehrin bu bölgesinde ne gibi bir işi olabilir ki?”

Gerçekten de burada ne işi olabilirdi? “Gelin,” dedi. “Arabanın basamağı tam önünüzde.”

Reed arabanın kapısını tutuyordu. Trevillion, Phoebe’nin dirseğini kavrayarak basamağa çıkmasına yardım etti.

Omzunun üzerinden geriye baktı.

Bayan Dinwoody’nin evinin kapısı açıktı fakat girişte duran kişi Malcolm MacLeish’ti. Siyahi uşak görünürde yoktu.

Montgomery’yi gören MacLeish’in kaşları çatılmıştı. “Burada ne işiniz var?”

“Yatırımımı kontrol etmeye geldim,” diye cevap verdi Dük ağır ağır. “Yağmur yağıyor, MacLeish. İzin verin de içeri gireyim ve hazır başlamışken daha medeni bir üslup takının.”

İki adam birlikte eve girdiler.

“Geliyor musunuz?” diye seslendi Leydi Phoebe arabanın içinden. “Yağmuru içeri alıyorsunuz.”

“Özür dilerim, Leydim,” diye mırıldandı Trevillion arabaya yerleşip bastonuyla tavana vururken.

Taşıt hareket ederek öne atıldı.

“İnsanı çileden çıkarırsınız siz, biliyorsunuz değil mi?” dedi Leydi Phoebe sohbet edercesine.

“Hımm,” diye yanıtladı onu Trevillion dalgınlıkla.

Sakat bacağını ovdu. Nemli soğuk hava ağrısını artırıyordu. Aklından, Montgomery Dükü Valentine Napier’in Bayan Dinwoody’yi neden ziyarete geldiğine dair bir sürü neden geçirdi.

Ne yazık bir tanesi bile hayırlı değildi.

“Bunu kasıtlı yaptığınızı düşünüyorum,” diye mırıldandı Leydi Phoebe keyifsizce.

Trevillion düşüncelerinden arınarak doğruldu ve yakınındaki meseleye eğilmeye karar verdi. “Kusura bakmayın, Leydim. Bay MacLeish’le plan yaptığınıza kulak misafiri oldum. Bu planın ne olduğunu öğrenebilir miyim?”

Genç kadın burnunu kıvırdığında yüzü o kadar tapılası bir hal almıştı ki Trevillion nefesinin kesildiğini hissetti. “Onunla yarın öğleden sonra Harte’in Bahçesi’nde buluşacağım.”

Trevillion duyduğu bu açıklama üzerine doğruldu. “Sanmıyorum ki...”

“Hatırlarsanız bahçe, Bay MacLeish’le ilk kez karşılaştığım yerdi, beni oraya aylar önce siz götürmüştünüz hani.”

“Oraya iş için gitmiştim, Leydim,” dedi Trevillion sinirli bir sesle. “Ve hatırlarsanız, bana eşlik etmeniz de yalnız benim fikrim değildi. Leydim.”

Phoebe elini salladı. “Gereksiz ayrıntılar. Bay MacLeish bana yeni bitkileri ve tiyatro binasını nereye inşa edeceğini göstermek istediğini söyledi. Gideceğim ve bu konuda son sözüm budur.”

“Eğer,” diye homurdandı Trevillion, “ağabeyinize niyetinizi aktarırsam öyle olmayacağını biliyorsunuz.”

“Bazen sizden kelimenin tam anlamıyla nefret ediyorum, biliyor musunuz?” dedi Phoebe nefes nefese. Yüzü kızarmıştı.

Trevillion kalbinin hızlandığını hissetti. “Evet, farkındayım, Leydim.”

“Ben...” Genç kadın başını iki yana salladı. “Öyle demek istemedim. Bunu biliyorsun, James.”

Neden ona ilk adıyla hitap etmişti? Son defasında, yine arabadayken, onu kışkırtmak için yaptığını biliyordu Trevillion. Bu kez... bu kez genç kadının amacını kestiremiyordu. Belki de hiçbir anlamı yoktu. Belki de sadece her zamanki geçici

heveslerinden biriydi ve Trevillion'un görmezden gelmesi gereken bir şeydi. Adını her telaffuz edişinde kalbi hızlanmasaydı, bu durumu görmezden gelmesi çok daha kolay olacaktı. Ona *yıllardır* ilk adıyla hitap eden kimse olmamıştı.

Belki de ağzından çıkan sözcüklerin kulağa bu kadar soğuk gelmesinin nedeni de buydu. "Benim hakkımda ne düşündüğünüzün bir önemi yok, Leydim..."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. Çünkü benimle ilgili ne düşünürseniz düşünün, sizi korumaya devam edeceğim. Ne olursa olsun, Leydim."

"Pekâlâ," dedi Phoebe ve ne tuhaftır ki, acımasızlıkla söylenmiş bu sözler onu daha da kararlı kılmış gibiydi. "Bunu zamanla göreceğiz, öyle değil mi?"

O akşam Phoebe akşam yemeği için merdivenlerden inerken yanında iki köpek vardı. Maximus'un tazılarından biri Phoebe'nin sol yanına yaslanmıştı ve Artemis'in tüylü küçük kucak köpeği de ayaklarının dibindeydi.

"Dikkatli olun, Leydim," diye duyuldu arkasından, merdivenlerin başında duran korumasının sesi.

Phoebe kalbinin, sanki bir basamağı ıskalamış gibi hafifçe hopladığını hissetti ancak ıskalamamıştı.

Mermer tırabzana sıkıca tutundu. "Ben her zaman dikkatliyim."

"Korkarım her zaman değilsiniz, Leydim." Sesi daha yakından gelmişti ve Phoebe onun bastonunun merdiven basamaklarına vuruşunu duydu.

"Belki de kendiniz dikkatli olmalısınız, Yüzbaşı," dedi Phoebe inmeye devam ederken. "Bu merdivenler bacağınıza iyi geliyor olamaz."

Konuşmadan önce düşünmek gibi bir alışkanlığı olmasa da Phoebe ona merdivenden indikten sonra topallamasının daha da belirgin hale geldiğini söylemedi.

Trevillion tabii ki cevap vermedi. Onun yerine, “Çekilin,” dedi.

Phoebe durdu. “Anlayamadım?”

“Çekilin,” diye tekrarladı Trevillion köpeklere, bu kez daha da sert bir sesle.

İki köpeğin koşarak önüne geçmesiyle, hayvanların pençelerinin mermer üzerinde çıkardığı sesi duydu. “Bunu neden yaptınız? Bon Bon ile Belle’i çok severim.”

“Aslına bakarsanız, onun Starling olduğunu sanıyorum, Leydim,” diye karşılık verdi Trevillion. “Ve onlar da sizi sevmesine rağmen, bu durumun sizi kazara da olsa düşürmelerinden alıkoyacağını sanmıyorum.”

Phoebe ona cevap vermek yerine derin bir iç çekerek adımını zemin kata bastı. “Bu akşam bizimle yemek yiyecek misiniz, Yüzbaşı?” Elini uzatır uzatmaz adamın kolu parmaklarının altına kaydı, güçlü ve sıcaktı. “Maximus lütfedip o çok meşgul olduğu işini bir kenara bırakarak bizimle birlikte olacağını söyledi. Bir erkeğin desteğine ihtiyaç duyabilir.”

“O halde, pekâlâ, Leydim,” diye yanıtladı onu Trevillion. “Akşam yemeğine katılacağım.”

“Harika.” Phoebe sırtıyordu. O anda kendini, ortada hiçbir sebep olmadığı halde sersemlemiş hissediyordu. Trevillion onlarla sık yemek yemiyor olabilirdi ancak Phoebe onunla zaten yeterince uzun vakit geçirmiyor muydu?

Üstelik korumasıyla akşam yemeği yemek onu ne zamandan beri heyecanlandırıyordu ki?

Trevillion onu yemek odasına yönlendirdiği anda Phoebe, Artemis ve Bathilda’nın seslerini duydu. “Maximus geldi mi?”

“Evet, Phoebe, buradayım,” diye duyuldu masanın baş tarafında oturan ağabeyinin derin sesi.

“Çok iyi oldu,” dedi Artemis sakince. “Az kalsın çalışma odamı ateşe verecektim.”

“Ben sana yardımcı olurdum,” diye duyurdu kuzen Bathilda.

“Hanımlar, hanımlar,” dedi Maximus. Bu akşam neşesi yerinde gibi, diye düşündü Phoebe, Trevillion ona ağabeyinin soluna oturmasına yardımcı olduğu sırada. Trevillion’un kendisi de Phoebe’nin soluna geçmişti. “Bu akşam soframızda hem sülünümüz hem de somonumuz var. Tadını çıkaralım.”

Phoebe önce masanın kenarını, sonra da tabağını yokladı. Tabağının üzerinde küçük bir kâse olduğunu fark ettiğinde, çorbanın önceden servis edilmiş olduğunu anladı.

“Peki ya sen bugün neler yaptın, karıcığım?” Phoebe, Maximus’un parlamenter sesiyle konuştuğunu düşünmeden edemedi.

“Önce biraz alışveriş yaptım, öğleden sonra da Lily’yi ziyarete gittim.” Lily, Artemis’in ikiz kardeşi Apollo ile yeni evlenmiş yengesiydi.

“Nasılmış?”

“Yeni bir oyunu yazmaya başlamış.”

“Ah, öyle mi?” diye sordu Phoebe araya girerek. “Ne kadar güzel bir haber! Konusu neymiş?”

“Bana söylemedi.” Artemis’in sesinde belli belirsiz bir huyusuzluk vardı. Bir düşesin geri çevrildiği pek görülmüş bir şey değildi. “Ancak deliler gibi yazıyordu. Onu görmeye gittiğimde alnında kocaman bir mürekkep lekesi vardı ve köpekleri... Daffodil’i hatırlıyorsunuzdur?”

“Evet, hatırlıyorum.” Phoebe, Harte’in Bahçesi’ne son gittiğinde, Daffodil dizlerine atlamıştı. Phoebe lezzetli çorbanın tadına baktı.

“Nedense Daffodil’in de kuyruğu baştan sona mürekkep lekeleri içindeydi.”

Bunu gözünde canlandıran Phoebe gülümsedi. “Bayan Dinwoody’ye Lily’nin yeniden yazmaya başladığını söyleyeceğim. Daha bugün onun hakkında konuştuk. Bay MacLeish de, Lily’nin sahneye çıkma işini tamamen bırakıp sadece yazmaya yönelme kararından ötürü uğradığı hayal kırıklığını dile getirmişti.”

Çorbasından bir sonraki yudumu aldığı anda kendini lezzetine öylesine kaptırdı ki bir an masadaki mutlak sessizliğin farkına varamadı.

“Kim bu,” diye söze başladı ağabeyi adeta seksen beş yaşında olan ve inme geçirmesine ramak kalmış birinin sesiyle, “Bay MacLeish ve Bayan Dinwoody dediklerin?”

Phoebe elindeki kaşığı dikkatle masaya bıraktı. “Bay MacLeish, Harte’in Eğlence Bahçesi’ndeki yeni binaları tasarlayan mimar. Bayan Dinwoody’nin çay davetindeydi. O kadar ilginç bir sohbeti ki! Bütün yeni oyunlar ve aktörler, kimlerin kimlerle tartıştığıyla ve asil bir dükün koruması altında olduğu halde tiyatro müdürüne âşık olan sopranoyla ilgiliydi.”

Phoebe aniden derin bir nefes almak için sustu.

“Phoebe,” dedi Maximus yavaşça ve Phoebe o anda kalbinin hopladığını hissetti. “Bana Bayan Dinwoody’nin kim olduğunu söylemedin.”

“Onunla Leydiler Sendikası’nda tanışmıştık,” diyerek araya girdi Artemis telaşla. “Hatırlarsan Leydi Caire’in toplantıya getirdiği yeni adayı anlatmıştım sana.”

“Bana onun herhangi bir sosyal çevreye ait olmadığını ve ailesinin de tanınmadığını söylemiştin,” diye karşılık verdi Maximus.

Phoebe göğsünün altındaki baskının gitgide kabardığını hissedebiliyordu. “Bunun ne önemi var? Neden tanıştığım herkesin sosyal çevresini ya da ailesini bilmek zorundasın?”

“Önemi var,” diye tersledi onu Maximus, “çünkü sen benim kız kardeşimsin ve anladığımız kadarıyla o kadın bir metres.”

“Ah, yapma lütfen, Maximus,” diyerek itiraz etti Bathilda. “Leydi Caire’in koruması altındaysa böyle bir şey mümkün değil.”

“Bundan sizi sorumlu tutuyorum, Trevillion...”

“Ah, hayır, tutamazsın!” Phoebe artık tir tir titriyordu. “Bir ahmakmışım gibi, yaptıklarımın sorumluluğunu onun üzerine yıkmama izin vermeyeceğim.”

“O zaman belki de bir ahmak gibi davranmaktan vazgeçmelisin.”

“Bir arkadaşımın çay davetine katılmak mıdır ahmaklık?”

“Tanımadığımız bir arkadaş...”

“Senin tanımadığın, demek istiyorsun,” dedi Phoebe, kalbinin atışları gitgide hızlanıyordu.

“Ne fark...”

“Çünkü umurumda değil, Maximus. Bayan Dinwoody’nin lanet olası kökeni, nereden geldiği *umurumda değil!*” Birinin keskin bir nefes aldığını duysa da Phoebe artık duramayacağını hissediyordu. Ağabeyini çok seviyordu, kendisinden yaşça çok büyüktü ve Phoebe ile her daim ilgilenmiş, onu korumuştum ancak genç kızın bu duruma daha fazla katlanması mümkün değildi. Düş kırıklığı, korkusu ve öfkesi köpürerek taşmaya yüz tutmuş, önüne çıkan ne varsa yakıp yıkıyordu. Ayağa kalktığı sırada masada bir şey devrildi. Porselen bir nesne büyük bir gürültüyle yere düştü. “O benim arkadaşım, senin değil, Maximus. Arkadaşlarımın olmasına hakkım var. Koşmaya, ayağımın takılmasına ve hatta düşmeye hakkım var, üstelik bütün bunları her hareketim önceden belirlenmeden, planlanmadan... ve *engellenmeden* yapmaya hakkım var. *Yaşamaya* hakkım var benim. Bugüne kadar hiç...”

“Phoebe, biliyorsun ki...”

“Sözümü *kesme!*” Bağırarak söylediği sözler korkunçtu ve az kalsın boğazını yırtıyordu. “Lanet olası bir cemiyete takdimim bile olmadı. Ne yeni elbiselerim ne arkadaşlarım ne de

kur yapanlarım olabildi. Beni yaşlanmaya yüz tutmuş, demans hastası bir teyzeymişim gibi kapalı kapılar ardında, gözlerden uzak tutuyorsun. Şu son birkaç yıldır aklımı kaçırmamış olmam bile büyük bir mucize.” Phoebe’nin kahkahası vahşi ve yakışkısızdı, öfke saçıyordu. “Nefes alamıyorum, beni anlıyor musun? Bunu bana daha fazla yapamazsın, Maximus, yapamazsın! Beni dönüştürdüğün şeyden nefret ediyorum ve yakında, çok yakında hem de senden nefret etmeye başlayacağım.”

Göğsü inip kalkıyordu, kıpkırmızı yüzü gözyaşlarının etkisiyle sıırılsıklamdı, nefesi boğazında bir hıçkırığa dönüşmüştü. O anda, orada öylece dururken aklını kaçırmış bir kadından farkı yoktu ancak bunun hiçbir önemi yoktu. Ne de olsa neye benzediğini kendisi göremiyordu.

Bu düşünceyle hıçkırarak güldü. Ses odanın ani ıssızlığı içinde yankılandı.

“Phoebe,” diye fısıldadı Artemis.

Sağ değil, sol bileğinin güçlü erkek parmakları tarafından kavrandığını hissetti Phoebe. Trevillion.

Ama artık çok geçti. Hem de çok geç.

Arkasını döndü ve koşarak odadan çıktı.

Beşinci Bölüm

Gemi, deniz kıyısının yakınlarındaki sert kayalıklara çarparak parçalanmış ve büyülenmiş adamları acımasız deniz sularına dökmüş. Cesur erkeklerin her biri denizkızları tarafından derin sulara çekilmişler. Ancak zümrüt gözlü denizkızı Corineus'a uzandığında, solgun yüzünden anlık bir acıma ifadesi gelip geçmiş. Corineus onu izlerken denizkızı çatal tırnaklı, keskin pençeli ve yemyeşil gözlü büyük, beyaz bir ata dönüşüvermiş...

– Kelpie'den

Trevillion, Leydi Phoebe'nin odadan hızla çıkmasını izlerken ağabeyini yumruklamamak için kendini zor tutuyordu.

"Peşinden gitsem iyi olacak," dedi Düşes ayağa kalkmaya hazırlanarak.

"Hayır." Odadaki herkes Trevillion'a bakıyordu. Trevillion başını eğdi. "Lütfen, Ekselansları. Ben giderim."

Artemis adama bir an bakakaldı, sonra yerine oturdu. Gri gözlerinde sinir bozucu bir idrak yeteneği vardı. "Pekâlâ, Yüzbaşı."

Dük yumruklarını sıkmış, Trevillion'a bakıyordu. "Trevillion..."

Karısı elini Dük'ün bir elinin üzerine koyarak hiçbir şey söylemeden onun yüzüne baktı. Belli ki aralarında sadece akla

dayalı bir çeşit özel iletişim vardı çünkü Dük kısa bir andan sonra homurdanarak elini gevşetti ve başını eğdi.

Trevillion hemen ayağa kalkarak harekete geçti. Phoebe'nin peşinden giderken bastonu zeminin üzerine vuruyordu.

Koridor bomboştu. Belki de koşarak üst kata, odasına çıkmıştı ama Trevillion buna pek ihtimal vermiyordu.

Evin arka tarafına, bahçeye yöneldi.

Dışarıda güneş çoktan batmıştı. Trevillion öğleden sonra yağın yağmurun etkisiyle hâlâ ıslak olan granit merdivenin geniş basamaklarından inerek çiçek bahçesine giden çimenliğe adım attı. Bahçenin önünde sessizce duran solgun silueti gördü.

Leydi Phoebe akşam yemeği için beyaz bir elbise giymişti.

"Leydim," diye seslendi usulca, onu korkutmamaya özen göstererek.

Siluet o anda döndü.

"Peşimden gelmeniz için sizi mi gönderdiler, Yüzbaşı?" Sesi ağlamaktan kalınlaşmıştı.

Bu düşünce Trevillion'un göğsünün sıkışmasına neden oldu. Phoebe onu düşmanı olarak görüyordu, bunu biliyordu. Ağabeyinin kulu, Phoebe'nin bekçisiydi o, ancak Trevillion elinde olmadan durumu düzeltmek istiyordu, buna ihtiyacı vardı.

Kendisini kafese kapatılmış bir kuş gibi hissetmemeliydi sevgili Phoebe'si.

"Kendi isteğimle geldim." Yanına gelmişti. Genç kadının kendi yüzüne çevirdiği yüzünde ayın solgun yansımaları görünürdü.

"Gerçekten mi?" Küçük bir kız gibi elinin tersiyle yanağını sildi.

Sorun şuydu ki Phoebe artık küçük bir kız çocuğu değildi. Ve ne kadar çabalarsa çabalasın, Trevillion onu hiçbir zaman küçük bir kız çocuğu olarak görmemişti.

"Gerçekten."

Phoebe ümitsizce içini çekti. “Benimle biraz yürür müsünüz?”
“Elbette, Leydim.”

Elini adamın kolunun üzerine koydu. “Sanırım içeri girip Maximus’tan özür dilemem gerekecek.”

Trevillion cevap vermedi ancak içinden bunun hiç de acilen yapılması gereken bir şey olmadığını geçirdi.

Ayaklarının altındaki çakıltaşları çıkırtıyordu.

“Dikkatli olun,” diye uyardı onu Phoebe. “Burada bir dönemeç var.”

Trevillion o anda eğlenerek de olsa, şu anda burada yolu gösterenin kendisi değil, Phoebe olduğunu fark etti. “Teşekkür ederim, Leydim.”

“Rica ederim, Yüzbaşı.”

Güllerin ağır ve baştan çıkarıcı kokusu Trevillion’un duygularını etkisi altına alırken tam o anda nereye geldiklerini anlayıverdi. Bahçenin arka tarafında beyaz güller bir kameriye-
nin üzerinden, çiçeklerini tamamen açmış, şaşaalı güzelli-
kle yerlere kadar sarkıyordu. Burası gün içinde gelinebilecek
güzel bir yerdi.

Gece vakti ise harikalar diyarına benziyordu.

“Oturalım.” Leydi Phoebe’nin sesi bağırmaktan çatalıydı.

Trevillion kendini taş banklardan birinin üzerine bırakıp kameriye-
nin altına oturarak sakat bacağını bir an önce rahatlatmak için uzattı. Leydi Phoebe onun yanına oturdu.
Aralarında birkaç santimlik mesafe vardı.

Trevillion karanlığın içinde Phoebe’nin başını geriye atarak
yüzünü güllere çevirdiğini gördü. “Kendinizi bir şeylerden men
edilmiş hissettiğiniz oluyor mu?”

“Elbette, Leydim.”

“Gerçekten mi?” Phoebe yüzünü ona dönmüştü. “Ne tuhaf.
Sizin gibi bir erkeğin her zaman becerikli, zeki ve güçlü bir

iradeye sahip olduğunu ve her daim canının istediğini yaptığını düşünmüşümdür.”

“Herkesin istedikleri bir şeyi yapmaya imkân bulamadıkları bir an veya durum olabilir, Leydim,” diye karşılık verdi Trevillion nazikçe. “Özellikle de dük unvanını taşımayan ailelere doğanlar, mesela.”

Phoebe güldü. “Benim saf olduğumu düşünüyor olmalısınız.”

“Hayır, Leydim, sadece gençsiniz.”

“Ve siz de eski zamanlardan kalma yaşlı bir adamsınız, öylesine bilge ve yaptığınız onca işten öylesine yıpranmışsınız ki.”

“Korkarım ki kırışmış saçlarımla alay ediyorsunuz, Leydim,” dedi Trevillion.

“Sizin kırışmış saçlarınız yok ki!” diye karşılık verdi Phoebe. Sesi öfkeli çıkmıştı.

“Yemin ederim ki var, Leydim.”

“Yarın Artemis’e soracağım ve o bana bunun doğru olup olmadığını söyleyecek.”

“Ekselansları’nın size vereceği bilgidен çekinmiyorum.”

“Elbette çekinmiyorsunuz.” Phoebe içinden yükselen kahkahayı bastırdı. “Ben artık sizin hiçbir şeyden çekinmediğinizi düşünmeye başladım.”

“Bu konuda yanıldığınızı söyleyebilirim, Leydim,” dedi Trevillion, çocukluk evini son görüşünde hissettiği utanç duygusunu anımsayarak.

Aralarında kısa bir sessizlik olunca Trevillion, Phoebe’nin aklından geçenleri merak etti.

Genç kadın karanlığın içinde fısıldayarak konuşmaya başladı. “En son nerede ne zaman istediğin bir şeyi yapamadın, James?”

Dudaklarından kendi adının döküldüğünü duymak, Trevillion’un ensesindeki tüylerin diken diken olmasına yetmişti. Derin bir nefes aldı... ve ona gerçeği söylemeye karar verdi.

“Yıllar önce. Cornwall’da kalmak istemiştim ancak... koşullar buna izin vermedi. Bu yüzden de süvarilere katılmaya mecbur kaldım.”

Phoebe yerinde kıpırdanarak Trevillion’a biraz daha yaklaştı. Omuzları, omuzlarına değiyordu. “Hangi koşullardan bahsediyorsunuz?”

Trevillion başını iki yana salladı. O eski trajedi fazlasıyla kişiseldi ve acı dolu hatıraları hatırlatmaktan başka bir işe de yaramıyordu.

Phoebe, Trevillion’un hareketini göremiyordu ancak bu soruyu yanıtlamayacağını anlamış olmalıydı. “Fakat siz süvarilere katılmak istemediniz, öyle mi?”

“Evet, öyle.”

“Ne tuhaf,” dedi Phoebe fısıltıyla. “Nedense hep sizin asker olmayı çok sevdiğinizi düşünmüşümdür.”

“Sevdim ama ilk başta değil.” Trevillion o zamanki çaresizliğini hatırladı. Yapabileceğı tek şeyi gerçekleştirmek için ortaya koyduğı sağlam iradesini. “Ben hiçbir zaman asker olmayı istememiştim. Acımasız bir darbeydi fakat eninde sonunda yerine getirdiğim görevi sevmeyi öğrendim.”

Phoebe arkasına yaslandı. “Atlar vardı. Sanırım bunun faydası olmuştur.”

Trevillion ona baktı ancak karanlıkta yüzünü göremedi. Atları sevdiğini nasıl anlamıştı? “Evet, oldu,” diye karşılık verdi Trevillion yavaşça. “Hem atların hem de adamların. İngiltere’nin her yerinden gelmiş olsalar bile, St.Giles’in kötülüklerine karşı savaşmak gibi bir ortak amacımız vardı.”

“Özlüyor musunuz?”

“Evet.” Trevillion gözlerini kapatarak güllerin ve kayıplarının kokusunu çekti içine. Fakat bütün bunlar bir insanı sadece melankoliye sevk ediyordu. Trevillion hayatını arkasına bakarak yaşayacak türden bir adam değildi. “Hâlâ ata bine-

biliyorum gerçi. Bacağıma rağmen. Acıya rağmen. Ve bunun için de minnettarım.”

Phoebe tuttuğu nefesini bıraktı. “Ben de hâlâ bahçeyle uğraşabiliyorum. Gözlerim görmese de. Ben de bunun için minnettar olmalı mıyım?”

Trevillion dikkatli olması gerektiğini biliyordu ancak belki de bu sorunun bir parçasıydı: diğerleri ona ipek eldivenlerle dokunuyordu. Phoebe’yi hak ettiği yetişkinlik mertebesinde görmüyor, ona gereken saygıyı göstermiyorlardı. “Evet, sanırım halihazırda yapabildiğiniz her şey için minnettar olmalısınız. Bu durum bundan sonra yapabileceğinizi düşündüğünüz tüm yeni şeyler için de geçerli.”

“Minnettarım,” diye itiraf etti genç kadın. “Ama daha fazlasını istiyorum. O kadar fazlasını istiyorum ki.”

“Görmek istiyorsunuz.”

“Hayır.” Phoebe’nin sesi hissettiği heyecanın etkisiyle yükselmmişti. “Bir daha asla göremeyeceğimi biliyorum. Bu konuda ısrar etmenin bir faydası yok, yıllarımı bunu yaparak geçirdim zaten. Maximus’un Avrupa’nın her yerinden ve çok daha uzak yerlerden getirtmediği doktor kalmamıştır. Aklınıza gelebilecek en korkunç iksirleri içtim, gözlerime yakıcı damlalar damlatıldı, gözlerimi dondurucu soğukluktaki sularla ve kaynar karışımlarla yıkadım ve her seferinde belki bu kez olur diye umutlanırdım. Belki gözlerim tekrar görür diye düşünürdüm. Belki birazcık, sadece birazcık, lütfen Tanrım, sadece birazcık görmeye bile razıyım, diye yalvarırdım. Ama olmadı. Birazcık bile olmadı.”

Trevillion yutkundu, kasları, genç kadını yıllardır içinde bulunduğu acıdan kurtarmak istercesine gerilmişti. “Peki ya şimdi?”

“Şimdi,” dedi Phoebe tath, baştan çıkarıcı ve güllerin kokusuna karışmış sesiyle. “Şimdi ise *yaşamak* istiyorum, James. Yeniden ata binmek istiyorum. Gitmek istediğim yere gidebil-

meyi istiyorum. Bir beyefendiyle tanışıp bana kur yapmasını ve evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyorum, bir sürü çocuğum olsun istiyorum. En azından bunlara hakkım yok mu?”

Trevillion öğleden sonra gördüğü MacLeish'i hatırladı. Yakışıklıydı, gülümsediğinde inci gibi dişleri parlıyordu, arkada topladığı kızıl saçlarıyla son derece gösterişli bir delikanlıydı. Trevillion, Leydi Phoebe'yi almaya gittiğinde, genç kadının yüzü hâlâ gülüyordu.

MacLeish onun için mükemmeldi.

“Evet,” diye karşılık verdi çatallaşmış sesiyle. Göğsü sanki kalbinden vurulmuş gibi acıyordu. “Evet, bütün bunlara ve çok daha fazlasına hakkınız var.”

Phoebe güllerin kokusunu içine çekerek Yüzbaşı Trevillion'un derin soluklarına kulak verdi. Adamın sesinde bir tuhaflik sezmişti. Belki de kızmıştı. Phoebe başını salladı. Yüzünü görmeden anlaması mümkün değildi. Belki de gerçekte az önce söylediklerine rağmen, genç kızın isteklerini onaylamıyordu.

“Siz de bunları istemiyor musunuz?” diye sordu Phoebe ona. “Bir eş? Bir yuva? Bir aile?”

Phoebe, Trevillion'un donduğunu hissetti. “Ben bu konuyu daha önce hiç düşünmedim, Leydim.”

Küçümseyici ses tonu Phoebe'nin içinde bir kıvılcımın yanmasına neden oldu, adamın söylediği yalan karşısında harekete geçen bir öfke kıvılcımıydı belki de.

“Hiç mi?” diye sordu genç kadın inanmayan bir sesle. “Hayatının baharında olan bir erkeksiniz, Yüzbaşı, ve buna rağmen beni, daha önce hiç sıcak bir yuvanın, sıcak bir eşin huzurunu hayal etmediğinize mi inandırmaya çalışıyorsunuz?”

“Leydim, hayatımın çoğu yılını çok çalışarak geçirdim. Açıkçası fazla zamanım olmadı...”

Phoebe aklına o anda gelen düşünceyle dudağını ısırıldı. “Tabii başka erkeklerin arkadaşlığını tercih etmiyorsanız.”

Aralarında kısa ve gerilim dolu bir sessizlik oldu.

Phoebe meseleyi biraz daha düşününce Yüzbaşı'nın bugüne dek hiçbir kadına özel bir ilgi göstermediğini fark etti... kendinden başka tabii.

“Hayır, Leydim,” diye yanıtladı onu Trevillion.

Genç kadının hissettiği yoğun rahatlama duygusu şaşırtıcıydı. Başka bir erkeğin varlığını tercih eden bir beyefendinin hayatı hiç de kolay sayılmazdı. Phoebe bu yüzden rahatlamış olmalıydı. Bir *arkadaş* olarak onun hayatını rahat yaşamasını istediği için...

“Biz *arkadaş*ız, değil mi, Yüzbaşı?”

“Ben sizi tehlikelere karşı koruyan kişiyim, ağabeyiniz tarafından işe alındım, bu yüzden...”

İsteddiği zaman ne kadar da kendini beğenmiş oluyordu bu adam! “*Arkadaş* mıyız?”

Derin bir iç çekiş duyuldu. “Bizi o şekilde görmek istiyorsanız, o zaman evet, arkadaşız, Leydim.”

“Buna sevindim,” diye karşılık verdi Phoebe, yerinde hafifçe hoplayarak. “O zaman bana arkadaşım olarak şunu söyleyin: daha önce hanımlara kur yaptınız, değil mi?”

Belki de sadece sosyal açıdan biraz tuhaftı, zavallı adam.

“Sizi ilgilendirmese de, Leydim,” diyerek söze başladı Trevillion, sesi bir homurtu halini almıştı, “üstelik bu konuşmayı yapmamız da yanlış olmasına rağmen, evet... daha önce hanımlara *kur* yaptım.”

Phoebe dudaklarını büzdü. *Kur* kelimesi üzerindeki vurgusu sözcüğe tamamen farklı bir anlam kazandırıyordu sanki. Belki de ilişki kurduğu kadınlar aslında birer hanımefendi değildiler ve Trevillion da bunu anlatmayacak kadar dikkatli

biriydi. Belki de Phoebe'nin bu tür şeylere tamamen yabancı olduğunu sanıyordu.

Herkesten daha genç olmak bazen çok yorucu olabiliyordu gerçekten.

"Daha önce de hafifmeşrep kadınların varlığından haberdar olduğumu bilmelisiniz," dedi Phoebe ona nazikçe.

Trevillion boğulacak gibi oldu. "Leydim..."

"Bana Phoebe de," dedi genç kadın ani bir dürtüyle.

"Bunu yapmayacağım."

"Ama daha önce yapmıştınız."

"Ve o da büyük bir hataydı, Leydim."

"Pekâlâ. Şu anda ilgi duyduğunuz özel biri var mı?"

"Sanırım bu özel sorgulama burada bitmiştir, Leydim."

Phoebe başını iki yana sallayarak içini çekti. Bunu yaptığı sırada eliyle düzelttiği elbisesinin cebindeki çıkıntıya takıldı. "Ah, unutmuşum."

"Neyi unuttunuz?" diye sordu Trevillion kuşku dolu bir sesle.

Phoebe parmaklarını eteğinin kenarındaki kesikten geçi-
rerek belinde asılı duran cebe uzandı. İçinde ağzı kapalı küçük
bir şişe vardı.

Şişeyi bir zafer edasıyla kaldırdı. "Bu size arayışlarınızda yardımcı olabilir."

"Aslına bakarsanız aradığım bir şey yok, Leydim."

Phoebe onu duymazdan gelerek dikkatle şişenin ağzındaki
tıpayı açtı. Bir anda etrafa bergamot ve sandal ağacı kokusu
yayıldı.

"Nedir bu?" diye sordu Trevillion dümdüz bir sesle. Gerçi
en alık insan bile bunun ne olabileceğini tahmin edebilirdi ve
Trevillion'un alık olmadığı bir gerçektir.

"Parfüm," dedi Phoebe. "Sizin için."

"Ben parfüm kullanmıyorum."

“Biliyorum ve bu durum bazen sizi bir odanın içinde bulmamı o kadar zorlaştırıyor ki, özellikle de hareket etmediğiniz anlarda,” diye cevapladı Phoebe. “Hem, hanımlar parfümü çok severler.”

Trevillion bir an sessiz kaldı. Sanki bu bilgiyi hazmetmeye çalışıyor gibiydi.

“Sizin için özel yaptırdım,” diye devam etti Phoebe işveli bir tavırla, “Bond Caddesi’ndeki Bay Hainsworth’e. Parfümler konusunda o kadar bilgili ve yaratıcı ki ve bana kalırsa bu koku çok güzel olmuş. Tatlı değil, çiçeksi hiç değil. Oldukça erkeksi. Beğeneceğinizi düşünüyorum ama beğenmezseniz farklı bir şey deneyebiliriz. Aslına bakarsanız parfüm kokusu, teninizde taşdıkça değişir.”

“Pekâlâ,” dedi Trevillion aniden.

“Harika,” diye karşılık verdi Phoebe. “Şimdi hareket etmeyin lütfen.”

“Yoksa şimdi mi süreceksiniz?”

Phoebe’nin dudakları seğirdi. Yüzbaşı Trevillion’un sesinde duyduğu şeyin bir çeşit endişe olduğuna yemin edebilirdi, bu sesi daha önce hiç duymamıştı. Eli silahlı adamlar peşine düşmüşken bile.

“Evet,” dedi Phoebe parmak uçlarını şişenin ağzına dayayıp parfümün tenini ıslatabilmesi için şişeyi hafifçe devirirken. Phoebe elini kaldırıncı sandal ağacı ve gül kokusuyla mest olmuş bir halde Trevillion’a dokundu.

Onun yüzüne.

Nefesi kesilir gibi oldu.

Daha önce çok az erkeğe dokunmuştu. Ağabeyine... aklına gelen başka kimse de yoktu. Aklı yavaşlıyor gibiydi.

Parmak uçlarında, yeni uzayan sakalları hissetti, parmakları yüzünde gezindikçe adeta gıdıklanıyordu. Çenesini ve çenesinin kenarını hissetti.

Phoebe derin bir nefes alarak parmak uçlarını, havada asılı kalmış parfümle ıslatmak için geri çekti.

Trevillion'un nefes alışları sakindi.

Phoebe yeniden uzandı ve... yumuşacık bir şeye dokundu. Ah, dudakları!

“Özür dilerim,” diye fısıldadı parmak uçlarını, uzayan sakalların daha belirgin olduğu çenesinin altına indirerek.

Parmaklarını üçüncü kez ıslatıp ona dokununca Phoebe sıcak ve nabzının attığı boynunu bulduğunu anladı. Parmaklarını yavaşça aşağıya indirdiği sırada âdemelmasına dokundu.

Trevillion o anda yutkundu.

Daha aşağıya indiğinde, boynunun yumuşak teninin başladığı yere ulaştı.

Parmak uçları boyunbağını buldu –ne kadar da sinir bozucu bir engeldi– ve parmak ucunu hafifçe kumaşın altına değdirdi.

Phoebe bir anda uygunluğun sınırlarını çoktan geçmiş olduğunu fark etti.

Titreyerek elini geri çekti ve küçük şişenin ağzını kapadı. “Pekâlâ. İşimiz bitti.”

Trevillion cevap vermedi ancak Phoebe onun bir şeyler söylemesini diledi.

Şişeyi ona doğru uzatarak almasını bekledi.

Trevillion'un sıcak, büyük eli genç kadının elini kavradığı anda Phoebe dudaklarına değen nemli nefesini hissetti. Yakınındaydı, hem de çok yakınında. Phoebe bergamot, sandal ağacı, gül ve şarap kokusunun birbirine karışarak meydana getirdiği baştan çıkarıcı iksiri içine çekti.

Genç kadın beklenti ve arzu doluydu.

Ancak Trevillion geri çekilerek parfüm şişesiyle birlikte ayağa fırladı. “Gelin, Leydim, artık içeri girsek iyi olur.”

Aslında bu kadar büyük bir hayal kırıklığı hissetmesine hiçbir sebep yoktu. Bu adam korumasıydı, hepsi bu.

Phoebe onu artık o gözle görmese bile.

Ertesi sabah Trevillion, Leydi Phoebe, Reed ve Hathaway birlikte uzun ve düz bir kayıkla güney kıyısına yol alırken güneş ışınları da Thames Nehri'nin üzerine yansıyor.

"Ağabeyiniz bundan hiç hoşlanmayacaktır, Leydim," diye mırıldandı Trevillion. Bu konudaki hassasiyetini iki kez dile getirmiş olmasına rağmen yine de buradaydı işte. Aslında mantığını sorgulaması gerekirdi.

"Alt tarafı Harte'ın Bahçesi'ne gidiyoruz." Leydi Phoebe yüzünü rüzgâra ve sanki görebiliyormuş gibi uzakta görünen kıyıya dönmüştü. Üzerinde kenarları beyaz dantelle işlenmiş parlak pembe bir elbise vardı. Bu elbisenin içinde her zamankinden daha genç ve masum görünüyordu ve Trevillion'un kendisini özellikle daha yaşlı ve alaycı hissetmesine neden oluyordu. "İşçiler dışında etrafta kimseler olmayacaktır. Üstelik siz de yanınızda tabancalarıyla birlikte Reed ve Hathaway'i getirdiniz. Sizin tabancanız da yanınızda. Gerçekten, Yüzbaşı, bu kadar tedirgin olmanızı gerektirecek bir durum yok."

Ancak Trevillion yine de tedirgindi. "Bond Caddesi de son derece emniyetli bir yerdi."

"Buraya gelmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi Phoebe yumuşak avucunu Trevillion'un elinin üzerine koyarken. "Bahçeleri görmeyi çok arzu ediyorum."

"Ve Bay MacLeish'i de mi, Leydim?" Sormadan edememişti. Lanet olası yaşlı ve kıskanç bir adama dönüşmüştü.

Phoebe en parlak gülümsemesini takınarak döndü ona. "Evet, elbette. Çok eğlendirici hikâyeleri var. Ondan oldukça hoşlanıyorum."

Trevillion elini geri çekti. "O zaman onun eğlendirici sohbetinin bu seyahate değmesini dilerim, Leydim." Tam anlamıyla kendini beğenmiş züppenin biri gibi konuşmuştu.

“Hoşgörünüzle beni şımartıyorsunuz, Yüzbaşı,” dedi Phoebe, parmak uçlarını nehrin sularında gezdirerek. “Bunu yapmasanız aklımı kaçırabilirdim.”

İşte asıl sorun da buydu. Phoebe’nin, kendisini bu seyahate ikna etmesine izin vermişti. Konuyla ilgili en mantıklı kararı vermesi gerekirken genç kadına duyduğu anlayış tam tersini yapmasına neden olmuştu. Trevillion yan gözle Reed’e baktı. Adamın kendisine duyduğu saygıyı kaybedip kaybetmediğini merak ediyordu ancak uşak gözlerini ciddiyle kıyı şeridine dikmişti. Yanındaki Hathaway de sinirli hareketlerle tabancasını yokluyordu. Bir tabancayla ateş edebileceğini söylemişti ancak Trevillion atışının ne kadar isabetli olacağı konusunda kuşkuluydu.

Kayık nihayet Harte’in Eğlence Bahçesi’nin rıhtımına çarptı. Buraya son geldiklerinde rıhtım neredeyse hiç yoktu. Şimdiyse yeni ve sağlam bir dok inşa edilmiş, gelen yolcuların karaya çıkabilmesi için çok sayıda alan açılmıştı.

“Geldik, Leydim,” dedi Trevillion, Phoebe’nin bunu kayığın sallanmasından da anlamış olması ihtimaline rağmen. “Reed, lütfen önden inerek hanımefendinin karaya çıkmasına yardımcı ol.”

Uşak çevik hareketlerle rıhtıma monte edilmiş merdivenlerden tırmandıktan sonra Leydi Phoebe’nin kayıktan inmesine yardım etti. Onu Hathaway takip etti, Trevillion ise sakat bacağı nedeniyle kayıktan en son inen kişi oldu. Rıhtımın hemen ötesinde bir açıklık vardı ve onun da ötesinde yarı yarıya yanmış ağaçlar ve çalılıklardan oluşan bir alan görünüyordu.

“Bay MacLeish benimle eski tiyatronun olduğu yerde buluşacağını söylemişti,” dedi Phoebe. “Anladığım kadarıyla binayı yıkmışlar.”

Trevillion başını eğerek kolunu Phoebe'ye uzattıktan sonra birlikte yerle bir olmuş bahçeye giden patika üzerinde ilerlemeye başladılar. İki uşak da onları yakından takip ediyordu.

“Bana şimdi nasıl görüldüğünü anlatabilir misiniz?” diye sordu Phoebe.

Trevillion boğazını temizleyerek etrafına bakındı. Aslında bahçe onarılmış olmaktan hâlâ çok uzaktı. Ayakta kalmış ağaçların ve çalılıkların üst kısımları yeşille örtülmeye başlasa da atlılarda yangından kararmış dalları hâlâ duruyordu ve havayı saran is kokusu da tam olarak kaybolmamıştı.

“Patika, yangının yol açtığı yıkıntılardan temizlenmiş,” dedi Trevillion dikkatlice, “ve düzgünce eşitlenerek üzerine çakıtaşları dökülmüş, Leydim. Ayaklarınızın altında hissediliyor musunuz?”

“Evet, patika eskisine göre çok daha düzgün.”

Trevillion eğlence bahçesine yangından önce hiç gelmemişti ancak burasının eskiden nasıl bir yer olduğuna ve gelecekte nasıl olabileceğine dair göstergeler mevcuttu.

“Patika boyunca sağlam sollu dikilmiş bitkiler var,” dedi. “Sıra halinde çalılar diyebilirim.”

“Çalı çit,” diye yardımcı olmaya çalıştı ona Leydi Phoebe. “Misafirlere yol göstermeleri amacıyla patikaların kenarlarına yapılmışlardı.”

“Evet.” Trevillion başını kaldırdı. “Son gelişimizden bu yana birkaç yetişkin ağaç da dikilmiş. Yaprak döken cinsten olduklarını sanıyorum.”

Phoebe ilgiyle başını kaldırdı. “Ne kadar büyükler?”

“En az altı metre yüksekliğinde olduklarından eminim,” diye karşılık verdi Trevillion sesinde belli belirsiz bir merakla. “Bunları buraya nasıl dikmiş olabilirler?”

“Lord Kilbourne genç ağaçların bir yerden nakledilerek buraya dikilmeleri üzerinde deneyler yapmış,” diye yanıt verdi Phoebe. “En azından Artemis’in anlattığı kadarıyla.”

“Gördüğüm kadarıyla yaptığı işte gayet başarılı olmuş, Leydim.”

“Etrafta hiç çiçek var mı?”

“Evet, papatyalar ve üzerinde mavi çiçekleri olan uzunca ve incecik bitkiler var.”

Phoebe ona öyle bir bakış attı ki kör olmasına rağmen son derece etkiliydi. “İzin verin dokunayım.”

Trevillion durarak genç kadının elini çiçeklerin üzerine götürdü.

“Çançiçeği mi?” diye mırıldandı Phoebe kendi kendine, çiçeğe ve sapına nazıkçe dokunarak. “Hayır, hezaren çiçeği bu. Fazla kokmasalar da çok güzeldirler.” Phoebe doğrularak Trevillion’a gülümsedi. “Size dün akşam verdiğim parfümü sürmenize çok sevindim.”

“Elbette, Leydim.” Gözleri, o anda başlarını çevirmiş, ciddiyetle başka tarafa bakan uşaklara kaydı. “Belki de Reed ve Hathaway’i de kokularla işaretlemenizde fayda vardır.”

Reed, Trevillion’a kocaman açılmış gözlerle baktı ancak Leydi Phoebe bu fikri eliyle bir kenara itiverdi. “Gerek yok. İzini sürmem gereken tek kişi sizsiniz.”

Genç kadının sözleri Trevillion’un içini ısıtmıştı. Adam, gözlerini kırıştırarak başını diğer yöne çevirdi. *Ben artık bu koruma işine uygun değilim. Onun etrafındayken tarafsızlığımı koruyamıyorum. Tanrı yardımcım olsun. Tanrı onun da yardımcısı olsun.*

Dük’le konuşması gerekecekti. Hem de vakit kaybetmeden. Artık elinde olmadan...

“Lanet olsun, MacLeish!” Bu sinirli bağırış Trevillion’un çaresizliğe yakın düşüncelerini bölmüştü. “O işbirlikçi züppenin

ne dediği umurumda değil. Bu benim bahçem ve lanet olası tiyatro planlarıyla ilgili son sözü de ben söyleyeceğim!"

Phoebe ve yanındakiler yeni dikilmiş ağaçlardan birinin etrafından dolandıkları anda az önceki haykırışın sahibi görünüyordu.

Harte'in Eğlence Bahçesi'nin sahibi Bay Harte ayaklarını açmış, elleri belinde, öfkeden kızarmış yüzüyle durmuş, MacLeish'e hesap soruyordu. Üzerinde şatafatlı, altın işlemeli, kırmızı bir ceket vardı. Dikişleri adamın muazzam omuzlarını süslüyordu. Başı çıplaktı ve güneş omuz hizasındaki açık kah-verengi saçlarına vuruyordu.

MacLeish, adamın karşısında kendini savunmak istercesine kollarını göğsünde kavuşturmuş dururken, Phoebe'yi görür görmez kollarını indirerek doğruldu.

MacLeish'in hareketiyle Harte da dönmüştü. Yüzündeki somurtma, Phoebe'yi görür görmez biraz fazla nazik ve hoş bir gülümsemeye dönüşse de Trevillion'a baktığında soluverdi. "Yüzbaşı Trevillion! Sizi bahçeme hangi rüzgâr attı, üstelik yanınızda böylesine güzel bir refakatçiyle birlikte?"

"Harte." Trevillion başını eğdi. Bu adamla bugüne dek belki bir ya da iki kez karşılaşmıştı ve bu karşılaşmalar pek de hoş olmayan koşullarda gerçekleşmişti. "Bu Leydi Phoebe Batten, kendisi Wakefield Dükü'nün kız kardeşidir."

"Leydim," dedi Harte, derin bir reveransla eğilirken. "Bahçeme gelerek verdiğiniz şerefle onur duydum. Ancak ne var ki bahçe, henüz bir leydinin gözlerine layık bir görünüme sahip değil."

"Pekâlâ, o halde kör oluşum isabet olmuş," diye karşılık verdi Leydi Phoebe doğal bir sesle.

Harte'in yüzünde anlık bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Ancak adamın hakkını vermeliydi Trevillion, bu an hiç de uzun sür-

memişti. “Size eşlik ederek bahçemi göstermemi ister miydiniz, Leydim? Bunu yapmaktan onur duyarım.”

Harte’in teklifi üzerine MacLeish boğazını temizledi. “Aslına bakarsanız, Phoebe’yi bahçede kaydettiğimiz gelişmeleri görmesi için davet eden bendim. Ayrıca siz de az önce yeni bir aktrisle buluşmak istediğinizi söylememiş miydiniz?”

Harte bu hatırlatma üzerine paniğe kapılmış gibiydi. “Lanet olsun. Az kalsın unuttuyordum. Gitmek zorundayım, Leydim, ancak Bay MacLeish’le emin ellerde olduğunuzdan eminim. Ve Malcolm,” Harte kendinden genç olan adama gülümsemeden baktı, “bu konuşmaya yarın kaldığımız yerden devam ederiz, olur mu?”

“Evet, efendim,” diye karşılık verdi MacLeish. Gergin görünüyordu.

Harte başını eğerek nehir yönünde patıkaya doğru ilerledi.

MacLeish, diğeri adamın gitmesiyle rahat bir nefes almış gibiydi.

Phoebe’ye döndü. “Hoş geldiniz, Leydim. Gelmeyeceğinizden endişe duymaya başlamıştım.” Adamın kızıl saçları güneşte parlıyordu, canlı ve gençlik doluydu ve görünürde saçında tek bir kır tel bile yoktu.

Lanet olası.

“Davetinizi unuttuğumu mu sandınız yoksa?” diye sordu Leydi Phoebe gülümseyerek. Dolgun dudaklarının yanında bir gamze belirmişti. Elini Trevillion’un kolundan çekerek mimara doğru uzattı.

MacLeish, Phoebe’nin elinin üzerine eğilerek dudaklarını genç kadının parmak uçlarına değdirdi. Trevillion o anda diğeri adamın elini itmek istedi. MacLeish’in çimen yeşili takım elbisesi Leydi Phoebe’nin üzerindeki koyu pembe elbiseyi tamamlıyordu.

Trevillion geri çekildi.

Birlikte harika bir çift oluşturuyorlardı.

“Geldiğiniz için çok mutluyum, Leydim,” dedi MacLeish, bakışlarını Phoebe’ye doğru kaldırarak. “Gelin. Size neler planladığımı göstermeme izin verin.”

Phoebe genç mimarın koluna girdi.

Yola koyulduklarında, Trevillion aralarında belli bir mesafe bırakarak peşlerinden gitti.

MacLeish başını Phoebe’nin başına doğru eğse de söyledikleri hâlâ duyuluyordu. “Korumalarınızın sizi bu kadar yakından takip etmeleri şart mı?”

“Şey...”

“Evet,” diye homurdandı Trevillion. Phoebe’nin, kendisinin başka bir yerde olmasını dilemesinin bir anlamı yoktu. İşi, onu korumaktı.

“O halde üç refakatçinizi de memnuniyetle karşılıyorum, Leydim,” diye yanıtladı MacLeish neşeli bir sesle. “Şu anda büyük tiyatroya varacak olan patika üzerinde ilerliyoruz. Sağ tarafınızda Lord Kilbourne’un çok uğraş verdiği süs havuzu var. Niyeti göletin ortasındaki küçük adaya ulaşacak bir köprü kurmak ve hazır olduğunda da karşıya geçebilmeniz için sizi tekrar davet edeceğim.”

Trevillion belli belirsiz bir saygıyla, adamın Phoebe’yle kendisiyle eşit biriymiş gibi konuştuğunu fark etti. MacLeish’in Leydi Phoebe’yle sanki gözleri görmüyormuş gibi konuşmaması genç kadını da rahatlatmıştı. Ne yazık ki bu, her zaman rastlanılan bir durum değildi.

“Ah, ne kadar güzel,” diye karşılık verdi Leydi Phoebe. “Söyleyin bana, Lord Kilbourne’un bahçeye kokulu çalılıklar ve çiçekler dikmeye de niyeti var mı?”

“Korkarım bunu bilmiyorum,” dedi MacLeish üzüntülü bir sesle. “Onu bir sonraki görüşümde soracağım, bundan emin olabilirsiniz.”

“Kendisi bugün burada değil mi?”

“Hayır, sanırım ailesini Londra dışındaki bir mesire ziyaretine götürmüş.”

“Gezmek için ne hoş bir fırsat.” Genç kadının sesinde özlem dolu bir ifade vardı.

MacLeish onu süz havuzunun yakınına götürdüğünde Trevillion, Leydi Phoebe’nin öne eğilmesi üzerine onu daha da yakından izlemeye başladı. Ayağının kaymasıyla suya düşmesi işten bile değildi.

Bu da, yaklaşan altı kişiyi görmesine engel olmuştu, ta ki iş işten geçene kadar.

Altıncı Bölüm

Corineus beyaz atın uzun ve rüzgârda uçuşan yelesine tutunmuş. At, sırtında Corineus'la birlikte kıyıya doğru hızla yol alıp da dalgaların altındaki kumlara varıncaya kadar koşmuş. Sihirli atın denize dönmesiyle Corineus boynundaki demir zinciri çıkararak atın boynuna geçirip onu zapt etmiş...

– Kelpie'den

Ayak sesleri koşarak yaklaştığı sırada Phoebe öne eğilmiş, göletin içinden duyduğu kurbağa seslerine kulak kabartıyordu.

O anda sert bir ses duyuldu. “Kadını bize verin!”

Phoebe doğruldu. Buz gibi bir korku duygusu sırtından aşağı doğru kaydı.

Yanında duran Bay MacLeish bağırarak bir şey söyledi ancak Phoebe elini ona doğru uzattığında, adamın orada olmadığını fark etti.

Hiç kimse yoktu.

Tek başınaydı, kafası karışmıştı ve tehlikenin nereden geleceğini de bilmiyordu. Herkes bağırıyordu, boğuşma seslerinin arasında, insanların üzerine inen darbeleri duyabiliyordu.

PAT!

Phoebe dehşete kapılarak sendeledi ve ellerini öne doğru uzattı. Havada barut kokusu vardı.

Trevillion? O mu ateş etmişti? Neredeydi? Parfümünün kokusunu alamıyordu bu yüzden de nerede olduğunu kestiremiyordu.

“James!”

Birisi hızla yanına gelip onu kolundan yakaladı. Canı yanmıştı.

Bay MacLeish yeniden bağırdı.

Kolundaki el sertçe geri çekildi.

“James!”

PAT!

Phoebe aklını kaçırmak üzereydi. Koşmak istiyordu ancak hareket etmeye cesaret edemiyordu.

“James!”

Bergamot ve sandal ağacının tanıdık, teselli edici kokusunu duyar duymaz Yüzbaşı Trevillion onu yere çekti.

Phoebe duyduğu rahatlamayla hıçkırdı. O kadar rahatlamıştı ki. Etraflarındaki boğuşma sesleri sürerken Trevillion’un bedeni ve kokusu kendi bedenini kaplayarak koruma altına almıştı. Onu sırtında hissedebiliyordu, göğsünde taşıdığı tabancaların kemer kenarları sırtına batıyordu. Ama tabancalar yoktu. Onları çekip ateşlemiş olmalıydı. Adamın sıcak yanağı kendi yanağındaydı, Phoebe yeni çıkan sakallarını hissedebiliyordu.

Üzerinde yattığı zemin sert ve soğuktu ve yere düşerken yaralanan avuç içleri acıyordu.

Trevillion’un nefes alışları ölçülüydü, telaşı yok gibiydi ve Phoebe de o anda onun daha hızlı nefes almasını sağlayabilecek şeyin ne olduğunu düşündü. Acaba kendisi onun daha hızlı nefes alıp vermesine neden olabilir miydi?

“Leydim,” dedi Trevillion. Phoebe’nin kulağında, derin, kendinden emin ve korumacı sesi bir okşamadan farksızdı. “Leydim.”

Oradan oraya koşuşan insanların ayak seslerini duydu. Phoebe ile Trevillion'un olduğu yerden uzaklaşıyorlardı.

"Leydi Phoebe," diye duyuldu MacLeish'in sesi yakınlarda bir yerden, "iyi misiniz?"

"Gittiler mi?" diye sordu Phoebe, Trevillion'a.

"Evet," dedi Yüzbaşı ve Phoebe o anda bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Trevillion'un sesi ölü gibiydi. "Bay MacLeish sizi kurtardı."

"Ne? Nasıl?"

Sırtındaki sıcaklık bir anda kayboldu. Phoebe, Trevillion'un onu ayağa kaldırdığı sırada bile üşümeye devam etti.

"Yaralandınız mı, Leydi Phoebe?" diye sordu MacLeish sesinde büyük bir endişeyle. "Kahrolası alçaklar! Bir hanımefendiyi gün ortasında kaçırmaya yeltenmek. Tanrı'ya şükürler olsun ki yardım edebildim."

"Ben... hayır, ben iyiyim," dedi genç kadın. "Yüzbaşı, neler..."

Koşuşan ayak seslerinin yaklaştığını duyunca önce gerildi fakat hemen sonra Reed'in sesini duydu. "Üzgünüm Yüzbaşı ancak herifleri elimizden kaçırdık. Sanırım siz birini vurdu-nuz, yarası kötüydü. Ağaçların arka tarafında bekleyen atları varmış meğer."

"Elinden geleni yaptın," diye karşılık verdi Trevillion. Sesi hâlâ dümdüzdü. "Sen nasılsın, Hathaway?"

"Kolumda bir sıyrık var, efendim." Genç uşağın sesi titri-yordu. "Çok... çok fazla kan akıyor."

"Dayan biraz, delikanlı," dedi Trevillion. "Diğer kolunu tut, Reed." Trevillion iç geçirdi. "Kahretsin!"

Trevillion'un tepkisi karşısında Phoebe'nin ağzı açık kalmıştı. Daha önce yanındayken böyle konuştuğunu hiç duymamıştı. Ortada gerçekten büyük bir sorun olmalıydı.

Titreyen elini Trevillion'a uzattı ancak onun yerine elini tutan MacLeish oldu. Mürekkep kokusunu aldı ve böyle olmaması

gerektiğini düşündü. Mürekkep kendini daha iyi hissetmesini sağlamıyordu.

Bu koku kendini yeterince güvende hissettirmiyordu.

“Gelin, Leydim,” dedi Bay MacLeish. “Az önce olanlar sizin için bir şok olmalı. Yakınlarda geçici bir barınağım var, korkarım fazla konforlu değil ama hiç değilse size orada bir fincan sıcak çay ikram edebilirim.”

“Hayır,” dedi Trevillion, kısa ve sert bir dille. Phoebe ona tekrar dokunmak, bergamot ve sandal ağacının baharatlı kokusunu içine çekmek istiyordu. *Neden bu kadar kızgındı?* Artık güvendedeydi, onu kaçırmak isteyen adamlar gitmişlerdi. “Leydi Phoebe’yi evine götüreceğiz, onu her türlü tehlikeden uzaklaştırmamız gerekir.”

“Ben de sizinle geleceğim,” dedi MacLeish savunmacı bir sesle.

Fakat Trevillion ona karşı çıkmadı. “Pekâlâ.”

Phoebe onun, bastonuyla birlikte uzaklaşan ayak seslerini duyunca bir şeyin farkına vardı: Trevillion kendisine kayığa kadar eşlik etmeyecekti.

“Bu taraftan, Leydim,” dedi MacLeish nazik bir sesle ancak Phoebe’nin istediği tek şey Trevillion’du.

Gitgide kendisine uzaklaşan Trevillion.

Kalbinin soğuk bir el tarafından sıkıldığını hissetti. Korkuyordu. Saldırıya uğradıkları andan çok daha fazla korkuyordu.

O sırada Trevillion’un kollarında, emniyettedeydi.

“Sizi koruyacağımdan emin olabilirsiniz,” dedi MacLeish o anda.

“Bunun için Yüzbaşı Trevillion var,” diye karşılık verdi Phoebe biraz sertçe ama söylediği doğrudu. Bay MacLeish kendinden biraz fazla emin davranıyordu.

“Ama yine de sizi kurtaran Bay MacLeish oldu, Leydim,” dedi önlerinden giden Trevillion. Sesi buz gibiydi.

“Ne?” diye sordu Phoebe huysuzca. Dünya yerinden mi oynamıştı? “Bedenimi kendi bedeninizle örttünüz, Yüzbaşı. Bunu hayal ettiğimi sanmıyorum.”

“Evet, sizi korudum, Leydim.” Sesi artık az önceki kadar duygusuz değildi. Onun yerine belli belirsiz bir duygu belirtisi vardı ancak Phoebe bunun adını koyamıyordu bir türlü. “Ancak saldırganlara karşı atağa geçen Bay MacLeish oldu. Onların tabancalarına karşı elinde sadece bir bıçağı olan Bay MacLeish. Teşekkürünüzü ve benimkini tabii, hak eden odur.”

“Ah, ben,” dedi Bay MacLeish utanarak, “ben sadece her beyefendinin yapması gereken şeyi yaptım.”

“Belki de,” diye yanıtladı onu Trevillion, “ama ben size yine de leydimin hayatını kurtardığınız için teşekkür ediyorum.”

Hüzün. Sesindeki duygunun adı *hüzündü*.

Phoebe’nin kalbi paramparça oldu.

Trevillion kendini kusacakmış gibi hissediyordu. Araba belli bir ritimde sarsılırken pencereden dışarıya bakıyordu; çaresizce kendi özelliklerini hatırlamaya çalıştı.

Başarısız olmuştu; *bir kez daha* başarısız olmuştu. Phoebe’nin, Harte’in Bahçesi’ne gitmesine asla izin vermemeliydi. Kendine, genç kadınla fazla yakınlaşmaya izin vermişti. Ona karşı hissettiği duygular, dışarı çıkmasına izin vermesine neden olmuştu. Onu mutlu etmek istediğini fark etti ve bu da az kalsın ölümcül bir hataya dönüşmüştü.

Trevillion gözlerini kapadı. İstemeden de olsa o korkunç anı kafasında yeniden canlandırdı. Phoebe’nin üzerine yatmış, kendi bedeniyle onun küçük bedenini korumuştur. O zamana kadar iki tabancasını da ateşlemiş ancak saldırganların hiçbirini vuramamıştı. Reed ve Hathaway mücadeleye devam etmişlerdi ancak iki adamın kendisi ve Phoebe’nin üzerine gelmeleriyle, ikisine de karşı koyması imkânsız bir hal almıştı. Daha kötüsü,

saldırganlardan birinin daha önce Bond Caddesi'nde gördüklerinden biri olmasıydı. Sonra MacLeish aniden atılarak elindeki bıçağı savurmuş ve nasıl olduysa iki adamı da uzaklaştırmayı başarmıştı.

MacLeish o anda orada olmasaydı, Phoebe'yi kaçıracaklardı ve sonra...

Hayır. Trevillion genç kadına neler yapabileceklerini –onun başına gelebilecekleri– aklını kaçırmadan düşünemiyordu bile.

Leydi Phoebe ve MacLeish karşı koltukta oturuyorlardı ve Trevillion gözücüyle genç adamın hâlâ Phoebe'nin elini tuttuğunu gördü. Delikanlının gerçekten de abayı yakmış gibi bir hali var, diye düşündü, aklının hâlâ serinkanlı olan bölümüyle.

MacLeish'in bir aristokrat olmaması ne kötüydü. Dük'ün, yüksek statüde bir soyağacına sahip olmayan biri olan genç mimarın, kız kardeşinin yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğinden emindi Trevillion.

Özellikle de bugünkü olaylardan sonra.

Trevillion acıdan irkilmemek için kendini zor tuttu. Bacağı ona yine cehennem azabı çektiriyordu. Leydi Phoebe'yi korumak için üzerine atladığında tüm ağırlığıyla bacağının üzerine düşmüştü. Önümüzdeki günlerde bunun bedelini fazlasıyla ödeyeceğini bilse de baldırını eliyle ovma dürtüsüne karşı koydu.

Gururu tam anlamıyla yerle bir olmamıştı demek ki.

Arabanın sarsılarak durmasıyla daldığı düşüncelerinden sıyrıldı. Eve ulaşmışlardı. Leydi Phoebe'yi sağ salim eve götürmek göreviydi.

"Yanından ayrılmayın," dedi Trevillion, MacLeish'e.

Neyse ki adam emir almaktan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Başını sallamakla yetindi ve Trevillion arabadan indikten sonra bekledi.

Trevillion bir süre caddenin aşağı ve yukarı tarafına baktı. Harte'in Bahçesi'ne giderken birileri peşlerine takılmış olmalıydı,

başka türlü o haydutlar orada olacaklarını nasıl tahmin etmiş olabilirlerdi ki? Ne var ki hiçbir takipçiye rastlamamıştı ama saldırganlar oraya atlarıyla gelmişlerdi. Thames Nehri'ni at üzerinde geçmedikleri barizdi. Saldırganlar Leydi Phoebe'nin tam o saatte Harte'ın Bahçesi'nde olacağını biliyorlardı.

Bayan Dinwoody'nin çay davetindeki misafirlerden biri dedikodu yapmış olabilir miydi?

Trevillion yüzünü ekşitti. Dedikodu önlenemez bir şeydi.

Ne var ki saldırganlar Harte'ın Bahçesi'ne yapacakları geziden haberdar olmuşlardı. Şimdiyse etrafta kimsecikler yoktu; ne şüphe uyandıran bir araba ne de etrafta dolanan adamlar. Arabaya döndü.

Reed ve Hathaway arabanın arkasından inmişlerdi. Hathaway'in yüzü yeşile çalıyordu. Yarasından akan kan, Harte'ın Bahçesi'nde aceleyle sardıkları sargı bezine rağmen üniformasına geçmişti.

Trevillion, Hathaway'e başıyla bir işaret verdi. "Hemen mutfağa gidip olanları anlat ve yaranın sarılması için gerekeni yap. Reed, sen de ön kapıda bekle."

Reed, Hathaway'in evin içinde kaybolmasıyla söylenen pozisyonu almak için kapıya koştu. Trevillion, içinde kurşun olmadığı halde tabancalarından birini çekti, en azından seyircilere karşı dolu olduğu izlenimini yaratmak istiyordu.

"MacLeish." Genç mimarın Phoebe'yi dikkatle arabadan indirmesini izledi. "Hemen evin içine girin. Sakın durmayın."

Leydi Phoebe yüzünü Trevillion'a döndü. "Ben de buradayım, biliyorsunuz, değil mi?"

"Leydim, içeride konuşacağız."

MacLeish, Trevillion'un emrine harfiyen uyarak tek kelime etmeden Phoebe'yi aceleyle eve yönlendirdi.

Eve sonuncu olarak giren Trevillion, Wakefield Malikâne-si'nin kapısını ardından sıkıca kapadı. "Reed, Bay MacLeish ve Leydi Phoebe'yi oturma odasına götür ve çay getirmelerini söyle."

Leydi Phoebe kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsunuz?"

"Ağabeyinize rapor vermem gerekiyor."

Phoebe onun kolunu büyük bir isabetle yakalamıştı. "Konuşacağımızı söylemişsiniz."

"Ve öyle de yapacağız, Leydim." Nazıkçe –ve üzülerek– genç kadının elini kolundan çekti. "Ben Dük'e rapor verir vermez."

"James..."

Trevillion, Phoebe'nin daha fazla itiraz etmesine izin vermeden arkasını dönüp koridorda ilerleyerek Dük'ün çalışma odasının yolunu tuttu. Kapısı kapalıydı ancak Trevillion çalmadan içeri girdi.

Dük masasına yaslanmış, üzerinde açık duran bir çeşit haritayı incelemekle meşguldü. Yanında özel yardımcısı Craven vardı.

İkisi de Trevillion'un içeri girmesiyle irkilerek başlarını kaldırdı.

Wakefield'in gözleri kısılmıştı. "Ne oldu?"

"Leydi Phoebe yeniden saldırıya uğradı," dedi Trevillion. Bu kez, bacağı ne kadar acı verirse versin oturmayı reddediyordu. "Kendisi yara almadan kurtuldu."

"Tanrı'ya şükür," dedi Craven usulca.

"Bu ne zaman oldu?" diye homurdandı Wakefield.

"Harte'in Bahçesi'nde, Ekselansları, yaklaşık bir saat kadar önce. Onu doğrudan eve getirdim."

"Ne?" dedi Dük tehlikeli bir sesle. "Kız kardeşimin Harte'in Bahçesi'nde ne işi vardı?"

Trevillion başını öne eğdi. Kendi suçuydu, bunu biliyordu. Gitmesine izin vermişti.

Sonradan düşününce ne kadar aptalca bir karar verdiğini anladı. “Oraya binaların tasarımını yapan bir mimar tarafından davet edilmişti. Adı Malcolm MacLeish.”

Wakefield, Craven’a hızlı bir bakış attı. “Kim olduğunu öğren.”

“Peki, Ekselansları.” Craven cebinden çıkardığı deftere bir şeyler yazdı.

“Bu adam hakkında ne biliyorsunuz?”

Trevillion başını iki yana salladı. “Yeterince şey bildiğimi söyleyemem, kız kardeşinizin kendisinden hoşlanması dışında. O, Harte’ın Bahçesi’ni yeniden inşa edecek olan mimar. Montgomery Dükü’yle bir bağlantısı var, bu da araştırılmasını gerektiren bir durum olabilir. Ancak görebildiğim kadarıyla iyi birine benziyor.”

Wakefield’in bakışlarında öfke vardı.

Trevillion gözlerini onun gözlerinden ayırmadı. “Başına daha kötüsü de gelebilirdi, Ekselansları.”

Dük bu düşünceyi kovmak istercesine elini salladı. “Phoebe’nin Harte’ın Bahçesi’ne baştan gitmemesi gerekirdi.”

“Evet, Ekselansları,” dedi Trevillion. “Tüm sorumluluk bana aittir.”

“Öyle de olmalı,” diye tersledi onu Dük. “Hangi akla hizmet, kardeşimin ıssız bir bahçeyi ziyaret etmesine izin verdiğinizi sorabilir miyim? Etrafta pusuya yatmış bir sürü haydut olabilirdi.”

Trevillion ağzını kapattı. Kendini savunmak için ne diyebilirdi ki? Aklından çok kalbiyle hareket ettiği için Phoebe’yi tehlikeye attığını mı?

Wakefield kızgınlıkla kaşlarını çatı. “Bu nasıl olabilir? Maywood öldü. Bu da aynı hafta içinde iki kez farklı adamlar tarafından saldırıya uğramış olmasını gerektirir.”

“Ama öyle olmadı.”

Wakefield sustu. “Açıklayın.”

“Bunu yaptıran Maywood değil,” dedi Trevillion. “Hiçbir zaman o olmadı. Saldırganlardan birini tanıdım –yüzünde yara izi olan biri– onu ilk saldırı teşebbüsünde de Bond Caddesi’nde görmüştüm.”

Wakefield bir küfür savurdu. “En baştan beri haklıydınız, Trevillion. Size bir özür borçluyum.”

“Teşekkür ederim, Ekselansları ama bunun pek bir önemi yok artık.”

Trevillion yumruğunu sıktı. “Yüzünde yara izi olan bu adamı aramanız, aynı zamanda araştırmalarımızı genişletmeniz gerekiyor. Düşmanlarınızı ve iş yaptığınız kişileri yakın takibe alın. Size karşı kini olan kim varsa bulun. Belki Leydi Phoebe’yi kaçırarak sizi Parlamento’daki koltuğunuzdan etmek isteyen birileri vardır. Ayrıca birtakım servet avcıları kız kardeşinizin çeyizinin peşine düşmüş olabilir, özellikle de geçmişte ona ilgisi olan birileri.”

Wakefield başını evet dercesine salladı. Yüzündeki ifadeden üzgün ve gergin olduğu anlaşılıyordu. “Elbette.” Craven’a bir bakış attı.

Uşak, Trevillion araştırılması gereken hususları sıraladıkça defterine bir şeyler yazmıştı. Kâğıdı katlayarak doğruldu. “Hemen ilgileneceğim, Ekselansları.”

Craven eğilerek selam verdikten sonra odadan çıktı.

“Size söylemem gereken bir şey daha var, Ekselansları,” dedi Trevillion. Yumruklarını sıkmasıyla tırnakları avuç içlerine batıyordu. “Bay MacLeish olmasaydı, Leydi Phoebe kaçırılmış olacaktı.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Wakefield yavaşça.

Trevillion doğrudan diğer adamın yüzüne baktı. “Tam olarak söylediğim şeyi. Bu sefer altı kişiydiler. Yanımda Reed ve Hathaway vardı, onların da birer tabancası. İkisi de birer el ateş ettiler ancak atışlar isabetsizdi, benimki bile. Gerçi

Reed sonradan birini yaralamış olabileceğini söyledi. Ben yere indirilmiştim ve adamlardan biri, ben yanına ulaştığım sırada onu kolundan tutup yakalamıştı. Ben silahsız bir şekilde yere uzanıp Leydi Phoebe'yi korumaya alırken iki kişi daha saldırdı. MacLeish her ikisini de uzaklaştırabildi. Kısacası, MacLeish'in çizmesinin içinde bir bıçak olmasaydı ve o iki adama karşı gelecek cesareti göstermemiş olsaydı adamlar üstün gelip kız kardeşinizi kaçıracaklardı."

"Bütün bunları bana niçin anlatıyorsunuz?" diye sordu Wakefield yavaşça.

"Çünkü artık Leydi Phoebe'yi korumam mümkün değil," diye karşılık verdi Trevillion. Başı dik, bakışları sabitti. "Çünkü koruması olarak yürüttüğüm görevimden istifa ediyorum."

Trevillion, Maximus'un yanına gideli bir saatten fazla geçmişti ve Phoebe ondan hâlâ haber alamamıştı.

"Biraz daha çay ister misiniz?" diye sordu MacLeish ilgiyle.

Akhilles Salonu'ndaydılar. Zavallı Reed bir köşede durmuş nöbet tutarken onlar da çay içiyorlardı.

Neyse ki eve döndükleri sırada Bathilda ve Artemis dışarıdaydılar, aksi takdirde Phoebe, alnında lavanta suyuna batırılmış bir bezle çoktan yatağında yatıyor olurdu.

"Burada bir de minik, tuhaf renkli kurabiyelerimiz var," diye devam etti MacLeish. Belli ki Phoebe'nin sabırsızlığının farkında değildi. "Göründüklerinden daha lezzetli olabilirler."

"Öyle olduğundan eminim," dedi Phoebe dalgınca. "Maximus'un neden bu kadar oyalandığını anlayamıyorum."

"Ah... şey... pekâlâ. Tahminime göre sizi en iyi nasıl koruyabileceğini tartışıyordur, Leydim," diye karşılık verdi MacLeish. Phoebe'nin nasıl irkildiğini görmemiş olmalıydı ki konuşmaya devam etti. "İtiraf etmeliyim ki bu hususta ben de oldukça endişeliyim. Size bir şey olmasını asla istemem, Leydim. Aslına

bakarsanız... aslına bakarsanız benim için çok değerlisiniz. Bugün o adamların sizi nasıl tehdit ettiklerini gördüğümde öfkeden adeta çılgına döndüm.”

“Beni savunmanız çok cesurcadı,” dedi Phoebe yine dalgın bir sesle.

Phoebe, oturma odasının dışında yankılanan ayak seslerini duyunca oturduğu yerde doğrularak başını o yöne çevirdi.

Ayak seslerinin uzaklaşmasıyla omuzları düşüverdi.

“Sizi güvende tutmak benim için bir zevkti, Leydim,” diye sürdürdü Bay MacLeish. “Aslında beni daha çok bir... arkadaş olarak görmenizi umuyordum. Hatta belki de çok iyi bir arkadaş olarak.”

“Elbette,” dedi Phoebe kısa bir gülümseme eşliğinde.

Sohbete odaklanmakta güçlük çekiyordu. Maximus, Trevillion’dan haberleri aldığı anda deliye dönmüş olmalıydı ve öfkeli olduğu zaman köklü önlemler almaya meyilli olurdu. Kendisini sayfiyeye göndermeye karar verirse ne olacaktı? Ya da Trevillion’un artık kendisini koruyamayacağına karar verirse?

Böylesine aptalca bir şeyi yapması mümkün olabilir miydi?

Phoebe dudağını ısırды. Bay MacLeish kendisiyle burada oturup sohbet ederek ve dikkatini başka şeylere çekmeye çalışarak çok nazik davranmıştı ancak ne kadar nazik olursa olsun, Phoebe’nin sinirine dokunmaya başlamıştı.

Üstelik Trevillion ile Maximus’un neler konuştuklarını öğrenmek için ölesiye sabırsızlanıyordu.

“Üzgünüm, Bay MacLeish,” dedi Phoebe aniden ayağa kalkarak. “Ama sanırım artık dinlensem iyi olacak.”

“Ah, tabii ki, Leydim,” diye karşılık verdi genç mimar her zamanki centilmence tavrıyla. “Bu sabahki olaylar sizin gibi hassas biri için oldukça yıpratıcı olmalı.”

“Şey... evet.” Trevillion, hassas olarak adlandırılması fikrine gülmekten ölürdü herhalde... herhangi bir şeye ölesiye gülmesi mümkün olsaydı tabii. “Anlayış göstereceğinizi umuyorum?”

“Elbette, Leydim. Bunu daha önce fark edemediğim için çok üzgünüm,” dedi MacLeish, son derece nazik ve tatlı bir sesle.

Phoebe bunun üzerine derin bir suçluluk duygusuna kapılsa da gülümsemeye devam etmek için kendini zorladı... oldukça zayıf bir gülümseyişi.

Bay MacLeish genç kızın elinin üzerine eğilerek veda etti –defalarca hem de– ve nihayet odadan çıkıp gitti.

Kapı arkasından kapanmıştı.

Phoebe ellerinin üzerine oturarak içinden saymaya başladı. Reed’in kendisini gözetleyip, delirip delirmediğini merak ettiğinden şüphesi yoktu.

Yüz elliye kadar saydığında –hayatı boyunca bu kadar sabırlı davrandığını hatırlamıyordu Phoebe– uşak Panders kapıyı açıp içeri girdi.

“Bay MacLeish evden ayrıldı, Leydim. Bir arzunuz...”

“Şu an bir şey istemiyorum, Panders,” dedi Phoebe sıçrarak ayağa kalkarken. “Ağabeyim hâlâ çalışma odasında mı?”

“Evet, Leydim,” diye yanıtladı Panders, Phoebe hızla yanından geçip kapıdan geçerken. Adamın sesinde belli belirsiz bir şaşkınlık gizliydi. “İsterseniz...”

Phoebe elini havada salladı. “Gerek yok, teşekkür ederim!”

Bir an sonra büyük merdivenlere ulaşmış, hemen sonrasında da koridoru hızlı adımlarla geçiyordu. Duvara hafifçe sürttüğü eli kendisine rehberlik ediyordu.

Maximus’un odasının kapısı kapalıydı, bu da rahatsız edilmek istemediği anlamına geliyordu ama Phoebe’nin umurunda bile değildi. Hızla içeri daldı.

“Yüzbaşı Trevillion, bunun gerekli olduğunu hiç...”

“O burada değil, Phoebe.”

Genç kızın kaşları çatıldı. Hevesi kursağında kalmıştı. Önceki geceki olaydan bu yana Maximus'la konuşmamıştı ve aslında durumu düzeltmesi –ya da en azından daha fazla uzatmaması– gerektiğini gayet iyi biliyordu ancak şu an hiç sırası değildi. “Pekâlâ, o halde nerede?”

“Sanırım odasındadır.”

“Neden?”

“*Phoebe*.”

Ağabeyi kendisiyle konuşurken neredeyse hiçbir zaman düksesini kullanmazdı ama yaptığında da Phoebe ağzını kapamasının daha doğru olduğunu bilirdi.

Ama bugün durum farklıydı. “Hepsi benim suçum, biliyor musun? Beni Harte’ın Bahçesi’ne götürmesi için adeta başının etini yedim ve hâlâ da bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Yani demek istediğim, olacakları kim tahmin edebilirdi ki? En azından ben etmedim. Ama konumuz bu değil. Maximus, Yüzbaşı Trevillion’u suçlayamazsın. O benim gardiyanım değil, korumam. Ona, sırf ben izin vermiyorum diye yerine getiremediği bir sorumluluğu yüklemen haksızlık.”

Nefes almak için duraksadığında ağabeyi hızla araya girdi. Phoebe onun bu becerisini parlamentoda kazandığından emindi. “Yüzbaşı Trevillion’un bu görevi yerine getirip getiremeyeceğinin artık bir önemi yok.”

Phoebe az kalsın aldığı nefesle boğuluyordu. “Maximus! Bunu *yapmadın*, değil mi? Onu hemen işe geri al yoksa Artemis’e giderim. Bunu yapmamı istediğini hiç sanmıyorum.” Gerçi bu, Artemis’in genelde kocasından yana çıkmak ya da tarafsız kalmak gibi bir eğilimi olduğu için oldukça yersiz bir tehditti ancak Phoebe bu kez yengesinin kendisine destek vereceği bir durumla karşı karşıya olduklarını hissedebiliyordu.

“Benim elimde olan bir şey değil,” dedi Maximus. “Trevillion’u ben göndermedim. Benim herhangi bir telkinim olmadan istifa etti.”

İstifa etti.

Phoebe kalbinin paramparça olduğunu hissetti. Hayır, bu mümkün değildi. Trevillion bu kadar gururlu ve *aptal* olamazdı. Her şey bir kenara, bunu o yerle bir olmuş bahçeye gitmekteki ısrarı yüzünden yapmış olamazdı.

Phoebe hızlıca kapıya dönüp odadan çıktığı sırada ağabeyi bir şeyler söylemeye devam ediyordu.

Maximus’la tartışacak zamanı yoktu. Şimdi olmazdı.

“Panders!” diye bağırdı Phoebe aceleyle evin ön tarafına geçerken. “Panders, sanırım az önceki yardım teklifini kabul etmek zorundayım.”

“Leydim?” Panders her zamanki gibi evin içinde kendisine ihtiyaç duyulduğu anda hemen ortaya çıkmıştı.

“Korkarım fikrimi değiştirdim.” Phoebe derin bir nefes alarak sesini sakinleştirmeye çalıştı. “Bana Trevillion’un odasına eşlik edecek bir uşağa ihtiyacım var.”

Ve bu an, Panders’ın, Londra’nın en iyi uşağı olduğunu kanıtladığı andı. Phoebe’nin, bekâr bir erkeğin odasına gitme isteğine karşılık –oldukça uygunsuz bir istek olmasına rağmen– ne bir yorumda ne de bir imada bulundu. Sadece parmaklarını şaklatarak, “Green,” diye seslendi.

Beş dakika sonra Phoebe, Trevillion’un kapısını çalıyordu. Odası evin arka bölümünde, hizmetlilerin kaldığı odalara çok yakın olmamakla birlikte o kanattaydı.

“Girin,” diye duyuldu Trevillion’un sesi içeriden.

“Siz gidebilirsiniz, Green,” dedi Phoebe ve kapıyı açtı.

“Leydim. Tabii ki,” dedi Trevillion. Önceleri bu duruma bıkkınlıkla tepki verecekken şimdi sadece... gergindi.

“Beni gördüğünüze fazla sevinmemiş gibisiniz, Yüzbaşı,” dedi Phoebe kaygısızca, kırıngılığını belli etmemeye çalışıyordu. Lanet olsun, bütün bunlar kendi suçuydu.

“Belki de sevinmemişimdir,” diye karşılık verdi Trevillion. “MacLeish nerede?”

“MacLeish mi?” Phoebe şaşkınlıkla başını iki yana salladı. “Evine gitmiştir diye düşünüyorum, gerçi günün geri kalanına dair planlarını sormadım ama isterse İskoçya’ya kadar yolu yarılamış olsun, umurumda değil.”

“Leydim,” dedi Trevillion her zamanki azarlayıcı tonda. Phoebe biraz olsun keyfinin yerine geldiğini hissetti.

“Görgü kurallarına göre bir hanımefendiye oturması için yer gösterilir,” diyerek bilgilendirdi onu genç kadın.

Trevillion derin bir iç çekti. Phoebe odanın içinde bir şeylerin yerinin değiştirildiğini duydu. “Buyurun. Size sunabileceğim tek yer, sırtı dik bir koltuk.”

“Yeterli olacaktır,” dedi Phoebe oturduğu sırada. Eteklerini düzeltirken savunmasını hazırlamak için zaman kazanmaya çalışıyordu. “Pekâlâ, ağabeyimin hizmetinden ayrılmanız mümkün değil.”

“Kararım kesindir, Leydim,” diye karşılık verdi Trevillion. “Eşyalarımı toplamaya başladım.”

Phoebe’nin korktuğu başına gelmişti. Oturduğu yerde doğrularak dudaklarını yaladı. “James, bunu kabul etmiyorum. Maximus’un yanına gidip bu sabahki olayların aklını karıştırdığını, bu yüzden de mantıklı davranmadığını söylemelisin.”

“Hayır.”

Göğsü, bir panik dalgasıyla sıkışmaya başlamıştı. “Evet, James! Gitmene izin veremem çünkü inatçı ve şımarık davranarak beni Harte’in Bahçesi’ne götürmen için ısrar ettim. Çok üzgünüm, bunu göremiyor musun? Gerçekten çok üzgünüm ve böyle bir şeyi bir daha asla yapmayacağım.”

“Bu sizin suçunuz değildi. Bir yerlere gitmek istemek en doğal hakkınız,” dedi Trevillion yumuşak bir sesle. Bu durum Phoebe’nin daha da çok endişelenmesine neden oluyordu. Fazlasıyla nazikti ve bir sonraki sözleri de Phoebe’nin korkularını doğrular nitelikteydi. “Size *hayır* demediğim için asıl suçlu olan benim.”

“Bu kesinlikle çok saçma,” diye bağırdı Phoebe. “Şimdi gidip Maximus’a fikrini değiştirdiğini ve kalmak istediğini söyle. *Lütfen*.”

“Leydim.” Trevillion bir anda yakınındaydı, Phoebe bergamot ve sanda ağacı kokusunu duyabiliyordu. “Köpeklerle, atlara ve güzel elbiselere sahip olabilirsiniz ancak bana sahip değilsiniz. Ben istediğini yapan, özgür bir adamım. Ve şu anda yapmak istediğim şey de buradan ayrılımdır.”

Phoebe ayağa kalkarak ona uzanmak istedi. Eli onun ceketine çarptı. Parmaklarını yukarı, boş tabanca kılıflarının üzerinden düğmelerine ve boyunbağının kumaşına götürdü.

Onun tenine ulaşmadan Trevillion ellerini yakalayıp sıkıca tuttu.

Genç kız buna rağmen ona yaklaştı. Yüzü onun yüzünün sadece birkaç santim uzağındaydı. “Sana ihtiyacım var, James.”

“Yapmayın,” diye fısıldadı Trevillion. “Ben yaşlı, yaralı ve sakatım. Bu sabah başarısız oldum. Yapamam...”

“Hayır, başarısız olmadın,” diye karşılık verdi Phoebe hırsla. “Beni bir kez olsun yüz üstü bırakmadın.”

“Bıraktım. Sizi yüz üstü bıraktım.” Adamın sözleri öylesine hararetle, öylesine acı doluydu ki Phoebe olduğu yerde kalakaldı. “Anlamıyor musunuz? MacLeish olmasaydı sizi kaçıracaklardı. Sizi kim bilir nereye götüreceklerdi ve kim bilir neler yapacaklardı...” Trevillion bir an boğulacak gibi oldu, elleri genç kadının ellerini öylesine sıkımişti ki Phoebe canının yandığını hissetti fakat yapabildiği tek şey öylece durup Trevillion’un dehşet dolu

sesine kulak vermektir. “Tanrım, Phoebe. Sana tecavüz edebilirlerdi, öldürebilirlerdi ve benim de onları durduracak gücüm olmayacaktı.”

“Evet, bütün bunlar olabilirdi,” dedi Phoebe çaresizce. “Ve MacLeish olmasaydı onları sen de durdurabilirdin.”

“Hayır, durduramazdım,” diye karşılık verdi Trevillion ve sözleri, taktığı yumuşak ses tonundan ötürü daha da deşet verici bir hal almıştı. “Gururum engel olmasaydı buradan çok daha önce gitmiş olacaktım. Ağabeyini burada koruman olarak kalabilmek için ikna ettim ve bu hırsım az kalsın seni kaybetmeme neden olacaktı. Bütün bunlar benim suçum. Daha önceki başarısızlıklarımdan ötürü de mahvettiğim hayatlar oldu ama böyle bir şeyi *sana* yapmayacağım. Buraya ait değilim. Gitmek zorundayım.”

Hayır. *Hayır hayır hayır hayır*.

Kimlerin hayatını *mahvettiğine* dair bir fikri yoktu ama bunların şu anda hiçbir önemi yoktu. Gitmesine izin veremezdi. Phoebe öne atıldı, burnunu onun boyunbağına çarparak ellerini zorla ellerinin arasından çekip ceketine, kulağına, ona ait olan herhangi bir şeye tutunmaya çalıştı. Ne kadar sakar ve tuhaf ve *kör* görüldüğünü biliyordu ama bunu da umursamıyordu. Her nasılsa dudaklarıyla onun çenesine dokunarak teninden yayılan bergamot ve sandal ağacı kokusunu içine çekti.

“Phe...”

Genç kadın ağzını onun ağzına çarparak konuşmasına engel oldu. Bu hiç de öyle tatlı bir öpücük değildi, daha önce hiçbir erkeği öpmemişti. Ama aynı anda hem tuhaf hem de harikaydı. Göğsünde bir şeylerin kabardığını, onun dudaklarını kendi dudaklarında hissettiğinde umut ve mutluluğa dair vahşi bir pınarın çağladığını duyabiliyordu. Sandal ağacı ve bergamot, barut ve James gibi kokuyordu.

James. James. *James*.

Trevillion inlediğinde Phoebe'nin içinden anlık bir zafer duygusu geçti.

Sonra Trevillion genç kızın ellerini kendi ellerinin içine alıp bedeninden ayırdı. Phoebe'yi iterek onu sarıp sarmaladığı gibi kapının dışına, koridora çıkardı.

Kapı Phoebe'nin ardından büyük bir gürültüyle kapandı. Genç kız anahtarın içeriden kararlılıkla çevrildiğini duydu.

Yedinci Bölüm

Demirden yapılmış her şeyin, periler ülkesinde zehirli olduğu bilinirmiş. Demirle dizginlenen denizati ne bir denizkızına dönüşebilmiş ne de kaçabilmiş. Corineus sürünerek yarattığın sırtına çıkmış ve demir zinciri eline alarak onu o bilinmeyen ülkeye doğru sürmüştü...

– Kelpie'den

Trevillion o akşam çantasını yere atıp küçük, kiralık odasının içinde etrafına bakındı. Dar bir yatağı, eğri büğrü bir sandalyesi, bir de şöminesi vardı. Şöminenin üzerinde küçük ve yuvarlak bir ayna asılıydı. Camı lekeliydi ve bulanık gösteriyordu. Burası lüks bir yer sayılmazdı elbette ama en azından temizdi. Trevillion'un biriktirdiği bir miktar parası vardı, yeni bir iş bulmadan önce birkaç hafta idare edecek kadardı.

Bu zaman zarfında da Phoebe'yi kaçırmak isteyenleri bulup saf dışı bırakmak niyetindeydi.

Wakefield, Phoebe'yi korumaları için beş silahlı uşağı işe almıştı ancak onu kaçırmak isteyenler ortalıkta serbest dolaştıkları sürece, güvende olmasına imkân yoktu.

Trevillion bir an öylece durup Wakefield Malikânesi'ndeki odasında olanları hatırladı. Phoebe'nin ısrarı ve masumiyet dolu tutkusuna karşın, Trevillion kendi arzusunu dizginleyebilmek için aralarındaki kapıyı kilitlemek zorunda kalmıştı.

Kendi arzuları hiç de masum değildi elbette.

O anda kapısı çalındı.

Trevillion kapıyı açınca karşısında duran ince yapılı delikanlıyı gördü. Trevillion koridoru baştan aşağı kontrol ederek erkek kılığındaki kıza içeri girmesi için bir işaret yaptı. Kapıyı kilitleyip ziyaretçisini süzdü.

Alf'i bir senedir görmüyordu ama kızın bu zaman zarfında pek fazla değiştiği söylenemezdi. Alf'in o yaştaki bir erkek çocuğuna göre boyu fazlasıyla kısaydı ve neredeyse sadece diz ve dirseklerden oluşan bedeninin üzerinde kendisine çok büyük gelen çamur rengi bir ceket ve paslı siyah bir yelek vardı. Kahverengi saçı özensiz biçimde bağlanmış olsa da büyük bir bölümü kurtulup oval yüzüne dökülmüştü. Aslında kılık değiştirmesi oldukça başarılı sayılırdı. Trevillion Alf'i St. Giles'in arka sokaklarında üçüncü kez görene kadar, onun gerçekte bir kız olduğunu anlamamıştı. Kız olduğunu fark ettiğini ona hiçbir zaman söylememişti. Buna gerek yoktu. Alf belli ki dünyanın kendisinin bir erkek olduğunu sanmasından daha memnundu ve insanların çoğu zaten onun dış görünüşünden fazlasına bakmazdı.

Bu da iyi bir şeydi. St. Giles'ta tek başına dolaşan bir genç kız, birçok kişi için av demekti. Erkek kıyafetleriyle dolaşması kendisi için daha güvenliydi. Trevillion'un tek dileği, Alf'in yıllar içinde büyüüp vücudunun gelişmesiyle bile erkek kılığını muhafaza edebilmesiydi.

Alf şu anda Trevillion'un odasını incelemekle meşguldü. İncecik parmaklarını şömine rafının üzerinde gezdirdi. "Benimle konuşmak istediğinizi duydum, Yüzbaşı." Yüzüne düşen dağınık saçlarının arasından Trevillion'a baktı.

"Evet." Trevillion yatağın üzerine oturup boş sandalyeyi işaret etti. "Benim için halletmeni istediğim bir mesele var."

Alf oturma zahmetine girmedi. “Bunun bir bedeli olacak, biliyorsunuz.”

Trevillion’un kaşı havalandı. “Hizmetlerinin bedava olacağını hiç düşünmedim zaten.”

“Değiller.” Alf kollarını incecik göğsünde kavuşturdu ve topuklarının üzerinde öne ve arkaya doğru yaylanmaya başladı. “Londra’daki en iyi bilgi toplayıcıyım ben.”

Trevillion bu meydan okuma karşısında dudaklarını sıktı ama cevap vermedi. “Leydi Phoebe’yi kimin kaçırmak istediğini öğrenmek istiyorum.”

“Hımm,” dedi Alf dalgın bir tavırla ve tavanı incelemeye koyuldu. “Bunun için biraz çalışmam gerekecek,” dedi ve hizmetinin karşılığında istediği çılgınca rakamı telaffuz etti.

Trevillion başını sallayarak ceketinin cebinden cüzdanını, sonra da cüzdanın içinden altı gümüş şilin çıkardı. “Bana istediğim bilgiyi getirdiğinde sana bu kadarını daha vereceğim.”

“Anlaştık.” Alf hızla Trevillion’un elindeki paraları kapattığı gibi cebine attı. “Bilgileri topladığım anda benden haber alacaksınız.”

Bu sözleri söyledikten sonra kapıya yönelip odadan çıktı.

Trevillion yatağın üzerinde bir süre daha oturup silkindi. Her şey sırayla olmalıydı. Tabancalarını doldurup göğsündeki kılıflara yerleştirdi. Sonra da odadan çıktı.

Londra hava karardıktan sonra farklı bir şehir haline geliyordu. Daha varlıklı evlerin duvarlarında asılı duran lam-baların ışığı ıslak kaldırım taşlarının üzerinden yansıyarak insanın yolunu aydınlatıyordu. Yakınlarda bulunan bir taver-nadan yükselen keman sesini duyduğu sırada, sendeleyerek tavernanın kapısından çıkan ve neşe içinde neredeyse sokağı boylayan üç ayyaşı gördü.

Trevillion mümkün olduğunca gölgelere saklanmaya çalıştı. Kendisini savunabileceğinden kuşkusu yoktu –ne de olsa silahlıydı– ancak bir münakaşaya karışması bile sıkıntı yaratırdı.

Yaklaşık on beş dakika sonra durumu kendi tuttuğu odadan daha iyi olan bir hana yaklaştı. MacLeish bir aristokrat değildi belki ancak mali durumunun Trevillion'dan daha iyi olduğu ortadaydı. Ne olursa olsun bir mimar, üniversite eğitimi almış biri olarak eski bir askerden büyük bir adım ötedeydi.

Trevillion hanın ön kapısına yaklaşacakken dışarı çıkan tanıdık yüzü gördü.

Montgomery Dükü'nün bu akşamki kıyafeti safran sarısıydı, elbisesi yeni ayın solgun ışığında parlıyordu.

Merdivenin üzerinde geriye dönüp kapının girişinde duran MacLeish'e bir şeyler söyledi. "Bunun olması için gerekeni yap Malcolm, yoksa neler olacağını biliyorsun, değil mi?"

MacLeish'in yakışıklı yüzü öfkeden kızarmıştı. Bu, kapının yanında asılı fenerin solgun ışığında bile barizdi. "Evet, Ekselansları."

"Harika," dedi Dük ağır ağır, gümüş dantel kenarlı üçgen şapkasını başının üzerine yerleştirirken. "Hepimizin aynı fikirde olmasını oldum olası çok sevmişimdir."

Bunları söyledikten sonra elindeki abanozdan yapılmış bastonunu sallayarak uzaklaştı.

Trevillion'un kaşları kalktı. Bir aristokratın bu saatte yaya olarak sokakta olması çok tuhaftı. Ama bu durum işini kolaylaştırıyordu. Aceleyle Dük'ün peşine düştü, aksak adımlarla bir sokak kadar ilerlemişti ki Montgomery aniden dönüp bastonunun içinden bir kılıç çıkardı. Bir eliyle kılıcını tembelce tutarken dişlerini göstererek sırıtıyordu. İşaretparmağında ışıldayan tek altın yüzük bileğinin üzerinden sarkan gümüş dantelin arasında adeta kaybolmuştu. "Kim olduğunuzu göstermek için ortaya çıksanız iyi olur."

Sesi eğleniyormuş gibi çıkmıştı ve kılıcını züppece bir tavırla tutmasına rağmen Trevillion, Dük'ün kılıcı nasıl kullanacağını bildiğinden emindi.

"Ekselansları." Trevillion gölgelerin arasından çıkarak yakınlardaki bir fenerin yüzünü aydınlatmasına izin verdi.

"Ah, Yüzbaşı Trevillion, bastonunuzun sesinden gelenin siz olduğunu anlamalıydım." Dük kılıcını indirmemişti. "Bu karanlık ve kasvetli gecede beni neden takip ettiğinizi söyler misiniz lütfen?"

Trevillion adamın yüzüne baktı. Dük'le tanışıklığı yüzey-seldi ama onu bu kadar az tanımasına rağmen adamın dakikası dakikasına uymayan biri olduğunu biliyordu. Montgomery Dükü incecik burnu, çıkık elmacıkkemikleri ve dolgun dudaklarıyla olağanüstü yakışıklılıkta bir erkekti. Boyu Trevillion'dan biraz-cık kısaydı, pudralamadığı altın sarısı bukleli saçlarını geriye toplamıştı. Aylak bir züppeye benzese de Trevillion kılıcın ulaşabileceği noktaya yaklaşma riskine girmek istemedi.

Daha birkaç ay öncesinde Dük'ün, hiçbir pişmanlık duymaksızın bir adamı vurduğuna şahit olmuştu.

"MacLeish'le ne gibi bir işiniz olduğunu öğrenmek isterim," diye karşılık verdi Trevillion.

"Öyle mi?" Dük'ün kaşları kalktı. "Peki genç Malcolm'la ne gibi bir işim olduğu sizi hangi sebepten ötürü ilgilendiriyor olabilir?"

Trevillion cevap verme zahmetine girmeden beklemeye devam etti.

"Ah, sanırım size bir şey söyleyene dek korkunç bir alamet gibi bütün Londra'yı arşınlayıp peşimden geleceksiniz, öyle mi? Ne kadar da sıkıcı." Montgomery sabırsızca iç geçirdi. "O benim himayemde, illa ki bilmeniz gerekiyorsa, yine de bunu neden öğrenmek istediğinizi anlamış değilim."

Trevillion adamın süslü püslü konuşmalarını duymazdan geldi. “Himayenizde olup tehdit ettiğiniz biri.”

Montgomery elindeki kılıcı tembelce salladı. “Bana kalırsa bazı insanlar tehditler sayesinde daha verimli çalışabiliyorlar. Onlar için bir çeşit teşvik teşkil ediyor diyebiliriz.”

Trevillion adama bir adım yaklaştı. “Delikanlıya karşı elinizde koz var.”

“Ona artık *delikanlı* denemez. En az yirmi beş yaşında olmalı, yani yetişkin bir *erkeğin* başına açacağı dertleri açacak yaşta.” Montgomery kendi kendine gülümsedi. “En azından belli nitelikteki bir *erkeğin*.”

Trevillion tabancasını çekince Montgomery duraksayarak baktı ona. “MacLeish’i bir daha tehdit etmeyeceksiniz, Ekse-lansları. Açık ve net olarak anlaşıldı mı?”

“Thames Nehri’nin kirli suları kadar açık ve net diyelim,” diyerek başını eğdi Montgomery. Mavi gözleri fenerin ışığında parlıyordu. “Söyley misiniz, sevimli Malcolm MacLeish’e bu ilgi neden? Güzel teninden midir? Yoksa gür ve kumral buklele-rinden ötürü mü?”

Trevillion’un elinde tuttuğu tabanca titremedi bile. “Peki, ya sizin ondan istediğiniz bu mu?”

“Kesinlikle değil.” Montgomery’nin dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. “Korkarım ilişkimiz o denli özel değil.”

“O zaman onu neden elinizin altında tutmak gibi bir çabanız var, Ekselansları?” diye sordu Trevillion gerçek bir merakla. “Ondan ne istiyorsunuz?”

“Dünyayı ve içinde barındırdığı tüm sırları,” diye yanıtladı Montgomery hiç tereddüt etmeden.

“Bu da ne demek oluyor?”

Dük omuzlarını zarıfçe silkti. “Yanıtlarını anlayamadığınız sorular sormamalısınız.”

“Bilmece gibi konuşmaktan vazgeçerseniz anlayabilirim,” dedi Trevillion adama bir adım daha yaklaşarak.

Dük’ün bakışları dudaklarında geniş bir gülümsemeyle ellerini havaya kaldırdığı sırada bile sabitti. “Uzak durun, Yüzbaşı. Bu akşam dost olarak ayrılalım. İskoçyalıyı bundan böyle bir daha rahatsız etmeyeceğime dair size centilmen sözü veriyorum.”

Trevillion’un gözleri kısıldı. Dük’ün bu teslimiyeti gerçek olamayacak kadar çabuk olmuştu. MacLeish’i kullanmasının nedeni ne olursa olsun, ondan vazgeçemeyeceği apaçık ortadaydı.

Bu çok ilginçti.

Ancak Montgomery ona gerçeği söylememekte kararlı olduğu sürece, Trevillion’un yapabileceği çok fazla bir şey yoktu. Tehditlerine rağmen, bir dükü sokak ortasında vurması pek akıllıca olmazdı.

“Pekâlâ,” dedi Trevillion tabancasını indirerek.

“Buna el sıkışmaya ne dersiniz?” diye sordu Montgomery, o gümüş dantele sarılmış elini uzatarak.

Trevillion adamın yüzüne bakınca sırtından aşağıya inen ürpertiği hissetti. Dük’e zerre kadar güvenmiyordu, bu adam halinden haddinden fazla memnundu.

Oyun oynamaya da fazla meyilliydi.

“Sözünüz var, Ekselansları. Bu benim için yeter de artar bile.”

“Güzel.” Montgomery komik şapkasına dokundu. “Size iyi akşamlar dilerim, Yüzbaşı.” İskoçyalı taklidi yaparak sözlerine devam etti. “Bu gece size hayaletler ve gulyabaniler ve uzun bacaklı canavarlar eşlik eylesin umarım.”

Montgomery Dükü bu sözlerinin üzerine yürümeye devam etti.

Trevillion, Dük’ün uzaklaşan ayak sesleri kayboluncaya kadar bekledi ve adamın az önce geldiği yere yöneldi.

Malcolm MacLeish'e sormak istediği soruların listesi şimdi daha da uzamıştı.

Bastonunu MacLeish'in kapısını çalmak için kullandıktan sonra bir dakika kadar bekleyip kapıyı tekrar çaldı ve yeniden beklemeye koyuldu. Kapı uzunca bir süre sonra asık suratlı han sahibi kadın tarafından açıldı.

Kadının üzerinde, gece elbisesinin üzerine attığı bir şal ve başında da devasa bir bere vardı. "Bu saatte kapı çalınır mı! Burası genelev değil, hatırlatırım. Gecenin bu saatinde ne istiyor olabilirsiniz ki?"

"Bay MacLeish ile görüşmek istiyorum," dedi Trevillion.

"Görünen o ki, Londra'nın yarısı bunu ister hale gelmiş," diye karşılık verdi han sahibesi, Trevillion'u içeri davet etmeye tenezzül etmeden. "Önce şu süslü püslü beyefendi geldi, şimdi de siz. Ona buranın nezih bir işletme olduğunu söylemiştim halbuki. Etrafta döküntü tiplerin dolaşmasını istemiyorum, anladınız mı, istemiyorum!"

"Belki bu sizi biraz olsun yumuşatır," dedi Trevillion kuru bir sesle, cebinden çıkardığı madeni parayı kadının elinin içine bastırarak.

Kadın gözlerini kısıp avucunu kapadı ve başıyla arkasındaki merdivenleri gösterdi. "Haydi o zaman, bu taraftan gelin."

Kadın bir elinde mumla ve peşinde Trevillion'la merdivenlerden çıkmaya başladı.

Üst kata vardıklarında kadın sağdaki ilk kapıyı sertçe vurdu. "Bay MacLeish! Bir ziyaretçiniz var... bu da başkası."

Kapıyı açan İskoçyalı'nın yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı. Trevillion'u görmesiyle gözlerinde az da olsa bir rahatlama belirdi. "Yüzbaşı, lütfen içeri girin."

"Gecenin bu saatinde çay ikramı yapamam," diye uyardı onları han sahibesi.

“Hiç önemli değil, Bayan Chester,” dedi MacLeish kadına dönerek kuru bir sesle. “Kendimizin de halledebileceğinden eminim.”

Trevillion odaya girdi. MacLeish kapıyı kapatmadan önce koridorda dikkatlice etrafa bakındı. Kendi odasındaki gibi burada da dar bir yatak, bir sandalye, bir lavabo ve küçük bir şömine vardı ama benzerlikler bundan ibaretti. MacLeish’in ateşin önünde, üzerinde devasa kâğıtların açılmış olduğu büyük, dikdörtgen bir masası da vardı. Buna ek olarak odada bir de güzel bir çekmeceli dolap, üzeri eşyalarla dolu bir koltuk ve duvarda asılı çok sayıda küçük resimler mevcuttu.

“Tüm mirasım bundan ibaret.”

Trevillion döndüğünde MacLeish’in tabloları işaret ettiğini gördü.

Genç adam gülümsüyordu. “Büyükbabam bir baronun küçük oğluydu. Öldüğünde elinde kayda değer az miktarda eşyası kalmıştı ama benim sanata ilgimi bildiği için, topladığı bütün resimleri bana bıraktı.” Gülümsemesi hüznüydü. “Korkarım daha değerli parçaları eğitimimi karşılayabilmek için satmak zorunda kaldım ancak şu an elimde olanları da çok sevdiğimi belirtmeliyim.” Omuzlarını silkti. “Size içecek bir şey ikram edebilir miyim? Yarım şişe şarabım var.”

“Hayır, teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Trevillion, koltuklardan birine oturarak. “Fazla uzun kalmayı düşünmüyorum.”

MacLeish başını eğerek karşısındaki adamı dikkatle süzdü.

“Bugünle ilgili size birkaç soru sormak istiyordum,” diyerek söze başladı Trevillion. “İzimizin, Thames’in karşı kıyısındaki bir eğlence bahçesine kadar sürülmesinin normal koşullarda imkânsız olduğunu düşünüyorum, üstelik orada atların bekliyor olması da olanaksız.”

“Leydi Phoebe’nin orada olacağını bildiklerini düşünüyorsunuz,” dedi MacLeish.

“Evet, öyle düşünüyorum.”

“Peki, haydutlara bilgiyi benim verdiğimi mi düşünüyorsunuz?”

“Haber verdiniz mi?”

MacLeish’in gözleri doğrudan sorulmuş bu soru karşısında şaşkınlıkla büyüdü. “Hayır. Hayır, ben...” Arkasını dönerek eliyle saçını sıvazladı. “Bu meseleyi kendim de düşündüm ve sorun şu ki bunu yapan, çay partisine gelmiş herhangi bir kimse olabilir.” Hızla geri döndüğünde yüzünde yalvaran bir ifade vardı. “Hatta Wakefield Malikânesi’nde yaşayan biri bile olabilir.”

Trevillion gözlerini kıstı. “Wakefield Malikânesi’nde bir casus olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Bu kadar resmi bir tanımlama pek doğru olmayabilir,” dedi MacLeish omuz silkerek. “Bir hizmetçinin dedikodu yapması bile işe yarayabilir.”

Trevillion bu konuyu düşünürken dalgınca bacağına ovuyordu. Başını kaldırıp ev sahibine baktı. “Leydi Phoebe’yi kurtardığınız için bugün size doğru düzgün teşekkür edebildiğimi sanmıyorum.”

“Ah.” MacLeish utanmış görünüyordu. “Önemli bir şey değildi, gerçekten.”

“Ne var ki, onu kurtarmamış olsaydınız, şu anda ailesinin yanı başında emniyette değil de kim bilir nerede olacaktı,” dedi Trevillion, kendi kelimeleri dilini asit gibi yakıyordu. “Size içtenlikle teşekkür ediyorum.”

MacLeish kızarak başını öne eğdi.

“Söyler misiniz,” diye mırıldandı Trevillion, “yanınızda her zaman bıçak taşır mısınız?”

MacLeish'in başı aniden kalktı. "Ben... şey... evet, taşıyorum. Avrupa'ya seyahate çıkıp da klasik harabeleri gezdiğim sırada edindiğim bir alışkanlıktı. Bazı yerler medeniyetten oldukça yoksun sayılıyor ve yabancılara da kolay hedef gözüyle bakılıyor."

Trevillion anlayışla başını salladı. Genç adamın açıklaması makul sayılırdı. "Montgomery Dükü'nün az önce bu binadan çıktığını gördüm."

MacLeish'in beti benzi attı. "Beni mi izliyorsunuz, Yüzbaşı?"

"Bunu yapmalı mıyım?"

Diğer adam güldü. "Ne işe yarayacağını kestiremiyorum doğrusu. Adam benim hamim."

"Sizi tehdit ediyormuş gibi geldi bana."

"Öyle mi?" MacLeish'in dudağı kıvrılmıştı. O anda Trevillion'un gözüne yaşından çok daha büyük göründü genç mimar. "Bazı zamanlarda gizemli davranmayı pek sever, size bu kadarını söyleyebilirim ama ısırmaktan çok havlayan biridir."

"Tuhaf." Trevillion gözlerini kıstı. "Bense tam aksinin geçerli olduğunu düşünüyordum."

"O bir aristokrat," dedi MacLeish. "Ne de olsa dünyayı yönetmeye alışmışlar, öyle değil mi?"

Trevillion'un buna karşılık diyebileceği bir şey yoktu. Ayağa kalktı. Bitkindi ve burada öğrenebileceği bir şey kalmamış gibiydi. "Olur da Dük'le olan... işbirliğiniz size sorun yaratacak olursa, bana gelebilirsiniz."

"Size mi?" diye sordu MacLeish şaşırarak. "Montgomery ile bir sorunum olduğundan değil de, sizin ona karşı ne gibi bir yaptırımınız olabilir ki?"

Trevillion acı acı gülümseyerek kapıyı açtı. "Ona istediğim her şeyi yapabilirim."

Kapıyı arkasından yavaşça kapatarak odadan çıktı.

Phoebe ertesi gün parmaklarını bir gülün üzerinde gezdirirken kokusunu içine çekti. Genelde bahçede dolaşmaktan büyük bir keyif alırdı ancak bugün melankoliye dalmış gibiydi. Trevillion dün akşam kendisine tek bir söz bile etmeden Wakefield Malikânesi'nden ayrılmıştı. Sanki öpücüğünden öylesine iğrenmişti de kendisini bir daha görmeye tahammül bile edememişti.

Phoebe öpücüğünün o kadar da kötü olduğunu düşünmemiştir.

Tuhaf. Bundan altı ay önce olsa, korumasının daimi varlığından kurtulmaktan büyük bir mutluluk duyardı. Trevillion artık sadece koruması değildi. O bir yoldaş, sohbet arkadaşı... bir dosttu.

Aslında bir dosttan daha fazlası, diye düşündü Phoebe ama artık çok geçti.

Genç kız elinin altındaki çiçeği ezince havayı keskin bir gül kokusu sardı. Koku ona bahçeye son gelişini hatırlatmıştı. Trevillion ile birlikteydi. Dilinde pişmanlığın acı tadını hissetti. Keşke Harte'ın Bahçesi'ne gitmek için ısrar etmeseydi.

Keşke kafese kapatılmaya razı olsaydı.

Çiçeği kopararak yapraklarını ayaklarıyla ezdi.

Her iki şeyi de istiyordu: Hem özgür olmayı hem de Trevillion'un hayatına geri dönmesini. Ne kadar da büyük bir çelişkiydi bu. O bir *gardiyan*ı. Onunla birlikteyken özgür olmasına olanak yoktu. Ama onsuz da mutlu olması mümkün değildi.

Phoebe içini çekerek patika yolda ilerlemeye devam ederken çakıltaşları topuklu ayakkabılarının altında çıkırdıyordu.

Maximus tabii ki boş durmamış ve dört güçlü, genç uşağı, kendisini korumaları için görevlendirmişti. Buna Reed ve sonradan yarasının pek de ciddi olmadığı ortaya çıkmış olan Hathaway de dahildi. Ağabeyi, korumalarının kim olacağını kendisiyle konuşmaya dahi yanaşmamıştı. Geçen gece yemek odasında yaşanan sahne hiç olmamış gibiydi. Maximus ona karşı kibar

ve nazik davranıyordu... ve Phoebe bir şey söylemeye yeltendiği anda da arkasını dönüyordu.

Phoebe kör olmanın yanı sıra dilsiz de olabilirdi. Sözleri ancak bu kadar etkili olabiliyordu işte.

Genç kız korumalarını şimdi bile duyabiliyordu, bahçenin dış kenarlarında dolaşıyorlardı. Tepeden tırnağa silahlanmış olduklarından şüphesi yoktu. Phoebe'ye adeta hiçe yakın bir mahremiyet tanıyorlardı. İhtiyacını görmek istediğinde bu durum oldukça garip bir hal alıyordu.

“Leydim.”

Duyduğu ses üzerine arkasını döndü. Uşaklardan biriydi belli ki ama kim olduğundan emin değildi. Doğu Londra aksaıyla konuşan Reed olmadığı belliydi ama onun dışında da... hay aksi. Trevillion olsaydı, onu konuşan kişiye yönlendirmenin nazik bir yolunu bulurdu ama o şu anda burada değildi. Çünkü onu inatçı özgür olma isteğiyle uzaklaştırmıştı Phoebe.

Belki de onu kaçırان öpücüydü. Ne korkunç bir düşünce. Phoebe kısacık da olsa o öpücükten hoşlanmıştı. İçinde, kapalı kapının hemen ardında koskoca bir dünyaya bedel keşfi barındırıyor gibiydi.

Trevillion'u yeniden öpebilse belki o kapıyı aralayabilirdi.

Uşak boğazını temizleyerek hâlâ orada olduğunu hatırlattı ona.

Phoebe içini çekti. “Evet?”

“Bay Malcolm MacLeish sizi görmek için geldi, Leydim. Onu misafir odasında kabul etmek ister misiniz?”

“Evet,” dedi Phoebe fakat hemen sonra fikrini değiştirdi. Her şeye rağmen çok güzel bir gündü. “Hayır, onu buraya getir lütfen, bunu yapabilir misin...”

“Benim, Green, Leydim.”

“Elbette. Green. Belki de aşçıya bahçede ikram edilmek üzere serinletici bir şeyler hazırlamasını da söyleyebilirsiniz.”

“Baş üstüne, Leydim.”

Phoebe onun eve doğru döndüğünü düşündü ancak Green’in ayak seslerinin çimlerde boğulması, tam olarak anlamasını engelliyordu.

Ancak kısa bir süre sonra Bay MacLeish’in kendisine seslendiğini duydu. “Leydi Phoebe! İyi günler dilerim. Güllerinize ne kadar benzediğinizi hiç söylemiş miydim size, ikiniz de çok güzel ve hoşsunuz.”

“Sanmıyorum, Bay MacLeish,” diye yanıtladı onu Phoebe, dudakları seğirerek. “En azından bugün söylemediğinizden eminim.”

“Ne kadar da ihmalkârım.” Sonra da başkasına –korumalardan birine olsa gerek– dönerek konuşmaya devam etti, “diyorum ki buraya, hanımınızla birazcık sohbet etmeye geldim, arkadaşım. Ona karşı artıniyetli bir planımın olmadığından emin olabilirsiniz.”

Phoebe bugün ilk defa gülümsüyordu. Bay MacLeish’in nesi karşısında bunu yapmamak imkânsızdı zaten. Elini adama uzattı. “Korkarım ki dünkü heyecanıyla hayatımı kurtardığınız için size teşekkür ederken biraz kaba davrandım. Tekrar deneme izin verin lütfen. Beni o haydutlara karşı koruduğunuz için size çok teşekkür ederim.”

MacLeish’in parmaklarını elinin içine aldığını ve dudaklarını parmak uçlarına değdirdiğini hissetti. “Benim için bir şerefti, Leydim.”

Genç mimarın sesi alçalmıştı ve içinde tuhaf bir ciddiyet barındırıyordu.

Phoebe başını yana eğerek adamın ruh halinin nedenini merak etti.

“Yüzbaşı Trevillion nerede bugün? Yoksa kendisi bugün izinli mi?”

“İşinden istifa etti ve artık ağabeyimin hizmetinde değil,” diye yanıtladı Phoebe somurtarak.

“Öyle mi?” diye sordu MacLeish şaşırarak. “Ama...”

“Evet?”

“Ah, yok bir şey, Leydim,” diye karşılık verdi genç adam. “Bunu yapmış olmasına şaşırdım sadece. Sizin emniyetinizin, Yüzbaşı Trevillion’un hayatındaki bir numaralı önceliği olduğunu düşünürdüm hep.”

Phoebe’nin vücudu gerildi, adamın bu gelişigüzel gözlemi onu tahmin edemeyeceği kadar kırmıştı. Gerçi genç adamın amacının böyle bir imada bulunmak olmadığından da emindi. “Sanırım öyle. Ne var ki bacağı sakat olduğu için beni olması gerektiği gibi koruyamadığına dair bir fikre kapılmış durumda.”

“Ah.”

“Ah?” Genç kadının kaşları kuşkuyla çatılmıştı. “Neden, ah?”

“Belki de aslında yapabileceklerini en iyi değerlendirebilecek kişi yine kendisidir,” dedi Bay MacLeish son derece mantıklı bir tavırla. “Aslına bakarsanız hatasını kabullenebilmesi çok cesurca ve bundan dolayı kenara çekilmesi de takdire şayan bir durum.”

“Cesur.” Phoebe burnundan soludu. “Saçmalamanın cesur olduğunu düşünüyorsanız, evet.”

MacLeish neşeyle güldü. “Görüyorum ki bu konuda sizinle bir tartışmayı kazanmama olanak yok, Leydim, bu yüzden durumu kabullenerek şunu söylüyorum: Yüzbaşı Trevillion sırf sizin emniyetiniz için endişelendiğinden sizi bırakıp gidecek kadar aptal biri gerçekten.”

Phoebe hafifçe gülümseyerek bahçenin patika yoluna yöneldiğinde MacLeish’in de kendisiyle birlikte yürüdüğünü hissedebiliyordu. “Sizi çok büyük bir kabahatinizden haberdar etmeliyim, Bay MacLeish.”

“Sözleriniz kalbime büyük bir korku salıyor, Leydim,” dedi genç adam sesinde neşe dolu bir tınıyla. “Neymiş bu kabahat?”

“Size kızgın kalmanın çok zor, hatta imkânsız olduğunu düşünüyorum, beyefendi,” diye karşılık verdi Phoebe.

“Daha az sevilen biri olmak için elimden geleni yapacağıma dair size söz veriyorum, Leydim,” dedi MacLeish. “Belki her gün pratik yaparsam, zamanla oldukça itici biri haline gelebilirim.”

“Evet, bunu yapın lütfen,” dedi Phoebe bunun üzerine. “Her haftanın sonunda kaydettiğiniz gelişmeye dair sizden rapor bekliyorum.”

Birkaç gece öncesinde James’le birlikte oturdukları banka yaklaşmışlardı. Phoebe duraksadı, kalbi bu hatırayla sıkışıyordu.

“Leydi Phoebe,” dedi MacLeish. Genç kadının elini kendi elinin içine alarak banka oturması için onu aşağı çekti. “Beni affedin, Leydim. Biraz daha zaman ayırmak istedim. Size layık bir demeç yazabilmek için ama korkarım ki yapamayacağım. Cesaretiniz, zekânız, her şeyden önce de çekiciliğiniz...”

Dudaklarını genç kadının parmaklarına bastırdı. Bu nazikten çok öte, oldukça tutkulu bir öpücüktü ve Phoebe bir anda bütün bunların nereye doğru gittiğine dair korkunç bir önseziye kapıldı. Hayretler içindeydi. Bir şeyleri gözden mi kaçırmıştı? Körlüğü Bay MacLeish’in niyetini en başından beri yanlış anlamasına mı neden olmuştu?

“Bay MacLeish,” dedi Phoebe önce fakat sonra sustu, çünkü ondan gerçekten hoşlanıyordu. Eğer o olmasaydı...

Tanrım. James Trevillion olmasaydı, onu göz önünde bulundurabilirdi.

Pekâlâ, bu kadar paldır küldür davranmasaydı tabii.

Ama Bay MacLeish, Phoebe’in araya girmesini dikkate almadan devam etti. “Ben kesinlikle zengin bir adam değilim, Phoebe ama eğer bana izin verirsen, karım olmayı düşünme şerefini bana bahsedebilirsen... Lütfen, her günümü hiçbir şe-

yin eksikliğini duymaman için bütün kalbimle ve büyük bir sevgiyle çalışarak geçireceğimi bil. Benim için değerli her şeyin üzerine yemin ederim ki seni gündelik olumsuzluklardan ve hayatın daha büyük tehlikelerinden koruyacağım. Hiçbir zaman yanında bir koruma ya da kocan olmadan evden dışarı çıkmak zorunda kalmayacaksın. Seni rahatsız edebilecek her şeyi uzağında tutacağımdan emin olabilirsin. Bugünden itibaren bunu, hayatımın esas amacı haline getireceğim, söz veriyorum.”

“Ama,” dedi Phoebe, çünkü ne yazık ki böylesi zamanlarda hep yanlış şeylere odaklanmak gibi bir meyli vardı. “Ben bir gardiyanı kendime eş olarak *istemiyorum*.”

“Elbette, sevgilim. Yanlış telaffuz ettim. Demek istediğim...”

“Hayır, aslında,” dedi Phoebe düşünceli bir sesle, “son derece güzel konuştunuz. Beni hayatın her türlü küçük badiresinden ve yanlış adımından alıkoymak istiyorsunuz. Her türlü olumsuzluklardan. Canımı sıkacak her türlü şeyden. Ama anlamanız gereken şu ki, bir insanın böyle bir hayat yaşayabileceğine inanmıyorum, her daim itinayla sarılıp sarmalanmak mümkün değil ki. İnsanın arada bir ayağı takılmalı ki yaşadığının farkına varsın, sizce de öyle değil mi?”

“Çok mantıklı,” diye başladı MacLeish şaşkın bir sesle, ki bu da Phoebe için ne yazık ki yeterli bir cevap olmuştu. “Hayatın asıl zorluklarından korunması gereken birisin.”

“Aslında değilim,” dedi Phoebe elinden geldiğince yumuşak bir sesle. “Ve her ne kadar beni onurlandırsa da, az önceki teklifinizi ne yazık ki kabul etmem mümkün değil.”

“Leydim,” diye duyuldu uşaklardan birinin disiplinli sesi. Bu Green olmalıydı. “Çayınız.”

“Ah, harika,” dedi Phoebe rahatlayarak. Parmak uçlarıyla tepsiye dokunarak üzerindeki çaydanlığı ve hazırlanmış kremalı kurabiyeleri buldu. “Bir fincan çay alır mıydınız, Bay MacLeish?”

“Korkarım ki başka bir randevum var,” dedi Bay MacLeish oldukça soğuk bir tavırla. “Bana izin verir misiniz lütfen, Leydim?”

MacLeish aceleyle yanından ayrılınca Phoebe hafif bir suçluluk duygusuna kapıldı. Onunla daha fazla ilgilenmeliydi belki de.

Bay MacLeish’den hoşlanıyordu gerçekten ancak evlenme teklifi hiç beklemediği bir anda gelmişti. Phoebe’nin şaşırması doğal değil miydi? Üstelik görgü kurallarına, kendisine kur yapmak için öncelikle Maximus’tan izin alması gerektiğini bilecek kadar aşına değil miydi?

Phoebe başını sallayarak az önce olanları anlamaya çalıştı. Aslında sonuç olarak çok da büyük bir önemi yoktu. Bay MacLeish doğru adımları atmış olsa bile onu kabul etmeyeceğini biliyordu.

O James Trevillion değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı.

Trevillion bundan böyle bütün erkekleri kıyaslayacağı kişi haline mi gelmişti yoksa? Ne tuhaf. Phoebe şu ana dek bu şekilde hissettiğinin farkına bile varmamıştı. Bu farkına varış –hayatında ona ihtiyacı olduğunu anlaması, o olmadan bir yanının hep eksik kalacağını bilmesi– bir anda ortaya çıkmıştı.

Ve şimdiyse o gitmişti.

Bunu düşünürken Phoebe, Reed’e seslendi.

“Leydim?”

“Reed, Yüzbaşı Trevillion’un nereye gittiğini biliyor musun?”

“Hayır, Leydim.”

“Pekâlâ, benim için öğrenir misin lütfen?”

“Elbette, Leydim.”

Uşağın uzaklaşan ayak seslerini dinledi, sonrasında yine yalnız kalmıştı ya da bugünlerde olabildiği kadar yalnızdı işte.

Etrafı onca gardiyanla çevrili olduğu halde insanın kendini bu kadar soyutlanmış hissetmesi ne tuhaftı. Trevillion yanın-

dayken hiç böyle hissetmemiştir. Çoğu zaman Phoebe'yle karşı karşıya gelip onu sinirlendiriyordu, bazen de sessiz nüktedanlığıyla eğlendiriyordu, ender de olsa öfkeden delirtiyordu ve son zamanlarda içini sıcacık bir özlem duygusuyla dolduruyordu.

Ama Trevillion'la kendini hiçbir zaman yalnız hissetmemiştir.

Phoebe doğrudur. Reed, Trevillion'un nereye gittiğini bulur bulmaz onu ziyaret edecekti –yanında bütün korumalarla birlikte hem de– ve onu, buradaki hayatının onsuz artık eskisi gibi olmadığına ikna etmeye çalışacaktı.

Gerçekte onu korumak, Trevillion'un göreviydi.

Bu kararı verdikten sonra Phoebe eline aldığı limonlu keki ısırıldı.

Eve Dinwoody masasının üzerine eğilerek pirinçten yapılmış kocaman ayaklı bir büyütecin ardından bakıyordu. Derin bir nefes alarak büyük bir dikkatle üzerinde çalıştığı minyatür erkek portresinin pembe yanağına incecik bir samur kılı fırçayla dokundu.

“Hanımefendi?” diye duyuldu kapıdan Jean-Marie'nin sesi. “Ekselansları burada. Sizi görmek istiyor.”

“Onu içeri al lütfen, Jean-Marie.”

Kısa bir süre sonra Ekselansları Valentin Napier, namı diğer Montgomery Dükü, Eve'in özel çalışma odasına dalıverdi. Elinde, üzeri kumaşla örtülü dikdörtgen bir paket vardı. Bugün üzerinde siyah ve altın işlemeli sarı-yeşil bir takım vardı. Başkasının üzerinde korkunç görünebilecek türden bir kıyafetti.

Fakat o giyince saçının altın sarısı daha çok ortaya çıkıyordu.

“Sevgilim, Eve, işine hemen son vermek zorundasın. Hem her gün çalışmakta ısrar edersen şaşılacak hem de sana bir hediye getirdim.”

“Öyle mi?” Eve arkasına yaslanarak bir kez daha öne eğilmeden önce fırçasını pembe suluboyaya daldırdı. “Yeni bir kutu

badem ezmesi olmasın? Çünkü onları sevmediğimi sana daha önce söylemiştim.”

“Saçmalama,” dedi Dük sertçe. “Badem ezmesini herkes sever.”

“Sen sevmiyorsun.”

“Ben herkes değilim.” Eve omzundaki nefesi hissetti. “Bu ben değilim, öyle değil mi?”

“Neden?” diye sordu Eve, “senin portreni yapayım ki?”

“Pekâlâ.” Val elindeki paketi Eve’in yanına, neredeyse boya malzemelerinin içine bıraktı ve hızla atölyenin karşı tarafına geçti, belli ki genç kızın kitaplarını düzenlemeye gitmişti. “Ne de olsa tescilli bir güzellik sayılıyım.”

“Centilmenlere güzellik denilebiliyor mu?” diye sordu Eve, Val’in getirdiği pakete kuşkuyla bakarken.

“Benim durumumda bu mümkün, evet,” diye karşılık verdi adam, neredeyse sevimli gelen o alışılmış kibriyle.

“O zaman belki de seni resmetmeliyim.” Eve arkasına yaslanıp çalışmasını inceledi. Durmak için çok iyi bir zaman seçmişti. Val’in havailiği, Eve’e resim yaparken pek iyi gelen bir şey değildi. Fırçasını silerek temizledi. “Ama o zaman tabii ki hareket etmeden poz vermen gerekecektir.”

Val kaba bir ses çıkardı. “Bir portre için hareketsiz oturmak çok yorucu. Biliyor musun, geçen kış bir portremini yaptırmıştım. Adamın beni bir gıdıyla resmettiğine inanabiliyor musun?”

“Hareketsiz oturmadığın için olmuştur,” dedi Eve terslenerek. Paketi açtığında, ahşap bir kafesin içinden kendisine göz kırpan beyaz güvercini gördü. “Bu nedir?”

“Bir güvercin,” diye duyuldu Val’in sesi odanın uzak bir köşesinden. Sesi boğuk çıkmıştı. “Yoksa gözlerini kısa kısa şimdiden şaşırı mı oldun? Onu buraya gelirken yolda, pazar yerinde gördüm ve satın alabilmem için tahtirevan taşıyıcıma durmasını söyledim.”

Eve kaşlarını çatarak önce güvercine, sonra Val'e baktı. "Bir güvercinle ne yapacağımı söyler misin?"

Odanın karşısında olan Val doğruldu. Eve'in kitapları gelişigüzel bir şekilde ayaklarının dibine saçılmıştı. "Cıvıdayabilirsin? Besleyebilirsin? Ona şarkı bile söyleyebilirsin? Bilmiyorum. İnsan kafesteki bir güvercinle ne yapar ki?"

"Hiçbir fikrim yok."

Val omuzlarını silkerek genç kadının kitaplarını hiç de sağlam olmayan bir kule şeklinde dizmeye başladı. "Beğenmediysen aşçına verip sana ondan börek yapmasını söyleyebilirsin."

Eve başını ağır ağır salladı. "Evcil bir güvercini yiyemem ben."

"Neden?" Val gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Eminim ki lezzetlidir."

"Çünkü..." Neyse ki Eve hizmetçisinin odaya girmesiyle Val'e, ev hayvanı olduğu belli olan bir kuşu öldürmenin ne kadar yanlış olduğunu açıklama zahmetinden kurtulmuştu. Kızın elinde üzerinde portakal kremalı kurabiyelerin de olduğu koskocaman bir çay tepsisi vardı.

Aşçısı Tess, Val'in en çok neleri sevdiğini biliyordu.

Hizmetçisine tepsiyi mavi-gri kanepesinin önündeki sehpanın üzerine bırakması için başıyla bir işaret verdikten sonra kanepenin yanına gitti. "Gel otur ve biraz çay iç."

Val kendini Eve'in tam karşısındaki koltuğa bıraktı ve kaşlarını çattı. "O kanepenin rengi solmuş. İzin ver de sana yenisini alayım."

"Hayır," dedi Eve sakın ama kararlı bir sesle. Val'e karşı dik durmayınca, insan hiç istemediği hatta çoğu zaman tuhaf hediyelere boğulabilirdi.

Val kollarını abartılı bir edayla kaldırdı. "Pekâlâ. O çirkin şeyle yaşamaya devam et o halde."

Eve çay fincanını uzatırken yüzüne baktı. "Gerginsin."

Val ona aniden gerçek, herkesin ve özellikle de Eve'in kalbinin sıkışmasına neden olan ve yanaklarındaki gamzelerini

ortaya çıkaran geniş ve çocuksu gülümsemelerinden biriyle karşılık verdi. “Yoksa seni kötü mizahımla boğdum mu Eve, hayatım? Lütfen affet beni.”

Eve çayından bir yudum aldı. “Bana seni neyin rahatsız ettiğini söylersen, affederim.”

Val kılıklı bastonunu koltuğunun yanına bıraktı. “Tüm mekanizmalarımın ve çalışmalarımın şu ana kadar meyve vermesi gerekirken, istediğim olmuyor.”

“Bazı zamanlarda her istediğinin olmamasının daha hayırlı olduğunu düşünmüyor değilim,” dedi Eve kaygısız bir sesle.

“Öyle mi?” Val’in bakışları karanlıktı. “Ama tatlım, bu beni aksi bir adam haline getiriyor. Ve sen de benim aksi olunca nasıl biri olduğumu gayet iyi biliyorsun.”

Eve başını çevirdi, oda sıcak olduğu halde istemeden ürpermişti. Gerçek şuydu ki Val canı istediğinde bir züppe ya da soytarı gibi davranabiliyordu ancak insanlar onu bu davranışlarından ötürü reddettiklerinde büyük bir tehlikeyle karşı karşıya gelebiliyorlardı.

Ya da en azından pişman oluyorlardı.

“Yoksa bu senin için yaptığım iyilikle mi ilgili?” diye sordu Eve dikkatle.

“Olabilir.” Aniden doğrularak kremalı keklerden birine uzandı. “İşin içinde iş, diş içinde diş, çark içinde çarklar vardır. Günün birinde, sevgili Eve bu şehri, hayır bütün bu adayı ben yöneteceğim ve inan bana benden akıllısı olmayacak.”

Bunu söyledikten sonra elindeki keki ağzına atıp gülümsedi.

Val’i, dudağının kenarındaki portakal kremasıyla izleyip onun boş hayaller kurduğunu düşünmek her ne kadar kolaysa da Eve aslında gerçeği biliyordu. Montgomery Dükü’nün ne kadar kararlı olabileceğini daha önce görmüştü.

Görmüş ve az kalsın kurtulup hayatta kalamamıştı.

Sekizinci Bölüm

Corineus'un ve deniz atının gittikleri ülke harikulade güzellikte fakat neredeyse terk edilmiş bir yermiş ve sebebi de şuymuş:

Üç dev bu ülkeyi talan ederek tüm büyükbaş hayvanları çalmışlar, meskenleri yakıp yıkarak karşı çıkan herkesi kılıçtan geçirmişler. İsimleri de Gog, Mag ve Agog'muş...

– Kelpie'den

Phoebe ertesi sabahın erken saatlerinde, Wakefield Malikânesi'nin koridorlarında dikkatli adımlarla ilerliyordu. Oturma odasının yanından geçtiği sırada hizmetçilerden birinin şöminenin içini temizlediğini duydu ama onun dışında etrafta kimsecikler yoktu.

İsteddiği de buydu.

Maximus gün içinde etrafını sürekli korumalarla kuşattıyordu. Onlar olmadan bir adım dahi atamıyordu ve istediği tek şey kısa bir süreliğine yalnız kalabilmektir.

Özgür kalma tutkusu, Trevillion'u kaybetmesine neden olmuştu. Phoebe bu düşünceyle duraksadı. Artık tamamen kör olduğuna göre maruz kaldığı baskı ve kısıtlamaları --içinde bulunduğu kafesi -- kabul etmesi mi gerekiyordu? Belki de kör olduğu için eskiden alışkın olduğu gibi dışarı çıkamayacağını kabul etmemekle aptallık ediyordu.

Ne var ki Phoebe gözlerini kaybetmesiyle zaten birçok şeyi kabullenmişti. Elbiselerinin renklerini seçebilmek, ilk defa gir-

diğı odaların içini ve konumlarını keşfedebilmek, parmaklarını tabağın içine daldırmadan yiyeceklerinin nerede olduğunu bulabilmek için başkalarına muhtaç olduğunu bilincindeydi genç kadın. Artık kendi başına bir kitabı bile okuması imkânsızdı. Tiyatro sahnesindeki aktörleri veya başkalarının güzel olduğunu söylediğı bir portreyi göremeyecekti.

Trevillion'un gülümseyişini göremeyecekti.

Evden çıkma özgürlüğünü de mi feda etmeliydi?

Özgürlük evrensel bir istek değil miydi? Koşulları ne olursa olsun her insanın istediğı ve özlediğı bir şey değil miydi?

Maximus onu son yıllarda bir kafesin içine hapsedmiş olsa da Phoebe kısıtlamalarına karşı bugün artık eskisinden de çok savaştığının farkındaydı. Belki de sebebi artık yavaş yavaş genç kızlıktan kadınlığa geçmesiydi.

Belki de sadece artık bütün bunlardan bıktığı içindi.

Phoebe başını iki yana sallayarak koridorda yürümeye devam etti. Bir masaya çarptı –yoksa yeri mi değiştirilmişti?–, kendini toparladı ve arka kapıya doğru ilerlemeye devam etti. Kapıyı açmasıyla günü karşılayan kuşların yüksek sesli cıvıltısını duydu. Hava, geceden kalma serinliğini muhafaza ediyordu ve Phoebe çimenlere ulaştığında düşen çiyden nemli olduklarını hissedebildi. Mutlulukla derin bir nefes aldı. Ahır ziyaret etmesinden bu yana günler geçmişti. Artık ata binemiyordu ama ahırlarla ilgili bir şey –toynakların samanlar üzerinde gezinmesi, hafif bir kişneme ya da tepinme, at ve gübre kokusu– kendini iyi hissetmesi için yeterliydi.

Trevillion tabii ki Phoebe'nin buraya tek başına gelip kendini tehlikeye atmasından hoşlanmazdı, Wakefield ahırları kadar alışkın olduğu bir yere bile. Her seferinde kendisine eşlik etmek için ısrar ederdi ve ilişkilerinin başında Phoebe bu durumdan ölesiye nefret ederdi.

Son zamanlardaysa...

Phoebe çiçek bahçesinin içinden geçerken ve eliyle ıslak çiçekleri yoklarken derin bir iç çekti. Sabahın erken saatinde güllerin kokusu ne kadar da taze ve tatlıydı. Son günlerde Trevillion'un varlığı hoşuna gitmeye başlamıştı. O da en az Phoebe kadar atlardan zevk alıyor gibiydi. Onsuz buralar pek ıssızdı: Phoebe onun arkadaşlığını özliyordu.

Aslına bakılırsa özlediği oydu, bu kadar basitti.

Kimin aklına gelirdi? Hayatına ilk girdiği zaman Phoebe, söz konusu kendi emniyeti olduğunda onun fazlasıyla ciddi, dürüst ve kararlı olduğunu düşünmüştü. Pekâlâ, aslını söylemek gerekirse, bütün bunlar hâlâ geçerliydi. Ama o zamanlar onun sürekli etrafında olmasıyla aklını kaçıracığını düşünmüştü Phoebe.

Şimdiyse onun tekrar yanında olması için neler vermezdi.

Bahçenin diğer tarafına vardığında bu düşüncelerinden sıyrılmaya çalıştı. Burada çakıltaşlarıyla kaplı olan ve bahçenin dış duvarıyla ahırın kapısına varan bir patika vardı. Kapının sürgüsü biraz paslanmıştı ve Phoebe'nin kapıyı açmadan önce biraz uğraşması gerekti. Açıldığında rahatlamış bir nefes aldı ve ahırlara girdi.

Girdiği gibi kaba eller tarafından kısıkvrak yakalandı.

Trevillion, pansiyon sahibesinin ikramı olan topaklanmış yulaf lapasından bir lokma almıştı ki birisinin kapıyı çılgınlar gibi çaldığını duydu.

Ayağa kalkıp şömine rafının üzerine bıraktığı tabancalarından birini aldı ve kapıyı açtı.

Dışarıda kocaman açılmış gözleriyle duran Reed'i gördü, alını ter içindeydi. "Leydi Phoebe!" diye bağırdı.

Trevillion çenesini sıkarak içinden yükselen öfke ve korku dalgasını bastırmaya çalıştı. Odaya geri döndü ve kemerlerini göğsüne bağlamaya başladı. "Rapor ver, Reed."

“Efendim.” Trevillion’un emreden sesi uşağı sakinleştirmiş gibiydi. Yutkunarak konuşmaya başladı. “Leydi Phoebe kayıp, Yüzbaşım. Ahıra açılan arka kapı bu sabahın erken saatinde açık bulunmuş ve Leydi Phoebe de bir arabaya bindirilirken görülmüş.”

Trevillion içinden bir küfür savurdu. “Sabahları ahıra gitmeyi severdi.”

“Evet, efendim,” diye karşılık verdi Reed. “Dük’e kalırsa, Leydi Phoebe’nin sabah evden çıkmasını fırsat bilen birileri onu kaçırmış olmalı.”

“Anlaşıldı.” Trevillion iki silahını da kılıflarına yerleştirdikten sonra odadan çıkarken Reed’e kendisiyle gelmesini işaret etti. “Şu ana kadar ne yapıldı?”

Merdivenleri indikten sonra koşmaya, Reed de konuşmaya başladı. “Dük bütün personeli, seyisler de dahil olmak üzere bir araya toplayarak sorguladı.”

“Beni çağırmaya geldiğinden haberi var mı?” diye sordu Trevillion, caddeye vardıklarında. Orada muhtemelen Wakefield ahırlarına ait olan iki at kendilerini bekliyordu.

“Hayır, efendim.”

Trevillion genç adama baktı. Bu yaptığı şey yüzünden işini kaybedebilirdi. “Aferin sana.”

Bastonunu Reed’e verdikten sonra atlardan birine bindi ve bastonunu geri almak için elini uzattı. Reed o sırada kendi atına binmek üzereydi ki Trevillion’un aklına bir şey geldi.

Uşağı döndü. “St. Giles’tan Alf’i hatırlıyor musun?”

“Evet, hatırlıyorum,” diye karşılık verdi Reed.

Trevillion başını eğdi. “Onu bulup Wakefield Malikânesi’ne getirebilir misin?”

“Deneyebilirim,” dedi Reed. “Onu nerede bulabileceğime dair bir fikrim var.”

“Güzel. Meselenin, onunla geçen akşam konuştuğum şeyle ilgili olduğunu söyleyebilirsin. Ve Reed?”

“Yüzbaşım?”

“Bildigi her şeyi *hemen* öğrenmek zorunda olduğumu da söyle ona.”

“Peki, efendim.” Reed atına binerek hayvanın yönünü St. Giles’a çevirdi.

Trevillion da atını onun tam aksi yönüne çevirdi.

Henüz erkendi –saat daha sekiz bile olmamıştı– ama Londra sokakları şimdiden kalabalıklaşmıştı. Yine de Wakefield Malikânesi’ne doğru yavaş sayılmayacak bir hızla ilerleyip oraya çok da geç olmadan varmayı başardı.

Trevillion attan indi ve topallayarak ön merdivenlere varır varmaz kapıyı çaldı.

Kapıyı açan Panders, yüzünde endişeli bir ifadeyle Trevillion’a baktı. “Bu taraftan, efendim.”

Uşak onu Dük’ün çalışma odasına ve ortama hakim olan kaosa yönlendirdi.

Şöminenin önünde volta atan Wakefield, kafesini kırıp dışarı çıkmak üzere olan bir kaplana benziyordu. Craven masanın başında oturmuş, deliler gibi bir şeyler yazmakla meşguldü. Düşes şöminenin yanında oturmuş, gözlerinde derin bir endişeyle kocasını izliyordu ve halının ortasında da üç hizmetçi kız ağlayarak duruyordu.

Ekselansları, Trevillion’un içeri girmesiyle başını kaldırıp ayağa kalktı. “Yüzbaşı Trevillion, şükürler olsun.” Genç kadın ona doğru giderek elini kendi yumuşak ellerinin arasına aldı. “Ona yardım etmelisiniz. Neredeyse aklını kaçırmak üzere.”

Trevillion dudaklarını sıktı. Düşes başkalarından kocası için yardım istiyorsa, durum gerçekten kötü demekti. “Elimden geleni yaparım, Ekselansları,” diye karşılık verdi.

Artemis elini sıktı. “Eğer onu kaçıranlar Phoebe’yi evliliğe zorlayacak olurlarsa, Maximus’un neler yapacağını bilmiyorum. Kız kardeşini yürekten seviyor. Onun mutluluğunu ve emniyetini Maximus’a karşı kullanabilirler. Hatta parlamentodaki oylarını değiştirmesi için bile zorlayabilirler.” Artemis’in endişe ve korkudan kocaman açılmış gözleri Trevillion’un gözleriyle karşılaştı. “Yüzbaşı Trevillion, bu adamların, ellerinde Phoebe olduğu sürece ne gibi bir güce sahip olduklarını tahmin bile edemezsiniz.”

Trevillion, Phoebe’nin zorlanarak evlendirilmesi düşüncesi karşısında güçlkle yutkundu. Ya da zorlanarak...

Kendine hâkim olabilmek için bir an gözlerini kapadı. Sonra da tekrar açarak Düşes’e baktı. “İzin verin, Dük’le konuşayım.”

Artemis başını eğerek onu odanın içine çekti. “Maximus.”

Dük voltasına ara vererek döndü. “Trevillion.”

“Ekselansları.” Trevillion kısaca eğilerek Maximus’u selamladı. “Neler oldu?”

“Beceriksizler sürüsü, ne olacak,” diye söylendi Maximus, sesi alçak fakat öfkeliydi. Hizmetçiler bir kez daha onun hışmına uğradıkları için yeniden ağlamaya başladılar.

Craven başını kaldırıp Trevillion’un kendisine yaklaşması için işaret etti. Trevillion eğilerek Dük’ün özel uşağının bu gürültülü ortamda söylediklerini duymaya çalıştı.

“Sabah altıda on üç yaşlarındaki genç seyis Bobby gelip Ekselansları’nı uyandırarak Leydi Phoebe’nin, ahırın ilerisinde zorla bir arabaya bindirildiğine şahit olduğunu anlatmış. O sırada başının üzerine bir çuval geçirilmiş ve hiç ses çıkarmıyormuş.”

“Bobby şimdi nerede?” diye sordu Trevillion.

“Mutfakta, aşçı tarafından hayata döndürüldüğünden eminim,” dedi Craven kuru bir sesle. İşverenine kısa bir bakış attı. “Sanırım çocuktan alabileceğimiz tüm bilgileri aldık zaten.”

“Başka?” Bir yerden başlamak için yeterli bir bilgi değildi bu. Arabanın tarifi yok muydu? “Kaç kişiyi gördüğünü söylemiş mi?”

“Korkarım üç ila bir düzine arası bir şey,” diye yanıtladı onu Craven derin bir iç geçirerek. “Başseyisin dediğine göre, bu çocuk söz konusu atlar olduğunda bir dâhiymiş ancak onun dışında akıl olarak biraz geriymiş.”

“Başka neler yapıldı?”

“Ahırlarda çalışan herkes tek tek sorgulandı,” dedi Craven ellerini uzatarak. “Başka bir şey ne gören ne de duyan var.”

“Son kaçırma teşebbüsünden sonra başlattığınız soruşturmalara ne oldu?”

Wakefield yumruğunu masaya indirerek üzerinde ne varsa hepsini oynattı. “*Hiçbir* şey. Yüzünde yara izi olan adamın yerini bile tespit edemedik.”

“Soruşturmalar ne yazık ki yavaş ilerliyor.” Craven boğazını temizledi. “Büyük bir talihsizlik.”

Çok büyük bir talihsizlik olduğu doğrudu. “Peki ya şimdi?”

“Ekselansları şimdi de evin içindeki personeli soruşturmaya başladı.” Craven başıyla ağlayan üç hizmetçiyi gösterdi. “Şu anki durumumuz bundan ibaret.”

Trevillion dönerek hizmetçi kızları incelemeye başladı. İkisinin –biri gri saçlı bir kadındı, diğeryse küçücük bir kız– evin içinde çalışan hizmetçiler oldukları belliydi. Üçüncüsü de Powers’tı, Phoebe’nin kişisel hizmetçisi. Kadınların üçü de ağlarken yüzlerini mendilleriyle kapatmışlardı. Hepsinin son derece üzgün ve korkmuş oldukları belliydi.

Ancak Powers’ın gözleri kızarmış değildi.

Trevillion o anda benliğini saran kızıl öfkeyi hissetti.

“Sen,” diye homurdanmasıyla odadaki herkes durup ona baktı. “*Sen*. Benimle geliyorsun.”

Phoebe başını dikkatlice kaldırıp kulak kabarttı. Yanından ayrıldıklarında başındaki çuvalı çıkarmışlardı –gerçi kör bir kadının yüzünü örtmenin bir anlamı yoktu– ancak elleri hâlâ bağlıydı. Tahta bir sandalyenin üzerinde oturuyordu ve içinde bulunduğu odanın boş olduğunu tahmin ediyordu.

“Kimse yok mu?”

Sesinin yankılanması fazla yüksek değildi. Demek ki oda küçüktü. Dışarıda, kendisini kaçırان adamların seslerini duyabiliyordu. Arabada dört kişi saymıştı: biri çok gençti, birinin İrlanda aksanı vardı ve diğer ikisi de Londralıydı. Biri hafif peltek konuşuyordu. Bir de arabayı kullanan en az bir kişi olmalıydı. Demek ki en az beş kişiydiler.

Onu neden kaçırmışlardı? Bu sorunun artık çok geç olduğunun farkındaydı Phoebe. Trevillion’un yokluğu dikkatlerin dağılmasına neden olmuştu. Kendisini tam üç kez kaçırmak için teşebbüste bulunmuşlardı ve aslında bu da oldukça ısrarcı bir tutum sayılırdı. Maximus ona zavallı Lord Maywood’un artık birinci kaçırma girişiminden sorumlu tutulamayacağını kısa ve öz bir biçimde söylemişti.

Phoebe durumunu düşünürken burnunu kaşıyabilmek için ellerini kaldırdı. Belli ki kim olduğunu biliyorlardı, belki de onu fidye almak için kaçırmışlardı. Arabayla çok uzak bir mesafe yol almamışlardı, bu yüzden Phoebe hâlâ Londra’da olduklarını tahmin ediyordu. Arabadan çıkarılıp şu anda içinde bulunduğu binaya getirildiği esnada burnuna gelen lağım ve çöp kokusuna bakılacak olursa burası Londra’nın pek de nezih sayılmayan semtlerinden biri olmalıydı.

Phoebe derin bir iç çekti.

Kaçırılmak, ilk dakikalarda hissettiği dehşetten sonra, aslında son derece sıkıcı bir şeydi. Dişleriyle bileklerini tutan ipi kesmeye çalıştı fakat birkaç dakika sonra bunun dişlerini

köreltmekten başka bir işe yaramayacağını farkına vardı. O iğrenç ipi çiğneyerek düğümleri çözmesi imkânsızdı.

Dışarıdan kahkaha sesleri yükseldi. Hiç değilse kendisini kaçıranların keyifleri yerindeydi.

Phoebe oturduğu yerden yavaşça kalkıp yerde bir şeye takılmamaya dikkat ederek adım atmaya başladı. Dirseğini çarpmasıyla odanın karşı duvarına ulaştığını fark etti.

“Ah,” dedi kısık sesle kendi kendine. Çıkardığı sesin kendisini kaçıranların dikkatini çekmiş olmasından çekinerek nefesini tuttu.

Adamların bir şey duymadıklarından emin olduğunda duvara tutunarak ilerledi ve kapıyı bulmaya çalıştı.

Birkaç saniye sonra kapıyı bulmuştu. Kulağını yaslayarak dinlemeye başladı.

Kelimeler bölük pörçük duyuluyordu.

“...buraya mı geliyor? Hiç anlamıyorum,” diye homurdandı Londralılardan biri.

“Yakında gelecektir, böylece biz de paramızın geri kalanını alabileceğiz,” dedi İrlandalı olan gayet anlaşılır bir şekilde.

“Ama...” Çocuğun sesi öylesine alçaktı ki doğru düzgün duyulmuyordu bile.

“Çünkü papaz yardımcısını da getiriyor, sebebi bu,” diye yanıtladı İrlandalı. Phoebe’nin kalbi hızla çarpmaya başladı.

Maximus onu yakında kurtarmanın bir yolunu bulamazsa, geldiğinde Phoebe çoktan evlenmiş olabilirdi.

“Bana bildiklerini anlat,” dedi Trevillion alçak, dümdüz ve karanlık bir sesle, “belki böylece işlediğin suçtan asılmaktan kurtulursun.”

“Ben... ben hiçbir şey yapmadım,” diye kekeledi Powers, oturduğu sandalyede büzülerek.

Evin arka tarafındaki az kullanılmış oturma odalarından birinde yalnızdılar ve Trevillion hayatında hiçbir kadına el kaldırmamış olsa da şimdi kendini zor tutuyordu.

Leydi'nin hizmetçisinin bildiği bir şey vardı ve Phoebe'nin tehlikede olduğu, hatta bir kadının karşı karşıya kalabileceği en korkunç saldırıya maruz kaldığı bir sırada burada böyle küstahça konuşuyor olması...

Trevillion ellerini öfkeyle koltuğun kenarlarına indirerek Powers'ın yüzüne doğru eğildi. "Beni yanlış anlama. Hanımın herhangi bir zarar görecekt olursa senin hayatını mahvetmek en ulvi amacım olacaktır."

"Özür dilerim!" diye bağırdı Powers. "Bunu yapacaklarını bilmiyordum, gerçekten bilmiyordum. Lütfen Dük'e anlatmayın."

Trevillion sandalyeyi sarsarak kadının dişlerini birbirine çarptırdı. "Kim? Bana bir isim ver, kahrolası kadın."

"Adı yoktu!" Korkudan gözleri kocaman açılmıştı ve başka zaman olsa Trevillion bir kadını böylesine korkuttuğu için pişmanlık duyabilirdi ama şu anda durum farklıydı. "Yemin ediyorum! Konuşması... İrlandalılara benziyordu."

Trevillion on dakika sonra Dük'ün çalışma odasına dönmüştü.

Wakefield başını kaldırıp ona baktı. Kız kardeşi tehlikeyken kendisinin dinlenmesi dünyanın en olmayacak şeyiymiş gibi hâlâ ayaktaydı ve volta atıyordu. "Ne öğrenebildiniz?"

"Bir İrlandalıdan rüşvet almış," dedi Trevillion, "oldukça iyi bir meblağ hem de. Powers adama Leydi Phoebe'nin sabahın erken saatlerinde ahırını ziyaret etmekten hoşlandığını anlatmış. Adamın oldukça sıradan biri olduğunu söyledi; koyu renk saçlı, aksanlı biriymiş ve üstü başı temiz olduğu halde kıyafetleri eskiymiş. Onunla iki kez buluşmuş ve bana söyleyebildiği tek şey, adamın Covent Garden yakınlarında kiralık bir odası olduğunu anlattığı."

Wakefield, Craven'a döndü. "Bütün adamları Covent Garden'ı ve civarını aramaları için gönder hemen."

"Baş üstüne, Ekselansları," diye karşılık verdi Craven, sessizce odadan çıkarak.

Trevillion, Wakefield'a baktı. Dük'e, adamlara az önce verdiği görevin başarılmasının ne kadar imkânsız olduğunu söylemesinin bir anlamı olmadığını biliyordu. "Covent Garden ve civarı" denilen yer, arama yapılamayacak kadar büyük bir bölgeydi.

Dük, Craven odaya dönüp başıyla bir işaret verinceye kadar, kafesteki bir hayvan gibi bir ileri bir geri yürümeye devam etti. Anlaşılan o ki Wakefield Malikânesi'nin tüm hizmetlileri yola koyulmuşlardı.

"Bu da kim?" diye sordu Düşes birdenbire. Trevillion arkasını dönüp kapıda Reed'le birlikte duran Alf'i gördü.

"Londra'nın en iyi muhbiri," diye yanıtladı onu Trevillion, gözlerini kızıdan ayırmadan. "Reed sana Leydi Phoebe'nin kaçırıldığını anlattı mı?"

Alf evet dercesine başını kısaca salladı.

"Benim için elinde ne gibi bilgiler var?"

Alf ellerinin arasında tuttuğu yumuşak şapkasını evirip çeviriyordu. Yüzünde hem meydan okuyan hem de korktuğunu belli eden bir ifade vardı. Belli ki bugüne kadar hiç Wakefield Malikânesi kadar ihtişamlı bir yerde bulunmamıştı. "Söylentilere göre genç kadının birini Maude'un genelevine götürmüşler. Saçları siyahmış ama."

Trevillion başını iki yana salladı. "Hayır."

Alf derin bir nefes aldı. "Yaklaşık bir saat kadar önce başka bir kadının cesedi Thames Nehri'nden çıkarılmış."

"Tanrım," dedi Düşes nefesini tutarak. Dük onun yanına gidip elini tuttu.

"Bu da olamaz," dedi Trevillion, haklı çıkmak için dua ederek. Ama hayır. Phoebe'yi sonunda öldürmek için kaçırmış

olamazlardı. Hayattayken çok daha değerliydi. Bu düşüncüyü aklının bir kenarına yazarak başka bir seçeneği göz önünde bulundurmamayı reddetti. “Başka?”

Alf’in kaşları çatıldı. “Başka... kadının biri başına çuval geçirilmiş bir halde bir arabadan indirilirken görülmüş.”

Trevillion doğruldu. Kasları aniden gerildi. “Nerede?”

“Covent Garden’ın güneyinde bir yerlerde, dar bir ara sokakta,” diye karşılık verdi Alf. “Ayakkabı tamircisinin yan sokağında.”

“Orayı biliyor musun?” diye sordu Trevillion.

Alf evet dercesine başını salladı.

“O zaman beni oraya götür.”

“Beni de.” Dük karısından uzaklaşma çalışıyordu fakat Artemis onu sıkıca tutuyordu. “Maximus, yeni haberler gelme ihtimaline karşı burada kalmalısın.”

Maximus karısına baktı.

Kadının yüz ifadesi cesur ve kararlıydı. “Olur da fidye isteyecek olurlarsa diye. O parayı bulabilecek ve ne yapılacağına karar verebilecek tek kişi sensin.”

“Ekselansları,” dedi Craven. “Düşes haklı. Sizin olmanız gereken yer burası.”

“Yanında bir tek Reed var!” Dük kolunu savurarak uşağı işaret etti. “İki adam kim bilir kaç kişiye karşı olacaklar!”

“Adamlarımızın peşinden gitmesi için seyislerden birini yollayacağım,” diye söze başladı Craven. “Diğerlerine yetiştirecektir ve...”

“Ekselansları,” diyerek araya girdi Trevillion sertçe. Diğerlerini bekleyecek zamanları yoktu. Dük endişeden çılgına dönmüş bakışlarını Trevillion’a çevirdi. “Leydi Phoebe’yi kurtaracağım. Size söz veriyorum.”

Wakefield ona yüzünde gerçeği görmek ister gibi uzunca bir süre baktı. Sonra da başını eğerek teslim oldu. “Gidin!”

Trevillion peşinde Reed ve Alf'le birlikte çalışma odasından topallayarak çıktı. "Silahlı mısın?" diye sordu Reed'e dönerek.

"Evet, efendim."

Trevillion, Alf'e başıyla bir işaret yaptı. "Onun için yanı-
mızda bir şey var mı?"

Reed, "Gidip bir tabanca daha alayım," diyerek önden koş-
maya başladı.

"Bize sadece yeri göstermen yeterli olacaktır," dedi Trevillion
Alf'e, koridorda ilerlemeye devam ettiklerinde. "Onun dışında
her şey sana kalmış."

"Anlaşıldı," dedi Alf her zamanki meydan okuyan tavrıyla.
"Gerçek şu ki, kadınlara karşı kaba kuvvet kullanan adam-
lardan oldum olası nefret etmişimdir."

"Aferin sana, delikanlı," dedi Trevillion.

Ön kapının girişine vardıklarında, Reed'i elinde bir ta-
bancayla hazır halde buldular. Reed tabancayı Alf'e uzattı.
"Dikkatli ol, delikanlı."

"Asıl sen dikkatli ol," diye tersledi onu Alf küstahça. "Bir
silahı nasıl kullanmam gerektiğini gayet iyi biliyorum."

"Peki ya ata binmeyi?" diye sordu Reed ona, dışarı çıktık-
larında daha önce bindikleri iki atı görünce.

Alf'in yüzü solmuştu.

"Benimle binebilir," dedi Trevillion.

Yüzbaşı ata bindikten sonra elini Alf'e uzattı. Alf ata te-
reddütle baktıktan sonra çenesini kenetleyerek başını kaldırdı.
Trevillion'un elini tutarak arkasına bindi.

"Tutun bana," dedi Trevillion atını eşkin gitmeye zorlayarak.

Kaldırım taşıyla döşenmiş caddede ilerlerken rüzgâr Tre-
villion'un yüzünü yalıyordu. Bir biracının arabasının önünden
hızla döndü. Arabanın sürücüsü yüksek sesle küfürler savursa
da Trevillion arkasına dönüp bakmadı bile.

Gitmesi gereken bir yol vardı. Bir amacı ve hedefi vardı.

Yayalar hızla koşan atının önünden kaçıyorlardı. Ancak ne var ki caddenin ortasında durmuş iki tekerlekli bir at arabası vardı.

“Sıkı tutun!” diye bağırdı Alf’e. Sonra atını arabanın üzerinden atlattı.

Kız Trevillion’un belini incecik kollarıyla sıkıca sarmıştı. Trevillion çığlığa benzer bir ses duyduğunu sandı.

Covent Garden’a yaklaşmışlardı. “Ne taraftan?”

“Sağa doğru!” Alf bir koluyla güneye –St. Giles’a– doğru kıvrılan dar sokağı işaret etti. “Orada.”

Trevillion oturduğu yerde atının yavaşlayan adımlarına uyum sağladı.

“Neresi?”

“Bu yolun sonunda dar bir sokak daha var. Onu oradaki bir evin içinde tutuyorlar.”

Trevillion başını kısaca salladıktan sonra atını iki sokağın kesiştiği noktada durdurdu. Burası St. Giles’a çok yakındı, evler birbirinin adeta üzerine inşa edilmiş, üst katları ve saçakları dar sokakların üzerine sarkarak gün ışığına engel oluyorlardı. Dar sokağın ortasından akan çöp kanalı her yeri kokutuyordu.

Trevillion attan inerek Alf’in de inmesine yardım etti.

Alf’e baktı. Onun tüm cesaretine rağmen eninde sonunda bir kız çocuğu olduğunu biliyordu. “Burada kal ve atlara göz kulak ol. Kaçarken acele etmemiz gerekebilir.”

Kız ağzını açıp itiraz etmek istedi ancak Trevillion hiçbir şey söylemeden atın dizginlerini eline tutuşturdu.

Atından inmiş ve tabancasını çekmiş Reed’e döndü. “Yakınımda kal. Hedef aldığın şeyi göremediğin sürece ateş etme. Leydi Phoebe’nin yaralanmasını istemeyiz.”

“Baş üstüne, Yüzbaşı.”

Trevillion iki tabancasını da çekerek arkasında Reed ile birlikte sokakta ilerlemeye başladı. Sokağın diğer ucu gölgeliydi

ama Trevillion kendilerine doğru gelen iki kişiyi görebiliyordu. Gelenlerden bir tanesi pelerinliydi.

Reed'le birlikte Alf'in daha önce gösterdiği evin yanına vardı. Bina eskimiş ve yarı yarıya sokağa doğru eğilmişti, dış duvarındaki kiremitlerden bazıları eksikti, ya düşmüşlerdi ya da çalınmışlardı. Birkaç merdivenle inilen kapısı sokak hizasından aşağıda kalıyordu. Trevillion kapıya bir bakış attıktan sonra dönüp Reed'e baktı. Sokağın sonunda gördüğü kişiler ortadan kaybolmuşlardı. Gün ışığına rağmen ortalık bomboştu. Ne var ki bu tür çevrelerde yaşayan insanlar ne zaman görünmemeleri gerektiğini gayet iyi bilirlerdi.

Trevillion, Reed'e bir işaret verdi.

Reed merdivenlerden koşarak indi ve kapıyı tekmeleyerek açtı.

Uşağın hemen ateş etmesiyle kapının arkasında duran nöbetçi bir yükselen duman bulutu ve barut kokusu eşliğinde yüzüstü devrilerek düştü.

Trevillion kapıdan içeri girdi ve gözlerini kısarak etrafa bakındı. Bir masanın etrafında oturan üç adam kâğıt oynuyorlardı. Ayağa kalktıkları anda Trevillion aralarında en iri olanını vurdu.

Kalan iki adam ona şaşkınlık içinde bakıyorlardı.

"Bir sonraki kurşunumu ilk hareket eden için kullanacağım," dedi Trevillion.

"James!" diye duyuldu Phoebe'nin sesi, diğer odalardan birinden.

Trevillion ikinci tabancasını Reed'e uzattı. "Vurmadan önce onları uyarmana gerek yok," dedi.

Trevillion içerideki odanın kapısına doğru yürüyüp sürgüsünü kontrol ettikten sonra açtı.

Phoebe adeta boynuna atılmıştı. "Ah! Gerçekten sen misin?" Üzerinde eski, mavi bir elbise vardı, ahıra giderken giymeyi

sevdiklerindendi. Yüzünü Trevillion'un boynuna yaslayarak kokusunu içine çekti. Yüzü ıslıl ıslıldı. "Evet, sensin!"

Trevillion az kalsın göğsünden kopan duygu fırtınasına kapılarak genç kadının gülümseyen dudaklarını öpecekti. Fakat onun yerine boğazını temizleyerek konuşmayı yeğledi. "İzin verin, sizi çözeyim, Leydim."

"Ah, teşekkür ederim," dedi Phoebe, Trevillion çizmesinden çıkardığı bıçakla genç kızın bileklerini birbirine bağlamış ipi dikkatle kesip çözmeye çalıştığı sırada.

"Sen," diye seslendi Trevillion omzunun üstünden haydutlardan birine. "Burada başka ip var mı?"

Adam, bakışlarını kısa bir süreliğine Trevillion'la Reed'in kendisine doğrulttuğu silah arasında gezdirdikten sonra konuşmayı akıl etti. "Evet."

"Güzel. Şu diğer arkadaşımı bağla," diye emretti ona Trevillion. "Ve düğümleri de sağlam at. Sonra gelip kontrol edeceğim."

Trevillion, Leydi Phoebe'nin serbest kalan bileklerindeki sıyrıkları inceledi.

"Ama hareket edersem..."

Trevillion içini çekti. "Arkadaşını bağlamaya yetecek kadar hareket edebilirsin."

Cebinden bir mendil çıkararak ortadan ikiye böldü ve Leydi Phoebe'nin bileklerini nazıkçe sardı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Phoebe. "Benim için geleceğini biliyordum."

"Biliyor muydunuz?" diye sordu Trevillion. Ne de olsa onu kaderine terk etmişti. Kaçırılmasına izin vermişti.

"Evet," dedi Phoebe gülümseyerek. "Sen bilmiyor muydun?"

Bileklerini sarmayı bitirdiğinde genç kadının yüzüne tuhaf bir ifadeyle baktı Trevillion. Bütün bunlardan sorumlu olduğunu bilmiyor muydu? Haydutlar bulununcaya kadar, gerekirse gece gündüz onun yanında kalması gerekirdi.

Pekâlâ. Aynı hataya bir daha düşmeyecekti.

Arkasını döndüğünde Reed son haydudu da bağlayıp yere yatırdı.

Trevillion'a başıyla bir işaret verdi.

"Haydi gelin," dedi Trevillion, Phoebe'yi kapıdan dışarı çıkararak.

"Bizi burada mı bırakacaksınız?" diye bağırdı haydutlardan biri arkalarından.

Trevillion kaşlarını çatarak dönüp adama baktı. "İyisi mi ağızlarını da bağla. Ekselansları buraya gelip onları sorguya çekene kadar öyle kalsınlar."

Reed denileni yaptıktan sonra kapıyı kapatıp evden ayrıldılar.

"Şurada atlarımız var," dedi Trevillion, Phoebe'yi sokakta yürütürken.

"Ah, çok güzel," dedi Phoebe.

Alf tam da onu bıraktıkları yerde duruyordu. Bembeyaz ellerinin arasında atların dizginlerini tutuyordu. Trevillion o anda kızın geçen bütün zaman boyunca yerinden hiç kımıldamamış olabileceğini düşündü.

"İyi çocuksun sen," dedi Trevillion. "Bugün için sana vereceğim bir görev daha var. Benim için bir haber ulaştırabilir misin?"

Alf hakarete uğramış gibi baktı ona. "Tabii ki."

"O zaman Wakefield Dükü'ne şunu ilet," dedikten sonra Alf'in kulağına eğilerek bir şeyler fısıldadı. Doğrulduğunda Alf'in gözleri bugüne kadar görmediği bir şaşkınlıkla kocaman açılmıştı. "Unutma, başka hiç kimseye söylemeyeceksin. Ve bunun yanı sıra sana dün gece verdiğim görevi de devam ettirmeni bekliyorum tabii."

"Baş üstüne efendim!" diyerek sırttı Alf ve koşarak uzaklaşmaya başladı.

“Reed,” dedi Trevillion uşāa dönerek. “Senin için bir görevim var ancak yerine getirebilmen için D k’ n hizmetinden ayrılarak geçici olarak benim hizmetime girmen gerekiyor. Sonrasında seni yeniden i e alacağının garantisini veremem.”

“Hizmetinizdeyim, efendim,” dedi Reed kararlılıkla. “Her zaman hizmetinizdeydim ve her zaman da olacağım.”

Trevillion ona gülümsedi. “Teşekkür ederim.” U ağa talimatlarını verirken tam anlamıyla fısıldamasa da başkalarının duymadığından emin olmak istedi.

Konuşması bittiğinde, Reed elini başına götürerek selam verdi. “Bana güvenebilirsiniz, Y zba ım.”

“G venebileceğimi biliyorum.”

Reed atına binerek uzaklaştı.

“Sizi son gördüğümden bu yana oldukça gizemli birine d n  m    n z, Yüzbaşı,” dedi Leydi Phoebe.

“ yle mi dersiniz, Leydim?” Genç kadının elini tutarak atın  zengisine götürdü.

“Evet,  yle,” diye karşılık verdi Phoebe. “Ata yine birlikte mi bineceğiz?”

“Bir itirazınız olmazsa, Leydim,” dedi Trevillion.

“Az önce beni haydutların elinden kurtardığınıza göre,  ne-receğiniz her şeye boyun eğebilirim,” diye yanıtladı onu Leydi Phoebe. “Zorla evlendirilme düşüncesi pek de memnuniyet verici bir durum değil doğrusu.”

“Yapmak istedikleri şey bu muymu ?” diye sordu Trevillion sakın bir sesle, Phoebe’nin arkasına geçerken.  inde ise öfke kıvılcımları yükseliyordu.

“Duyduklarıma bakılırsa,  yle.”

“O zaman böyle bir şeyin başınıza gelmesine asla izin vermeyeceğimden emin olabilirsiniz, Leydim. En azından benimle olduğunuz sürece.”

Kararını çoktan vermişti ancak edindiği bu son bilgiyle kararı daha da pekişmişti.

Trevillion artık risk almayacaktı. Leydi Phoebe'nin, onu kaçırmak isteyenler bulununcaya kadar emniyette olacağı konusunda kendinden başka hiç kimseye güvenmeyecekti.

Dokuzuncu Bölüm

Corineus, devleri öldürerek bu yeni ülkenin kralı olmaya karar vermiş. Bunun için de atını, devlerin en küçüğü olan Gog'un yaşadığı ıssız bozkırlara doğru sürmüştü. İki adam boyunda olan Gog'un, her tarafı çıbanlarla ve siyah kullarla kaplı korkunç bir yüzü varmış. Corineus'un atını hızlandırmasıyla at ateş saçan dişlerini göstererek öne atılmış. Devin hayatı daha ne olduğunu bile anlamadan oracıkta son bulmuş...

– Kelpie'den

Phoebe, Londra'nın içinden geçtikleri sırada Trevillion'un geniş göğsüne yaslanmıştı. Bu davranışın uygunsuz kaçabileceğini hiç umursamıyordu. Trevillion ona dönmüş, en çaresiz olduğu bir anda gelip onu kurtarmıştı. Kokusu –Phoebe'nin ona daha önce verdiği koku– etrafını sarıyordu ve Phoebe onun bu kokuyu kullanmaya devam etmesi karşısında duygulandı, hatta minnettardı.

Sandal ağacı ve bergamot onun için artık emniyette olmak demekti... ve belki de daha fazlası.

Phoebe, Trevillion'un bacaklarını sıkarak atı eşkin gitmeye zorladığını hissetti, belini saran kolu onu sıkıca tutuyordu.

Trevillion atı yeniden yavaşlattığı sırada, “Neler oldu? Sizi nasıl kaçırdılar?” diye sordu.

Phoebe nefesini bırakarak biraz doğruldu. “Bu sabah atların yanına ahıra gittim. Ama ahırın kapısını açtığımda biri beni tutup başıma bir çuval geçirdi.”

Phoebe o anı hatırlayınca ürperdi. Çuvalın altında nefes almaya devam edebildiği halde, ciğerlerinin yine de nefessiz kalabilecek olması hissi korkunçtu.

Trevillion’un beline doladığı kolu gerildi, eli genç kadının karnındaydı. “Lanet olsun onlara,” diye fısıldadı Trevillion. O kadar yakınındaydı ki dudakları az kalsın Phoebe’nin kulağına değiyordu.

“Aslında bu koşullar altında bile bana iyi davrandıklarını söyleyebilirim,” diye aceleyle sürdürdü Phoebe konuşmasını. Trevillion’u rahatlatmak istiyordu. “Zaten benimle hemen hemen hiç konuşmadılar ama herhangi bir rahatsız edici şey... temas da olmadı.”

Başını eğerek etrafı dinledi. Yüzbaşı Trevillion’un boğazından yükselen bir titreşim hisseder gibi oldu. Tanrım! Yoksa hırlıyor muydu?

“Kaç kişi olduklarını söyleyebilir misiniz bana?” diye sordu Trevillion.

“Dört. Geldiğinizde bulduğunuz ve beni orada tutan dört kişinin dışında bir de arabanın sürücüsü olmalı. Ne de olsa beni buraya onunla getirmişlerdi.” Öne eğilerek elini atın yolesinin arasından geçirdi. “Siz ve Reed gelmeden hemen önce söyledikleri bazı şeyleri duyabildim. Birini bekliyorlardı, papaz vekiliyle birlikte gelecek birini.”

“Sizi evlenmeye zorlayacaklardı,” dedi Trevillion güçlkle soluyarak.

Phoebe bir elini, belini saran koluna götürdü. Parmaklarının altındaki kas çelik kadar sertti. “James, adamın kim olduğunu biliyor musun? Benimle evlenmek isteyen kişinin?”

Trevillion'un kolu yine gerildi. "Korkarım şu ana kadar hiçbir bilgi elde edemedik. Üzgünüm. Harte'ın Bahçesi'ndeki saldırganlardan birini tanı mıştım, onu daha önce Bond Caddesi'nde de görmüştüm."

Phoebe yüzünü ona çevirdi. "Ne? Bunu bana neden daha önce söylemediniz?"

"Sizi endişelendirmek istemedim," diye karşılık verdi Trevillion sertçe.

"Bu yüzden de beni kelimenin tam anlamıyla karanlıkta bırakmayı tercih ettiniz, öyle mi?" diye sordu Phoebe tatlılıkla.

"Bu kararın bir hata olduğunu şimdi anlayabiliyorum," dedi Trevillion. "Her halükârda hem ağabeyiniz hem ben bu meseleyi irdelemiştik. Sorun, şu ana kadar gerçek bir şüpheli bulamamış olmamız."

"Bu çok üzücü," dedi Phoebe düz bir sesle. Suçlular bulununcaya kadar kaçırılma korkusuyla mı yaşamak zorunda kalacaktı?

"Evet, öyle," dedi Trevillion sinirli bir tavırla. "Sizi kaçırılar, bekledikleri adamla ilgili başka bir şey söylediler mi?"

Phoebe başını iki yana salladı. "Korkarım, hayır."

Trevillion bir küfür savurdu. "O zaman herhangi biri olabilir."

"Bir hanımı istemediğı bir evliliğı zorlayacak herhangi bir kimse," diye onayladı onu genç kız. "Bu kadar fazla sayıda talibim olduğundan haberim yoktu."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bay MacLeish daha dün bana evlenme teklif etti," dedi Phoebe kaygısızca.

Belini kavrayan kol önce Phoebe'nin adeta nefesini kesecek kadar gerilmiş, sonra da aniden gevşemişti.

"Tebrik ederim," dedi Trevillion dümdüz ve duygusuz bir sesle.

Bazı durumlarda bir erkeğin kafasına vurmak durumu gerçekten de çok kolaylaştırabilir, diye düşündü Phoebe o anda.

“Onu reddettim,” dedi aksi bir sesle.

“Neden?” diye sordu Trevillion, sesi yumuşamıştı.

Phoebe onu göremediği halde yüzünü yüzüne iyice yaklaştırmak için boynunu yana eğdi. “Ne demek ‘neden’?”

Trevillion boğazını temizledi. “Malcolm MacLeish genç ve yakışıklı bir erkek...”

“Onu göremediğime göre bunun bana ne gibi bir yararı olabilir?”

“... ve oldukça neşeli, zeki, üstelik o da sizden fazlasıyla etkilenmiş benziyor.”

Aralarında uzun bir sessizlik oldu.

“Etkilenmiş,” dedi Phoebe en sonunda “Etki-lenmiş. Üzerinde düşününce bu kelime sanki bir deri hastalığını çağrıştırıyor gibi.”

“Sizi her gördüğünde yüzü gülüyor,” diye mırıldandı Trevillion bu kez daha alçak bir sesle.

“Benim de yüzüm vişneli tartın kokusunu aldığımda gülüyor.”

“Saçmalıyorsunuz,” dedi Trevillion onaylamayan bir tavırla. “Onu neden hemen geri çevirdiğinizi anlayamıyorum.”

“Evin içinde koşuşturan çocukları azarlayan yaşlı ve huysuz teyzeler gibi konuşuyorsunuz.”

“Sizden yaşlı olduğum bir gerçek,” diye karşılık verdi Trevillion gergin bir tavırla, “ki bu durumu defalarca vurgulamıştık zaten.”

Phoebe korkunç bir düşünceyle sarsıldı. “Yoksa beni, sizi öptüğüm için mi Bay MacLeish’in kollarına itmeye çalışıyorsunuz?”

“Ben...”

“Bilmeniz gereken şu ki, o benim ilk öpücüğümdü,” dedi Phoebe hızlıca, çünkü bazen utanç verici şeyleri bir an önce kurtulmak için söylemekte fayda vardı. “Sanırım zamanla,

biraz pratik yaptıkça bunu geliştirebilirim. Aslında eminim. Sonuçta her şey pratik yapa yapa gelişir, sizce de öyle değil mi? İşin aslı şu ki bir dahaki sefere bu konuda biraz daha yardım alabilirsem...”

“Sizi öpmeyeceğim,” dedi Trevillion, ölüm cezasını onayan bir hakimin korkunç kesinliğiyle.

“Niçin?”

“Nedenini gayet iyi biliyorsunuz.”

“Hayır,” dedi Phoebe yavaşça, bir daha düşünerek. “Hayır, aslında nedenini bildiğimi söyleyemem. Yani, beni neden bir daha öpmemeniz gerektiğini düşündüğünüzü biliyorum aslında: siz en az Thames kadar yaşlısınız, benim statümde değilsiniz, ben fazlasıyla genç ve havai biriyim ve siz de fazlasıyla ciddisiniz vesaire vesaire fakat işin aslı şu ki tüm bunlara rağmen benim sizi öpmemem için herhangi bir nedenim yok.” Phoebe nefes almak için sustu ve az önce söylediklerini düzeltme ihtiyacı hissetti. “Tabii a şıkkı: bir katil olup kanundan kaçırırsanız ya da b şıkkı: bir yerlerde gizlediğiniz bir karınız varsa, o zaman durum değişir.”

“Ne?”

“Bu iki şıktan biri geçerli mi?”

“Öyle olmadığını biliyorsunuz,” dedi Trevillion sabırsızca. Genç kızın bu kadar inatçı olması iyi bir şeydi çünkü takındığı bu ses tonu başka bir kızın hevesini çoktan kaçırmış olurdu. “Phoebe...”

“O zaman beni bir daha öpmemeniz için geçerli bir nedeniniz yok.” Genç kız ellerini kucağında kavuşturup gülümsedi.

Trevillion aniden dizginleri çekerek atı durdurdu. “Geldik.”

“Ooof,” diye mırıldandı Phoebe. “Burası Wakefield Malikânesi değil.”

“Hayır, değil,” diye karşılık verdi Trevillion. “Ağabeyiniz sizi kaçırmak isteyen kişiyi buluncaya kadar sizi Wakefield Malikânesi’ne geri götürmeyeceğim.”

Phoebe yüzünü yeniden Trevillion’a çevirdi, dudakları saçına dokundu. “Bunu yaptığınızdan Maximus’un haberi var mı?”

“Alf’e söylediğim gibi, gidip ağabeyinize söylemesiyle birlikte haberi olacak.” Sesi çelik gibi sertti, sanki bir yabancıya ait gibiydi.

“Bunu onunla daha önce konuşup kararlaştırmadınız mı?” diye sordu Phoebe büyük bir merakla, çünkü ne de olsa ağabeyi bir düktü ve üstüne üstlük o, Maximus’tu. İnsanların kendi inisiyatifleriyle hareket etmesine alışkın değildi.

Hem de hiç.

“Hayır,” dedi Trevillion sakince.

Phoebe aniden ürperdi. Kendi çapında, Trevillion da en az ağabeyi kadar inatçı biriydi.

Hatta belki daha fazla.

Erkeklerin zorbalıklarından fazlasıyla nasibini almamış mıydı? Gerçekten de Trevillion’la daha fazla yakınlaşmak istiyor muydu? Ya onun da ağabeyinden geri kalır yanı yoksa?

Hatta ya ondan daha da kötüyse?

Trevillion o sırada hâlâ konuşuyordu. “Hizmetçiniz, Powers, sabahları ahıra, atların yanına gitmeyi sevdiğiniz bilgisini karşı tarafa sızdıranlardan biriymiş.”

Phoebe’nin dikkati dağılmıştı. “Ne? Bu mümkün değil.”

“Ama korkarım ki öyle, Leydim,” diye karşılık verdi Trevillion pek de sert olmayan bir sesle.

“Ama...” Günün bütün olayları içinde, Phoebe’nin dudaklarının titremesine neden olan bir tek buydu. Powers, Phoebe için uzun zamandır çalışmasa da çok iyi birine benziyordu. Daha dün güzel bir çift topuklu ayakkabı hakkında konuşmuşlardı.

“Üzgünüm,” dedi Trevillion attan indiği sırada. “Ama Powers satın alınabilen biriye, evin içinde başkaları da satın alınabilir demektir. Bana kalırsa, sizi kaçırانلار yakalanana kadar, ağabeyinizin evinde emniyette olmanız mümkün görünmüyor. Ve kime güvenip güvenemeyeceğimizi de şu anda bilmediğimize göre, kendimden başka hiç kimseye güvenmemenin en iyisi olacağına karar verdim.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye fısıldadı Phoebe.

Trevillion elleriyle genç kızın belini kavradı. Ne kadar da güçlüydü. Elleri becerikli ve güven vericiydi.

Trevillion cevap verdiğinde sesi alçaktı fakat içinde en ufak bir belirsizlik dahi yoktu. “Sizi Londra’dan tümüyle uzaklaştırıyorum ve ağabeyinizin bile sizi nereye götürdüğünden haberi olmayacak.”

Trevillion, Leydi Phoebe’nin belini elleriyle kavrarken genç kızın bu karara karşı çıkarak tepki vermesini bekledi.

Fakat onun yerine genç kızın yüzünde, sanki ona az önce çok önemli bir oyunun püf noktasını öğretmiş gibi, kocaman bir gülümseme belirdi. “Gerçekten mi?” diye sordu, saçmalık derecesinde heyecanlı bir sesle. “O halde beni nereye götürmeye niyetlisiniz?”

“Bunu size, yola çıktığımızda söyleyeceğim,” diye karşılık verdi Trevillion. “Gelin, önce sizi içeriye götürüyim.”

Londra’nın kenar mahallesindeki bir otele gelmişlerdi, sahibi tesadüfen daha önce Trevillion’un emrindeki askerlerden biriydi. Reed’le burada buluşacaklardı ama Trevillion etrafta ondan bir iz göremiyordu. Reed’e bugüne kadar yerine getirmesi için verdiği emirleri düşündüğünde, endişelenmesi için ortada bir neden yoktu.

Leydi Phoebe’yi attan dikkatle indirdikten sonra genç kız, ayakları yere bastığında da bırakmak istemedi.

“Neredeyiz?” diye sordu Phoebe, çilek kırmızısı dudaklarında bir gülümsemeyle.

“Londra’nın dışında, The Piper isimindeki küçük bir oteldyiz.” Atın dizginlerini bir çocuğa uzatarak Phoebe’yi içeri yönlendirdi.

Otelin içi, dış avlunun aydınlığından sonra karanlık gelmişti, kışık tavanı alçaktı. Herkese açık alanın ortasında, ateşi yanan şöminenin etrafına yerleştirilmiş yuvarlak masalar vardı ve yaklaşık bir düzine kadar yolcu, oturmuş yemeklerini yiyorlardı. Trevillion hiç zaman kaybetmeden otelin arka bölümündeki özel odalardan birini tuttu. Leydi Phoebe’yi gözlerden ne kadar çabuk uzaklaştırabilirse, tanınma ihtimali o kadar azalırdı.

“Burada oturabilmeniz için bir koltuk var,” dedi Trevillion genç çocuk kendilerine odayı gösterdikten sonra otel sahibini bulmak için uzaklaştığı sırada. Özel oda küçüktü, içinde dikdörtgen bir masanın yanı sıra altı sandalyesi ve bir de şöminesi vardı. “Size yiyecek bir şeyler hazırlamalarını söyledim.”

“Bira var mı?” diye sordu Phoebe hevesle. “Bugüne kadar hiç bira içmedim.”

“Hayır.” Trevillion başını eğdi. Sıradan kadınlar bira içerlerdi, hanımefendiler değil. “Biraz çay, jambon ve yumurta.”

“Ah, pekâlâ,” dedi Phoebe önündeki ahşap masayı parmak uçlarıyla yoklayarak. “O zaman seyahatimiz boyunca bira tatmak için başka bir fırsatım olacaktır diye düşünüyorum. Seyahate çıkıyoruz, değil mi?”

“Evet, çıkıyoruz.”

Phoebe birdenbire kaşlarını çatı. “Ama emniyette olduğuma dair Maximus’a haber gönderdiniz, değil mi?”

“Alf’i gönderdim. Dük’ün beklenenden fazla sinirlenmesi halinde oradan kaçabilecek çeviklikte biri,” diye yanıtladı Trevillion kuru bir sesle. “Ayrıca gideceğimiz yeri de biliyor.

Böylelikle ağabeyiniz ortalık durulduğunda bize onunla haber gönderebilecek.”

Phoebe hâlâ rahatlamış görünmüyordu. “Ama ya Maximus, Alf’i nerede olduğumuzu söylemesi için zorlarsa?”

“Alf, bulunmak istemediği zaman kolay bulunacak biri değildir. Ona, sizi kaçıranlar bulunup gözaltına alınıncaya kadar ortadan kaybolup iyice saklanmasını söyledim. Aynı zamanda kendi araştırmasını da yapacaktır, benim için yani.”

Trevillion Alf’e, Wakefield’a gidip haberi ulaştırdıktan sonra Phoebe’yi kaçıranları bulması için yeni bir görev daha vermişti. Şimdi Alf hem kaçırma olayıyla ilgili tüm öğrenebileceklerini hem de Montgomery Dükü’nün Malcolm MacLeish ile olan ilişkisini öğrenmeye çalışacaktı. İkinci görevin bir öncekiyle herhangi bir alakası olmasa da artık ortada bir de MacLeish’in Leydi Phoebe’ye yaptığı evlilik teklifi konusu vardı. Bu bile MacLeish’in iyice araştırılması için yeterli bir nedendi.

Leydi Phoebe’nin gözleri büyüdü. “Her şeyi düşündünüz, öyle değil mi?”

Trevillion cevap vermeye fırsat bulamadan odanın kapısı aniden açıldı. Eli kendiliğinden kemerindeki tabancalarına gitse de gelenin bir tehdit oluşturmadığını gördü.

“Yüzbaşı!” Otelin sahibi, Trevillion’a sarıldıktan sonra kendini toparlamak istercesine bir adım geri çekildi ve selam verdi. “Sizin için ne yapabilirim, efendim?”

Eskiden Dördüncü Süvari Birliği’nde Çavuş Wooster olarak hitap edilen Ben Wooster geniş göğüslü, kızıl saçlı bir adamdı. Bir zamanlar kırılmış olan büyük bir burunla kaval kemiğine aldığı kurşun sonucu tahta bir bacağa sahipti. Aldığı yara askerlik kariyerine son vermişti. Neyse ki Wooster’ın, aynı zamanda The Piper’ın da sahibi olan yaşça büyük bir ağabeyi vardı. Askerlikten emekli olunca ağabeyi için çalışmaya gelmiş,

ağabeyi de şehir dışına çıkmaya karar verdiğinde oteli tümünden satın almıştı.

“Seni gördüğüme sevindim, Wooster,” dedi Trevillion. “Senden bir iyilik isteyeceğim, bana yardımcı olabilirsen sevinirim.”

“Ne isterseniz, Yüzbaşı,” diye karşılık verdi otelin sahibi. “Ne de olsa vurulduğum gece, bacağımdan fazlasını kaybetmeden kurtulmuş olmamı sizin hızlı karar yeteneğinize borçluyum.”

“Sen iyi bir adamsın,” dedi Trevillion. “Bu hanımı, kendisine zarar vermek isteyenlerden korumaya çalışıyorum. Hanımın adını söyleyemem çünkü bu senin için de pek iyi olmaz. Biz gittikten sonra birileri gelip onu soracak olursa, buraya geldiğimizi hepten unutmuş olursan sana minnettar kalırım.”

Wooster’ın neşeli yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. “Elbette, Yüzbaşım.”

“Bundan başka bir de arabaya ve arabacıya, ayrıca hanım için yeni elbiseye ihtiyacım olacak,” diye devam etti Trevillion. “Elbette ikisi için de gereken miktarı ödeyeceğim.”

“Araba sorun teşkil etmeyecektir, Yüzbaşım, gerçi düşündüğüm araç pek de yeni sayılmaz.”

“Önemli değil,” dedi Trevillion, rahatlamıştı. En büyük korkusu, bu kadar kısa zamanda bir araba bulamamak olmuştu.

“Ancak böyle önemli bir hanımın giyebileceği elbiseler bulmam mümkün değil,” dedi Wooster eliyle başını kaşıyarak. “Sadece karımın eşyaları var. Sizin için bir mahsuru yoksa, hemen kızlardan birini gönderip...”

“Buna gerek yok,” diyerek araya girdi Trevillion. “Karının kıyafetleri tam olarak ihtiyacımız olan şey zaten.”

Wooster’ın sırtımasıyla, ağzındaki eksik diş göründü. “Bu durumda, efendim, karımı eşyalarla birlikte hemen buraya gönderceğim.”

“Teşekkür ederim, dostum.” Trevillion diğer adamın elini sıktı.

Wooster, bir hizmetçinin odaya elinde bir tepsiyle girmesiyle birlikte çıktı.

“Ah, çok güzel kokuyor,” dedi Leydi Phoebe, hizmetçi yemekleri masanın üzerine koyarken. “Bana katılır mısınız, Yüzbaşı?”

Onunla baş başa yemek fazla özel gibiydi –ne olursa olsun, Phoebe hâlâ sorumluluğu altındaydı– ama kendisi de bu sabahki kahvaltısını bitiremeden çıkmak zorunda kalmıştı.

“Eğer izin verirsiniz,” diye karşılık verdi Trevillion.

“Tabii ki izin veriyorum,” dedi Leydi Phoebe. “Gerçekten, Yüzbaşı, size ne zaman ne için izin vermedim ki ben?”

Trevillion ona kuşkulu bir bakış fırlattı ancak Phoebe o anda kendi tabağına birkaç haşlanmış yumurta koymakla meşguldü. Tabağına aldığı yiyecekleri, etrafa dökmek için parmak uçlarıyla hafifçe dokunuyordu.

“Çay alır mıydınız, Leydim?” diye sordu Trevillion biraz aksi bir sesle.

“Ah, evet, lütfen,” diye yanıtladı Phoebe. “O kadar uzun süre bir yerde tutulduktan sonra boğazım biraz kurudu doğrusu.”

“Ağzınızı bağladılar mı?” Elinde tuttuğu çaydanlıkla duraksadı, sonra da kendini çaydanlığa bakar bir halde buldu. Eli titriyordu. Öfkeden. İmkânı olsaydı, geri dönüp Phoebe’ye dokunan ellerini bir bir keserdi.

Phoebe sanki adamın içindeki öfkeyi hissetmiş gibi ona döndü. Kaşları, çekingen elâ gözlerinin üzerinde çatılmıştı. “İçlerinden biri eliyle ağzımı kapadı ama hayır, ağzımı bağlamadılar. Düşünüyorum da aslında bana gayet nazik davrandılar.”

Trevillion hiçbir şey söylemeden Phoebe’nin fincanını doldurdu. Söyleyebileceklerinden kendisi de çekiniyordu.

İçine bir miktar şeker koyduktan sonra fincanı masanın karşısında oturan Phoebe’ye doğru itti. “Çayınız, Leydim. Tabağınızın hemen sağında.”

Phoebe çayını bulup bir yudum içti. “Çok güzel. Tam da sevdiğim gibi, şekerli ama bunu zaten biliyordunuz, değil mi?”

Vereceği her türlü cevap onu suçlu göstereceği için Trevillion hiçbir şey söylemeden kendi tabağına yumurta aldı. Oldukça lezzetliydiler. Kısa bir süre sessizlik içinde yemeklerini yediler.

Kapı çalındıktan sonra başında bir bere ile önlük takmış, gülümseyen bir kadın belirdi. Kucağında bir sürü kıyafet vardı. “Ben Bayan Wooster. Kocamın isteği üzerine hanımefendinin giyinmesi için yardıma geldim.”

“Teşekkür ederiz, Bayan Wooster,” dedi Trevillion ayağa kalkarak. “Siz bunu yaparken ben de dışarıda bekleyeceğim.”

“Pekâlâ, teşekkür ederim, efendim,” dedi Bayan Wooster içeri girerken. “Bildiğim kadarıyla Wooster da adamınızla birlikte sizi bekliyor.”

Trevillion başını eğerek odadan çıktı. Bir süre etrafa bakındıktan sonra Reed ile Wooster’ı avluda daha iyi günler geçirmiş olduğu belli olan bir arabayı incelerken buldu.

Wooster, Trevillion’un gelişiyile arkasını döndü. “Pek iyi durumda olmadığının farkındayım ama hâlâ çalışıyor ve sizi gitmek istediğiniz yere kadar da götürür.”

“Buna şüphem yok,” diye karşılık verdi Trevillion. Reed’e baktı. “Senden istediklerimi yerine getirdin mi?”

“Evet, efendim,” diye yanıtladı Reed. Trevillion’un çantası elindeydi. “Kaldığınız yerden eşyalarınızı getirdim.”

“Eline sağlık,” dedi Trevillion. Reed’in kendisine uzattığı çantayı alıp içinden cüzdanını bulmaya çalıştı. Cüzdanından birkaç altın para çıkardı. “Bu yeterli olur mu?” diye sordu Wooster’a.

“Tabii efendim, yeter de artar bile,” diye yanıtladı onu Wooster. “Şimdi izin verirseniz size elimdeki atları göstereyim. Kendiniz seçmek istersiniz diye düşündüm.”

Trevillion başını evet anlamında salladı. Cüzdanından başka bir şey daha çıkarıp çantanın içine bıraktıktan sonra çantayı da arabanın içine yerleştirdi.

Yaklaşık on beş dakika sonra Wooster'ın ahırından dört dayanıklı at seçmişti. Dönüp Reed'e baktı. "Bu arabayı kullanabilecek misin? Yapamayacağını düşünüyorsan kendim de kullanabilirim ancak içeride, Leydi'nin yanında olmamın daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Daha önce de atlı araba kullanmışlığım var, efendim," diye karşılık verdi Reed.

Trevillion adamın sırtını sıvazladı. "O zaman arabayı hazırlayalım da bir an önce yola çıkalım. Sen atların bağlanmasıyla ilgilenirken ben de hanımefendiyi alıp getireyim." Wooster'a baktı. "Sana borçlandım, Çavuş."

"Söz konusu bile değil, Yüzbaşım," diye karşılık verdi Wooster. "Size yardımcı olabildiğime sevindim, efendim. Gerçek şu ki, süvariler birliğinde emrinde çalıştığım en iyi subay sizdiniz."

Trevillion adama minnettar bir gülümsemeyle baktıktan sonra, yeni gelen bir arabanın ve birkaç yeni misafirin, köpeklerin ve seyislerin yanından geçerek otele döndü. İçeri girince hızlıca tuttuğu özel odanın önüne gidip kapısını çaldı.

Bayan Wooster kapıyı açtı. "Pekâlâ, hanım hazır. Her ne kadar ipek bir elbiseyi basit bir pazenle değiştirmek üzücü olsa da."

"Olması gereken bu, Bayan Wooster," dedi Trevillion. "Yardımlarınız için teşekkür ederiz."

"Hanımefendi bana çoktan teşekkür etti zaten, bana... bana ipek elbisesini hediye etti." Bayan Wooster'ın yüzü büyük bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. "Wooster karısını gelecek pazar sabahı ipek elbisenin içinde gördüğünde kim bilir nasıl şaşıracak!"

Kadın bunu söyledikten sonra hızlı adımlarla odadan çıktı.

Trevillion döndüğünde Phoebe'nin odanın içinde durmuş, kendisini beklediğini gördü.

“Pekâlâ?” dedi genç kadın, parmaklarını heyecanla birbirine dolayarak. “Ne düşünüyorsunuz?”

Açık mavi bir korsenin üzerine koyu mavi bir elbise giymişti. Önüne temiz, beyaz bir önlük bağlanmıştı ve başında da beyaz bir şapkayla, yakasındaki küçük şalla görüntüsü tamamlanmıştı. Yanakları pembeleşmiş, ela gözlerinin yeşilini iyice ortaya çıkarmıştı.

“Mükemmelsiniz,” dedi Trevillion. Boğazını temizlemek zorunda kaldığını hissetti. “Kıyafetinize eklemem gereken son bir şey var.”

Phoebe başını yana eğdi. “Nedir o?”

Trevillion ona yaklaşarak genç kadının sol elini aldı ve parmağına sade altın bir halka geçirdi. “Bu bir nikâh yüzüğü, Bayan Trevillion.”

Saatler geçmişti. Phoebe arabanın içinde oturmuş, gizlice parmağındaki yüzüğü yokluyordu. Dümdüzdü ve keskin kenarları da yoktu, yine de yüzüğe dair en ufak bir fikir edinemedi. Keşke yüzüğü görebilseydi...

İçini çekerek ellerini kucağına bıraktı. Arabayla seyahat etmek ne kadar da monotondur, özellikle de pencereden dışarı bakıp etrafı göremeyince. Öğleden sonrasının bir kısmını derin olmayan, düzensiz bir uykuda geçirmişti. Arada sırada arabanın sarsılmasıyla uykusundan sıçramıştı. Ama artık tamamen uyanmıştı ve canı fazlasıyla sıkılıyordu.

“Bu kimin yüzüğü?” diye sordu. Trevillion uzunca bir süre arabanın üstünde Reed’le oturmuştu ama verdikleri son mola-dan sonra yeniden arabanın içine, Phoebe’nin yanına geçmişti.

“Ne?” diye sordu. Sesi dalgındı. Phoebe onun takip edildik-lerinden endişe ettiğini biliyordu. Kendisini güvende tutmak

için çabalıyordu ama Phoebe'ye kalırsa artık çoktan Londra'dan çıkmış olmalıydılar.

"Yüzük." Trevillion'un başka tarafa bakıyor olma ihtimalini göz önünde bulundurarak elini kaldırdı. Arabanın yol üzerindeki bir çukura girmesiyle oturduğu yerde sarsıldı. "Of. Yüzük kime ait diye sordum."

"Hiç kimseye, Leydim," diye yanıtladı Trevillion. Sesinden aslında bu konuyu konuşmak istemediği anlaşılıyordu. "En azından artık hiç kimseye ait değil."

Phoebe bekledi ama görünen o ki Trevillion'un bu konu hakkında daha fazla açıklama yapmaya pek niyeti yoktu.

Ancak Phoebe'nin niyeti farklıydı.

"Biliyor musunuz," diye söze girdi genç kadın son derece nazik bir sesle, "bir kadının parmağına bir yüzük geçirip onu karınız ilan edip de kendisine birkaç açıklama yapmamanız doğru değil."

"Size daha önce de söylediğim gibi, bu, sadece emniyetli bir yere varana kadar oynadığımız bir oyun," diye karşılık verdi Trevillion. "Bir adamın karısıyla seyahat etmesi, akrabası olmayan bir kadınla birlikte görünmesinden daha az dedikoduya neden olacaktır."

"Evet, bu doğru," dedi Phoebe tatlı bir sesle. "Belki de elinizin altında bir nikah yüzüğü olmasına sevinmeliyim."

"Annemindi," diye cevapladı Trevillion birdenbire.

Araba küçüktü ve Phoebe onun tam karşısında oturduğunu biliyordu. Belli belirsiz de olsa sandal ağacı ve bergamotun kokusunu alabiliyordu. Fiziksel olarak çok yakın olsa da sesindeki tondan çok uzakta olduğu anlaşılıyordu.

Şu anda sanki başka bir kıtadaydı Trevillion.

"Üzgünüm," dedi Phoebe sonunda, kelimelerini özenle seçmeye gayret ederek devam etti. "O öldü, öyle değil mi?"

“Evet,” dedi Trevillion dümdüz ve ifadesiz bir sesle. “Ben dört yaşımıdayken ateşli bir hastalıktan öldü. Hepimiz yakalanmış olsak da sadece annem öldü.”

Phoebe de kendi ebeveynlerini kaybetmişti ama o zaman daha bir bebektir. Onlara dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Ancak dört yaşındaki bir oğlan çocuğu annesini hatırlayabilecek yaşıydı; hatırlayabilecek ve onun yasını tutabilecek yaşta.

Ne var ki Trevillion bunları anlatabilecek yapıda bir erkek değildi. “Sizin için çok zor olmuş olmalı. Aileniz için de öyle.”

Trevillion cevap vermedi.

Phoebe yeniden denemeye karar verdi. “Nasıl biriydi?”

Bir sessizlik olmuştu ve Phoebe onun cevap vermeyeceğini düşünmeye başladı; sorusu ona fazlasıyla özel gelmiş olabilirdi.

“Yumuşak,” dedi Trevillion sonra. “Onun çok yumuşak olduğunu hatırlıyorum. Kolları, elleri, kucağı ve yanakları. Onun çok güzel olduğunu düşünmüşümdür, belki de dünyanın en güzel kadını diyebilirim. Gerçi başkalarından sıradan bir güzelliğe sahip olduğunu duymuştum. Bana hikâyeler anlatırdı.”

Trevillion aniden sustu.

“Ne tür hikâyeler?” diye sordu Phoebe usulca, büyüü bozmaktan korkuyordu.

“Ah, dev avcılar ve ejderhaları yenen şövalyelerle ilgili hikâyeler,” dedi. “Bazen de bana denizdeki deniz kızlarını anlatırdı.”

“Ne olmuş onlara?”

“Şarkılarından sakının,” diye yanıtladı Trevillion kuru bir sesle. “Ah, az sonra duracağız.”

“Yine mi?” diye sordu Phoebe hayal kırıklığına uğrayarak. Nihayet Trevillion’u ailesiyle ilgili biraz olsun konuşturmayı başarmıştı.

“Saat akşamın sekizi, Leydim. Hava da kararmak üzere. Bana kalsa devam ederdim ancak Reed’le günbatımından sonra

uzun süre yola devam etmemenin daha iyi olacağına karar verdik. Özellikle de anayoldan gitmediğimizi düşünecek olursak.”

“Şu an neredeyiz peki?” diye sordu genç kadın.

“Sanıyorum ki,” Trevillion’un o anda dışarıya baktığını anladı Phoebe, “küçük bir hana geldik. Çok küçük.”

Arabanın kapısı açıldı. “Bir odaları varmış, efendim,” dedi Reed. “Ben arabada uyurum.”

“Güzel.” Phoebe, Trevillion’un elinin hafifçe koluna dokunduğunu hissetti. “Hazır mısınız?”

Phoebe derin bir nefes alarak gülümsedi. “Elbette.” Bu konuyu daha önce konuşmuşlardı: Phoebe, Trevillion’un karısı rolünü oynayacaktı ve konuşmaların çoğunu onun yapmasına izin verecekti. Şansları yaver giderse karşılaştıkları insanların çoğu Phoebe’nin kör olduğunu bile fark etmeyeceklerdi.

Trevillion elini tutarak arabadan inmesine yardım etti. Yakınlarda bir yerde bir köpeğin havlamasını ve atların kiş-nemesini duydu. Yumuşak toprak zeminli avludan geçtikten sonra aceleyle hana girdiler.

Burası daha sıcaktı, herkese açık bir odadan kırsal kesimden gelen insanların aksanlı konuşmalarının sesi duyuluyordu. Phoebe ateşin dumanının ve pişen etin kokusunu aldı. Trevillion birisiyle konuşuyordu, belli ki hanın sahibiydi bu. Sonra da onu dar bir koridordan geçirdi. Konuşmaların sesi gitgide azalıyordu. Açtığı bir kapıdan Phoebe’yi içeri yönlendirdi.

“İşte geldik,” dedi Trevillion. “Tavanı dumandan karar-mış bir özel oda. Burası saygın bir işletme. Sol tarafınızda bir koltuk var.”

Phoebe eliyle koltuğun koluna dokunarak oturdu. Koltuk bir masanın önündeydi ve genç kadın eliyle yer yer oyulmuş, bir kenarına H.G. harflerinin de yer aldığı ahşabı yokladı.

Kapının yeniden açılmasıyla yüksek sesle konuşan bir kadının geldiğini duydu. Kadın iştah açıcı kokan yemekleri masaya bıraktıktan sonra odadan çıktı.

Trevillion'un oturmak için çektiği koltuğun zemin üzerindeki gıcırdamasını duydu. Belli ki tam karşısına oturmuştu. Bir kaşık kalaylanmış tabağa değdi. "Ah. Anladığım kadarıyla yemekte güveç var. Koyun eti olabilir mi? Lahana ve bir miktar havuç ve bezelyeyle pişirilmiş. Tabağınıza koymamı ister misiniz?"

"Lütfen, sevgili kocacığım."

Kaşık bir an hareketsiz kaldıktan sonra Phoebe güvecin bir kepçeyle bir kâseye doldurulduğunu duydu.

Kâsenin kenarı parmaklarına değiyordu.

"Saat üç yönünde bir kaşık var ve dokuz yönünde de bir dilim ekmek, sevgili karıcığım."

Phoebe az kalsın kıkırdayacaktı.

"Ve sadece senin için, şarap yerine yumuşak bira sipariş ettim," dedi Trevillion.

"Öyle mi?"

"Pek isteyerek yaptığım söylenemez. Oldukça yaygın bir içecektir, Leydi... şey, karıcığım bu yüzden de damak zevkinize pek uygun olacağını sanmıyorum. Gerçi," dedi Trevillion iki nefesinin arasında, "bulunduğumuz yere bakılacak olursa, buradaki biranın şaraptan daha lezzetli olma olasılığı oldukça yüksek."

Phoebe edineceği yeni tecrübenin heyecanıyla gülümsedi. "O zaman hemen tadına bakmalıyım."

"Tam şurada," dedi Trevillion, Phoebe'nin elini alıp kalaylı bir maşrapaya götürerek.

"Sağlığına içiyorum, kocacığım," dedi Phoebe ciddiyetle, sonra da birasından bir yudum aldı.

Ya da denedi çünkü burnu köpüğün içine gömülmüştü. Şaşırarak nefes alınca –bira içerken yapılacak en iyi şey bu değildi tabii– önce öksürdü sonra da hapşırды.

“Özür dilerim,” dedi Trevillion. Phoebe onun sesinin garip bir şekilde boğuk çıktığını duydu.

Phoebe yeniden hapşırды, gözlerini ve burnunu mendiliyle sildikten sonra da nefesini düzene sokmaya çalıştı. “Yoksa bana gülüyor musun?” diye sordu Trevillion’a.

“Asla... karıcığım. *Asla*,” diyerek temin etti onu Trevillion titreyen bir sesle.

Gülüyordu. Tabii ki kendisine gülüyordu.

Phoebe oturduğu yerde doğrularak omuzlarını dikleştirdi ve maşrapayı yeniden ağzına götürdü. Bu kez burnunu maşrapanın içine sokmadan köpüğün arasından birayı içmeye çalıştı. Biranın tadı... şey, ekşiydi. Dilinin üstü tuhaf bir şekilde karıncalanmıştı. Birayı kısa bir süre ağzının içinde tuttu, düşündü ve sonra da yuttu.

“Evet?”

Phoebe parmağını havaya kaldırarak bir yudum daha aldı. Ekşi. Köpüklü. Biraz da topraksı. O eğlenceli karıncalanma da vardı tabii. Phoebe yutkunarak bir yudum daha aldı. Tadını beğenmiş miydi? Hayatı boyunca kokusunu duymuştu –Londra’da çoğu insan bira içerdi– ne de olsa her sıradan adamın suyu sayılırdı. Ağızda kalan o ekşi, sıcak ve yoğun tat.

Maşrapasını masanın üzerine bıraktı. “Sanırım... sanırım biraz daha tadına bakmalıyım.”

“Neden?” diye sordu Trevillion. “Sevmediyseniz, şarap da içebilirsiniz.”

“*Sevmediğimi* söylemedim ki.”

“Ama içmekten çok fazla zevk almış gibi bir haliniz de yok,” diye karşılık verdi Trevillion kuru bir sesle.

“Biraz... farklı. Çok farklı, üstelik bugüne kadar tadına baktığım hiçbir şeye benzemiyor,” dedi Phoebe, parmağını maşrapanın serin yüzeyinde gezdirerek. “Yeniden denemek istiyorum.”

“İstedğin buysa sana seyahatimiz boyunca yemeklerde bira getirilmesini sağlarım elbette ama anlayamıyorum. Niçin kendini, sevmediğin bir şeyi içmeye zorlayasın?”

“Kendimi zorlamıyorum,” diye karşılık verdi Phoebe maşrapanın kenarına dokunarak. Köpüklerin parmak uçlarına değişimini hissedebiliyordu. “Anlamıyor musun? Değişik şeyleri keşfetmek istiyorum; yemekleri, yerleri, insanları. Birkaç denemeden sonra birayı hazmedemeyeceğimi düşünürsem, vazgeçerim. Bazen tadına ilk defa baktığımız şeyler bize farklı gelebiliyor, tuhaf ya da lezzetsiz. Bize yeni olan ve tuhaf bulduğumuz o şeyin, birkaç defa denedikten sonra aslında ne kadar tanıdık olduğunu hep sonradan anlarız. Tanıdık ve sevdiğimiz bir şey olduğunu görürüz.”

Phoebe derin bir nefes aldı. Nefes alışları az önceki heyecanlı konuşmasının etkisiyle hızlanmıştı. “Bir şeyi sadece bir kez deneyip güzel olmadığına karar vermenin... şey, korkakça olduğunu düşünüyorum.”

Trevillion’un sıcak parmaklarını maşrapanın kenarını tutan kendi parmaklarının üzerinde hissetti. “Siz korkak değilsiniz ve asla olamazsınız, Leydim.”

Phoebe, parmaklarının sıcaklığının önce tüm eline, sonra da kolundan tam da kalbine yayıldığını hissedince gülümsedi.

Boğazını temizledi. “Bir gündür yoldayız. Artık bana nereye gittiğimizi söyleyebilir misin?”

Trevillion elini geri çekmişti. “Aklıma gelebilecek en emniyetli yere gittiğimizi söyleyebilirim.”

Phoebe başını yana eğerek sesinden bir anlam çıkarmaya çalıştı. Sesi biraz... *teslimiyet* doluydu, sanki kendisi de gidecekleri yerden pek hoşnut değilmiş gibi. Aslında sesinde korku

olduğunu bile söyleyebilirdi, ancak söz konusu olan Trevillion ise böyle bir şey mümkün değildi.

“Daha önce...” diyerek söze başladı Phoebe dudaklarını yalayarak, “daha önce bulunduğun bir yer mi?”

“Evet.” Sesi tamamen ifadesizdi.

“Yeniden görmek istediğin bir yer mi?”

“Hayır.” Trevillion derin bir nefes aldı. “Ama bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey sizi oluşabilecek tüm tehlikelerden korumaktır.”

Phoebe’nin aklına korkunç bir düşünce geldi: *Trevillion’un kendi emniyetinden de mi önemliydi?*

Onuncu Bölüm

*Corineus ve denizati o gece uçsuz bucaksız gökyüzünün altında,
bozkırlarda uykuya dalmışlar. Yıldızların arasına karışan
rüzgâr, uzaklardan bir melankoli şarkısını beraberinde getirir
gibiymiş. Sanki bir düzine kadar denizkızı, kız kardeşlerinin
kaybına ağıt yakarmış gibi...*

– Kelpie'den

Hırıldayarak soluyan otel sahibi o gecenin geç saatinde Trevillion ve Phoebe'ye odalarını gösterinceye kadar Phoebe, Trevillion ile birlikte karı koca olarak seyahat etmenin ne anlama geldiğini anlamamıştı.

Evli çiftlerin aynı odayı paylaştığını yeni yeni idrak ediyordu genç kadın.

Ve bir de yatağı tabii.

Bütün gün arabada seyahat ettiği sırada, bu gerçek bir kez olsun aklına gelmemişti. Belki de eski püskü arabanın sarsıntısı, kafasının doğru düzgün çalışmasına engel olmuştu.

Trevillion odanın diğer tarafına gittiği sırada çizmelerinin zemini gıcırdattığını duydu Phoebe... yaklaşık üç metre uzağındaydı.

Trevillion boğazını temizledi. “Yatak küçük ama iki yetişkin için yeterli. Tabii ki aramıza bir yastık ya da benzeri bir nesne koyacağız.”

Phoebe başını yana eğdi. “İki yastıktan fazlası var mı?”

“Hayır.”

“O zaman birimiz başımızın altına ne koyacak?”

“Bir şeyler düşünürüm,” dedi Trevillion ağır ağır. “Şimdi. Tam sağında bir el ve yüz yıkama leğeni ve su var.” Trevillion’un gittiği yerden dökülen suyun sesi duyuldu. “Yeteri kadar su var ama korkarım ısıtılmamış. Şey... lazımlık hemen yatağın altında, sana yakın tarafta. Ben gidip Reed’e yeteri kadar rahat mı diye bakayım. Dönmem yaklaşık yarım saat sürer.”

Trevillion bunları söyledikten sonra odadan çıkıp giderken Phoebe’nin yüzü Trevillion’un lazımlıkla ilgili söylediklerinden sonra kızarmaya devam ediyordu.

Phoebe tuttuğu nefesini bıraktı ve elini öne uzatarak sağa doğru bir adım attı. Hemen lavaboya çarptı. Parmak uçlarını lavabonun kenarında gezdirerek küçük bir sürahi buldu. Porselenden yapılmıştı ve sapında küçük bir çentiği vardı.

Kendi kendine başını sallayarak bonesini çözdü ve yıkama setinin yanında duran sandalyenin üzerine koydu. Neyse ki Bayan Wooster’ın temin ettiği kıyafetler, çalışan bir kadının giysileriydi bu yüzden kendi elbiselerinden farklı olarak, bir hizmetçinin yardımı olmadan giyilip çıkarılabilecek türdendi. Aklına Powers’ın gelmesiyle kalbinin sızladığını hissetti. Kız şimdi neredeydi acaba? Maximus’un onu, bir referans bile vermeden göndereceğini biliyordu. Phoebe başını iki yana salladı. Powers’ın kendisinden nefret ettiğini sanmıyordu, gerçi iyi bir hizmetçinin beyinin ya da hanımının hakkında neler hissettiğini kestirmek her zaman güçtü. Ancak Powers’ın yaptığı gibi bir dükün kız kardeşinin hizmetçisi olarak bulunduğu konumu riske atması için Powers gerçekten çaresiz olmalıydı. Phoebe kendine, Londra’ya döndüğünde Powers’ı bulacağına ve yardıma ihtiyacı olup olmadığını öğreneceğine dair söz verdi.

Bu konuyu da böylelikle hallettikten sonra yaka şalını, önlüğünü, eteğini ve korsesini çıkararak düzgünce sandalyenin üzerine yerleştirdi. Sonra da sadece çorapları, ayakkabıları, korsesi ve iç eteğiyle kalarak yüzünü ve boynunu yıkamaya başladı. Brrr! Trevillion haklıydı: su buz gibiydi.

İç etekleriyleırken Trevillion'un odaya dönmesi düşüncesi, Phoebe'yi aceleye sevk etti. Hemen korsesinin bağlarını çözmeye başladığı anda aklına bir şey geldi: peki ya Trevillion gerçekten dönecek olursa?

Phoebe bir an donakaldı. Vücudunun görüntüsünden hoşlanırmıydı, yoksa onu hafifmeşrep biri olarak mı görürdü? Kendisine baktığını bilse, Phoebe ne hissederdi acaba?

Tuhaf. Phoebe aslında vücudunun ya da yüzünün görüntüsünü eskisi kadar düşünmüyordu. Ne yüzünü ne de vücudunu görebiliyordu bu yüzden bir aynanın önünde durup kusurlarını ya da gurur duyduğu yerlerini inceleyemiyordu.

Vücudu artık tamamen fonksiyonel bir şeydi, bir erkeği baştan çıkarmak için kullanılamazdı.

Ancak Trevillion'la yakınlaşabilirse... günün birinde kendisiyle sevişmesine izin verirse... o zaman bedeni bundan daha fazlası olurdu, değil mi?

Korsesinin bağlarını yavaşça çözmeye devam ederken göğüslerinin serbest kaldığını ve kaburgalarıyla belinin gece-nin havasında serinlediğini hissetti. İç elbisesinin üzerinden göğüslerini avuçladı. Ketten iç elbisesi kendisine aitti ve tüy kadar hafifti, kumaşı parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Avuçlarından taşan göğüsleri dolgundu. Gerçi, her yeri dolgun sayılırdı: yuvarlak bir göbeği ve kıvrımlı kalçaları vardı. Trevillion etine dolgun, ufak tefek kadınlardan hoşlanırmıydı? Yoksa daha çok uzun bacakları ve boyunlarıyla bir kuğuyu andıran uzun boylu ve zayıf olanları mı tercih ediyordu?

Phoebe yavaşça ellerini belinden kalçalarına indirerek kendi sıcak ve yumuşak tenini hissetti. Tüyleri diken diken olmuştu ancak bunun sebebi gecenin serinliği değildi.

Dışarıda duyduğu bir sesle yerinden sıçradı.

Ah! Onu burada böyle hayal kurarken yakalamamalıydı, işte bu hiç de çekici olmazdı. Phoebe aceleyle ayakkabılarını ve çoraplarını çıkararak saçlarıyla ilgilenmeye başladı.

Bayan Wooster'ın da yardımıyla sade bir topuzu vardı. Phoebe saçındaki tokaları dikkatle çıkarıp yıkama setinin üzerine bıraktı. Kısa sürede yenilerini alması mümkün olmayabilirdi. Sonra da bir sorunla karşı karşıya kaldığını hissetti: yanında ne bir saç fırçası ne de tarağı vardı. Hay aksi! Bayan Wooster'dan yanına alıp getirebileceği bir fırça istemeliydi.

O anda odanın kapısı çalındı.

Phoebe küçük bir çığlık atarak yatağa doğru atıldı. Bacağının yanını yatağa çarparak canını acıtsa da yatağa atlayıp örtüsünü çenesine kadar çekti.

Seslenmeden önce boğazını temizledi. "Girin."

Kapı açıldı.

"Her şey istediğin gibi mi?" diye sordu Trevillion.

"Evet." Phoebe yere bir şeyin bırakıldığını duydu, Trevillion'un çantası olabilir miydi? "Aslına bakarsan, bana ödünç verebileceğin bir tarak var mı diye soracaktım."

"Tabii ki." Trevillion eşyalarının arasında aradığını bulduktan sonra yatağa yaklaştı.

Phoebe kendini aynı anda hem çekingen hem de heyecanlı hissediyordu. Örtülerin altında, sadece iç eteğiyle yatıyordu. Saçları omuzlarına dökülmüştü. Bir erkekle daha önce hiç bu kadar samimi bir ortamda bulunmamıştı.

Trevillion'la.

Phoebe derin bir nefes alarak elini uzattı ve avucuna bırakılan tarağı hissetti.

Trevillion yeniden uzaklaştığı sırada Phoebe tarakla saçını dipten, hafifçe karışmış uçlara doğru taramaya başladı. Göğüslerini örten örtünün, tarandıkça kaydığını hissediyordu. Aynı anda hem örtüyü tutup hem taranmak gerçekten çok zordu.

Dudaklarını ıslattı. “Reed nasıldı?”

“Oldukça rahat. Akşam yemeğinde koyun yahnisi yedikten sonra, ahırlardaki atların yanında kendine yatacak bir yer bulmuş.”

Phoebe yere vuran çizme seslerinden Trevillion’un da soyunduğunu anladı. Şimdi. Tam da Phoebe’nin önünde.

Küçük bir çığlık atmış olabilirdi.

Trevillion durdu. “Anlamadım?”

“Ah, yok bir şey!” Saçının tümünü sol omzuna attı Phoebe.

Yatak örtüsü göğüs uçlarına kayd.

“Ah.” Trevillion boğazını temizledi.

“Yoksa üşütüyor musun?” diye sordu Phoebe.

“Hayır.”

Yeniden bir hışırtı duydu. Şu anda tam olarak üzerinden neyi çıkarıyordu? Üzerinde kaç giysi vardı? Yoksa yatağa çıplak mı girecekti?

“Emin misin? Çünkü bana kalırsa bu akşam hava oldukça serin ve belki de az önceki gezintiden sonra yanına bir sıcak su torbası alsan iyi olur. Ateşlenmen pek iyi olmaz.”

“Üşütmedim,” dedi Trevillion birdenbire çok yakınında. Çizmeleri olmadan hareketleri ne kadar da sessizdi. “Soğuk bir odada üzerinde bir tek iç elbisesiyle oturan ben değilim.”

Ah, demek fark etmişti! Phoebe memnundu aslında.

Sandal ağacı ve bergamot kokusunu duydu. Kulağının yakınındaki sesi bir mırıltıdan farksızdı. “İşin bitti mi?”

Büyük ihtimalle tarağı kastediyor olmalıydı.

Büyük ihtimalle.

“Şey, evet,” dedi Phoebe elindeki tarağı uzatarak.

“Teşekkür ederim.” Tarak parmaklarının arasından alınmıştı.

Yatağın diğer yanının çökmesiyle Phoebe yatağın ortasına yuvarlanmamak için hızla şilteye tutundu.

“Mumu söndürmek üzereyim,” dedi Trevillion. “Aramıza da mantomu koydum.”

Phoebe yatağa yavaşça uzanarak bir eliyle yatağın ortasındaki mantonun sert kumaşına dokundu. Trevillion mantoyu yuvarlayarak aralarına yerleştirmişti. “Bunun gerçekten gerekli olmadığını biliyorsun, değil mi?”

“İyi geceler, Phoebe.”

Phoebe gülümsedi, gerçi Trevillion’un bunu karanlığın içinde görmesine olanak yoktu. “İyi geceler, James.”

Phoebe bir süreliğine sessizce yatarak kendini yatağın sıcaklığına bıraktı. Uyuyakalmak üzereydi ki aklına aniden bir şey geldi.

Phoebe diğer tarafa dönüp yüzünü Trevillion’a çevirdi. “Ağabeyim nereye gittiğimizi bilmiyorsa, sana paranı nasıl ödeyecek?”

“Paramı mı ödeyecek?” Trevillion’un sesi alçak ve şaşkınlı.

“Maaşını.”

“Ağabeyinizin bana herhangi bir borcu yok, Leydim,” diye yanıtladı onu Trevillion. Sesi bu kez daha uyanık gelmişti. “Artık ağabeyiniz için çalışmıyorum.”

Phoebe’nin kaşları çatılmıştı. Şaşırmıştı. “Beni kurtarman için seni yeniden işe almamış mıydı?”

“Hayır.”

“Seni ağabeyim göndermediyse...” diye ekledi Phoebe uykulu bir sesle. “O zaman neden buradasın?”

Ama Trevillion cevap vermedi ve Phoebe uyuyakaldığı sırada hâlâ merak ediyordu.

Trevillion ertesi sabah her zamanki gibi uyandı: birdenbire, tam saat altıda ve sertleşmiş erkekliğiyle.

Ensesine değen yumuşak nefese, göğsünün üzerindeki küçük ele ve omzuna gömülmüş yüze bakılırsa bu hiç de şaşılacak bir durum değildi. Belli ki aralarına yerleştirdiği mantosu Phoebe'nin bilinçsiz inadına yenik düşerek dün geceki savaşı kaybetmişti.

Trevillion bir süre yatarak sadece onun nefesini dinledi. Yanına değen yumuşak göğsünü hissedebiliyordu. Bir şekilde kolunu onun etrafına sarmış olmalıydı ki, genç kadın şu anda onun koynunda yatıyordu. Odaya giren herkes onların sevgili olduğunu düşünürdü. Trevillion gözlerini kapattı. Onunla gerçekten evli olsaydı, içinde bulundukları bu manzara, her sabah yaşayacakları bir şey olurdu: tatlı ve acelesiz, tüm olasılıklara açık.

Ama o Leydi Phoebe'yle evli değildi ve ikisi kesinlikle sevgili de değillerdi... ne şimdi ne de gelecekte.

Bu düşünce ağzında, yutması ve hazmedilmesi zor, acı bir tat bıraktı: bu kadın ona ait olmayacaktı.

Büyük bir dikkatle kolunu Phoebe'nin boynunun altından çekmeye çalıştı.

Ama Leydi Phoebe işini hiçbir zaman kolaylaştıran biri olmamıştı.

Uykusunda bir şeyler mırıldanarak kıvrıldı ve ona daha da sokuldu, rahatsız edilmek istemeyen bir kirpi yavrusu gibiydi. Trevillion boynunu bükerek aşağıya baktı ve burnunu tatlılıkla kıvrmasını izledi. Açık kahverengi saçları yastığının üzerinde dağılmış ve yüzünün bir yanını örtmüştü, perçemlerden biri dolgun, pembe dudaklarının arasına sıkışmıştı.

Sessizce nefesini bırakarak başını yeniden yastığa bıraktı; genç bir kızın tutsağı olmuştu.

Tanrım ancak erkekliği o kadar sertleşmişti ki... sıcak ve ısrarlı. Yatakta yalnız olsaydı elini aşağıya, düz karnının

üstünden kaydırıp altındaki tüylerin arasına daldırırdı. Kendisini okşayıp sonunda aletini eline alırdı. Hassas ve ıslanmış başına dokunup ıslaklıktan biraz alıp baştan aşağı sıvar...

“Hımm?” diye iç geçirdi Phoebe, Trevillion’un boynunda, elini kaldırıp burnunun üzerini kaşıyarak. “Ne...”

Trevillion konuşmaya başlamadan önce yutkundu. Sesi ona rağmen çatallı çıktı. “Günaydın, Leydim.”

Bir yerlerde, bir şekilde, Tanrı ona gülüyor olmalıydı.

Phoebe’nin tamamen uyandığı anı, onun donakalmasından anlamıştı.

Phoebe derin bir nefes aldı, sonra da verdi, tekrar nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı. “James?”

“Evet?”

“Üzerinde ne var?” diye sordu, atik parmaklarıyla göğüs-kafesinin üzerindeki ince pamuklu kumaşı yokladıktan sonra aşağılara doğru kayarken.

Bu kadın kendisini deli edecekti.

“Gömleğim, Leydim.”

Phoebe’nin parmakları bir an durdu. “Hepsi bu mu?” Sesi hafiften boğuktu ama bunun nedeni gece boyunca konuşmamış olması olabilirdi.

Trevillion boğazını temizledi. “Hayır, pantolonum da üzerimde.” *Şükürler olsun.*

“James?”

“Sanırım bana isimle seslenmekten vazgeçmeniz daha iyi olacaktır, Leydim,” dedi Trevillion. Sesi kendi kulaklarına seksen yaşındaki bir bakire gibi gelmişti, bu da oldukça gülünç bir durumdu çünkü bu odadaki gerçek bakire şu anda parmaklarını Trevillion’un gömleğinin açık yakasından içeri kaydırmakla meşguldü.

Elini köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdiği sırada, Trevillion nefesini tuttu.

“Niçin?” diye sordu Phoebe. “Adını seviyorum. *James* çok kullanışlı bir isim. Ben bir James’e her zaman güvenebileceğimi düşünüyorum ve sana da güvenebilirim, değil mi?”

Trevillion boğazını yeniden temizleyerek söylemek istediği şeyi hatırlamaya çalıştı. “Evet ama...”

“Göğsünde kıllar var!” diye bağırdı Phoebe o anda sanki Trevillion’un kanatlara sahip olduğunu keşfetmiş gibi. “Bu çok tuhaf olmalı. Gömleklerine takıldığı oluyor mu?”

“Ah,” dedi Trevillion. Phoebe’nin keşfe çıkan parmakları kıllarının birkaçını yolmuştu. “Hayır. Tabii ucuna kancalar takılı gömlekler giymeye karar vermezsem.”

“Çok güz,” dedi Phoebe. “Ne kadar aşağıya iniyor...”

Trevillion yuvarlanarak yataktan kalktı. Aslında oldukça hızlı hareket etmişti ve o sırada da Phoebe’nin parmaklarının arasında birkaç kılını daha bırakmıştı. Hayatında ilk defa onun kör olduğuna sevindi çünkü görebilseydi, görecekleri hiç de az buz değildi. Genç kadının merakı aletini fazlasıyla memnun etmişti.

Phoebe yatakta doğruldu, ki bunun da içinde bulunduğu duruma hiçbir faydası olmadı çünkü dün gece gördüğü kadarıyla üzerindeki iç elbisesi gereğinden fazla inceydi. Ona baksa göğüs uçlarını görebilecekti.

Yalnızca toy bir delikanlının kendine hâkim olamayıp bakacağı gibi.

Açık pembe, dikleşmiş göğüs uçları Trevillion’un o güne kadar gördüğü en güzel, yuvarlak ve dolgun göğüslerin tepesini süslüyorlardı. Yapmak istediği tek şey...

Başını çevirip giyinmeye başladı.

“Ne oldu?” diye sordu Phoebe.

“Ne olduğunu gayet iyi biliyorsunuz,” diye yanıtladı Trevillion, kendisinin bile şaşırdığı bir hiddetle. Bir leydiyle böyle konuşulmazdı, özellikle de işverenin kız kardeşiyle...

“Hayır, bilmiyorum,” dedi Phoebe. “Neden geri gelmiyorsun da az önce yarım bıraktığımız şu öpüşme işini ilerlet...”

“Çok gençsin!” diye bağırdı Trevillion. “Çok soylusun, kendi emniyetin konusunda çok düşüncesizsin, çok tathısın ve lanet olsun, çok gençsin. *Dur*. Beni etkilemeye çalışmaktan vazgeç, beni oyuncağın olarak kullanmaktan da vazgeç. Ağabeyinin çalışanı olabilirim ama aynı zamanda bir erkeğim.”

“Hiçbir zaman olmadığını düşünmedim,” dedi Phoebe sessizce. “Bir erkek olduğunu biliyorum, James. Başka türlü süni istemezdim zaten. Ben bir oyuncak istemiyorum. Ben *seni* istiyorum.”

“Bana sahip olamazsınız, Leydim,” diye karşılık verdi Trevillion. “Üzgünüm.”

Söylediklerini geri alamadan odadan çıktı.

“Hayatım, eminim ki duymuşsundur.” Leydi Herrick hafifçe öne doğru eğildi. Gülümsemesi güzel dudaklarını süslerken, son dedikodulardan birini duyuracağının haberini verir gibiydi.

Eve çayından bir yudum alarak başını nazikçe hayır anlamında salladı. “Söylediğim gibi, neden söz ettiğinizden emin değilim, Leydim.”

Birlikte Leydi Herrick’in açık mavi, pembe ve altın renklerine boyanmış ön odasında oturuyorlardı. Sehpanın üzerinde küçük sert kurabiyelerin yanına altın yaldızlı küçük kaşıklar dizilmişti. Kurabiyeler pembe kremayla süslenmiş olsalar da tatları tebeşirden farksızdı. Eve, Leydi Herrick’e az önce onun için yaptığı ve özel bir beyefendiye ait olan portreyi vermişti.

“Ne olacak, Leydi Phoebe’nin kaçırılma olayından bahsediyorum,” dedi Leydi Herrick zevk dolu bir sesle. “Kendi evinden kaçırılmış, tatlım. Wakefield Dükü’nün buradaki, Londra’daki şehir evinden. Bazı kimseler ağabeyinin evine geri getirilmiş olduğunu söylüyorlar, öyleyse bile onu gören olmamış.” Leydi

Herrick hafifçe irkildi. “Zavallı kıza kim bilir neler yaptılar, o kör haliyle vicdan nedir bilmeyen erkeklerin ellerine düştü.”

Ev sahibesi çayından bir yudum alırken fincanın kenarından bakan gözlerinden kötü niyetli bir gülümseme geçti.

Eve yeterince çay içtiğine karar verdi. “Portreden memnun musunuz, Leydim?”

Leydi Herrick küçücük parçayı aldı. İnce oval, fildişi bir zemin üzerine yapılmıştı ve bir enfiye kutusunu süslemek ya da çerçeveletmek için uygundu. “Ah evet. Ona çok benzetmişsiniz, Bayan Dinwoody. Yeteneğiniz gerçekten de olağanüstü.”

“Teşekkür ederim, Leydim.” Eve çay fincanını özenle sehpanın üzerine bıraktı. “Umarım artık yola koyulmamın bir mahsuru yoktur? Korkarım kaçırmayı göze alamayacağım bir randevum daha var.”

“Gerçekten mi?” Eve, Leydi Herrick’in aklının çalıştığını görebiliyordu. Muhtemelen buradan sonra kiminle buluşmaya gideceğini kestirmeye çalışıyordu. “Pekâlâ, o halde size engel olmayayım. Portre için tekrar teşekkür ederim.”

“Leydim.” Eve ayağa kalkarak bir reverans yaptıktan sonra Leydi Herrick’in kendisine daha önce verdiği madeni para dolu küçük para kesesini aldı.

Uşaklardan biri kendisine odadan çıkmasına ve merdivenlerden inmesine eşlik etti. Jean-Marie onu evin girişinde bekliyordu. İncelemekle meşgul olduğu türbanlı ve peştamal ve küpe takmış bir gencin heykelinden başını kaldırarak Eve’e baktı. Siyah mermerden yapılmış heykelciğin küpeleri, gözleri ve dudakları da yaldızlıydı.

“Hanımefendi,” dedi Jean-Marie başını eğerek. Ön kapıyı, Eve’in çıkabilmesi için açık tutuyordu. “Sizce ben de altın küpe takmalı mıyım?”

“Sanırım,” dedi Eve onunla birlikte arabaya doğru yürürken, “evet diyecek olursam, Tess benimle bir daha asla konuşmayacaktır.”

“Hımm,” diye mırıldandı Jean-Marie, arabanın kapısını açıp önüne basamağı yerleştirirken.

Tess, Jean-Marie’nin karısı ve Eve’in de son derece yetenekli aşçısıydı. Kendi midesinin iyiliği için Tess’i hoşnut tutmaya gayret ediyordu.

Eve arabaya bindikten sonra Jean-Marie’nin de binmesini bekledi.

“Eve mi gidiyoruz?” diye sordu Jean-Marie, arabanın tavanına vurup arabacıya işaret vermek için elini kaldırarak.

“Hayır,” diye karşılık verdi Eve. “Val’i ziyaret etmek istiyorum.”

Jean-Marie ona uzun uzun baktıktan sonra arabacıya seslendi. “Montgomery Dükü’nün şehir malikânesine!” dedikten sonra yeniden yerine oturdu.

“Ekselanslarını ziyaret etmek istemenizin özel bir nedeni var mı?” diye sordu Jean-Marie. Bazen, kendini yorgun hissettiği ya da duygularına hâkim olamadığı anlarda, konuşmasına Fransız aksanı karışabiliyordu.

“Aslında Leydi Herrick’in evindeyken oldukça üzücü bir şey duydum,” dedi Eve, sözcüklerini dikkatle seçmeye özen göstererek.

“Peki neymiş o?”

“Birileri Leydi Phoebe Batten’ı kaçırmış.” Yüzünün kısa bir anlığına kıvrıldığını hissetti; paniğin yol açtığı bir anlık kontrol kaybına uğramış gibiydi. Eski anılarından kurtulmaya çalışırken parmaklarını avuçlarına batırarak titreyen yumruklarını sıktı.

Eski korkularından.

Gözlerini sıkıca yumarak korkuyu da bertaraf etmeye çalıştı. Yeterince güçlüydü. O, Eve Dinwoody'ydi, kendine ait bir evi ve hizmetçileri olan yetişkin bir kadındı.

Ve en önemlisi de yanında Jean-Marie gibi sabırlı, güçlü ve gerektiğinde de öldürücü olabilen biri vardı.

Eve emniyetteydi.

Yavaşça derin bir nefes aldı. Ama Phoebe emniyette olamamıştı. Kör bir kız, Londra'nın göbeğinde, kendi ağabeyinin evinden bile kaçırılabilmişti.

Korkudan dehşete kapılmış olmalıydı.

"Eve, canım," dedi Jean-Marie, derin ve kalın sesi üzüntülüydü.

Eve gözlerini hemen açarak ona gülümsedi. "Her şey yolunda. İyiyim ben."

Jean-Marie'nin kahverengi gözleri endişeliydi ancak genç kadının durumunu daha fazla sorgulayamadan araba durdu.

Jean-Marie hemen fırlayarak arabanın önüne basamağı koydu, sonra da genç kızın inmesine yardım etti.

Eve başını kaldırıp ona baktı. "Burada bekle."

Eve, Jean-Marie'nin kendisine verilen bu emirden hiç hoşlanmadığını anlayabilse de adam başını eğmekle yetindi.

Eve arkasını dönerek Val'in yaşadığı ihtişamlı eve baktı. En az altı katlı ve yeni inşa edilmiş evin masif sütunları ve geniş bir de alınlığı vardı. Ne kadar pahalı olduğunu belli ederken içinde yaşayan adamın karakterini de tam olarak yansıtıyordu. Alınlığın içinde, üzerinde gezgin pelerini ve şapkasıyla gülümserken elinde ikiz yılanlı asasını taşıyan Hermes'in kabartması vardı. Düzenbazlığın ve hırsızların tanrısının, Val'in kendisiyle olan esrarengiz benzerliği şaşırtıcıydı.

Eve burnundan soludu.

Malikânenin giriş merdivenlerini tırmandıktan sonra altın yaldızlı devasa kapı tokmağıyla kapıyı çaldı.

Hemen açılan kapının arkasında bir uşak yerine, genç bir kadın duruyordu. Uzun boylu, dimdik duran kadın, önlüğü, eşarbi ve çenesinin altından bağladığı büyükçe bonesi dışında siyahlar içindeydi. “Evet?”

Eve şaşırarak gözlerini kırıştırdı. “Siz kimsiniz?”

Kadın, Eve’in bu ani sorusu karşısında pek şaşırmaşa benzemiyordu. “İsmim Bayan Crumb, Montgomery Dükü’nün hizmetçisiyim. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Val’i görmek istiyorum,” dedi Eve, sonradan kaşlarını çatarak. “Uşağa ne oldu?”

Bayan Crumb bu soruyu duymazdan geldi. “Gelenin kim olduğunu söyleyeyim?”

Eve kadını baştan aşağı süzdü. Bayan Crumb bir hizmetçi olabilirdi ama oldukça dişli birine benziyordu... ve pek de kolay ürkütülebilecek biri olmadığı belliydi. “Benim adım Eve Dinwoody. Val beni kabul edecektir.”

Bayan Crumb’ın gözleri bir an kısıldı. Sonra bir karara varmış gibiydi. Başını kararlı bir şekilde bir kez aşağı doğru salladıktan sonra geriye çekilerek Eve’in eve girmesine izin verdi. “Ekselansları şu an kütüphanede.”

“Teşekkür ederim. Yolu biliyorum.”

Kapı devasa bir giriş holüne açılıyordu. Ayaklarının altındaki pembe mermer, gri damarlıydı. Duvarları süsleyen altın yaldızlı asmalar, süslü çizgiler ve çiçekler, kemerler ve madalyonlar halinde göze çarpıyordu. Başının üzerindeki kubbeli tavan yine madalyonlara bölünmüş ve açık maviye boyanmıştı, tam ortasından da devasa bir kristal avize sarkıyordu.

Eve holü geçerken ayakkabısının topukları pembe mermerin üzerinde yankılandı. Holün sonundaki büyük bir döner merdiveni tırmanarak birinci kata çıktı. Başka bir koridordan geçtikten sonra sağdaki ilk kapının önüne ulaştı. Val’in kütüphanesi solgun deniz yeşili rengine boyanmış olan uzun bir odaydı. Duvarların

önünde sıralanmış altın yaldızlı sütunların arasındaki nişlere cilalı ahşaptan yapılmış kitap rafları yerleştirilmişti. Rafların olağanüstü pahalı ahşaptan yapıldığına şüphesi yoktu. Val'in yaşam alanına girerken Eve kendini bazen oryantal bir peri masalının ortasına girer gibi hissediyordu.

Val'in kendisi odanın karşı tarafında, bacak bacak üstüne atmış bir halde, yanan şöminenin önündeki devasa minderli koltuğun üzerinde oturuyordu.

Üzerine, sırtında altın-yeşil bir ejderha işlemesi olan mor bir sabahlık giymişti. Eve'in içeri girdiğini fark ettiği anda başını kaldırdı. "Eve!"

"Ne yaptın sen, Val?" diye sordu Eve, ona doğru yürüyerek. "Sen ne yaptın?"

On Birinci Bölüm

Devlerin ikincisi, Mag, bozkırların soğuk ve kayalık tepelerini aşarak evine gidiyormuş. Üç adam boyundaymış ve araba tekeri büyüklüğünde elleri varmış, nefesi de çürümüş et gibi kokarmış. Corineus denizatıyla birlikte ona meydan okuduğunda Mag öfkeyle kükrese de Corineus'un ve denizatının önünde, dizlerinin üstüne düşmüş...

– Kelpie'den

Yağmur yağıyordu. Günün saatleri ilerlerken büyük yağmur damlları bardaktan boşanırcasına yere düşüyordu.

Trevillion yukarıda Reed'in yanındaydı. Arabanın içinde sıcakta da oturabileceği halde dışarıda oturduğuna göre aklını kaçırmış olmalıydı. Ancak Trevillion'un baştan çıkarılmaya daha fazla karşı duracak gücü kalmamıştı. Haftalar, hatta belki de aylar boyunca, umutsuz ve karşılıksız bir özlem duymuştu ve şimdi Phoebe'nin kendini olgunlaşmış bir elma gibi neredeyse açlıktan ölmek üzere olan bir erkeğe sunması...

Ne var ki Phoebe, neyi sunduğunun farkında bile değildi. Bugüne dek ağabeyinin ve körlüğünün kendisine biçtiği korunaklı bir hayatı olmuştu. Erkekler ve en ilkel arzuları hakkında ne bilebilirdi ki? Daha genç biriyle olmalıydı. Yara almamış, arızasız ve hayata alaycı gözlerle bakmayan biriyle.

MacLeish öyle biriydi ve Phoebe de onu reddetmişti. Trevillion bu konuda ne düşüneceğini bilemiyordu. Ne düşünmek *istediğini* gayet iyi biliyordu tabii. Phoebe'nin kendisi gibi bir adamı tercih etmesini istiyordu ama bu çılgınlıktan öte bir şey değildi. O, Phoebe için doğru erkek değildi.

Bunu aklından çıkarmalıydı.

"İleride bir ışık görüyorum," diye bağırdı Reed o sırada.

Trevillion karanlığın içinden baktı, üçgen şapkasının kenarlarından sular damlıyordu. "Eğer bir motelse, bu gece için duralım."

"Emredersiniz efendim."

Atlar koşmaya devam ederlerken, postları arabanın fenerinin ışığında parlıyordu. Yol, çamurlu bir dereden farksızdı ve araba da ışıklara yaklaştıkları sırada sağa sola savruluyordu.

Geldikleri yer gerçekten de bir moteldi; tabii küçücük bir avlusu ve yakınlarındaki sonradan yapılmış ahır olan eski bir taş binaya motel denebilirse. Araba avlunun içinde durur durmaz Reed üzerinden atlayarak binadan içeri girdi. Kısa bir süre sonra yanında iki adamla, motelin bu gece yeterli sayıda odası olduğunu söylemek için geri geldi.

Trevillion arabanın üzerinden indiğinde ayaklarının çamurlu zemine değmesiyle az kalsın dizlerinin üstüne çökecekti. Bacağı kilitlenmişti, kasları soğuktan kasılıp duruyordu. İçinden bir küfür savurarak arabanın kapısına yöneldi.

"Bu gece burada kalacağız," dedi kapıyı açtığı sırada.

Leydi Phoebe başını koltuğun minderinden kaldırdı. Nasıl olduysa uyuyabilmişti. Yüzü kızarmıştı ve sıcak görünüyordu. Temiz. İyi.

Trevillion içinden onu motele kadar taşıyabilmeyi diledi ancak bacağı buna ne yazık ki izin vermeyecekti. Kendini taşıması bile zordu.

“Gel,” dedi genç kadının kolunu tutup onu nazikçe kendine çekerek. “Neyse ki çok uzak değil.”

“Ah!” diye duyuldu Phoebe’nin sesi, yağmurun ve rüzgârın şiddetini yüzünde hissedince. “Ah, hava çok soğuk.”

“Ve ıslak.” Trevillion ona motelin kapısına kadar yardım ederken onu şiddetle yağan yağmurdan korumaya çalışıyordu ama buna rağmen kapıya ulaşana kadar ikisi de iliklerine kadar ıslanmışlardı.

“Karımın sıcak bir ateşe ihtiyacı var,” dedi Trevillion, saçları kırılaşmış, tıknaz ve kısa boylu motel sahibine.

“Hemen, bayım,” diye karşılık verdi motel sahibi. “Bu taraftan, lütfen.” Onları dar bir merdivenden üst kata, yatak odasının bulunduğu yere yönlendirdi. Oda küçük olmasına rağmen tertemiz görünüyordu. Yatağın üzerine çok sayıda battaniye dizilmişti.

“Buraya oturabilirsin,” dedi Trevillion titremeye başlamış Phoebe’ye. Onu ateşi sönmüş şöminenin başında duran tek koltuğa yönlendirdi. Phoebe’yi bir an önce ısıtması gerekiyordu.

“Bunu ben hallederim, efendim,” dedi motel sahibi, şömineyi işaret ederek.

“Hayır, ben yapabilirim,” diye karşılık verdi Trevillion. “Siz iyisi mi karıma bir leğen sıcak su ve sıcak erzak olarak bulabileceğiniz ne varsa getirin.”

“Ve bira,” dedi Phoebe birbirine vuran dişlerinin arasından.

“Elimde en iyisinden var!” dedi kısa boylu adam. “Biramı kendim yapıyorum. Biraz acımtırak, daha önce hiç tatmadığınızdan eminim.”

“Çok güzel,” dedi Trevillion, motel sahibi odadan çıkarken. Trevillion şöminenin önünde beceriksizce eğilip ateşi yakmaya koyuldu.

“Bacağı ağrıyor,” dedi Phoebe kollarını bedenine sararak.

“Evet, ağrıyor,” diye yanıtladı Trevillion gerçeği gizlemeye gerek görmeden. Ateşi yakmak için şöminenin içine kömür ve bir miktar ağaç kabuğu yerleştirdi. Motel sahibinin odada bıraktığı mumun alevini kullanarak ateşi yaktı ve kendinden memnun bir ifadeyle yükselen alevlere baktı.

“Ah, şimdi daha iyi oldu,” dedi Phoebe ellerini ateşin üzerine uzatarak ancak Trevillion onun hâlâ titrediğini gördü. Ne kadar da ufak tefecik bir şeydi. Ya ateşlenirse?

Trevillion dönerek genç kadının ayakkabısının bağını çözmeye başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Phoebe.

“Donmadığından emin olmak istiyorum.”

Phoebe’nin iki ayakkabısını da çıkardığı sırada motel sahibi yeniden odaya girdi. Elinde sıcak su dolu bir leğen ve kolunun üzerinde birkaç kıyafet vardı.

“Şuraya bırakın,” dedi Trevillion motel sahibine, Phoebe’nin ayaklarının dibini işaret ederek.

“Buyurun, efendim,” dedi motel sahibi, leğeni yere bırakıp kıyafetleri yatağın üzerine sererek. “Yemek ve içeceğin hazır olması da an meselesi.”

Trevillion başını eğerek teşekkür ettikten sonra adam odadan çıktı.

“Adam geri gelmeden çoraplarını çıkarsak iyi olur,” dedi Trevillion hafif boğuklaşmış sesiyle.

Phoebe’nin küçük ve zarif ayağına tekrar uzanarak dizinin üzerine çöktü. Elini, eteklerinin altında kalan baldırından yukarı kaydırarak ipeğin kayganlığını ve altındaki sıcak tenini yokladıktan sonra elini dizinin üstünden üst baldırına bağlanmış lastiğe çıkardı. Lastiğin üzerinden, yumuşak ve davetkâr tenini hissedebiliyordu.

Sıcacık.

Trevillion lastiği çözerken bakışlarını yukarı kaldırdı.

Başını geriye yaslamış Phoebe'nin dudaklarında bir gülümseme vardı. Pembeleşmiş yanaklarını gören Trevillion nefesini tuttu.

Burada ne yapıyordu Tanrı aşkına? Bu düpedüz delilikti. Ellerini derhal onun eteklerinin altından çekmesi gerekirdi. Kendi çoraplarını kendi çıkarsındı.

Fakat titreyen elleriyle çorabını dizinin üstünden çekerek baldırına ve incecik bileğine indirmeye başladı. Çıkardığı çorabı Phoebe'nin oturduğu koltuğun kenarına bıraktı.

Derin bir nefes alarak ikinci çorabı çıkarmak için uzandığında lastiğin hemen üzerinde, bacaklarının arasında kalmış o gizemli bahçenin varlığının farkına vardı.

Sırtı ter içinde kalmıştı.

Kaygan ipek ve sıcak bir ten. Trevillion lastiği buldu. O küçücük dayanıksız şey kocaman sert avucundaydı şimdi.

Trevillion derin derin nefes alan Phoebe'yi izliyordu. Dilinin ucuyla dudaklarını yalıyordu.

Trevillion yutkunarak lastiği çekti ve çorabın kenarını tutarak yavaşça aşağıya indirmeye başladı.

Kapının dışından gelen gürültüyle irkildi. O anda yasak düşlerinden uyanıverdi. Aslında bunun için minnettar olması gerekiyordu. Telaşla ayağa kalkarken içinden sessiz bir küfür savurdu. Sıcak su dolu leğeni Phoebe'nin önüne itti. "Ayaklarını suyun içine koy, seni ısıtacaktır."

Kapının açılmasıyla motelin sahibi görüldü. Elinde yiyecek ve içecek dolu bir tepsi taşıyordu. Arkasında bir leğen su daha taşıyan bir kadın vardı –eşi olmalıydı–, peşlerinden de iki erkek çocuğu geliyordu. Biri elinde küçük bir masa, diğeri de bir sandalye taşıyordu.

Trevillion geri çekilerek motel sahibinin bütün eşyaları yerleştirmesine izin verdi. Adamın işi bittiğinde, şöminenin önünde akşam yemeği için güzel bir sofraya hazırlanmıştı.

Motel sahibi Trevillion'a gülümseyerek baktı. "Siz veya eşiniz için yapabileceğimiz başka bir şey var mı, efendim?"

"Hayır, teşekkür ederim. Sanırım bu gece için her şeyimiz tamam," dedi Trevillion adamın avucuna birkaç madeni para bırakarak. Motel sahibi önünde eğilerek selam verdikten sonra odadan çıktı.

Trevillion topallayarak masanın yanına gitti ve oturdu.

"Börek ve tavuğa benziyor," dedi, sesinin normal çıkmasına özen göstererek.

Sesi kendi kulaklarına bile fazlasıyla yüksek gelmişti.

"Çok güzel," dedi Phoebe başındaki ıslak boneyi çıkarırken. "Bana anlatacak mısın acaba?"

Az önce neler olduğunu farkında değil miydi bu kız? Bir erkek ellerini bir kadının eteğinin altına soktuğunda neler olabileceğini bilmiyor muydu? "Neyi anlatacak mıyım?"

"Nasıl sakat kaldığını."

Trevillion başını kaldırıp keskin bakışlarını Phoebe'ye çevirdi.

Phoebe parmak uçlarını masanın kenarına değdirerek oturdu. Önündeki yiyecekleri yokladığında Trevillion onun ne kadar cesur olduğunu düşündü. Körlüğe mahkûm bir hayat sürdürürken ona güvenerek peşinden gitmişti ve seyahatleri boyunca önlerine çıkan her türlü zorluğa gülümseyerek ve büyük bir merakla göğüs germiştir.

Trevillion dudaklarının şefkatli bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. "Elinin hemen sağında, acı bira dolu bir maşrapa var."

"Öyle mi?" diye sordu Phoebe heyecanla. Eliyle bulduğu maşrapayı kendine doğru çekti. Bu kez yudumunu, dün akşamkinden daha dikkatli bir şekilde alsa da başını kaldırırken yine de burnunu kıvırdı.

Trevillion üşümesine ve bacağıının ağrmasına rağmen kıkırdadı. "Çok mu sert?"

“Gerçekten de sert,” diye onayladı onu Phoebe. “Ama yine de sevebileceğimi düşünüyorum.”

“Bundan çok emin görünmüyorsun,” dedi Trevillion, Phoebe’nin yemeğini önüne koyarken.

“Bir şeyden vazgeçmeden önce ona bir şans daha verme taraftarı olduğumu söylemiştim sana.”

“İnatçı şey,” diye mırıldandı Trevillion, fazlasıyla şefkat dolu bir sesle. Tabağını iyice önüne itti. “Kaşığın saat üç, ekmek de saat dokuz yönünde.”

“Teşekkür ederim,” dedi Phoebe. “Çok güzel kokuyor.”

Trevillion yemeğinden aldığı lokmayı dalgın dalgın çiğnerken Phoebe’nin tabağını düzelterek yemeğini yemesini izledi. Ekmeğini kibarca kullanarak kaşığının üzerine yeterli miktarda tavuk koyup yiyordu.

Trevillion bir karar vererek yutkundu. “Atım sebep oldu.”

Phoebe başını kaldırıp baktı ona, daha doğrusu yüzünü Trevillion’a doğru kaldırdı ancak onun az önce çekinerek söylediği sözlerini yanıtsız bıraktı.

“Adı Çuhaçiçeği idi, bir süvarinin atına verilebilecek son derece saçma bir isim biliyorum ama ona ismini ben vermemiştim zaten. Çok güzel bir hayvandı. Hızlı ve güçlüydü ve kalbi... kalbi de o kadar büyüktü ki.” Trevillion hayvanı düşünürken kaşlarını çattı. Gerçekten de çok iyi bir attı.

“Ne oldu?” Phoebe parmağını maşrapanın kenarında gezdirirken onu büyük bir dikkatle dinliyordu.

“İki adamımla birlikte devriye geziyordum,” dedi Trevillion, yaklaşık iki sene önceki o karanlık geceyi hatırlayarak. “St. Giles’ta. Adı çıkmış bir haydudun peşine düşmüştük. Tam onu sıkıştırmıştım ki silahını çıkarıp Çuhaçiçeği’ni vurdu.”

“Ah.” Phoebe’nin elâ gözlerinin üzerindeki kaşları çatılmıştı. “Ne kadar korkunç.”

“Evet, öyle.” Acı dolu haykırışlarına şahit olmak, bir insanın kolay kolay unutabileceği bir şey değildi ancak Phoebe’nin bu kadarını bilmesine gerek yoktu. “Üzerime düştü.”

O büyük, muhteşem hayvanın ağırlığı. Çığlıkları. Ve Trevillion’un kırılan kemiğinin sesi. Wakefield’in kendisine baktığı anki solgun yüzü. Trevillion aklına düşen bu son anıyla başını kaldırdı. “Ağabeyin yanımdaydı. Beni Çuhaçiçeği’nin altından çekip aldı. Ve sonra da...”

“Ne?” Yüzü yanan ateşin yansımada öylesine genç ve masum görünüyordu ki alevler yüzünün bir yanını aydınlatırken saçını bir hale gibi gösteriyordu.

“Wakefield –ağabeyin– Çuhaçiçeği’ni öldürmek zorunda kaldı.”

Trevillion kendi masrapasını kaldırarak birasından büyük bir yudum aldı fakat o gece yaşananların asidi diline yapışmıştı bir kere.

Phoebe ürperdi. “Bu hem senin hem Maximus için korkunç olmalı.”

Trevillion ona uzun uzun baktı. Bu kadar genç birinin böylesine büyük bir empati kurma yeteneğine sahip olması mümkün olabilir miydi? Böylesine kolayca paylaştığı bir merhamet duygusuna?

Onun gibi bir kadının hiçbir zaman hayattan usanmasına, acı ve aşk konusunda alaycı bir tavır takınmasına gerek olmamalıydı.

Trevillion kendisinin ona göre biri olmadığını biliyordu.

“Ağabeyin o gece hayatımı kurtardı,” dedi Trevillion. Olanlardan haberi olmuş muydu? Birçok şey ondan gizleniyordu ve Phoebe bir konuda haklıydı: o artık pamuklara sarılması gereken bir çocuk değildi. Yetişkin bir kadındı. Bilgiye ulaşma hakkı vardı. “Beni sizin evinize taşıyıp doktor çağırttı. Bacağım daha önce de kırılmıştı ve ikinci kez kırılması ilk yaralanmanın

nüksetmesine neden oldu. O anda yaptığını yapmamış olsaydı, bacağı mı tümünden kaybedebilirdim.”

“Yaralanmanın bu kadar ciddi olduğundan hiç haberim yoktu,” dedi Phoebe yavaşça. “Çok acı çekmiş olmalısın.”

“Doktor bana sürekli ilaç verdi.” Gerçi doktorun o zaman yatağının başucuna bıraktığı ilaçların ağrılarına pek faydalı olduğu söylenemezdi. Phoebe haklıydı: çektiği acılar son derece ıstırap vericiydi.

“O zamanlar evde ve yaralı olduğumu biliyordum ama bunun dışında fazla bilgim yoktu.” Phoebe kaşlarını çatı. “O gece Maximus *neden* St. Giles’taydı? Pek onun gideceği türden bir yer değil ne de olsa.”

“Ebeveynleriniz St. Giles’ta öldürülmüştü, bunu biliyor muydun?” diye yanıtladı onu Trevillion yavaşça.

“Evet?” diye cevap verdi Phoebe başını yana eğerek.

“Bu olay ağabeyini derinden etkilemişti. Bana zaman zaman St. Giles’taki suçluları yakalamama yardım ediyordu.”

“Gerçekten mi? Ne tuhaf.” Phoebe dudaklarını büzerek başını salladı. “Ama tam da Maximus’un yapacağı bir şey. Artemis’le tanışmadan önce çok öfkeli biriydi. Bunu hâlâ yapıyor mu? Yani St. Giles’a gidiyor mu?”

“Hayır.” Trevillion içini çekerek ekmeğine yağ sürmeye başladı. “Hayatının o bölümü sona erdi sanırım. Benim de öyle. Ben de artık St. Giles’ta hırsız ya da kaçak içki imalatçıların peşine düşmüyorum.”

“Buna sevindim,” dedi Phoebe. “Kariyerinin bu şekilde sona ermesine değil tabii ki. Ama eli silahlı adamları takip etmek kulağa son derece tehlikeli geliyor. Atları vuran adamları... Bu işleri artık yapmadığın için çok memnunum.”

Ve Trevillion da yaralandığından bu yana ilk kez sevinmişti.

Kör olunca insanın uykudan uyanması, bir tahmin oyunu oynamak gibi bir şey, diye düşündü Phoebe ertesi sabah. Ne de olsa sabahın geldiğini haber veren parlak bir gün ışığı ya da gece olduğunu belli eden bir karanlık yoktu.

Ortalıkta hiç ışık yoktu; ne parlak ne de başka türlü. Sadece sonsuz bir karanlık vardı.

Bir önceki sabaha benzer bir pozisyonda, yanağını James'in sıcak göğsüne yaslamış bir halde yatarak onun nefeslerini dinledi. Düzenli ve derin derin nefes alırken hâlâ uyuyordu. Belki de henüz sabah olmamıştı. Belki de dün gece ıslanmış olmanın verdiği ağrıyla iyice bitkin düşmüştü.

Bir keresinde, yaklaşık bir yıl kadar önce Phoebe yataktan kalkıp giyinmiş ve atların yanına, ahırlara gitmişti. Oraya gittiğinde ise atların hâlâ uyuduğunu keşfetmişti.

O zaman saat daha gecenin biriydi.

Motelin alt katından gelen takırtıları duydu. Belki de konuşma sesleriydi. Bu da sabah olduğuna işaretledi. Phoebe bir horoz almasının zamanı geldiğini düşündü. Horoz öttükçe sabahın geldiğini anlayabilecekti. Tabii aldığı horoz günün herhangi bir saatinde ötmeye karar veren o tuhaf kuşlardan biri değilse. Bu da oldukça kafa karıştırıcı olabilirdi.

Phoebe kendinden memnun bir halde derin bir nefes alarak James'in kokusunu çekti içine. Bu sabahki kokusu, motel sahibinin karısının getirdiği ikinci sıcak su dolu leğene rağmen, gün boyunca yağmurda verdiği fiziksel mücadelenin ardından daha belirgindi. Hem ona verdiği parfümün hem de erkeksi terin kokusunu alabiliyordu. Bir hanımefendi olarak bir erkeğin terinin kokusundan hoşlanmaması gerekirdi belki ama herkesin alışkın olmadığı, tuhaf bir hanımdı.

Başka erkeklerin ter kokusundan hoşlanmayacağından tabii ki emindi.

Maximus'un Trevillion'u yeniden işe almamış olması büyük bir sürprizdi aslında. James'in onu sırf kendine ait birtakım nedenlerden ötürü korumaya alması da öyle. Bunu neden yaptığını merak etmiyor değildi Phoebe. Eski görevine bu kadar mı bağlıydı?

Yoksa Phoebe onun için artık görevden de öte bir şey haline mi gelmişti.

Eli erkeğin göğsünde, tam da gömleğinin yakasının açık olduğu yerdeydi. Basit bir gömlekti, kumaşı sert değildi ama ağabeyinin giydiği türden yumuşak dokunmuş bir şey de değildi kesinlikle. Parmaklarını yavaşça çıplak teninde gezdirerek yeniden o ellerini gıdıklayan göğüs kıllarına dokundu. Aslında bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama Trevillion'un dış görünüşüyle ilgili olarak başkalarının anlattıklarına güvenmesi gerekirken, onun kendisini görebiliyor olması zaten yeterince kötüydü. Kıllarının altındaki teni yumuşacıktı. Sanki parmaklarına dolanmak istiyorlarmış gibi bir halleri vardı. Phoebe elini hareket ettirerek teninin farklı bir dokuya sahip olduğu bir noktaya dokundu. Keşfini kısa bir an tembelce sürdürdükten sonra bunun ne olduğunu anlayıverdi: göğüs ucuydu.

Tabii ki erkeklerin de göğüs uçları vardı. Kendi göğüs uçları kadar büyük olmasa da. Göğüs ucu parmaklarının altında kabardığında Phoebe, ona dokunmakla verdiği duygunun, Trevillion'un kendisine dokunacağı zaman hissettiklerine benzeyip benzemediğini merak etti. Kendi göğüs uçlarının son derece hassas olduğunu biliyordu çünkü.

Parmaklarını aşağı kaydırmaya başladı ancak Trevillion kendi elini Phoebe'nin elinin üzerine koyarak göğsüne bastırdı.

"Phoebe," dedi Trevillion boğuk bir sesle. "Phoebe."

Sonra da başını eliyle kavradı. Aynı anda dudakları Phoebe'nin dudaklarının üzerindeydi.

Bu... harikaydı.

Ağız sıcaktı, dudakları dudaklarının üzerinde hareket ederken aniden aralandı ve Phoebe'nin de dudaklarını aralaması için ona baskı uyguladı. Genç kadın istenileni yapınca dili doğrudan ve kendinden emin bir halde ağzının içine kayıverdi. Trevillion dudaklarının içini diliyle yoklayıp onu zafer kazanmış edasıyla keşfettikçe Phoebe'nin kalbi hızlanıyordu.

James yuvarlanarak bacağına onun bacağına üzerine attı ve Phoebe'yi adeta yatağa çiviledi. İriyari cüssesiyle üzerine bastırırken başını yan çevirerek öpücüğünü derinleştirdi. Onu ele geçirmek ve bir erkeğin ihtirasının neye benzediğini öğretmek istiyordu. Bu bir beyefendinin bir hanımefendiyi nazikçe selamlaması değildi, bu bir âşığın sarılışıydı, ilkel ve hayvansı. Phoebe'nin saçlarının arasına daldırdığı parmakları genç kadının ağzını istila ederken başını sıkıca tutuyordu.

Phoebe onu hissedebiliyordu, sert baldırları ve bedeninin o erkeksi parçası ona sürtünerek yumuşak baldırını dürtüyordu. Anlayamadığı bir sebepten ötürü Phoebe bacaklarını aralamak ve kendini ona doğru itmek, yapmak istediği her şeyi yapmasına izin vermek istiyordu.

O an ağzından, hayatı boyunca hiç çıkmamış bir ses çıktı, bir çeşit inlemeydi bu.

Trevillion başını kaldırdı. "Phoebe." Sesi iyice çatallaşmıştı. Geri çekilmeye başladı.

"Hayır," dedi Phoebe birdenbire, elini onun elinin altından çekerek yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Hayır. Durma. Lütfen."

Başını kaldırıp onu dudaklarından öpmeye başladı, ta ki Trevillion inleyip öpücüğün kontrolünü ele geçirene kadar.

"Bacaklarını aç," diye fısıldadı Trevillion ağzının içine. Kulağa ne kadar de erotik gelmişti.

Phoebe nefesini tutarak istenileni yaptı, zorlukla nefes alıyordu.

Trevillion onun üzerine yerleşti... sertliği, kadınlığının üstündeydi. Pantolonu ve Phoebe'nin geceliğine rağmen fazlasıyla belirgindi. Genç kadın gerinerek vücudunu ona doğru kaldırmaya çalıştı ama ağırlığı buna engel oluyordu. Phoebe inleyerek kendini yeniden yatağa bıraktı.

“Şişşt,” diye fısıldadı Trevillion. “Korkma sakın. Daha da güzelini yapacağım.”

Genç kadının çenesine dokunarak başını hafifçe yukarı kaldırdı. Onu, açık ağzıyla yeniden ve yavaşça öpmeye başladı. Haklıydı. Bu çok daha güzeldi.

Hem de çok daha güzel.

Onu şehvetle öperken, ağzına giren dilini hapsedmeyi öğretti.

Bütün bu zaman zarfında kalçasını hafifçe genç kadının kalçasına gittikçe daha güçlü bastırıyor ve kalçalarını küçük, ölçülü daireler çizerek hareket ettiriyordu. Phoebe ise o sırada, Trevillion'un kendisine ne yapmakta olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyordu.

Kadınlığının aralandığını hissedebiliyordu, kendi ıslaklığından nemlenmiş geceliği, onun sertliğinin altında tenine sürtüyordu. Bu... bu öylesine...

Trevillion her yerdeydi, iri bedeni rahatlatıcıydı fakat kalçasının ve olağanüstü yeteneğe sahip dudaklarının hâkimiyetiyle Phoebe'nin aklını başından alıyordu. Bu konuda bu kadar becerikli olabilmek için hayatı boyunca kaç kadını öpmüştü acaba? Bu düşünceyle içinden yükselen kıskançlık duygusunu hissetti. Trevillion o anda hafifçe yana kayarak sıcak eliyle genç kadının göğsünü avuçladı.

Ah! Göğsüne kendi eliyle dokunması asla böyle bir hisse neden olmuyorken, onun elinin dokunuşuyla bir anda inleyerek vücudunun yay gibi gerinmesi ne kadar da ilginçti.

Trevillion genç kadının altdudağını yalayarak başparmağını yavaşça göğüs ucunun üzerinde gezdirmeye başladı.

Karnının alt kısmında bir şeyler kasılıyordu. Bu çok fazlaydı. Bu yasak bir şeydi ve Phoebe bunu ölesiye istiyordu. Onunla. James'le.

Ellerini onun gür saçlarının arasına daldırarak parmaklarının altında derisini ve güçlü kaslarını hissetti. Trevillion onu yatağa mıhlayıp, vücuduyla sertçe itip ikisini de yönetirken Phoebe dudaklarını araladı.

Göğüs ucunu çimdiklediğinde Phoebe'nin bacakları aniden kasıldı, olağanüstü güzellikte bir sıcaklık onu ele geçirip uzuvlarına yayılırken, sarsılıyordu.

Trevillion dilini genç kadının ağzının içine itince Phoebe onu susuzluktan ölmek üzere olan biri gibi emmeye başladı. Trevillion bedenini onun bedenine bir kez daha ittikten sonra beklenmedik bir şekilde ve uzunca bir süre hareketsiz kaldı.

Yavaşça genç kadının üzerinden yuvarlandığında Phoebe o anda uğradığı kaybın etkisiyle bir şeyler mırıldandı. Sonra Trevillion'un elleri üzerindeydi, genç kadını yan döndürdü. Phoebe'nin uykuya dalmadan önce duyduğu son şey, Trevillion onu kollarının arasına alırken dudaklarından dökülen kendi ismiydi.

Trevillion o gece arabanın loş ışığı altında Phoebe'yi izliyordu. Arabanın tekerleklerinin sarsıntısıyla hafifçe sallanırken şehvetli dudakları küçük bir gülümsemeyle aralanmıştı. Yine gün boyunca süren bir yolculuk yapmışlardı; uzun ve yorucu bir gün olmuştu. Trevillion havanın henüz aydınlık olduğu sırada yolun bir kısmında, yanında bulundurduğu tek kitaptan Phoebe'ye bir şeyler okumuştı: Osmanlılar tarafından küçük yaşta yakalanan bir İngiliz'in hikâyesi. Phoebe, kitap her ne kadar bir hanımefendiye göre olmasa da anlatılanlardan keyif almışa benziyordu.

Sabah aralarında yaşananları konuşmak için bir sürü fırsatı olmasına rağmen Trevillion onunla konuşmamıştı.

Kitabın sayfalarının arasına soktuğu kitap ayracına dokunurken düzensiz dikişlerini yokluyordu. Hem zaten ne diyebilirdi ki? Onun masum dokunuşlarıyla baştan çıktığını mı? Zaten gardı düşmüş ve tahrik olmuş vaziyette uyandığını mı? Onun iyiliğini tamamen göz ardı ederek kendi ilkel davranışlarına yenik düştüğünü mü?

Tanrım, nasıl da ahlaksızca hareket etmişti.

Şimdi bile, kendi davranışlarından tiksiniş bir haldeyken, ona yeniden dokunmak, yumuşak nefesini hissetmek, onu kavradığında çıkardığı o şaşırtıcı derecede yüksek inleme sesini duymak istiyordu. Elleriyle göğüslerini avuçlamak ve kendisini kavrayan kalçalarının yumuşaklığını hissetmek istiyordu. Bütün o tatlı mutluluğu içmek istiyordu. O, ruhunun kavrulmuş çölüne dökülen bir pınar gibiydi.

Daha iyi bir adam olsa onu rahat bırakırdı. Aslında bu sabaha kadar kendisinin de daha iyi bir adam *olduğunu* düşünüyordu.

Trevillion, arabanın aniden sağa dönmesiyle bakışlarını onun üzerinden çekti.

Phoebe başını kaldırdı. “Nereye geldik?”

“Dünyanın öteki ucundayız,” dedi Trevillion gergin bir sesle. Arabanın penceresinden dışarı baktı.

Buraya bir daha döneceğini asla düşünmezdi. Geri dönmekten mutlu olup olmadığından emin değildi doğrusu...

Ve kendi başarısızlığının hatıralarını canlandırmaktan duyduğu korkudan.

“Ne?” diye sordu Phoebe. Endişeli olmaktan çok şaşırmış gibiydi.

Trevillion arabanın perdesini indirdi. “Cornwall’dayız, aslında neredeyse ikinin ilk saatlerinden beri oradayız. Yanılmıyorsam yolculuğumuzun sonuna gelmek üzereyiz.”

“Peki orası neresi?” diye sordu Phoebe arabanın sertçe sarsılarak aniden durduğunda.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Trevillion. Başlarına kötü bir şey geleceğini hissetmişti.

Kapının açılmasıyla Reed başını içeri soktu. Saçı her zamanki düzgün kuyruğundan kurtulmuştu. “Bundan daha ileriye gidemiyorum, Yüzbaşı. Araba dingiline kadar çamura batmış durumda ve zaten yol da çamur ve hayvan pisliğinden ibaret diyebilirim. Çok affedersiniz, Leydim.”

“Bu koşullar altında sorun değil,” diye yanıtladı Phoebe.

“Bundan sonrasını yürüyerek gideceğiz,” dedi Trevillion onun elini tutarak.

Reed’in alnı endişeyle kırışmıştı. “Yolu bulabilecek misiniz? Dışarısı zifiri karanlık, tek bir ışık bile göremiyorum.”

“Korkarım ki yolu çok iyi biliyorum,” dedi Trevillion. “Bana fenerlerden birini ver, diğeri de sende kalsın. Sana atlar için yardım edecek birini göndereceğim.”

Reed arabanın üzerinden feneri almaya gittiği sırada Trevillion da Phoebe’nin inmesine yardım etti.

“Patikanın kenarından ayrılmadan ilerlersek çok fazla çamura batmayız,” dedi Trevillion, Reed fenerle geri döndüğü anda. “Teşekkür ederim, Reed.”

Trevillion feneri sol eline aldı. Phoebe’nin parmakları, fenere engel olmayacak şekilde Trevillion’un üst kolundaydı.

“Dikkatli olun, efendim,” dedi Reed ürpererek. Gergin bir tavırla etrafına bakındı. “Burası oldukça ıssız bir yer.”

“Dikkatli olurum,” diye temin etti onu Trevillion bu yerden hiç korkmadığı halde. Bu kadar tehlikeli olan *arazinin* kendisi değildi.

Phoebe başını yukarı kaldırarak rüzgârı kokladı. “Burada havanın farklı bir kokusu var sanki.”

“Şehrin kirlenmiş havasına benzemez, Leydim,” dedi Trevillion önlerine bakarak. Düşecek olursa, Phoebe de kendisiyle birlikte düşecekti.

“Daha önce de kırsal kesimde bulundum,” dedi Phoebe. “Bu, onun da ötesinde bir şey.”

“Okyanusa yakın bir yerdeyiz,” dedi Trevillion küçük bir virajı döndükleri sırada. Önlerinde devasa bir ev belirmişti. İçi karanlık, tuğladan yapılmış, mağrur görünümlü ve sağlam bir yapıydı. “Belki de tuzun kokusunu alıyorsunuzdur.”

Karanlığın içinde alçak ve hareketli bir gölge belirdi. Yanlarına yaklaştığı sırada havlamaya başladı.

Trevillion olduğu yerde durarak köpeğe baktı.

“Ah, bir köpek!” dedi Phoebe.

“Evet,” diye mırıldandı Trevillion. “Bu daha önce yoktu.”

Köpek önlerine gelerek durdu. Havlamalarının arasında hırıliyordu. Boyu ancak dizlerine kadar ulaşmasına rağmen, Trevillion hayvana meydan okuma konusunda pek emin olmıyordu.

Evin giriş kapısı açıldı ve avluya bir ışık huzmesi döküldü. Ardından, omzunda tüfeğiyle uzun boylu bir adam belirdi. “Kim o gelen? Adınızı söyleyin, aksi takdirde sizi buradan şehre kadar kovalarım.”

“Merhaba, baba,” dedi Trevillion bunun üzerine kuru bir sesle.

On İkinci Bölüm

Corineus su dolu bir havuz bulunca devin kanını üstünden ve atın bedeninden yıkamış fakat başı yana düşmüş olsa da demir zinciri boynundan çıkarmamış. Karanlık çöktüğünde, rüzgâr deniz kızlarının hüznü şarkısını fısıldamaya başlamış ve periler ülkesinden çıkma deniz atı da güzeller güzeli yeşil gözlerini uzaktaki dalgalara çevirmiş...

– Kelpie'den

Phoebe ertesi sabah bir köpeğin tırnak seslerinin ahşap zemine vurmasıyla uyandı. Peşinden de fısıldayarak koşan bir kız çocuğunun sesi duyuldu. “Şişşt, Toby!”

Sabah ziyaretçisinin sesini dinleyip sessizce yatmaya devam ederken, önceki gece bu eve gelişlerinin ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Belli ki James babasına ziyarete geleceğine, üstelik yanında bir misafir ve arabacı olan bir uşak getireceğine dair önceden haber göndermeye gerek görmemişti. Bu da oldukça garip bir karşılamaya neden olmuştu tabii, gerçi babayla oğul arasındaki kısa ve sert dile bakılacak olursa, geleceklerini daha önceden bildirmesi de muhtemelen bir şey fark ettirmeyecekti.

Her halükârda ilk nazik selamlaşma sözleri, bir hizmetçi ortaya çıkıp Phoebe'ye odasını gösterene kadar sürmüştü. Phoebe elbisesini üzerinden çıkarıp yüzünü ve boynunu yıkar yıkamaz kendini yatağa atıp derin bir uykuya teslim olmuştu.

“Uyanık mısın?” diye sordu kız çocuğu fısıldayarak. Yanındaki köpek soluk soluğa kalmıştı. “Leydi?”

Phoebe’nin, “Günaydın,” demesi üzerine köpek havlamaya başladı. Yatakta doğrularak kalkıp beklemeye koyuldu ama kızıdan herhangi bir cevap alamadı. Nefesini bile tutmuş olabildi. “Kimsin sen?” Kız dün akşam kapıda bekleyenler arasında yoktu, tabii onu Phoebe’yle tanıştırmaya gerek görmedilerse.

“Benim adım Agnes,” diye yanıtladı kız, sanki bu bilgi kendini tanıtmayı için yeterliymiş gibi. “Dedem kahvaltının hazır olduğunu söyledi.”

“Ah, ne kadar güzel,” dedi Phoebe. “Sence yıkanmam için hazırda taze su var mıdır?”

“Ben biraz su getirdim. Şu tarafta,” dedi Agnes.

Phoebe başını yana eğerek Agnes’in yaşını tahmin etmeye çalıştı. Demek içi su dolu ağır bir ibriği taşıyacak yaşıydı. Elini kıza doğru uzattı. “Oraya gitmem için bana yardım edebilir misin? Gözlerim görmüyor.”

“Ah! Hiç mi bir şey göremiyorsunuz?”

“Hayır.” Phoebe gülümseyerek durumu biraz yumuşatmaya çalıştı.

“O halde sana yardım ederim.” Küçük bir el kendi avucunun içine kayd. Çocuğun parmakları incecik ancak güçlüydü.

Phoebe yatak örtülerini üzerinden çekerek bacaklarını yataktan yere indirdi. O anda ıslak bir burun ayak parmaklarına değdi.

“Geri çekil, Toby,” dedi Agnes sertçe, sonra da daha yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti. “Siz ona aldırmayın, burnunu her şeye ama *her şeye* sokmak gibi bir adeti var. Ve o kadar yüksek sesle havlıyor ki her defasında kulaklarımı acıtıyor. Bunu yapmamasını ona defalarca söyledim ama beni dinlemiyor. Dedem bir köpeğe havlamamayı öğretemezsin diyor çünkü onları Tanrı bu şekilde yaratmış. Sanırım bu konuda haklı.”

“Sanırım biz Toby’yle dün gece tanıştık,” dedi Phoebe elini dikkatle indirerek. Burnuyla önce parmaklarını baştan sona kokladıktan sonra, Toby onu diliyle yalayarak ödüllendirdi. Phoebe de köpeğin başını okşayarak karşılık verdi. Uzun bir burnu vardı, yoklarken dilini yeniden parmaklarında hissetti Phoebe. Kulakları büyük ve dikti ve parmaklarının içinde kaybolan gür ve kısa tüyleri vardı. Orta boylu bir köpeğe benzese de bacakları oldukça kısa ve kalındı.

“Evet, o zaman da size havlamıştı,” dedi Agnes, eli hâlâ Phoebe’nin avucundaydı. “Hepimizi uyandırdı ama dedem aşağı inmememizi söyledi. Ben yine de merdivenlerin tırabzanlarının arasından bakarak seninle birlikte *onun* da geldiğini gördüm.

Kızın vurguladığı “o” Trevillion olmalıydı. Küçük kızın nesi oluyordu? Agnes onu daha önce hiç görmüş müydü?

“Sizi gecenin o geç saatinde uyandırdığımız için üzgünüm.” Phoebe ayağa kalkarak küçük kızın kendisine yol göstermesini bekledi.

“Burada bir koltuk var, dikkat et,” dedi Agnes, Phoebe’yi koltuğun etrafından yürütürken. “Küvet burada.” Phoebe’nin elini geniş bir porselen küvetin kenarına yerleştirdi. “Suyu içine dökmemi ister misin?”

“Evet, lütfen,” dedi Phoebe. “Agnes, az önce *biz* dedin. Burada başka kimler yaşıyor?”

“Şey,” su sesinin duyulmasıyla Phoebe suyun parmaklarının üzerine döküldüğünü hissetti. “Dedem ve ben varız, bir de annem var. Sonra mutfakta uyuyan Betty var, dedem için evi çekip çeviriyor. Ahırların orada da Yaşlı Owen ile Genç Tom var, onlar da atlara yardım ediyorlar.”

“*Atlar* mı? Birden fazla mı atınız var?” Phoebe bir bez bularak boynunu ve yüzünü yıkamaya başladı. Aslında banyo yapmak isterdi ama bunun beklemesi gerekecekti. Evde bu kadar az sayıda hizmetçiyle, bir küvetin sıcak suyla doldurulması

fazlasıyla zahmetli bir iş olurdu. Belki de daha sonra saçını yıkamak için Agnes'ten yardım isteyebilirdi.

“Bizim çok atımız var,” dedi Agnes, sesinde ciddi bir gurur ifadesi vardı. “Trevillion atları Cornwall'un en güzel atlarıdır. Dedem onları satmak için Londra'ya götürecek olsa, Londralıların kıskançlıktan çatlayacaklarını söyler durur.”

Phoebe duraksadı. Şaşırmıştı. “Gerçekten mi? O zaman deden at yetiştiriyor olmalı.” Trevillion bunu ona neden hiç anlatmamıştı?

“Dedemin atlarını *herkes* bilir,” dedi Agnes neredeyse kibirle.

“O zaman onları ziyaret etmeliyim,” dedi Phoebe. “Kahvaltıdan sonra tabii. Senin için bir sakıncası var mı? Önce lazımlığı kullanmam gerekiyor, sonra da belki bana saçımı yapmama yardım edersin.”

Phoebe işini görürken Agnes, Toby'yle birlikte odadan çıktı, sonra da geri gelip Phoebe'nin hazırlanmasına yardım etti.

“Saç yapma konusunda oldukça yeteneklisin,” dedi Phoebe.

“Annemin saçını ben yapıyorum,” diye karşılık verdi Agnes ve Phoebe o anda küçük kızın dedesiyle annesinden bahsettiğini ancak babasından söz etmediğinin farkına vardı. Belki de annesi duldu ya da babası iş için uzaklarda bulunuyordu. “İşte. Oldu.”

Phoebe ayağa kalkarak döndü. “Yeterince güzel miyim?”

“Ah, evet,” dedi Agnes yumuşak bir sesle. “Bir prensese benziyorsunuz, Leydim.”

Phoebe gülümseyerek elini uzattı. “Bana Phoebe diyebilirsin. Şimdi beni kahvaltının yapıldığı yere götürebilir misin?”

“Evet.”

İnce, güçlü parmaklar bir kez daha Phoebe'ninkilere dokundu. Phoebe ona fark ettirmeden derin bir iç çekince, Agnes'in de dün geceki rüzgârın kokusunu –belli belirsiz at ve köpek kokusunun yanı sıra tuz ve deniz kokuyordu kız– taşıdığını hissetti. Belli ki zamanının çoğunu dışarıda geçiriyordu.

Arkalarında Toby'yle beraber yatak odasından çıktıklarında, Phoebe gitgide yükselen öfkeli erkek seslerini duydu.

“O da tıpkı dedem gibi bağıırıyor,” dedi Agnes.

“Trevillion'u mu kastediyorsun?” Phoebe'nin dün gecedan hatırladığı bir koridordan geçtiler.

“Evet,” dedi Agnes. “Onu bu sabah gördüğümde kendisini James Dayı diye çağırmanın söylemişti ancak beklediğimden daha farklı biri.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu kadar yüksek sesle konuşan ya da sürekli somurtan biri olarak düşünmemiştim onu hiç. Özellikle o kadar güzel mektuplar yazdıktan sonra.”

“Mektuplar demek...” dedi Phoebe kaşlarını çatarak. “Dayınla bu sabaha kadar hiç tanışmamış mıydın?”

“Ben daha doğmadan önce gitmiş, dedemin anlattığına göre,” diye karşılık verdi Agnes ve Phoebe daha bu yanıtın aklına getirdiği binlerce soruyu soramadan Agnes, “kahvaltımızı bu odada yapıyoruz,” deyiverdi.

“Lanet olsun, Jamie, sana daha önce de arandığını söylememiş miydim...” Bay Trevillion, Phoebe'yle Agnes'in odaya girmesiyle aniden sustu.

Ne için aranıyordu, diye düşündü Phoebe büyük bir telaşla.

Bir sandalyenin geri çekildiğini duydu. “Günaydın, Leydim,” dedi James, sesi her zamankinden daha ifadesizdi.

Ah, Tanrım. Phoebe irkilmemeye çalıştı. Güne böylesine öfkeli başlamak ne kadar da kötüydü. Yüzüne neşeli bir gülümseme yerleştirdi. “Agnes kahvaltının hazır olduğunu söylemişti.”

“Yulaf lapası var,” diye duyuldu aksi bir ses. Dün gece Bay Trevillion ile resmen tanıştırılmamıştı Phoebe. “Ve o köpek de dışarıya çıkacak, Agnes. Bunu biliyorsun, kızım.”

“Evet, efendim,” diye mırıldandı Agnes. Phoebe parmakların şaklaması üzerine kızla birlikte odadan çıkan köpeğin ayak seslerini duydu.

“Toby.” Bu sefer bir kadının sesiydi konuşan ama boğuktu, sanki konuşan kişi sözcüğü tam anlamıyla telaffuz edemiyormuş gibiydi.

“Böyle gelin,” dedi Phoebe’nin yanına gelmiş olan Trevillion. Sandal ağacının ve bergamotun rahatlatıcı kokusu burnuna geldi. “Buraya oturun lütfen ve sizi tanıştırmama izin verin. Babam, Arthur Trevillion, onunla dün gece tanışmıştınız. Solunuzda, masanın başında oturuyor. Ben sizin hemen sağınızdayım. Karşınızda da kız kardeşim Dorothy var. Biz ona kısaca Dolly diyoruz.”

Phoebe kendisine gösterilen sandalyeye otururken parmaklarıyla önündeki masayı yokladı. Önünde, yulaf lapasıyla dolu geniş kenarlı bir kâse vardı. “Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bay Trevillion, Dolly.”

“Dolly,” dedi Bay Trevillion aksi sesiyle. “Leydi Phoebe’yle tanıştığına memnun olduğunu söyle.”

“Çok memnun oldum,” dedi Dolly kalın sesiyle yavaşça.

Phoebe kaşlarını çatarak bir şey söylemek üzere ağzını açtı ki kapıdan gelen ayak sesleri duyuldu.

“Ah,” dedi yanına oturan Trevillion. “Toby’yi başından savan Agnes geri geldi. Yanında da evi temizleyen, çekip çeviren ve herkes için yemekleri yapan Betty var.”

Phoebe başını eğdi. “Betty.”

“Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Leydim.” Betty’nin alçak sesinde harika bir aksan vardı. “Agnes, şuraya otur bakalım. Yulaf lapası soğumak üzere.”

“Reed nerelerde?” diye sordu Phoebe.

“Gece ahırların üzerindeki odada yattı,” dedi Trevillion. “Eminim bugün kendini atlarla meşgul edecek bir iş bulacaktır.”

Bay Trevillion'un oturduğu yerden bir ses geldi. Adam bariz bir şekilde burnundan solumuştu.

"Çayınızı koymamı ister misiniz?" diye sordu Trevillion. Sesi alçak ve samimiydi.

"Evet, lütfen." Phoebe ensesinden yükselen sıcaklığı hissetti. Dün gece onun yanında yatmayı özlemişti. Ne tuhaf. Henüz iki gece birlikte uyumuş olmasına rağmen özlemişti işte. Yaptıkları diğer şeyleri de özlemişti. Bir an onun kendi üzerindeki ağırlığını anımsadı. Kalçasının o tuhaf ve harika hareketlerini ve neden olduğu hisleri. O da bunları düşünüyor muydu acaba? İstese yeniden yapar mıydı?

Phoebe bu düşünceyle titreyerek, yüzünün herkesin göreceği şekilde kızarmamasını diledi.

Tuhaf olan şuydu ki, ne kadar güzel de olsa, Trevillion'dan yatakta paylaştıkları o anlardan fazlasını istiyordu Phoebe. Onunla baş başa kalıp konuşmak, bir sürü sorunun cevabını duymak istiyordu: neden Agnes'in doğumunun öncesinden bu zamana kadar ailesinin yanına dönmediğini, burada ona herkesin her zaman Jamie ismiyle mi hitap ettiğini, babasıyla neden tartıştıklarını ve her şeyden önemlisi, ailesiyle ilgili neden bu kadar gizemli davrandığını öğrenmek istiyordu.

Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu, hem de baştan sona. Ama sorularına cevap alabilmek için daha sakın bir anı beklemesi gerektiğinin farkındaydı... tüm sorularını içinde tutma konusunda fazlasıyla zorlanmasına rağmen.

Phoebe, Bay Trevillion'un olduğu tarafa dönerek gülümsedi. "Agnes bana sizin at yetiştirdiğinizi anlattı."

"Bu doğru."

Phoebe bekledi ancak alacağı cevap belli ki bundan ibaretti. Trevillion'un sohbet konusundaki becerilerini babasından aldığı anlaşıyordu.

Masanın diğer ucundan gelen gürültünün ardından Dolly'nin hıçkırıkları duyuldu. "Ah! Lapayı döktüm. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm."

Ve Phoebe o anda Dolly'nin sesinin neden bu kadar farklı olduğunu anladı.

Agnes'in annesinin akıl sağlığı yerinde değildi.

Eski Trevillion ahırına son kez ayak basmasının üzerinden neredeyse on iki yıl geçmişti. Ve işin tuhafı, ahırlar hâlâ ev gibi görünüp kokuyordu.

"Mm, atların kokusunu çok severim," diye mırıldandı Phoebe yüzünü mutlulukla havaya kaldırırken. "Ailenin at yetiştirdiğini bana neden hiç anlatmadın?"

"İlgini çekebileceğini düşünmedim," diye mırıldandı Trevillion kendi kendine konuşur gibi. Ne de olsa at yetiştiriciliği ticari bir işti ve aristokratlar dünyasına mensup olanlar, insanların ellerini ticaretle kirlletmelerine kötü gözle bakmıyorlar mıydı?

Phoebe dönüp ona kuşkuyla baktı. "Benim atları ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun!"

Trevillion'un tavrı bunun üzerine elinde olmadan yumuşadı. "O zaman ahırımızı da seveceksin."

Ahır, gri taştan yapılmış eski bir binadan oluşuyordu. Ana koridoru çevreleyen kaldırım taşlarının yüzeyleri ayak değe değe yumuşamıştı. Yanlarında, babasına ait olduğu anlaşılan ancak zaman içinde küçük kıza karşı da bir sadakat geliştirmiş tuhaf küçük köpek de vardı.

Köpek Phoebe ile de bir bağ kurmuşa benziyordu. Toby yürürken başını kaldırıp genç kadına bakıp duruyordu, ağzının bir kenarından sarkıttığı dili ve gülünç derecede büyük kulaklarıyla bir sineği kovmakla meşguldü.

"Atların yere vuran toynaklarını duyabiliyorum," diye mırıldandı Phoebe. "Maximus burada olduğumuzu öğrenmeyecek mi?"

Trevillion başını iki yana salladı. “Ekselanslarına nereli olduğumu hiç anlatmadım ve Londra’da da bunu bilen hiç kimse yok.”

Phoebe kısa bir süre düşündükten sonra yeniden konuşmaya başladı. “Bana neden hiç ailen hakkında bir şey söylemedin, büyüdüğün eve geldiğimizi de?”

Trevillion rahatsız bir tavırla omuz silkti. “Korumanın ailesi seni neden ilgilendirsin ki?”

Trevillion onu serin binanın içlerine götürürken Phoebe sessizdi. Atların çoğu çayırlardaydı ama ilerideki ahırlardan biri doluydu.

“Bana ailen hakkında ilk zamanlarda bir şeyler anlattıysan, seni dinlememiş olabileceğimi kabul ediyorum,” dedi Phoebe yavaşça. “Bana koruma olarak tahsis edildiğin o ilk günlerde mutluluktan havalara uçtuğumu söyleyemem.”

Trevillion güldü.

“Ama,” diye devam etti Phoebe sesini yükselterek, “o zamandan beri seni biraz daha iyi tanımaya başladım ve en nihayetinde arkadaş olduğumuz konusunda mutabık kalmıştık, değil mi?”

Phoebe, Trevillion için bir arkadaştan çok daha fazlasıydı.

Ama genç kızın yüzünün ifadesi öylesine beklenti doluydu ki Trevillion onu yumuşak bir sesle yanıtladı. “Evet, arkadaşız, Leydim.”

Phoebe ona gülümseyerek baktığında yüzü güneş gibi parlıyordu.

“Jamie!” diye seslendi o sırada Yaşlı Owen, ahırların diğer ucundan. “Sen misin, evlat? Yaşlı beyimiz geldiğini söylediğinde az kalsın şaşkınlıktan devrilecektim.”

“Evet, benim, Owen.” Trevillion bastonunu sol eline alarak yaşlı adamın elini sıktı. “Adamım Reed’e ne oldu?”

Yaşlı Owen’ın yüzünde hınzırca bir gülümseme belirdi. “Vahşi Kate’i yakalayıp yakalayamayacağını görmek için onu

az ilerideki çayıra gönderdim. Bu onun ne kadar azimli olduğunu gösterecektir, bundan emin olabilirsiniz. Ona boşuna vahşi demiyoruz buralarda.”

Trevillion kendini gülmekten alamadı.

Yaşlı Owen, Trevillion daha genç bir delikanlıyken babasının yanında çalışmaya başlamıştı. Beli bel fıtığının etkisiyle ve işinden aldığı eski yaralarla bükülmüştü. Sadece bazı iyi biniciler atlardan yedikleri tekmelerden kemikleri kırılmadan uzun bir hayat sürebiliyorlardı. Ancak kıvrıkcık gri saçlarının altındaki mavi gözlerindeki bakışlar her zamanki gibi kurnazcadı.

“Peki, söyle bakalım, yanındaki bu güzel kız da kim?” diye sordu Owen.

“Leydim, sizi Owen Pawley ile tanıştırebilir miyim? Kendisi Cornwall’un en iyi binicisi ve beni bir eyerin üzerine oturtan ilk kişidir. Owen, bu da Leydi Phoebe Batten, korumalığını yapmak için görevlendirdiğim hanım.”

“Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Pawley,” dedi Phoebe.

“Lütfen bana Owen deyin, Leydim,” diye karşılık verdi Owen. “Burada herkes bana Owen der. Soyadımı öylesine ender duyuyorum ki artık soyadım olduğunun farkına bile varamıyorum.”

“O halde Owen diyeyim,” dedi Phoebe gülümseyerek.

“Ve bu da Genç Tom Pawley,” dedi Owen yanındaki adamı işaret ederek. “Büyük yeğenimdir ve çok da iyi bir binici... olacak umarım on sene sonra.” Owen kahkahayı bastı ancak iyi niyetli olduğu belliydi.

Genç adamın yüzü kızardı. Büyük amcası gibi ince yapılı biriydi ama duruşu dimdikti. Yüzüne düşen saçını geriye iterek yüksek sesle, “Leydim,” diyerek Phoebe’yi selamladı.

“Pekâlâ, Genç Tom, hanımefendinin gözleri görmüyor, kendisi sağır değil, evlat,” diye azarladı onu Owen.

Tom bakışlarını yere indirerek bir özür mırıldandı.

“Buraya yeni kraliçemizi görmeye mi geldiniz?” diye sordu Owen, başıyla arkasındaki dolu ahır ışıret ederek. İçeride beyaz, hamile bir kısrak duruyordu, başını ahır kapısına yaslamış onları meraklı gözlerle süzüyordu. “Bu Guinevere. Yaşlı beyimiz onu geçen sonbaharda satın almıştı. Nefis bir yaratıktır, gerçekten. Bugün ya da yarın, her an doğurabilir.”

Guinevere sanki kendisi hakkında konuşulduğunu anlamış gibi hafifçe kişnedi.

“Kulağa harika geliyor,” dedi Phoebe, yüzünde düşünceli bir ifadeyle.

Trevillion, Yaşlı Owen’a hızlı bir bakış atarak adamın gözlerinin içine baktı.

Yaşlı adamın gözlerinde hüzün belirmişti. “Pekâlâ, onu okşamak ister misiniz, Leydim? Kendisi bir kuzu kadar uysaldır, size söz veriyorum.”

“Lütfen.”

“Tam burada,” dedi Trevillion, Phoebe’nin elini kolunun üzerinden çekerek. Genç kadının küçük parmaklarını atın başına götürüp bıraktı.

Phoebe parmaklarını atın nazik başından yumuşak burununa indirdi. Guinevere büyük bir merakla Phoebe’nin avcunun içini koklamaya başladı.

Phoebe bir kahkaha atarak Trevillion’a döndü. “O harika bir varlık. Bunu anlayabiliyorum.”

“Ah, evet, gerçekten de öyledir, Leydim,” dedi Yaşlı Owen, yüzünde gururlu bir gülümsemeyle.

“Biraz havuç?” diye sordu Tom çekingen bir tavırla, sonra da Phoebe’ye elindeki havucu uzattı. “Havucu pek sever.”

Trevillion biraz geriye çekilerek Phoebe’nin hayvanı sevmesini ve onunla ilgilenmesini izledi.

“O çok özel biri,” diye fısıldadı Owen bilgiç bir tavırla. “Tatlı ve çok güzel.”

Trevillion gerildi. “O bir dükün kız kardeşi. Beni fazlasıyla aşar.”

“Ah.” Owen topuklarının üzerinde yaylandı. “Sanırım, en iyisi bunu Leydi’nin kendisine sormandır.”

Phoebe başını onlardan yana çevirince, Trevillion içinden Owen’ın söylediklerinin duyulmuş olmasından ötürü sessiz bir küfür savurdu.

Ancak Phoebe konuyla ilgili bir yorum yapmadı. “Bana diğer atları da gösterir misiniz, Yüzbaşı Trevillion?”

“Elbette.” Trevillion ona doğru yürüyerek kolunu uzattı.

Phoebe yumuşak parmaklarını Trevillion’un kolunun üzerine koydu, sonra da iki seyise döndü. “Bana kraliçenizi gösterdiğiniz için teşekkür ederim, Owen. Ve havuç için teşekkür ederim, Tom.”

“Büyük bir zevkti, Leydim,” diye karşılık verdi Owen neşeli bir sesle.

Tom ise hiçbir şey söylemedi, yüzü utancından kıpkırmızı kesilmişti.

Trevillion onu ahırın diğer ucuna yönlendirdi. Buradan küçük bir otağa çıkılıyordu. Burası babasının arazilerinden biriydi. Otağın kendisi boştu ama uzak ucundaki çitlerin önünde bir arada duran dört at vardı.

“Şanslıyız,” dedi Trevillion. “Çayırın çitinin önünde bizi bekleyen dört at var. Dedikodu yapmak için bir araya toplanmış köylü kadınlara benziyorlar.”

Phoebe güldü. “Ailen her zaman at yetiştiriciliğiyle mi uğraşıyordu?” diye sordu, atlara doğru ilerledikleri sırada.

“Buralarda herkesin hatırladığı kadarıyla, evet,” diye yanıtladı Trevillion kaygısızca. “Yani oldukça uzun bir zamandır.”

Phoebe yüzünü ona çevirdi. Yanakları hafif rüzgârın etkisiyle pembeleşmişti ve Trevillion onu öpmek, hayatın neşesini

yeniden tatmak için büyük bir istek duyuyordu. “Ama sen onun yerine bir asker olmaya karar vermişsin. Neden?”

Trevillion başını çevirdi. “O zamanlar bu konuda fazla seçim yapma şansım olmamıştı.”

“Anlayamıyorum.”

“Bu, Bess,” dedi Trevillion, elini daha yaşlı olan kısrağa doğru uzatarak. “Şimdilerde yaklaşık on beş yaşında olmalı. Ve sanırım beni unutmamış.”

Gerçekten de kısrak, Trevillion’un ceketinin kolunu sevgiyle yalamaya başladı. Eskiden, Bess –ve kendisi– henüz gençken ona elma ve havuç getirirdi Trevillion. Bir an anılarına yenik düşecek gibi oldu. Yaptığı tek bir hatayla ne kadar çok şeyi kaybetmişti.

Herkesi böylesine büyük bir hayal kırıklığına uğrattığında.

“Hangisi Bess?” diye sordu Phoebe, onu karanlık düşüncelerinden sıyrarak.

Trevillion onun elini alıp yavaşça öne doğru götürürken atın Phoebe’nin elini görmesini sağladı. “İşte bu Bess. Siyah paçalarının dışında bembeyazdır.” Phoebe’nin, atın yumuşak burnunu okşamasını izledi. “Onun yanında da güzel bir kızımız daha var, boyu biraz daha kısa ve o da beyaz. Adını bilmiyorum ancak yanılmıyorsam hamile.” Trevillion onun elini yine aynı yavaşlıkla ikinci ata yönlendirse de kısrak kişneyerek geri çekildi. “Ve korkarım biraz da gergin.”

“Evet, bu çok doğal,” dedi Phoebe yumuşak bir sesle. “Ne de olsa onun gözünde birer yabancıyız.”

“Bu doğru.” Trevillion ellerini üçüncü kısrağa uzattığında, at boynunu anında onları koklamak için öne doğru uzatıverdi.

Phoebe kıkırdadı. “Bu o kadar çekingen değilmiş.”

“Hayır, değil.” Trevillion onları yüzünde hafif bir gülümsemeyle izlerken, Phoebe avcunun içiyle üçüncü atın burnunu okşamaya başladı. “Bu Prissy. Onu son gördüğümde iki ya-

şındaydı ve şimdi de anne olmak üzere. Güzel, düz bir sırtı ve güçlü bacakları vardır.”

“Peki ya sonuncusu?” diye sordu Phoebe.

“Onun adını bilmiyorum ama o da bir prensesin uzun boynuna ve nazik güzel başına sahip,” dedi Trevillion yumuşak bir kahkaha atarak. “Ve sanırım Prissy ile arkadaş olmalı, çünkü Prissy boynunu onun boynunun üzerine atmış durumda.”

“Birbirleriyle fısıldaşan kız kardeşler gibi,” dedi Phoebe.

“Hımm,” diye mırıldandı Trevillion. “Biraz çekingen, çitin epey gerisinde duruyor. Belki de biz biraz...”

Trevillion, Phoebe’nin arkasında durarak genç kadının sol elini eline aldı. Phoebe’nin elini öne doğru uzatarak parmaklarını onunkilere doladı ve kadının kendi avcunda tuttuğu avcunu yavaşça yukarı bakacak şekilde döndürdü. Sanki güzel kısraka bir hediye sunmak ister gibiydiler.

Sessizlik içinde durdular. Her nefes alışıyla göğsü ve karnı Phoebe’nin sırtına değiyordu. Başının üstü Trevillion’nun çenesine değiyordu. Sağ elini, Phoebe’nin kalçasının hizasında çite yasladı. Sessiz kaldıkları süre içinde de Phoebe kendi elini Trevillion’un elinin üzerine koydu. Sıcak ve yumuşacık eli, ellerini kullanarak çalışmadığının bir kanıtıydı. O bir soyluydu, kendi çiftçi hayatıyla arasında kocaman bir dünya vardı. Ama burada, bu sakın otlakta, çimlerin üzerinde yankılanan atların toynaklarının sesinin eşliğinde, sadece birer erkek ve kadındılar. Bu kadar basitti işte.

Ve bir o kadar da karmaşık.

Kısrak sonunda hareket ederek meraklı bir edayla boynunu uzatıp burnunu Phoebe’nin avcuna değdirdikten sonra, genç kadının kendisini okşamasına izin verdi.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Phoebe ve Trevillion başta onun küçük beyaz kısrakla konuştuğunu sandı.

Fakat sonra Phoebe başını ona doğru çevirdi.

“Ne için?” diye sordu Trevillion boğuklaşmış sesiyle.

“Beni buraya getirdiğin için. Bana atlarını gösterdiğin için.”

“Onlar babamın atları,” dedi Trevillion, cevabı kısa ve özdü.

“Benim değil.”

Phoebe başını sallamakla yetinerek gülümsedi. “Burası harika bir yer. Biraz çayırlarda yürüyebilir miyiz? Daha önce hiç bu kadar batıya ve de bozkırın olduğu bir yere gitmemiştim.”

Trevillion iç geçirerek Phoebe’nin kolunu tuttu ve onu yeniden eve doğru yönlendirdi. “Kırsal çok güzeldir ama aynı zamanda çok da çetindir, zemini fazlasıyla engebelidir.”

“Atlar burada otluyor.” Dolgun dudakları inatçı bir tavırla büzülmüştü.

“Ve bunu yapabilmek için dörder bacakları var,” diye karşılık verdi Trevillion anında. “Bu güvenli değil, Leydim.”

Phoebe’nin kolunu sıkın parmaklarını hissetti Trevillion. “Belki de artık güvende olmaktan bıkmışımıdır.”

“Benim görevim...”

Phoebe olduğu yerde durarak Trevillion’u da durdurdu.

Trevillion onun yüzüne bakarak, görmeyen gözlerinin üzerinde çatılan kaşlarını ve öfkeyle somurtan dudaklarını gördü. “Ben artık senin görevin olmak *istemiyorum*. Burada, şu anda seni beni koruma görevinden azat ediyorum. Ve sen şimdi kalkıp bana işverenin ben değil de ağabeyim olduğunu söylemeden önce, ben sana, kendi isteğinle işten ayrılmış olduğunu hatırlatırım. Artık benim korumam değilsin ve ben kaçırılmadan önce de değildin. Bütün bunları birtakım görev dışı nedenlerden ötürü yapıyorsun ve ben de artık bıkmış haldeyim...”

Trevillion, Phoebe’nin çektiği nutku, dudaklarını kendi dudaklarıyla örtterek kesti.

Bastonu, genç kadının başını geriye doğru itip vücudunu kendi vücuduna bastırıldığı sırada yere düşmüştü. Phoebe’nin güzel dudakları kendi dudaklarının altında aralanırken dilini

ağzının içine daldırdığı anda göğsünde ani ve hayvani bir dürtü kabardı. Ağzının içini diliyle yalarken onun tadına varmak, vücudunu kendi vücuduna yapıştırmak ve onu yere yatırıp erkekliğini içine daldırmak istiyordu. Burada kendisine verebileceklerinden *çok ama çok* daha fazlasını istiyordu Trevillion.

Genç kadın iç geçirip ona boyun eğdiği anda, Trevillion onun dudaklarına yaslanarak fısıltıyla konuşmaya başladı. “Asıl *ben*, beni baştan çıkarmandan bıktım.”

“Artık seni baştan çıkarmıyorum,” diye mırıldandı Phoebe, ıslak dudaklarıyla onun dudaklarını okşayarak.

Genç kadının altdudağını, onu cezalandırmak istercesine hafifçe dişledi. “Çıkarmıyor musun?”

“Hayır,” diye fısıldadı Phoebe. “Sen bana teslim oldun.”

Trevillion inleyerek bir kez daha onun üzerine eğilip kendini genç kadının yumuşaklığında ve umudunda kaybetti.

Ve o anda da kendisini öfkeli bakışlarla izleyen babasıyla göz göze geldi.

Phoebe o akşam kendisinden son derece memnun bir halde Agnes’le birlikte akşam yemeğine gitmek üzere odasından çıktı. Öğleden sonrasını Agnes ve Betty’nin yardımıyla uzun bir banyo alarak geçirebilmişti. Yıkanmak, hem temizlenmesi hem de Bay Trevillion’dan gizlenebilmesi için iyi bir bahane olmuştu. Ahır avlusunun ortasında oğluyla öpüşürken yakalanmak oldukça utanç verici bir tecrübe olmuştu.

Ve güzelim buharlı banyosunda saklanıp dizlerini uzun uzun keselemekle, Betty ise sahip olduğu tek elbiseyi ıslak bir süngerle silip fırçalamakla meşguldü. Üzerindeki elbiseyle birlikte Dolly’den ödünç aldığı içlikle kendini oldukça bakımlı hissediyordu.

Bu yüzden Trevillion'u yeniden göreceği için heyecanlıydı, ta ki yemek odasına Agnes ve Toby'yle birlikte yaklaştıkları sırada yükselen öfkeli sesleri duyuncaya kadar. *Yine.*

"Deden *her* yemekte kavga mı eder?" diye sordu Phoebe, çok şey bildiği anlaşılan Agnes'e.

"Aslında böyle bir alışkanlığı yoktu," diyerek içini çekti kız çocuğu. "Peki ya James Dayım?"

"Daha önce hiç dikkatimi çekmemişti," dedi Phoebe başını yana eğerek. Bir... komşuları hakkında kavga ediyor olabilirler miydi? Ne kadar da şaşırtıcı bir durumdu. "Birbirlerine çok benziyorlar, değil mi?"

"*Evet,*" dedi Agnes anlayış dolu bir sesle. "Umarım buna bir son verirler. Annem bundan hiç hoşlanmıyor.

Phoebe, Dolly'yi ve bütün bunların kendisini nasıl etkilediğini o ana dek hiç düşünmemişti, bu da suçluluk hissetmesine neden oldu. Ama elbette ki yaşadığı evin içindeki bir anlaşmazlık Agnes'in annesi için fazlasıyla kafa karıştırıcı olmalıydı. Ve bu düşünceyi yenisi takip etti: Acaba Agnes'in babası kimdi? Bu konuda hiç kimse tek bir kelime etmemişti.

Duyduğu gürültüyle irkilerek şu anda yaşanan probleme dönüverdi.

"Onları gerçekten durdurmamız gerekiyor," dedi Phoebe kararını vererek.

Yanında Agnes'le birlikte yemek odasına girdi. Adamlar bağırışlarına anında son verseler bile, devam eden derin nefeslerden, hiçbir şekilde sakinleşmedikleri ortadaydı.

"Annen nerede, Agnes?" diye sordu Phoebe.

"Masada oturuyor," diye karşılık verdi kız çocuğu ve masanın öteki ucundan gelen hoşnutsuz homurtu, Agnes'in söylediğini teyit eder nitelikteydi.

Phoebe çenesini kaldırdı. Bu adamların, Dolly'yi böylesine üzdükleri için kendilerinden utanmaları gerekirdi. "O zaman biz de gidip onun yanına oturalım, ne dersin?"

Phoebe, kızın kendisini hafifçe çekiştirerek yönlendirmesine izin vererek peşinden gitti. James onu bir sandalyeyi çekmiş bir halde bekliyordu.

"Dolly'yle benim aramda oturacaksınız," dedi Trevillion.

"Ne hoş," diye mırıldandı Phoebe sertçe ve yerine oturdu.

Bacaklarına bir şeyin dokunduğunu hissettiği anda, Toby'nin gizlice masanın altına girmiş olduğunu anladı.

"Ne yiyoruz?" diye sordu zoraki bir neşeyle.

Masanın kenarını her zaman yaptığı gibi parmaklarıyla yoklamaya başlamıştı ki sağında Dolly'ye değdi. Kadının dolgun ve yumuşak eli hafifçe titriyordu. Phoebe, Dolly'nin parmaklarını, ona güven vermek istermiş gibi sıkı.

"Dana rosto," diye homurdandı Bay Trevillion masanın başından, "haşlanmış patates ve Dolly'nin pişirdiği ekmek."

"Ben ekmek pişiriyorum," dedi Phoebe'nin yanından Dolly, yumuşak bir sesle.

Phoebe o anda kadından yayılan belli belirsiz maya kokusunu aldı. "Öyle mi? Ne kadar güzel. Ben daha önce hiç ekmek pişirmedi."

"Annem evin tüm ekmeğini pişiriyor," diyerek araya girdi Agnes. "Bu konuda çok başarılı."

"Bazen de küçük kekler yapıyorum," dedi Dolly bu kez yavaşça. "Ama çoğunlukla ekmek yapıyorum."

"Bana ekmeği nasıl yaptığını göstermelisin," dedi Phoebe kararlı bir sesle.

"Masada bira da var," dedi Trevillion kulağının dibinde. "Acı olanından."

"Kıza neden bira ikram ediyorsun, oğlum?" diye sordu babası sinirli bir sesle. "Hanımların içeceği şaraptır."

“Ben birayı seviyorum,” dedi Phoebe.

“Seviyor musun?” diye sordu Trevillion sadece Phoebe’nin duyabileceği şekilde.

“Sevdiğimden neredeyse eminim,” diye cevap verdi Phoebe mırıldanarak.

“İnatçı,” diye fısıldadı James. Sonra da sesini yükselterek babasına yöneldi. “Biranın tadından hoşlanmayacak olursa şarap da içebilir, baba.”

Bay Trevillion, “deli” sözcüğünü andıran bir şeyler geveledi.

“James bana bugün atlarınızı gönderdi,” dedi Phoebe önündeki tabağı parmaklarıyla hissederken. “Onlardan çok hoşlandım. Çok güzeller.”

“Bunu nereden anladığınızı sorabilir miyim?” diye terslendi Bay Trevillion.

Phoebe, Trevillion’un tabağından gelen şingirtiyı duyduğu anda hemen bir şey söylemezse, bu akşam burada hiç kimsenin yemek yiyemeyeceğini biliyordu.

“Çünkü bunu hissedebiliyorum, bu yüzden de bunu biliyorum. Görme engelli olmam ne zekâmı ne de algılama yeteneğimi etkiliyor.” Uzattığı eliyle Trevillion’un eline dokundu. James yumruğunu sıkımişti. Phoebe onu nazıkçe kavradı. “Atlarınıza isimlerini verenin kim olduğunu merak ettim, Bay Trevillion. Guinevere pek de süslü püslü bir isim.”

“Ben verdim,” dedi Agnes. Sesi neredeyse bir fısıltı halinde çıkmıştı.

“Öyle mi?” Phoebe, Bay Trevillion’un somurtkanlığına rağmen yüzüne neşeli bir ifade yerleştirmek için çaba sarf etti. Yaşlı adamı kışkırtmakla bir yere varamayacağını biliyordu. “Kaç atın ismini koyduğunu sorabilir miyim?”

“Neredeyse hepsinin,” dedi Agnes bu kez biraz daha rahatlamış bir sesle. Belli ki atlar, kızın en sevdiği konuların başında geliyordu. “Taylara ilk doğdukları anda, bazen de yeni

satın alınan kısıraklara isim koyuyorum. Ama damızlığın adını ben koymadım. Onun adı Octavian, sanırım bu yeterince güzel bir isim.”

Phoebe artık gülümsemekte güçlük çekmiyordu. “Peki ya seçtiğin isimler arasında neler var?”

“Şey,” diye söze başladı Agnes. “Bir Guinevere var, bunu zaten biliyorsun. Dedem onu ilk satın aldığı zaman adı Tebeşir’di ve bana kalırsa çok çirkin bir isimdi. Sonra Martı, Denizkızı, İnci, Gökyüzü ve Merlin, o da daha geçen ay Markham Kontu’nun küçük oğluna satıldı.”

“İyi para da ödedi,” diye ekledi Bay Trevillion. Phoebe’nin odaya girmesinden bu yana sesi ilk kez hoşnut çıkmıştı. “Merlin oldukça sağlıklı bir delikanlıydı.”

“Bir de James Dayı’nın kısrağına ismini vermiştim,” dedi Agnes. Sesi yeniden çekingenliğe bürünmüştü. “Londra’da sahip olduğu.”

Çuhaçiçeği, diye anımsadı Phoebe. Trevillion yeğenine zavallı *Çuhaçiçeği*’nin başına gelenleri anlatmış mıydı?

Phoebe boğazını temizledi. “Doğduklarında yeni taylara da isimlerini verecek misin?”

“Evet, eğer dedem izin verirse.”

“Ah, tabii, sen isimlerini koy, ufaklık.” Bay Trevillion’un sesi aksiydi ancak Phoebe adamın torununun üzerine titrediğinden emindi. “Ben gittikten sonra hepsi senin olacağına göre, bunu yapmanda bir mahsur görmüyorum.”

Phoebe parmaklarının altındaki yumruğun sıkıldığını hissetti. “Ama eminim ki James...”

“Jamie bizi, ona en çok ihtiyacımız olduğu bir zamanda, kendi isteğiyle terk etti,” dedi babası sert bir sesle.

“Neden gitmek zorunda olduğumu gayet iyi biliyorsun, ihtiyar,” dedi Trevillion, alçak ve ölümcül bir sesle. “Başıma konulmuş bir ödül vardı. Sen kendin bana...”

“Sana hiçbir zaman gidip de on yıl boyunca dönmemeni söylemedim!”

“Bana buraların ne kadar tehlikeli olduğunu yazıp durdun. Faire’in beni aramaya devam ettiğini söyledin.” Babasının sesi yükselmiş olsa da, James’in sesi gitgide alçalarak ağzından daha da kontrollü bir biçimde çıkmıştı. “Kazandığım bütün parayı gönderdim sana. Ben...”

“Bir sakat olarak geri döndün!” Sözlerinin keskinliğine rağmen, altında yatan acı barizdi. “Bir sakat ne işime yarar ki? Bunu bana söyleyebilir misin, evlat?”

“Ah!” dedi Phoebe. Kendine hâkim olamamıştı. Trevillion’un bacağındaki güçsüzlükten ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Babasının bu şekilde...

James’in sandalyesi zemin üzerinde gıcırdayarak geriye kaydı. “Bana böyle demekten vazgeç. Ben neredeyse son on yıldır senin evladın değilim.” Yumruğunu Phoebe’nin elinin altından çekerek ayağa kalktı.

Phoebe onun odadan çıkarken uzaklaşan ayak seslerini duydu.

Yanında oturan Dolly mızıldanmaya başlamış, masanın altına saklanan Toby de titreyen bedeniyle Phoebe’nin dizlerine yaslanmıştı.

Phoebe, Trevillion’un peşinden gitmek istedi. O da bir keresinde Maximus’la kavga edip odadan kaçarcasına çıktığında peşinden gelmişti. Ama bu, Phoebe’nin, her yerini avucunun içi gibi bildiği, kendi evinde olmuştu.

Burada hâlâ bir yabancıydı, nesnelerin arasındaki mesafeleri yeni yeni öğreniyordu. James’in peşinden gitmesi olanaksızdı. Başının üzerine *neden* bir ödül konulduğunu soramayacaktı ona. Onu teselli edemeyeceği gibi onunla kavga da edemezdi hatta sevişemezdi de, çünkü kördü.

Şimdi ve daima.

On Üçüncü Bölüm

Devlerin sonuncusu olan Agog, denizin kenarına uzanan kayalıklarda yaşarmış. Kardeşlerinden üç misli çirkin, on misli de kötüymüş. Geniş omuzlarının üzerinde, her birinin üzerinde tek gözü ve tek uzun bir dişi olan iki tane başı varmış. Saçları bulutlara değermiş ve tek bir adımıyla on fersahı kat edermiş. Meşe ağacından yapılmış sopasıyla tek bir hamlede yüz adamı öldürebilirmiş...

– Kelpie'den

Trevillion, Phoebe'nin yatak odasının kapısını açtığı anda gün ağarmak üzereydi. Elinde tuttuğu feneri havaya kaldırarak yatağın yanına yaklaştı ve bir süreliğine onu yalnızca izlemekle yetindi.

Kahverengi saçları ipekten sicimler gibi yastığının üzerine yayılmıştı. Dolgun dudakları hafifçe aralanmış duruyordu ve elini de çenesinin altına koymuştu.

Bu haliyle en fazla on iki yaşında gösteriyordu.

Şehvet düşkününü bir çapkından farkı yoktu, durum bu kadar basitti fakat Trevillion artık Phoebe'nin sadece nefes alarak bile kendisi üzerinde yarattığı çekimi inkâr edecek durumda değildi.

Gerçekten de hapı yutmuş durumdaydı. Daha da kötüsü, Cornwall'da birlikte geçirecekleri sürenin sona ereceğini biliyor olmasıydı. Onu kaçıranlar bulunacaklardı ve Wakefield kız

kardeşini geri almak isteyecekti, bu yüzden Londra'ya dönmek zorunda kalacaklardı.

Bu gerçekleştiğinde Phoebe'yi öylece bırakıp yoluna gidebilecek miydi?

Trevillion başını sallayarak kendini şimdiki zamana odaklanmaya zorladı.

“Phoebe,” diye seslendi yüksek sesle. Bir yandan da pembe yanağını hafifçe okşuyordu. “Uyan.”

Phoebe hafifçe irkilerek uykusunda bir şeyler mırıldandı. Görmeyen elâ gözlerini açıp doğrudan fenere dikti. “James?”

“Gel,” dedi. “Guinevere yavruluyor. Belki buna şahit olmak istersin diye düşündüm.”

“Ah!” Genç kadın yatakta doğrularak yuvarlak göğüslerinin güzelliğini gözler önüne serdi. “Giyinecek kadar zamanım var mı?”

Trevillion boğazını temizleyerek bakışlarını genç kadının korsesinden çekti. “Evet. Ben koridorda beklerim.”

Trevillion odadan çıkıp kapının yanındaki duvara yaslanarak beklemeye koyuldu. Phoebe'nin giyinirken çıkardığı sesleri duyabiliyordu: kumaşın hışırtısı ve arada bir mırıldanma veya bir iç çekiş. Burası, doğup büyüdüğü evdi. Buradan hiçbir zaman ayrılmayacağını düşünürdü... ta ki yaklaşık on iki yıl önce her şey yerle bir oluncaya kadar. Ne tuhaf. Yaptığı o korkunç hatayı yapmasaydı hayatının nasıl olabileceğini düşündü. Belki de Cornwall'dan hiç çıkmayacak, süvari birliğine katılıp askerlerini yönetmeyi öğrenmeyecekti.

Ve Phoebe'yle hiç tanışmayacaktı... ama onu tanımış olmaktan asla pişman değildi.

Kısa bir süre sonra açılan kapıda Phoebe'nin başı görüldü. “James?”

“Buradayım.” Trevillion doğruldu ve Phoebe’nin koluna dokunarak nerede durduğunu belli etti. “Elini kolumun üzerine bırak. Mumu sol elimde tutuyorum.”

Onu yavaşça koyu ahşapla kaplanmış koridordan geçirip merdivenlere yönlendirdi. Kaplamalar süslemesizdi ama Betty’nin elinden daima pırıl pırıldı. Aşağı indiklerinde ahırların avlusuna çıkan mutfağın arka kapısından çıktılar.

“Bir kuşun cıvıltısını duyabiliyorum,” diye mırıldandı Phoebe, avludan geçtikleri sırada.

“Gün ağarmak üzere,” diye karşılık verdi Trevillion, doğru yönüne bir bakış atarak. “Ufukta pembe bir parıltı var.”

“Hımm.” Phoebe başını geriye atarak havayı kokladı. “Denizin ve bozkırlar üzerindeki sıcak havanın kokusunu alabiliyorum. Sence güzel bir gün olacak mı?”

Trevillion ona baktı. “Ah, evet.”

Phoebe ona gülümsedi. O sırada ahıra ulaşmışlardı. Guinevere binanın sonundaki en büyük ahırdıydı. Onu, kapının üzerinden beş kişi izliyordu. Trevillion, Phoebe’yi sessizce ahıra doğru götürdü.

Yaklaştıklarında Agnes dönüp onlara doğru koşmaya başladı. Trevillion’a her zamanki gibi çekingен bir bakış atıp Phoebe’ye fısıldayarak bir şeyler söylemeye başladı. “Dedem, Guinevere’in iyiliği için sessiz olmamız gerektiğini söylüyor. Zavallı Toby’yi havlamaması için odama kilitlemek zorunda kaldım.”

Phoebe elini kıza doğru uzattı. “Daha sonra Toby’ye özel bir ödöl veririz, olur mu?”

Agnes başını evet anlamında sallayarak Phoebe’yi elinden tutup çekti. “Gel ve bak... Ah!”

Phoebe gülümsedi. “Önemli değil, sen benim için bakıp görebilirsin.”

Trevillion yeğeninin Phoebe’yi ahıra götürüşünü izledi. Küçük kız okumayı öğrendiği günden beri yazdığı mektuplara

rağmen hâlâ biraz çekingendi ama Phoebe onun güvenini kolayca kazanıvermişti. Trevillion içini çekerek peşlerinden gitti. Babası ve Owen parmaklıkların üzerindeydiler, Reed ve Genç Tom ise biraz daha geride duruyorlardı. Owen ve babası aynı yaşıydılar ama babası Owen'dan çok daha uzun boyluydu. Babası genelde başında beyaz bir perukla dolaşırdı ama bu sabahın erken saatinde başı çıplaktı. Trevillion o anda babasının kısa kesilmiş saçlarının beyazlamış olduğunu fark etti.

Londra'ya gitmek üzere evden ayrıldığında saçında tek bir beyaz tel yoktu oysa.

Owen başını kaldırıp Trevillion'a yer açtı. Kısarak taze samanların üzerinde yatmış, doğum yapıyordu, bedeni baştan aşağı ter içinde kalmıştı.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Trevillion.

“Artık çok uzun sürmeyecektir,” dedi Owen ağırbaşlılıkla. Bugüne kadar onlarca kısrağın doğurmasına yardımcı olmuştu. “Bu ilk doğumu ama o yeterince güçlü. İyi olacaktır, bundan eminim.”

Agnes o sırada olan biteni duyabilmek için başını parmaklıklara yaslamış Phoebe'ye fısıldayarak bir şeyler söylüyordu. Trevillion, babasının ikisini gözucuyla izlediğini fark etti.

Trevillion, Owen'a soru dolu gözlerle baktı. Adam başını ondan çevirip Phoebe'ye baktı ve başını eğdi.

Trevillion kızların yanına gitti. “Ona dokunmak ister misin?” diye sordu Phoebe'ye.

Phoebe yüzünü ona çevirdi. “Dokunabilir miyim?”

Trevillion gülümsedi. “Bunun onu rahatsız edeceğini sanmıyorum. Ahır kapısının hemen yakınında yatıyor.”

Trevillion onun elini alarak kapıyı yavaşça açtı ve ahırın girişinde diz çöktü. Guinevere onlara bakıp gözlerini devirdi ancak bedeninin o anda yerine getirmekle meşgul olduğu işleve odaklanmış olduğu belliydi.

“İşte.” Trevillion, Phoebe’nin avucunu kısırağın şişmiş karnına koydu.

Phoebe’nin gözleri büyüdü. “Tayı hissedebiliyorum... ve doğumun başladığını da. Ah, ne kadar güçlü. Ve ne kadar güzel.”

Guinevere’in aniden doğrulmaya çalışmasıyla Trevillion, Phoebe’yi geri çekti.

Kollarını onun bedenine dolayıp kulağına eğildi. “Şu anda tüm gücüyle ıkmaya çalışıyor. Gördüğüm kadarıyla...”

Ani bir fışkırma ve hemen arkasından gelen kayma sesiyle minik bir tay ortaya çıktı. Islaktı ve titriyordu.

“Ah!” diye fısıldadı Phoebe, ellerini Trevillion’un ellerine kenetleyerek. “Doğdu mu? Yaşıyor mu?”

“Evet ve evet,” diye karşılık verdi Trevillion, Phoebe’nin hevesi karşısında gülümseyerek. “Owen şimdi göbek bağını kesmek üzere yanına gitti.”

“Dişi,” diye seslendi Owen. “Sağlıklı ve güzel! Şimdi söyleyin bakalım Agnes hanım, ona hangi ismi vereceksiniz?”

“Sanırım...” Küçük kızın düşünürken kaşları çatıktı. “Tarlakuşu! Bu sence de güzel bir isim mi, dede?”

“Güzel bir dişi taya verilebilecek en güzel isim,” diye karşılık verdi yaşlı adam.

“Neye benziyor?” diye sordu Phoebe.

“Oldukça narin,” dedi Trevillion tayı gözlemleyerek. “Dizleri bacaklarına göre çok büyük ve şu anda rengi koyu gri ama büyüdükçe o da annesi gibi beyaza dönecektir.”

Phoebe duyduklarından memnun bir halde içini çekti. “Ne kadar güzel.”

“Evet,” diye mırıldandı ona iyice yaklaşmış olan Trevillion. Minik tay ayaklarının üzerinde doğrularak annesinin yanına gitti. “Ve şimdiden annesinin memesini buldu bile. Bu da bizim de kahvaltı için içeri girmemiz gerektiğini hatırlatıyor bana.”

“Ben açlıktan ölüyorum,” dedi Agnes. “Toby de çok üzgün olmalı.”

“O zaman içeri girsek iyi olur,” diye homurdandı kızın dedesi.

Agnes, Phoebe’nin kolunu tuttu ve eve dönüş yolu boyunca gevezelik ederek ona bir şeyler anlattı.

Birkaç adım geriden yürüyen Trevillion birden babasının yanına geldiğini fark etti. Yaşlı adam adımlarını Trevillion’un aksak adımlarına uydurmaya çalışıyordu.

“Çok güzel bir kadın,” dedi babası.

Trevillion ona bir bakış attı, şaşırmıştı. Şu ana kadar babasının Phoebe’ye karşı tavırlarında sadece umursamazlık veya hafif bir aşağılama vardı.

Babası, Trevillion’un şaşkınlığını sezmiş gibi çenesini havaya kaldırdı.

“Evet. Bunu görmemek için aptal olmalıyım. O iyi bir kadın. Agnes’e ve Dolly’ye karşı da öyle. Üstelik atlarla da iyi anlaşıyor.”

“Evet, öyle,” dedi Trevillion.

“Bu yüzden mi parmağında annenin yüzüğünü taşıyor?”

Trevillion içinden bir küfür savurdu. Phoebe’den annesinin yüzüğünü geri almayı nasıl da unutmuştu. “Karı koca olarak seyahat etmek daha kolaydı. Bu yüzden nikâh yüzüğü takması gerekiyordu.”

“Sen de bunun için kalkıp ona *annenin* yüzüğünü verdin, öyle mi?”

“Elimde sadece o vardı,” diye mırıldandı Trevillion, bu açıklamanın daha söylerken ne kadar zayıf olduğunu farkındaydı. Gerçek şuydu ki, aslında Phoebe’nin parmağına annesinin yüzüğünü takmaktan çok hoşlanmıştı ve onu parmağında gördükçe yüzük daha da çok hoşuna gidiyordu.

“Annen de iyi bir kadındı,” dedi babası bu kez.

Trevillion gerilmişti.

“Annen genç ve neşe doluydu –fazlasıyla gençti hatta– ama iyi bir kadındı. Sadece bana göre değildi.” Babası durup Trevillion’a baktı. Sert rüzgârların ve yaşın şekillendirdiği yüzünde gözleri oğlununkilerle aynı renkteydi; açık mavi. “Leydi Phoebe de çok iyi bir kadın ama o da sana göre değil.”

Trevillion babasının yüzüne uzunca bir süre baktıktan sonra yaşlı adamın söylediklerine içtenlikle inandığını gördü.

Tıpkı Trevillion’un düşündüğü ve inandığı gibi.

“Biliyorum,” dedi sonunda.

Phoebe o sabah oturmuş, Dolly’nin ekmek için hazırladığı hamuru yoğuruşunu dinliyordu. Mis gibi un, maya ve Betty’nin Phoebe için demlediği çay kokusuyla dolmuş mutfaktaydılar ve Dolly arada sırada hamurdan küçük bir parça koparıp masaya sertçe geri çarpıyordu.

“Hamuru neden atıyorsun, Dolly?” diye sordu Phoebe.

Wakefield Malikânesi’nin üç aşçısı vardı –biri sadece hamur işlerinden sorumluydu– ama Phoebe bugüne kadar hiç mutfığa gitmemişti. Gerçekte ekmeğin nasıl yapıldığına dair en ufak bir fikri yoktu.

“İyice yoğurabilmek için,” diye karşılık verdi Dolly.

O sırada sebzeleri doğramakla meşgul olan Betty araya girdi. “Hamuru oraya buraya çarpmak, ekmeğin daha çok kabarmasına yardımcı olur.”

“Ne kadar ilginç,” dedi Phoebe. “Dolly, James senin ağabeyin mi, yoksa kardeşin mi?”

“Ben Jamie’den büyüğüm,” dedi Dolly sesinde gururla. “O benim kardeşim. Bana kitap okurdu. Ama artık okumuyor.”

“Belki de artık Londra’dan döndüğüne göre yeniden okur?” dedi Phoebe.

“Ve mektuplar,” diye ekledi Dolly. “Onun mektuplarını sakladım.”

“Mektuplar mı?”

“Sık sık yazardı,” diye yeniden araya girdi Betty. “Londra’dan. Ve Bayan Dolly ile küçükhanım Agnes’e küçük hediyeler de gönderirdi.”

Ne tuhaf, tüm bu zaman zarfında Trevillion âdeta gizli bir hayat yaşamıştı ve Phoebe’nin bundan haberi bile olmamıştı. Böyle bir şeyi sormak bile aklına gelmemişti. Sonra da bir sürü insanın sırları olduğunu düşündü Phoebe, özellikle de en yakınındakilerin.

“Phoebe!” diye bağırarak mutfığa girdi Agnes büyük bir gürültüyle ve peşinde nefes nefese kalmış Toby’yle. “James Dayım gelip seni getirmemi istedi.”

“Beni getirmeni mi istedi?” diye tekrarladı Phoebe içten içe eğlenerek. “Sanki unutulmuş bir eldiven gibiyim.”

Agnes kıkırdadı. “Gel haydi.”

“Pekâlâ, eğer ısrar ediyorsan.” Phoebe çayının son yudumunu da içerek Dolly ve Betty’yle vedalaştı ve Agnes’in kendisini mutfaktan çıkarmasına izin verdi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu küçük kıza.

“Bu bir sürpriz,” dedi Agnes sesinde büyük bir heyecanla. Yanlarında koşan Toby havladı, belli ki o da aynı heyecanı duyuyordu.

Dışarı çıktıklarında, Phoebe güneşi yüzünde hissetti. Ahırlara doğru yürüyorlardı ve genç kadın o anda Trevillion’un kendisine Tarlakuşu’nu yeniden göstermek istediğini düşündü.

Fakat sonra bir kişneme sesi duydu.

Agnes kıkırdadı.

“Nedir bu?” diye sordu Phoebe.

“Atla gezeriz diye düşündüm,” diye duyuldu yakınlardan Trevillion’un sesi. “Arkamızdan kimsenin gelmediği bir zamanda yani. Benimle aynı ata binmen gerek. Bu senin için uygun mudur?”

“Ah, evet,” dedi Phoebe bu düşünceyle keyiflenerek, hem ata binecekti hem de Trevillion ile yeniden yakın olabilecekti.

Trevillion sıcak ve kocaman eliyle genç kadının elini tuttu. “Bu Regan. Biz ata binerken Owen da dizginleri tutuyor olacak.”

“Oldukça hoş ve düzenli bir koşma tarzı vardır Regan’ın,” diye seslendi Owen o sırada.

“Aynı zamanda en büyük atlarımızdan biridir,” diye ekledi Trevillion. “İkimizi de zorlanmadan taşıyabilir. Basamak tam burada.”

Phoebe eliyle basamağın yerini tespit ederek üzerine çıktı ve ata binmeden önce ayakkabısını üzengiye yerleştirdi. Regan başını iki yana sallayarak bir adım geriledi. Phoebe eliyle atın boynunu okşadı.

Trevillion’un arkasına oturduğunu hissetti. “Aldım, Owen. Çok teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” diye karşılık verdi Owen.

Sonra da yola çıktılar. Trevillion kollarını Phoebe’nin beline dolayarak atı yürütmeye başladı. Açık havada olmak çok güzel bir duyguydu, altında atı ve hemen arkasında oturan Trevillion’u hissetmek de ayrıca güzeldi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu genç kadın.

“Nereye istersen,” diye karşılık verdi Trevillion. “Ashında aklımda sevebileceğini düşündüğüm bir yer var.”

“O zaman sana bırakıyorum,” dedi genç kadın başını geriye, onun boynuna yaslayarak. Atın, sandal ağacının, bergamotun ve Trevillion’un, salt Trevillion’un kokusunu içine çekti.

Kısa bir süreliğine kendini atın sürüş keyfine bırakmışken birdenbire ona sormak istediği soruları hatırladı.

Genç kadın içini çekti. “James?”

“Evet?” Sesi kulağa ilk defa rahatlamış ve mutlu geliyordu ve Phoebe o anda kendisini rahatsız eden konuları açmakla iyi edip etmeyeceğini düşündü.

Ama bunu şimdi yapmazsa, ne zaman yapacaktı?

“Geçen gece neden başına konmuş bir ödül olduğunu söyledin?” diye sordu Phoebe yavaşça. “Cornwall’da bulunman senin için neden tehlikeli?”

Trevillion’un kollarının o anda gerildiğini hissetti. “Bunu gerçekten konuşmak mı...”

“Evet.” Onun kollarının arasındayken, onunla doğrudan konuşabilmek için başını hafifçe çevirdi. “Bütün bu sırlar, bu öfke ve babanla aradaki bitmek bilmeyen bu üzüntü. Seni ve geçmişini tanımak ve hayatını etkileyen şeyin ne olduğunu öğrenmek isteyebileceğimi anlamıyor musun?”

“Tanrım, Phoebe, bu konuşma bana iyi gelmiyor, hem de hiç.”

Genç kadın derin bir nefes alarak sırtını dikleştirdi. “Öyle olsa bile.”

Trevillion iç çekti. “Pekâlâ. Bir zamanlar adamın birini dövdüm, onu az kalsın öldürecektim. Adı Jeffrey Faire’di ve babası buranın sulh hâkimi. O olaydan sonra Lord Faire benim için bir tutuklama kararı çıkardı. Bu yüzden de babamın zoruyla şehirden, hatta Cornwall’dan kaçtım. Hemen sonra da süvariler birliğine katıldım.”

Phoebe kaşlarını çattı, düşünüyordu. “Neden? O adamla aranda ne olmuştu ki?”

“Öfkelendim,” diye yanıtladı Trevillion ağır ağır.

İşte şimdi Phoebe de öfkelenmişti. “Buna inanmıyorum. Ortada bir sebep yokken şiddete başvuracak biri değilsin sen, genç bir erkekken bile.”

“Belki de bana bu kadar çok güvenmeseniz daha iyi olur, Leydim.”

Trevillion’un kendisine Phoebe yerine “Leydim” demesinden artık hiç hoşlanmıyordu. “Ama gel gör ki güveniyorum işte.”

Trevillion buna herhangi bir yanıt vermedi ama kollarıyla onu yeniden sıkıca sardı.

Birden aklına başka bir şey gelmişti. “Lord Faire hâlâ peşinde mi?”

“Buna ne şüphe.”

“O zaman buradan hemen gitmeliyiz,” dedi Phoebe. “James, madem hayatın tehlikede, buraya asla gelmemeliydik.”

“Hayatım tehlikede değil,” diye karşılık verdi Trevillion sinirli bir sesle. “Lord Faire burada olduğumu bilmiyor.”

“Peki ya öğrenirse?”

“Öğrenmeyecektir. Senin için bulabileceğim en güvenli yer burasıydı. Neredeyse dünyanın bir ucundayız... ya da en azından İngiltere’nin bir ucunda.”

Phoebe onu tutup sarsmak istedi. Hapse girecek olursa, neler olacağının farkında mıydı bu adam? Agnes ve Bay Trevillion ne hissedeceklerdi? Kendisi için böyle bir fedakârlıkta bulunmasına katlanamıyordu.

Ama Trevillion’u bir kez verdiği karardan döndürmek imkânsıza yakın bir şeydi. Belki de Bay Trevillion’un ya da Agnes’in yardımını isterse, mantıklı davranmasını sağlayabilirdi.

Phoebe başını iki yana salladı.

“Haydi. Kavga etmeyelim,” dedi Trevillion sonunda. “Dört-nala koşmamızı ister misin?”

Phoebe’nin kalbi hızlandı. “Bunu yapabilir miyiz?”

Cevap vermek yerine, Trevillion onu iyice göğsüne doğru çekerek hafifçe öne eğildi ve Regan’ın başını serbest bıraktı.

Rüzgârla birlikte koştukça Phoebe duyduğu mutluluktan çığlık atmaya başladı. Trevillion’un bedeninin arkasında, atın gerilip gevşeyen kaslarını ise altında hissediyordu. Bu gerçek bir özgürlük hissiydi, hayatın ta kendisiydi.

Trevillion, Regan’ın dizginlerini çekerek önce eşkin gitmeye, sonra da yeniden tırıs yürümeye zorladığında, Phoebe okyanusun gümbürtüsünü duymaya başladı.

“Neredeyiz?” diye sordu Phoebe. Kalbi dörtlüğe koşmanın etkisiyle çarpıyordu.

“Deniz kenarına geldik,” diye yanıtladı Trevillion, Phoebe’nin kulağına eğilerek. “Belki biraz yürüyüş yapmak istersin diye düşündüm.”

“Eskiden buraya sık sık gelir miydin?” diye sordu Phoebe, tepeden indikleri sırada. “Harika bir yer olmalı.”

“Evet, öyle,” diye karşılık verdi Trevillion. “Çocukken sık sık buraya gelirdim. Geceleri dalgaların arasında denizkızlarının yüzdüğü anlatılır.”

“Sen hiç yüzen denizkızı gördün mü?”

“Hayır ama görmek için çok uğraştığımdan emin olabilirsiniz. Dalgaların arasında görebildiklerim daha ziyade Fransız viskisi getiren kaçakçılardı.”

“Kaçakçılar mı?”

Trevillion güldü. “Buralarda pek yaygındırlar. Süvari birliğim Cornwall’a tayin edilmiş olsaydı, geceleri onları kovalayarak denize dökmekle uğraşır dururdum.”

Regan deniz kıyısına ulaşmıştı ve Phoebe kıyıya vuran dalgaların sesini ve kokusunu duyabiliyordu. En son küçük bir kızken deniz kenarına gitmişti.

Kör olmadan önce.

Phoebe nefesini tuttu. “Attan inebilir miyiz?”

“Elbette.” Trevillion, Regan’ı durdurup attan indi. Phoebe onun ellerini belinde hissetti. “Gel.”

Phoebe kendini onun kollarının arasına bıraktı. Trevillion onu kısa bir an tuttu. Göğsü sıcak ve güçlüydü. Genç kadın, denizden esen hafif rüzgârla denizden gelen tuzlu su, balık ve vahşi dalgaların kokusunu duyuyordu.

“Yerler kum,” dedi Trevillion, Phoebe’nin kulağına eğilerek. “Ayakkabılarını çıkarıp üzerine basmak ister misin?”

“Evet,” diye fısıldadı Phoebe, neden alçak sesle konuştuğunu bilemeden. Titriyordu.

Trevillion onu aşınmış bir kaya parçasının yanına götürdü. Phoebe ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmak üzere oturdu.

Eteklerini kaldırarak ayak parmaklarını kuma değdirdi. Kum serin ve kuruydu, gölgede oturuyor olmalıydılar.

Phoebe ayağa kalkarak eteklerini tuttu. “Suyun içinde yürüebilir miyiz?”

“Evet, bugün dalgalar pek yüksek değil.” Sesi sıcak ve yakındı. Trevillion tereddüt etti. “Koluma girmek ister misin?”

“Hayır.” Phoebe başını ondan tarafa çevirip anlayış göstermesini umdu. “Sadece ne tarafa gideceğimi söyle bana. Belki yanımda yürümek istersin?”

“Elbette. Tam olarak yanında yürüyeceğim.”

“Sen de ayakkabılarınıla çoraplarını çıkardın mı?” diye sordu Phoebe merakla. Genelde fazlasıyla ciddi bir adamdı. Her daim resmiydi.

Özellikle de kendisine karşı.

“Tabii ki,” diye karşılık verdi Trevillion gülerek. Sesi bir oğlan çocuğunki gibi çıkmıştı. “Deniz kenarının kurallarındandır. Gel, bu taraftan yürüyelim.”

Phoebe onunla yürürken, ayaklarının altındaki kumu ve rüzgârın etkisiyle bacaklarına dolanan eteklerini hissetti. Kıyıya yaklaştıklarında, gök gürültüsünün kükreyişine benzeyen dalga seslerini duyabiliyordu. Ayaklarının altında ezilen kum burada daha ıslaktı, tuhaf bir duygu olmakla birlikte keyifliydi.

Sonra da dalgalardan biri ayağına çarptı, soğuk ve aniden.

“Ah!” diye bağırdı Phoebe.

Kısa bir an şaşkınlıktan olduğu yerde kalakaldı. Serin sular ayaklarının üstüne kadar gelip geri çekilirken ayak parmaklarının arasındaki kumları da beraberinde götürüyordu.

Phoebe suyun içine bir adım daha attı. Su ayağının üstünü kaplarken parmakları bir anda yumuşayan kumlara gömülerek yeniden geri çekiliyordu. Ayakları ıslak ve soğuktu.

Phoebe yüksek sesle bir kahkaha attı, nefes nefeseydi. Güneş sırtını okşarken Trevillion da yanındaydı ve orada öylece dururken, Phoebe yüzünü havaya kaldırarak ayak parmaklarını suyun altındaki kuma gömdü. Dalgalar onu bir kız kardeş şefkatiyle okşarken içinde sıcak, samimi ve çok tanıdık gelen bir his uyandırıyordu.

Sonsuzluk.

Delirmiş bir kadın gibi görünüyor olmalıydı ama umurunda değildi.

Ve tüm bu zaman zarfında Trevillion tek kelime etmeden sadece onun yanında durdu, Phoebe'nin ona ihtiyaç duyması halinde yardıma koşmaya hazırды.

Phoebe kendini uçabilecekmiş gibi hissetti. Yıllardır bu kadar özgür hissetmemişti.

Trevillion, bileklerini yalayan suyun içindeki Phoebe'yi izliyordu. Gülüyordu, etekleri dizlerinde, yüzü güneşe dönüktü. Trevillion o anda bu sahneyi resmedebilmeyi diledi. Hatıralarından hiç silinmesin istiyordu.

Bir yerde, adını tam olarak koyamadığı bir noktada bir köprüyü geçmiş, arkasında kalan o köprü de yıkılmıştı. Leydi Phoebe Batten'a hayatındaki her şeyden daha çok değer veriyordu. Ailesinden bile. Onurundan bile.

İş o raddeye gelecek olursa, özgürlüğünden bile daha çok değer veriyordu ona.

Onu mutlu etmenin pahası hiçbir şeyle ölçülemezdi. Onun için –bu konuda en ufak bir şüphesi ve korkusu yoktu– cinayet bile işleyebileceğini biliyordu Trevillion.

Onun için ölebileceğini de.

Bu farkına varışla birlikte neredeyse hafıfledi. Akıı bu duruma, alışılagelmiş gerekçeleriyle karşı çıksa da –onun için çok yaşlı olması, Phoebe'nin kendisi için fazla genç olması, farklı sosyal mevkilere ait olmaları gibi– bunun hiçbir önemi yoktu. Kalbi aklına baskın çıkmıştı ve artık bu konuda yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

Phoebe Batten'ı seviyordu, şimdi ve sonsuza dek.

Phoebe sanki onu yüksek sesle konuşurken duymuşçasına döndü. “Kumun üzerinde deniz kabukları var mı?”

“Birkaç tane var.” Trevillion eğilerek yerde gördüğü küçük deniz kabuklarını toplayıp Phoebe'nin yanına döndü. “Elini uzat.”

Phoebe denileni yaptı. Gözlerini boşluğa dikmişti ve dudaklarında hâlâ o yumuşak gülümseme vardı. Yanakları rüzgâr-dan pembeleşmiş, saçlarından kurtulan birkaç perçem yüzüne düşmüştü.

Trevillion hayatı boyunca bu kadar güzel bir şey görmediğini düşündü.

Genç kadının elini alarak deniz kabuklarını bir tanrıçaya adak sunar gibi avucunun içine bıraktı.

Phoebe eteklerini bırakarak diğer elinin parmaklarıyla deniz kabuklarını yokladı. “Neye benziyorlar?”

Trevillion eliyle Phoebe'nin deniz kabuklarını tutan avucunu kavradı, sonra da diğer eliyle genç kadının parmaklarını tuttu. “Bunun,” işaretparmaklarıyla küçük ve pürüzsüz bir deniz kabuğuna dokundular, “dışı lacivert ve iç kısmı daha solgun bir gri-mavi tonda. Bu ise,” bu kez parmaklarını kenarları çıkıntılı, kabuğu açılmış bir istiridye kabuğuna götürdü, “açık pembe.”

Tıpkı yanakları gibi, diye düşündü Trevillion ama sesini çıkarmadı.

Phoebe başını ona doğru kaldırdı, o kadar yakınındaydı ki. Rüzgâr saçının buklelerinden birini alıp dolgun dudaklarının üzerine savurdu. Phoebe o anda sadece kendisi için gülümsüyordu.

Trevillion bu gülümsemeyi hapsedmek, sonsuza dek göğsünde saklamak istedi.

Ama onun yerine boğazını temizleyerek konuşmaya başladı. “Yanımızda, Betty’nin hazırladığı bir piknik sepeti var.”

Phoebe’nin yüzü aydınlandı. “Ah, ne kadar güzel!”

“Gel.” Phoebe’nin boş elini tutarak onu deniz kenarının ilerisine, Regan’ın seyrek otları yediği yere götürdü. Trevillion kırsağın eyerinden piknik sepetini ve eski bir battaniyeyi alıp, onları kumun kuru olduğu bir yere götürdü. “Burada oturabiliriz.”

Phoebe, Trevillion’un yere serdiği battaniyenin üzerine oturdu.

“Ah, eteklerim ıslanmış,” diye mırıldandı.

Trevillion ona bir bakış attı. Islanmış etek uçları çıplak ayaklarının üzerindeydi. “Onları yukarı katla. Seni burada Regan’dan başka görebilecek kimse yok ve açıkçası onun da pek umursayacağını sanmıyorum.”

“Ama ya gelen olursa?”

Trevillion omuzlarını silkti. “İnsanların buraya gelmeleri için çok fazla neden yok, tabii piknik yapmak istemezlerse.”

Phoebe gülümseyerek eteklerini yukarı kaldırdı. Güzel bacakları şimdi dizlerine kadar çıplaktı.

Trevillion bakışlarını ondan güçlkle ayırarak sepetin kapağını açtı. “Betty bize biraz ekmek, peynir, elma ve bir şişe şarap koymuş.” Başını kaldırıp Phoebe’ye baktı. “Son günlerde içtiğin biradan sonra bu bir hayal kırıklığı, biliyorum.”

“Saçmalama,” dedi Phoebe gülerek. Elindeki deniz kabuklarını ona uzattı. “Bunları benim için saklayabilir misin?”

Trevillion kendini, sıradan bir avuç deniz kabuğunu, sanki dünyanın en kıymetli incileriymiş gibi bir yere saklarken buluverdi.

Ona topraktan bir kupanın içinde şarap ikram ederken Phoebe’nin bugüne dek böylesine gösterişsiz bir kaptan şarap

içip içmediğini düşündü. Gerçi genç kadının bunu pek umursamış gibi bir hali yoktu. Şarabını yudumlarken bir yandan da ona verdiği peynir dilimini küçük lokmalar halinde ısıırıyordu.

Phoebe birdenbire Trevillion'a döndü. Yüzü alışılmışın dışında ciddiye. "Söyler misin, Dolly her zaman mı böyleydi?"

"Saf demek istiyorsun." Sözleri sertti ama sesi değil. Hayatının büyük bir bölümü Dolly'yle yaşayarak geçmişti. "Evet, en azından bildiğim kadarıyla öyle. Annem için çok zor bir doğum olmuş ve ilk başta bebeğin öleceğini düşünmüşler. Ama ölmedi. Çocukken sık sık hastalanırdı ama gördüğün gibi hayatta kaldı." Ekmeğinden kopardığı parçaya gözlerini dikerek uzun uzun baktı. "O, çok sevgi doludur, biliyor musun? Ben küçükken, ondan dört yaş küçük olmama rağmen her yere peşimden gelirdi. Kendimi bildim bileli benim sorumluluğum altındaydı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey..." Trevillion ekmeğinden bir lokma ısırarak, konuşmaya başlamadan önce uzun uzun çiğnedi. "Bildiğin gibi annem, ben dört yaşındayken öldü, yani bir tek babam kalmıştı. Onun da bakması gereken atları vardı. Evde hizmetçilerimiz vardı -Betty eve ben yaklaşık on yaşındayken geldi- ama babam, Dolly'yle ilgilenmenin benim işim olduğunu açıkça söylemişti. Kendisine evde yanan ateşle zarar vermesine ya da bozkırlara çıkıp uzaklaşmasına engel olmak gibi görevlerim vardı. Bunun gibi işte."

Phoebe'nin kaşları çatılmıştı. "Küçük bir erkek çocuğuna yüklenebilecek en korkunç sorumluluklardan biri gibi geliyor kulağa."

Phoebe göremese de Trevillion omuzlarını silkti. "Babam ne yaptığını bilen biriydi. O çalışırken, birinin de Dolly'ye bakması gerekiyordu ve bu konuda bana güveniyordu." Trevillion yüzünü ekşitti. "Sonra büyüdük ve onu başka tehlikelerden de korumam gerekti."

Phoebe'nin kaşları yeniden çatıldı. "Başka tehlikeler mi?"

Trevillion başını kaldırıp genç kadına baktı ve anladı. "Ah. Bilmiyorsun. Dolly... şey, her şeye rağmen çok güzel bir kadındır. Beyazlamaya yüz tutmuş olsa da kumral saçları var ve babamın mavi gözlerini almış. Gençken..." Trevillion keskin bir nefes alarak o günü hatırladı. Dolly için duyduğu o korku dolu endişeyi. Sonunda onu yırtılmış elbisesi ve dağılmış saçlarıyla bulduğu o günü. Tatlı ve çocuksu yüzündeki o şaşkınlığı. Kendi öfkesini ve babasına söylerken duyduğu utancı. "Pekâlâ, görevimde başarısız olduğumu söylemek yeterli olacaktır. Hem de tamamen başarısız."

"James," dedi Phoebe, üzgün bir sesle. "Bu... Agnes'in dünyaya gelmesi böyle mi oldu?"

"Evet. Özür dilerim," dedi Trevillion keskin bir dille. "Bu korkunç şeyleri sana anlatmamalıydım."

Phoebe başını eğdi. "Bu anıları sana yeniden yaşattığım için asıl özür dilemesi gereken benim."

Trevillion bunun üzerine bir şey söyleyemedi.

Phoebe içini çekti. "Agnes'in nasıl biri olduğunu anlatabilir misin bana?"

"Çok güzel bir kız. Annesi gibi kumral, Trevillion ailesinin tüm fertleri gibi aslında ama gözleri farklı. Onun gözleri yeşil." Elindeki ekmeği hiddetle üzerlerinde dönüp duran martılardan birine fırlattı.

"Senin gözlerin yeşil değil, öyle değil mi?" Phoebe ona daha da yaklaşmıştı. "Senin gözlerin mavi."

Trevillion olduğu yerde kalarak genç kadının kendisine yaklaşmasını izledi. "Evet. Nereden biliyorsun?"

"Hero ve Artemis bana senin nasıl görüldüğünü anlatmışlardı," dedi Phoebe dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. "Merak edip onlara sormuştum."

Trevillion gözlerini kırpıştırdı. Düşes ile Leydi Hero'nun kendisini nasıl tarif ettiklerini merak ediyordu. Phoebe'nin onu ne zaman merak etmeye başladığını da merak ediyordu.

Genç kız artık onun önünde, dizlerinin üstündeydi. Uzattığı eli yanağıyla buluştu.

"Mavi gözler," diye mırıldandı Phoebe. Parmaklarını açarak, bir kelebek dokunuşuyla yanaklarından aşağı kaydırды. "Çıkık elmacıkkemikleri." Genç kadının işaretparmağı Trevillion'un burun köprüsünü keşfedip aşağıya kaydı. "Düz bir burun." Dudaklarını buldu ve parmaklarını üzerinde gezdirdi.

Her ikisi de nefeslerini tutmuşlardı.

"Geniş bir ağız," diye fısıldadı Phoebe başını eğip hafifçe öne yaslanarak. "Yumuşak ve güzel dudaklar."

Phoebe kendisine uygun değildi. Babası bunu ona söylemiş, Trevillion da bildiği bu gerçeği teyit etmişti.

Ama o anda bildiği tek şey vardı: artık ona sonsuza dek sahip olamayacağını umursamıyordu. Şu anda yanındaydı ve onu bırakıp gidecek olursa bu anıyla yaşayabilirdi.

Hem de sonsuza kadar.

Öne doğru eğilerek onu öpmeye başladı.

On Dördüncü Bölüm

Corineus kılıcını çekerek deniz atını dörtlüye koşturmaya başlamış ve Agog'un üzerine atılmış. Dev sopasını savursa da periler ülkesinden gelen at bu darbeyi savurmuş. Ayrık tırnaklı toynakları kıvılcımlar saçıyordu. Sonra öylesine korkutucu bir savaş başlamış ki anlatmakta bile güçlük çekiyorum. Agog sopasını defalarca savurmuş da savurmuş, her birinin sonunda kayalıklarda büyük ve derin oyuklar açılmış. Deniz atının toynakları kıvılcımlar saçarken Corineus'un savaş naraları yeri göğü inletmiş...

– Kelpie'den

Phoebe, Trevillion'un ağzının dokunuşuyla titredi. O kadar sıcak, kendinden o kadar emindi ki. Onu kollarının arasına çekerken en ufak bir tereddüdü yoktu. Phoebe o anda bir şeylerin değişmiş olduğunu fark etti.

Trevillion bu kez durmayacaktı.

Bunu düşünürken kontrol edilemez bir biçimde titredi Phoebe.

Üzerlerinde martıların çığlıkları duyuluyordu. Dalgalar deniz kenarına vurmaya devam ederken Phoebe hem kendi dudaklarındaki hem onunkilerdeki tuzun tadını aldı. Parmaklarını açarak yüzünü kavradı, ona dokunurken iliklerine kadar içine çekmek istiyordu. Geriye taranmış saçlarını, kulaklarının

kıvrımını ve ağzının içindeki dilinin ipeksi yumuşaklığını hissetti ve ona daha da sıkı tutundu.

Ta ki nefes nefese kalmış bir halde geri çekilene kadar. “Saçını serbest bırak. Hissetmeme izin ver.”

Trevillion’un kolları hareket etti, ceketini ve yeleşini çıkarırken kasları gerildi ve kumaşların hışırtısı duyuldu. Sonra da ellerini kaldırıp saçlarını açtı. Phoebe ona elleriyle eşlik etti ve omuzlarına dökülen saçlarını hissetti. Genç kadın, daha önce sıkı bir örgü halinde toplanmış saçların ağırlığını parmaklarının arasında hissediyordu. Trevillion’un saçını, o eğilip de Phoebe’nin alnına bir öpücük kondurduğu sırada öne doğru çekerek okşamaya başladı. Trevillion dudaklarını onun yanaklarından aşağıya kaydırarak burnunun ucuyla çenesini hafifçe yukarı kaldırıp çenesinin kenarını öptü.

Phoebe’nin bedeninden bir titreme geçti.

“Üşüyor musun?” diye sordu Trevillion çatallaşmış sesiyle.

“Hayır,” dedi Phoebe nefesini tutarak. “Hem de hiç.”

Ona, dudakları daha boynuna bile inmemişken, dokunusunun aklını başından aldığını nasıl söyleyebilirdi ki?

Ama Trevillion bunu zaten biliyor gibiydi. Derin bir kahkaha attı ve Phoebe’nin eşarbını, korsesine tutturulduğu yerden çekip çıkardı. Kumaş, göğüslerinin üzerinden yavaşça kayarken adeta fısıldayan bir okşayış gibiydi.

Trevillion aniden eğilerek dudaklarını Phoebe’nin köprücük kemiğinin üzerinde araladı, dudakları sıcak ve ıslaktı.

Phoebe nefesini tutarak dengesini koruyabilmek için elleriyle onun başını tuttu, dünyanın hızla dönmesini engellemeye çalışıyordu.

Trevillion başını kaldırdı. Dudakları genç kadının ağzının kenarındaydı. “Durmamı istiyorsan söyle.”

Phoebe dudaklarını yaladığı sırada Trevillion onun dilinin ucunu hafifçe emdi. Genç kadın yeniden nefessiz kalmıştı.

“İstemiyorum...” dedi yutkunarak. “Durmanı istemiyorum.”

“Nasıl istersen,” dedi Trevillion alçak ve boğuk bir sesle.

Becerikli parmakları, Phoebe’nin korsesinin önünü tutan bağcıklardaydı şimdi. Onları seri hareketlerle çözüyordu.

Onu soyuyordu.

“Kaldır,” diye mırıldandı Trevillion ve Phoebe ona boğun itaat ederek kollarını kaldırarak onun, korsesini çıkarmasına kolaylık sağladı.

Trevillion durdu.

Phoebe sarsılarak nefes alıp verirken bekledi. “Ne oldu?”

Trevillion inledi. Dudaklarından dökülen ses işitilemeyecek kadar alçaktı. “Geceleri üzerinde sadece bu iç elbise varken bana neler yaptığın hakkında bir fikrin var mı?”

Parmaklarını elbisenin kenarlarında gezdiriyordu. Basit bir kumaştan yapılmıştı, genelde giydiklerinden çok daha sadeydi. Yakasında tek sıra halinde bir süsleme vardı sadece. Ne bir dantel ne de ince bir el işi.

Buna rağmen Phoebe, Trevillion’un parmak uçları iç elbisesinin yakasında gezinirken kendini, dünyanın en narin ipeğini ve altın işlemeli kumaşını giymiş gibi hissediyordu. Teni hassaslaşmış, göğüsleri kabarmıştı.

“Göğüs uçlarını görebildiğimi biliyor muydun?” diye sordu Trevillion, sesi neredeyse öfkeli çıkmıştı.

Phoebe onun hissettiği şeyin aslında öfke olmadığını biliyordu.

“Evet,” dedi, herhangi bir kirli Covent Garden güvercini kadar cesur bir tavırla. “Biliyordum.”

Trevillion’un dudaklarından kahkahaya benzer bir homurtu döküldü. “Koyu pembeler, tatlı ve yuvarlak, onları her gördüğümde ilgimi üzerlerine çekmek ister gibi dikleşmiş haldeydiler. Ağzımı ister gibiydiler. Aynı şimdiki gibi.”

Phoebe ağzından dökülen bir iniltiyi yutmaya çalıştı.

Trevillion eliyle yavaşça göğsünü kavradı, avucuyla onu, göğüs ucuna dokunmadan okşuyordu. “İstedğin bu mu? Phoebe, sen bağırana kadar onu emmemi mi istiyorsun?”

Ah Tanrım.

“E-evet,” diye karşılık verdi genç kadın, kelime her şeyden çok bir çığlığa benzemişti. Fakat Phoebe bunu umursamadı bile çünkü Trevillion o anda tam da istediği şeyi yapmak üzereydi.

James göğsünün üzerine eğildi ve elbisesinin ince pamuklu kumaşının üzerinden yakıcı ağzının içine çekti.

Phoebe’nin sırtı hissettiği hazzın etkisiyle yay gibi kıvrıldı, bu his başka hiçbir şeye benzemiyordu. Öylesine özlem dolu bir tatlılıktı ki neredeyse acı veriyordu. Genç kadın nefesini tuttu ve Trevillion elleriyle onun belini kavradı, bir yandan aklını başından alırken bir yandan da Phoebe’yi dengede tutmaya çalışıyordu.

Göğüs ucunu dudakları ve diliyle nazıkçe emdikten sonra geri çekildi. Phoebe’nin bir şey söylemesine fırsat bırakmadan dikkatini diğer göğüs ucuna vererek ağzının içine aldı. Elbisesinin pamuklu kumaşı genç adamın ağzının ıslaklığıyla sıırıslıklam olmuştu. Rüzgâr üzerinden estikçe, genç kadın göğüs uçlarının gerilmesiyle yutkunup bedenini Trevillion’a doğru itmeye çalıştı.

“Şişşt,” diye mırıldandı Trevillion ve Phoebe farkında olmadan inlediğini duydu. “İstedğini vereceğim sana.”

İç elbisesinin yakasını bir arada tutan kurdeleyi çekiştirerek açtı. Elbiseyi çekerek genç kadının göğüslerinin üzerinden aşağıya indirdi ve onu beline kadar çıplak kalacak şekilde tüm çıplaklığıyla deniz havasına maruz bıraktı.

“Ne kadar da tatlı,” diye mırıldandı Trevillion göğüslerinin arasını öperken, aslında Phoebe’nin istediği yerden çok uzaktı. “Ne kadar da güzel.” Dilini Phoebe’nin köprücük kemiğine kaydırdı.

Onu delirtmek mi istiyordu?

“Lütfen,” dedi Phoebe talepkar bir tavırla. “James!”

“Evet, Leydim?” diye sordu Trevillion masumca, hatta ne-redeyse ilgisizce. “Ne arzu etmiştiniz?”

“Biliyorsun.”

İç gıcıklayıcı parmaklarını göğüslerinin yanlarında gezdi-rirken, uçlarına dokunmamaya özen gösteriyordu. “Bunu mu?”

“Ha-hayır,” diye kekeledi Phoebe. “Ben...”

“Evet?” diye fısıldadı Trevillion kulağına, yakıcı nefesi titreme-sine neden oluyordu. “Söyle bana, Phoebe. Sana ne yapmamı istediğini söyle bana.”

“Ah, lütfen,” diye inledi Phoebe. “Ah, lütfen dokun bana.”

“Nasıl?” Bu soru sertti. Emreder gibi.

“Ağzınla,” diye fısıldadı genç kadın. “Göğüs ucumu em.”

Genç adam hemen harekete geçerek Phoebe’nin göğüs ucunu ağzının yakıcı sıcaklığının içine çekti. Ah, üstelik bu kez arada iç elbisesinin kumaşı olmadan çok daha güzeldi. Dili çıplak teninde, onu baştan çıkarıyor, Phoebe’nin huzursuzca kıpırdanmasına neden oluyordu.

“Çok güzelsin,” diye mırıldandı Trevillion. “Göğüslerin ıslak ve kızarmış. Bunu bütün gün boyunca bıkmadan yapabilirim. Seni burada tutup böyle ziyafet çekebilirim.”

Phoebe’nin vücudu bu sözler üzerine, kendini ona sunmak istercesine gerindi. Ve muziplik eden, onu baştan çıkarmaya çalışan Trevillion olmasına rağmen, Phoebe onun iki nefes arasında bir küfür savurduğunu duydu.

Phoebe’nin sanmasını istediği kadar kendine hâkim değildi.

Phoebe o anda gülümsedi, gülümsemesi gizemliydi. Tre-villion dikkatini yeniden fazlasıyla hassaslaşmış göğüs ucuna verirken, Phoebe de ellerini onun saçlarından aşağı indirdi. Üzerinde hâlâ gömleği vardı ve o gömleği çekiştirerek, hiç konuşmadan çıkarmasını istedi.

Trevillion ondan kısa bir anlığına uzaklaştı ve geri dön-düğünde göğsü çıplaktı. Ah, bu sıcak tenden ne kadar da keyif

alıyordu Phoebe! Teninin mümkün olduğunca çok yerine dokunabilmek için araladığı parmaklarını göğsünün üzerinde gezdirmeye başladı. Güçlü boynunu, kaslı omuzlarına doğru indirdiği sırada ellerinin tersine değen saçlarını elledi. Şaşırtıcı derecede kaslı ve güçlü kollarını. O çok sevdiği göğüs kıllarını. Parmaklarını arasında gezdirirken göğüs uçlarına dokunarak baş parmaklarıyla üstlerinden geçti.

Trevillion onun göğüs uçlarını yalıyor parmağıyla oynuyordu ve Phoebe de o anda aynı şeyi genç adama yapıp yapamayacağını düşündü.

O da bunu kendisi kadar çok sever miydi? Çünkü Phoebe başının geriye düşerek boynunun açıkta kalmasına ve ona karşı savunmasızlığının ortaya çıkmasına bir türlü engel olamıyordu. Genç adam onu adeta büyüleyerek kandırıyordu.

“James,” diye inledi. Elleri onun belinde, onu kendine çekmeye çalışıyordu. “Ben... istediğim şey...”

“İstediğin nedir? Söyle bana, yapayım.”

“Çıkar bunu,” diye karşılık verdi Phoebe cesurca, genç adamın pantolonunu çekiştirerek. “Senin her yerini hissetmeme izin ver.”

Ah, bu kadar fütursuz davrandığı için aslında kendinden utanmalıydı! Bir erkeğin, kendi zevki uğruna soyunmasını istemek de neyin nesiydi? Ama ne var ki Phoebe utanç duymıyordu. İzin verse, James’in her yerini keşfetmeye hazırdı. Bir erkeğin tam olarak neye benzediğini öğrenmeye.

Trevillion ondan uzaklaştı. Ah, o anda yaptıklarını görebilmeyi ne kadar da isterdi! Pantolonun düğmelerini açarak aşağı indirişini. Sadece iç çamaşırlarıyla kaldığında nasıl göründüğünü.

Hele bir de iç çamaşırlarını çıkardıktan sonra nasıl göründüğünü.

James Trevillion'u güneşin altında çıplak görebilmek için sağ kolunu verebilirdi. Sadece bir kereliğine bile. Ömrünün sonuna dek aklına tutabileceği tek bir bakış için.

Ama bu, pazarlığını yapabileceği bir şey değildi.

Trevillion ona o sıcacık ve yumuşak, deniz ve gökyüzü ve kendisinin ona verdiği sandal ağacı ve bergamot kokulu teniyle geri döndüğünde, yoksunluk çeken elleriyle saldırmamak için kendini zor tuttu.

"Sana..." Phoebe yutkundu. Ağzının içi kurumuştu. "Sana dokunabilir miyim?"

"İstedğin kadar," diye fısıldadı Trevillion, Phoebe'nin ağzının içine.

Phoebe ona kenetlendi. Çıplak kalçasına; ince tüylere; Trevillion, Phoebe'nin bacaklarını ayırdıkça gerilen ve gevşeyen sert baldırlara. Bacaklarını kaplayan tüylere.

Phoebe yüksek sesli bir kahkaha attı. Daha önce hiçbir erkeği hissetmemişti. Kalçası kendi kalçasının üstünde olan bir erkeği. Kendisiyle sevişmeye hazırlanan bir erkeği.

"Eteklerimi çıkar," dedi Phoebe, Trevillion'u göğsünden tutup iterek. "Seninle birlikte çıplak kalmak istiyorum."

Trevillion o anda kayboldu. Kaybolmuştu. Körlük böyle bir şeydi işte: koskocaman bir boşluk. İnsan körken sesleri duyabilir, yakınında olan biteni hissedebilirdi ama görmüyorsa, dokunmadan yapabileceği ne vardı ki?

Körlük aynı zamanda koskocaman bir yalnızlıktı.

Fakat sonra onun kocaman ellerini yeniden üzerinde hissetti. Onu sarmalıyordu ve Phoebe o anda artık yalnız olmadığını biliyordu. Yalnız değildi. Yanında James varken yalnız değildi.

Phoebe kıvranarak, hatta bir küfür savurarak eteklerini çıkarmaya çalışırken ona yardım etti. Sonra onun gibi çıplak kalmıştı; Cornwall'da, güneşin altında, deniz kenarında, kaşındıran bir battaniyenin üzerinde yatıyordu.

Genç adamın sert, erkeksi ve yabancı bedeni *burada*, bedeninin üzerindeydi. Sadece onlar vardı, bir de martılar ve bir yerlerde otları çiğneyen Regan.

“İçime gir,” dedi Phoebe sabırsızca. Bunun gerçek olmasını istiyordu. “Şimdi. İçime gir.”

Trevillion gülümseyerek elini bedenlerinin arasına kaydırды. Phoebe onu –erkekliğini– hissedebiliyordu. *Aletini*. Kalın ve sertti ve aslında tahmin ettiğinden çok daha büyüktü. Phoebe onun, aletini kadınlığının ıslak kıvrımlarının arasına yerleştirebilmek için eline alarak yönlendirmek zorunda olmasına şaşırdı. Nedense bunu ellerini kullanmadan yapabileceğini düşünmüştü. Ne de olsa atlar bunu yapabiliyordu, değil mi?

Ama sonra Trevillion kendini iterek içine girmeye başladı.ğında, Phoebe yeterince esnek olmadığını anladı. Kadınlığı az da olsa yanıyordu ve o anda erkeğin durabileceğini düşünerek hareketsiz kaldı. Bunu yapamayacaklarını düşünüp durmaya karar verebilirdi.

Fakat genç adam onun yerine sertçe iterek kadınlığını tamamen araladığında hissettiği yanma daha da çoğaldı.

Ve sonra... sonra içindeydi.

Phoebe hıçkırarak nefes almaya çalıştı. Bu hiç de nazik ya da saygı dolu bir eylem değildi. Bu hayvaniydi. Bu adeta çiftleşmekti.

Trevillion homurdanarak hafifçe geri çekildiğinde Phoebe terin ve cinselliğin kokusunu aldı, sonra Trevillion yeniden içine girip onunla birleşti ve içinde hareket etti. Phoebe onun iten kalçasını tutup üzerinde gidip geldiğini hissetti ve o anda bir şey istedi... sanki özlemini çektiği bir şeydi bu... ulaşamayacağı bir yerde duran, parlayan ve çok değerli bir şey.

Trevillion başını çevirerek, onun ağzını hapsederek dilini dudaklarının arasına kaydırды. Genç adamın daha önce içtiği şarabın tadını, hissettiği ilkel arzusunun tadını alabiliyordu. Phoebe

bedenini, hareket mi ettirmesi yoksa geri mi çekilmesi gerektiğini bilmeden yukarı doğru kaldırdı. Bacaklarını iyice açtı ve ona hareket edebilmesi için daha çok yer açtı. Trevillion yavaş ve düzenli hareketlerle içinde gidip geldiğinde, genç kadın bu ritmin kaçınılmazlığıyla yükselerek doğru yol almaya başladı.

“Lütfen,” diye hıçkırdı. “Lütfen.” Aslında tam olarak ne istediğini bile bilmiyordu.

Trevillion homurdandı, vücudu ter içindeydi. Başını genç kadının başının yanına indirerek yanağını onun yanağına sürttüğünde Phoebe onun içinde bir sarsıntı, adeta ruhunun ele geçirilişini hissetti.

Trevillion durdu, erkekliği hâlâ içindeydi ve Phoebe nefes almaya çalışarak elini onun sırtının ortasındaki girintide gezdirdi.

Genç adam aniden geri çekilerek üzerinden indi ve yana yuvarlandı. Phoebe, o anda *hepsi bu kadar mı?* diye düşünmeden edemedi.

Bacaklarının arasından süzülen ıslaklığı hissetti.

Fakat genç adam o anda tuhaf bir şey yaptı.

Sıcak ve hareketsiz avucunu onun karnının üzerine koyup öylece bıraktı ve onu öpmeye başladı. Ağzı nazıkçe dudaklarının üzerinde gezinirken onu hafifçe dişliyor ve yalıyordu.

Phoebe huzursuzca kıpırdanmaya başladı, bacakları hareket ediyordu. Handaki yatakta hissettiği şeyi istiyordu. O harika haz patlamasını.

Trevillion’un eli, sanki arzusunu anlamışçasına aşağıya kaymaya başladı. O ıslak, kıvrık tüylerinin arasına. Daha da aşağıya.

Aletin yerine parmaklarını sokması daha da mahremdi sanki.

“Ne?” diye sordu Phoebe çatallaşmış sesiyle.

“Düşünme,” dedi Trevillion genç kadının dudaklarında. “Sadece hisset.”

Kalın parmakları içine dalarak küçücük bir parçasını buldu fakat genç kadının vücudunun merkezi sanki o küçücük noktaydı. Tüm kanının ve nabzının birdenbire hücum ettiği o yer. Trevillion oradaki küçük çıkıntıya dokunduğunda Phoebe titredi, kendini her şeyiyle açığa çıkmış hissediyordu. Arzudan yanıyordu.

Trevillion’un elindeydi.

Sonra, parmakları o minik çıkıntıyı hafifçe çekiştirerek ve dokunarak onunla oynarken Trevillion genç kadının dudaklarına hücum etti ve dilini ağzının içine kaydırды. Phoebe az kalsın patlayacağını düşündü.

Ta ki gerçekten patlayana kadar.

İçinden aniden yükselen bir dalga deniz kenarındaki dalgalar misali, içinde saklı tuttuğu her şeyi yıkadı ve yıktı.

İşte o an ona aitti, tamamıyla ve bütün olarak. Ama Phoebe bir şeyin daha farkındaydı. Trevillion da kendisine aitti.

Eve Dinwoody oturmuş, Val’in kendisine hediye ettiği beyaz güvercini seyrediyordu. Güvercin de ona bakıyordu. Bugüne kadar kendisine vermiş olduğu onca işe yaramaz ve eksantrik hediye arasında bu güvercin belki de en işe yaramaz olanıydı.

“Ona bir isim vermelisin,” diye duyuldu kapıdan Jean-Marie’nin sesi.

“Ona bir isim verirsem, akşam yemeğinde pişirmesi için onu Tess’e veremem,” diye karşılık verdi Eve aksi bir tavırla.

“Zaten onu pişirmesi için Tess’e vermeyeceksin,” dedi Jean-Marie.

Belki de haklıydı.

Eve güvercine, kafesinin dibindeki tahılları gagaladığı sırada kaşlarını çatarak baktı.

“Aslında *vermeliyim*,” diye mırıldandı Eve. “Gerçekten de *vermeliyim*, sırf ona ders olsun diye.”

“Bu kuşu yemeni umursamayacaktır bile,” dedi Jean-Marie nazıkçe, “sen de bunu biliyorsun.”

Ki bu da Val’le ilgili problemin ta kendisiydi. O başka insanların ne düşündüğünü, hatta başka insanları umursamazdı. Eve onun kendisini umursayıp umursamadığından da emin değildi. Son derece haince olduğundan şüphelendiği planına Eve’i dahil etmek istemesinin, sonra da onunla yüzleşmeye gittiğinde yüzüne karşı yalan söylemesinin sebebi ne olabilirdi ki? Şömine ateşinin ışığında, ona lokum ikram edip hiçbir şeyden haberi olmadığını söylerken ne kadar da masum görünmüştü.

Eve burnundan soludu. Val’den ne beklenebilirdi ki zaten?

O anda kapı çalındı.

Jean-Marie ona kaşını kaldırarak baktı.

Eve omuz silkti.

Jean-Marie kapıyı açmak için çıktıktan kısa bir süre sonra geri döndüğünde yüzünde kusursuz bir uşağın ifadesi vardı. “Bay Malcolm McLeish sizi görmeye gelmiş, hanımefendi.”

Bu beklenmedik bir durumdu. “Onu içeri alabilirsin.”

Bay MacLeish, Eve’in misafir odasına girdiğinde, yüzüne neşeli bir gülümseme yerleştirmeye çalışmasına rağmen oldukça gergin görünüyordu. Üzerinde açık kahverengi bir takım, başındaysa siyah üçgen şapkası vardı. “Bayan Dinwoody, beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.”

Eve başını eğdi. “Rica ederim, Bay MacLeish. Bu öğleden sonra birinin ziyaretime gelmesi beni sevindirdi. Oturmaz mısınız?” Eve pembe ipek koltuklarından birini işaret etti.

MacLeish koltuğun kenarına ilişerek misafir odasının kapısının yanındaki yerini alan Jean-Marie’ye dikkatli bir bakış fırlattı. “Merak ediyorum da... şey... pekâlâ, sizinle konuşmak istediğim bir şey var.”

Eve gülümsedi.

Bay MacLeish boğazını temizledi. “Özel olarak.”

Eve bir süre düşündü. Genelde erkeklerle yalnız kalmaktan hoşlanmazdı –Val ve Jean-Marie bu konudaki tek istisnaydı– ama merakı uyanmıştı bir kere.

Jean-Marie’ye başıyla bir işaret verdikten sonra adam tek kelime etmeden odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Eve onun dışarıda, kendisini çağırmasını beklediğini biliyordu.

Eve, Bay MacLeish’e bakarak ellerini açtı. “Evet?”

“Konu Montgomery Dükü ile ilgili,” dedi adam aniden. “Sanırım onunla özel bir ilişkiniz var.”

Eve ona bakmakla yetindi, söylediklerini ne teyit ne de inkâr ediyordu.

Genç kadının cevap vermemesi adamın daha da gerilmesine neden olmuştu sanki. “Konu şu ki, bunu onun sırdaşı olduğunuzu *ümit ederek* söylüyorum çünkü bana şantaj yapıyor.”

Eve telaşlandı. “Korkarım Val bir sürü kişiye şantaj yapıyor. Bu onun bir nevi hobisi sayılır.”

Bay MacLeish yüksek sesli bir kahkaha attı. “Bunu, sanki şantaj yapmanın av köpeği yetiştirmekle ya da enfiye kutusu koleksiyonu yapmakla eşdeğer bir şeymiş gibi söylüyorsunuz.”

“Sizi temin ederim, saygısız davranmak gibi bir niyetim yok,” dedi Eve nazikçe. “Onun bu hobisini tasvip etmiyorum. İnsanlara zarar veriyor.”

“Evet, bu doğru,” diye mırıldandı MacLeish. “Benim için onunla konuşabilir misiniz? Peşimi bırakmasını sağlayabilir misiniz?”

“Dük’ün üzerinde herhangi bir yetkiye sahip değilim. O kendi istekleri doğrultusunda hareket eden biri, her zaman yaptığı gibi.” Eve kafesinin içinde uyuyan güvercine kısa bir bakış attı.

Bay MacLeish gözlerini kapadı. “O zaman işim bitmiş demektir.”

Eve dudaklarını sıktı. “Onu görmezden gelemes misiniz? Hakkınızda sahip olduğu bilgi her neyse, onu da görmezden gelseniz? Eminim sizi kontrol etmesine izin vermektense özgür bir adam olmayı tercih edersiniz.”

Genç adam başını iki yana sallarken pencerelerden süzülen güneş ışığı kızıl saçlarına vuruyordu. Güneş ışığı aynı zamanda göz kenarlarındaki çizgilerini ortaya çıkarıyordu. “Bunu yapamam. İşin içinde başkaları da var.”

Eve bir süre beklerken adama anlayışlı gözlerle baktı.

MacLeish sonunda konuşmaya başladı. “Evli bir kişiyle... yeterince dikkatli davranmadım ve yazılmış bazı mektuplar var. Dük’ün elinde tuttuğu mektuplar.”

“Ah. Pekâlâ, bu oldukça şanssız bir durum ama o hanımı uyarabilerseniz belki o da...”

MacLeish hızla başını salladı. “Bahsi geçen kişi bir kadın değil.”

“Ah.” Eve alnını kırıştırdı. İki erkek arasında bir ilişki sadece büyük bir rezalet olmakla kalmıyordu, ilişkiyi yaşayanlar ölüm cezasına bile çarptırılabilirdi. “O zaman çok üzgün olduğumu söylemeliyim.”

“Evet.” Genç adamın dudakları trajik bir biçimde büzüldü. “Ve Montgomery’nin benden istediği –hatta beni yapmaya zorladığı– şey de... bu doğru değil, anlamıyor musunuz?”

Aslında Eve anlamıyordu. Val’in MacLeish’le ilgili niyetini bilmiyordu ama adamın perişan olduğunu görebiliyordu.

Eve’in, Montgomery Dükü Valentine Napier’ı lanetlemesi ilk defa olan bir şey değildi.

Genç kadın aceleyle öne eğildi. “O halde ülke dışına çıkın, kolonilere ya da başka bir yere. O bir dük ama yine de her yere ulaşamaz. Buradan gidecek olursanız size bir daha dokunamaz.”

“Peki ya... arkadaşım? Burada bir ailesi var. Bir karısı. Montgomery o mektupları ifşa ederse...” MacLeish başını salladı.

“Arkadaşınız için ruhunuzu satmaya razı mısınız?”

“Evet.” MacLeish sessizce güldü. “Mektupların açığa çık-mamasının bir onur meselesi olduğunu düşündüm ama Montgo-mery’nin benden yapmamı istediği şey çok adice. Belki de bunu yapmayı kabul edersem onurumu tamamen yitirmiş olacağım.”

“Gerçekten *çok* üzgünüm,” dedi Eve içtenlikle. “Ve onunla konuşacağım, size söz veriyorum. Sadece hayal kırıklığına uğ-ramanızı istemiyorum. Büyük bir ihtimalle söylediklerimi hiçbir şekilde dikkate almayacaktır.”

Bay MacLeish başını eğdi ve oturduğu yerden kaldı. “Size teşekkür ediyorum, Bayan Dinwoody, hem beni dinlediğiniz hem de dürüstlüğünüz için.” Duraksayıp elindeki şapkayı evirip çevirdi. “Küstahça olduğunu biliyorum ama izin vererseniz, Montgomery’nin *size* ne için şantaj yaptığını sorabilir miyim?”

“Ah, bana şantaj yapmasına gerek yok, Bay MacLeish. Elinde çok daha kötüsü var.” Eve’in dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Aşk.”

Trevillion battaniyenin üzerinde yatarken yüzüne vuran gü-neşe gözlerini kapattı. Phoebe’nin başı çıplak omzundaydı. Pek yakında kalkıp yaptığı şeyle yüzleşmek ve birtakım kararlar vermek zorunda kalacaktı ama burada biraz daha yatıp yaşa-dıklarının tadına varmak istiyordu.

Phoebe onun göğüs kıllarıyla oynuyordu, belli ki onlardan çok etkilenmişti. “Bunu şimdiye kadar kaç kez yaptın?” diye sordu genç kadın.

Trevillion tek gözünü açtı. “Bu bir beyefendinin anlatacağı türden bir hikâye değil.”

“Ayrıntıları bilmek istemiyorum ki.” Genç kadın burun kıvırdı. “Sadece... çok defa mı diye merak ettim.”

“Beni bir tür çapkın olarak mı görüyorsun?” diye sordu Trevillion eğlenerek.

“Hayır. Sadece, şey...” Genç kadın içini çekti. “Bu konuda çok iyisin.”

“Teşekkür ederim,” dedi Trevillion dikkatle. Yoksa bakir bir erkek olmasını mı isterdi? Alaycı olmayan, masum ve taze bir delikanlı?

“Benim daha tecrübeli olmamı ister miydin?” diye sordu Phoebe onun aklını okumuşçasına.

Trevillion yan dönerek yüzünü ona çevirdi. “Ben *seninle* sevişmek istiyorum, Phoebe, daha az veya daha fazla tecrübesi olan başka bir kadınla değil.” Trevillion tereddütle Phoebe’nin kaşlarını çatmasını izledi. “Daha gençken Londra’ya ilk geldiğimde bir kadının etine dolgun ya da saçlarının kızıl veya başka özelliklere sahip olması önem teşkil edebilirdi. O zamanlar cinselliği çoğunlukla para karşılığında yaşıyordum ve o kadınların *kim* olduklarından ziyade *ne* oldukları benim için daha önemliydi. Artık daha olgunum ve bir özellikten dolayı sevişmenin benim için bir anlamı yok. İstedğim sensin, Phoebe, başkası değil. Burada yaptığımız şey *seninle* benim aramdadır. Bundan öncesinin ve sonra olacakların hiçbir önemi yok. Sadece şu an bizim ne istediğimiz önemli.”

Genç kadının dudağının kenarı kıvrıldı. “Eskiden bana öyle kısa ve öz cevaplar verdiğinde ne kadar akıllı olduğunu asla tahmin edemezdim. ‘Evet, Leydim. Nasıl arzu ederseniz, Leydim.’ Her zaman fazlasıyla ciddiydin.”

Trevillion öne eğilerek onu öptü. “Ve şimdi beni ciddiyetsiz teki haline getirdin.”

“Şey, tam olarak *öyle* olmasa da en azından güldüğünü duyabildim.” Phoebe gülümsüyordu. “Gülüşünün sesini seviyorum.”

“Beni utandırırıyorsun,” dedi Trevillion onu yeniden öperek. Phoebe’yi öpmek sarhoş edici bir duyguydu. Ama güneş batmaya

yüz tutmuştu. “Haydi gel, temizlenip bir an önce giyinmemiz lazım aksi takdirde bizi aramaya birilerini gönderecekler.”

Phoebe bunun üzerine bir çığlık atarak yattığı yerde doğruldu.

Trevillion suyun kenarına kadar gidip mendilini ıslatıp geri döndü ve Phoebe’nin baldırlarını sildi. Orada biraz kan gördü –beyaz kumaşın üzerine bulaşmış pembe bir leke– ve Trevillion o anda kendinden utanması gerektiğini biliyordu.

Ama hissedebildiği tek şey gururdu. Ona söylediklerinde ciddiye. Şu anda, burada, bu ıssız sahilde Phoebe artık İngiltere’nin en nüfuzlu adamının kız kardeşi değildi. Ve belki o da artık yanlış kararların kurbanı olan bir erkek değildi.

Onlar sadece Phoebe ve James’tiler, sevgiliydiler.

Keşke hep böyle kalabilselerdi.

Ama ilerleyen günle birlikte artık gerçek hayata dönmeye mecburdular.

Giyindikten sonra piknik sepetini topladılar. Trevillion bir kaya parçasından basamak yapıp Phoebe’yi Regan’a bindirdi.

Babasının evine dönüşleri sakin ve huzur doluydu. Fazla konuşmadılar ve Phoebe az kalsın Trevillion’un omzunda uykuya dalmak üzereydi.

Eve yaklaştıklarında Trevillion dışarıda Yaşlı Owen’la konuşan babasını gördü. Elini onları selamlamak için kaldırdığında babası Owen’a bir şey daha söyledikten sonra dönüp Phoebe’yle James’in yaklaşmalarını bekledi. Yaşlı seyis ise ahırlara girip kaybolmuştu.

Babasının yüz ifadesi ciddiye. Yıpranmış yüzündeki çizgiler daha da belirginleşmişti sanki.

“Ne oldu?” diye sordu Trevillion, Regan’ı durdururken.

Babası dizginleri yakalayıp gözlerini Trevillion’a dikti. Sıkı dişlerinin arasından konuşmaya başladı. “Jeffrey Faire geri döndü... ve Agnes kayıp.”

On Beşinci Bölüm

Agog, Corineus ve denizati yirmi dört saat boyunca durmaksızın savaştıktan sonra deniz atı, kıvılcım saçan toynaklarını bir anda devin iki gözüne sokarak nihayet öldürücü darbeyi vurmuş. Agog bir çığ gibi yere düşerken, üzerine düştüğü ne varsa yerle bir olmuş.

“Bu topraklar artık bizim!” diye bağırmuş Corineus, zaferden sarhoş olmuş bir şekilde.

Fakat aynı anda deniz kızlarının şarkısı yankılanmaya başlamış, uğursuzca ve bağlayıcı...

– Kelpie'den

“Agnes kısraklardan birini almış,” dedi Bay Trevillion. Yaşadığı her bir yıl sesine yansımıştı sanki. “Genç Tom ile Yaşlı Owen’ın Faire’in dönüşü hakkında konuşmalarını duymuş olmalı. O aşâğılık adamın yanına gittiyse...”

Phoebe sırtının dehşetle ürperdiğini hissetti. Hem Agnes için korkuyordu hem de Trevillion’un bundan sonra yapabileceklerinden.

Ne de olsa başına bir ödül konmuştu.

“İkiniz de burada kalmalısınız,” dedi Trevillion. Sesi birdenbire ifadesizleşmişti. Tüm o mutluluk, gülüşmeler, onunla o tatlılıkla sevişen tarafı, hepsi bir anda yok olmuştu. “Gel.”

James, Regan'ın üzerinden indi ve Phoebe bir şey söylemeye fırsat bulamadan elleriyle belini kavrayıp onu attan indirdi.

"James..." diye söze başlayacak oldu genç kadın. Onu durdurabilecek sözcükleri bulmaya çalışıyordu. Ama ne diyebilirdi ki? Agnes kendisini yaratan adamı görmeye gittiye birinin onu gidip geri getirmesi gerekiyordu.

"Gidemezsin, Jamie!" dedi Bay Trevillion üzüntüden çattallaşmış sesiyle. "Seni zincire vururlar!"

"Gitmek zorundayım," diye terslendi Trevillion. "Ona benim için göz kulak ol."

Phoebe o anda Regan'ın eşkin giderek uzaklaştığını duydu.

"Gitti mi?" diye sordu Phoebe elini uzatarak. Korkuyordu. "Beni bırakıp gitti mi?"

"Evet ama geri gelecektir." Bay Trevillion'un kendi söylediklerine inanıyormuş gibi bir hali yoktu.

Tanrım, ya tutuklanırsa?

"Peşinden gitmemiz gerekir," dedi Phoebe yaşlı adama yalvaran bir sesle.

"Faydası olmaz," diye karşılık verdi Bay Trevillion. "At üstünderken Jamie'ne hiç kimse yetişemez."

"Ama..." Phoebe elinin tutulduğunu hissetti. Bir erkek eliydi, buruş buruş ve avuç içi nasırlı. Aslında kimsenin ona "göz kulak olmasını" istemiyordu, özellikle de aksi ve yaşlı Bay Trevillion'un.

"Gel kızım," dedi yaşlı adam. Sesi öylesine bitkin çıkmıştı ki Phoebe kendinde ona karşı çıkacak gücü bulamadı.

Phoebe adamın koluna girerek onunla avluyu geçip eve girdi.

"İstersen bir süre burada oturup bekleyebiliriz," dedi Bay Trevillion, Phoebe'yi koridordan evin arka tarafına yönlendirerek.

Buraya daha önce hiç gelmemiştir.

"Neredeyiz?"

"Kütüphane," dedi Bay Trevillion.

Phoebe'nin kaşları kalktı. "Bir kütüphaneniz mi var?"

"Evet, var."

Phoebe o anda kalçasını sert bir şeye çarptı.

"Şurada bir koltuk var."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi Phoebe otururken kuru bir sesle. "James'in, Agnes'i bulduğunda Jeffrey Faire de oradaysa ne yapacağını kestirebiliyor musunuz?"

Kütüphaneye iç rahatlatıcı bir deri ve toz kokusu hâkimdi.

"Bu sizi hiç ilgilendirmez, Leydim," diye terslendi Bay Trevillion. Phoebe'nin anlayabildiği kadarıyla adam odanın uzak bir köşesine gitmiş, volta atıyordu.

Phoebe pek de rahat sayılmayan koltukta kıpırdandı. Bugünkü aktivitesinden sonra aslında canı biraz yanmıyor değildi. Bu yetmezmiş gibi bir de az önce yeni sevgilisi tarafından kaba bir şekilde terk edilmişti ve şu anda da Bay Trevillion'un aksiliklerini çekecek sabrı yoktu.

"Aslına bakarsanız ilgilendiriyor," dedi Phoebe. "Beni çok ilgilendiriyor. Şu an evinizde yaşıyorum ve hem Agnes'e hem de oğlunuza fazlasıyla düşkünüm. Onu ilgilendiren ne varsa beni de ilgilendirir."

"Buna gelince, genç hanım," diye homurdandı Bay Trevillion. "Tasvip etmediğim şey..."

"Bay Trevillion," dedi Phoebe, bu kez bir dükün kızının sesini takınarak, "lütfen konuyu değiştirmeyin."

Arada uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Bay Trevillion gülmeye başladı. Şaşırtıcı bir sesteki ve aslında neşeden yoksundu. Adamın kahkahası paslıydı ve belli ki uzun zamandır yapmadığı bir şeydi.

Olsun. Yine de gülmüştü işte.

"Pek çetin cevizsin, hakkını yiyemem," dedi yaşlı adam sesinde belli belirsiz bir hayranlıkla.

“Teşekkür ederim,” dedi Phoebe. “Şimdi lütfen bana bildiklerinizi anlatın yoksa gidip Yaşlı Owen’a sormak zorunda kalacağım ve eminim ki bundan hiç memnun olmayacaktır.”

“Evet, olmayacaktır.” Bay Trevillion iç çekip ona yaklaştı. “Biraz Fransız kanyagı ister misin? Açıkçası benim ihtiyacım var.”

Phoebe, James’in daha önce kaçakçılarla ilgili anlattığı hikâyeyi hatırladı ve yaşlı adama kanyagın nereden geldiğini sormaması gerektiğine karar verdi. “Evet, lütfen.”

Bir sürahinin kapağının açıldığını duydu. Dökülen içkinin şırıltısı ve hemen ardından eline tutuşturulan bir kadeh vardı.

“Yavaş içmeni öneririm,” dedi Bay Trevillion. “Biraya ya da şaraba pek benzemez.”

Phoebe kadehin içindekini dikkatle kokladı. İçkinin kokusu çok güçlüydü. Minik bir yudum alır almaz sanki ateş yutmuş gibi hissetti.

“Ah!”

Adam şefkatle kıkırdadı. “Ee?”

“Hiçbir şey hakkında sadece bir kez denedikten sonra karar vermek gibi bir alışkanlığım yok,” diye karşılık verdi Phoebe mağrur bir tavırla.

“Akıllıca,” diye mırıldandı yaşlı adam.

Phoebe bir yudum daha alıp bekledi. Bu kez içkiyi kısa bir süreliğine ağzının içinde tutup tadına baktı. Bu gerçekten de daha önce içtiği hiçbir şeye benzemiyordu.

“Dolly’nin durumunu biliyorsun,” diye söze başladı Bay Trevillion.

Phoebe adama hızla yüzünü dönerek oturduğu yerde doğruldu.

“Evet. James onun doğuştan böyle olduğunu anlattı. Bana söylediğine göre...” Genç kadın duraksadı, bunu nasıl söyleyece-

ğini bilemiyordu. “James bana Agnes’in nasıl dünyaya geldiğini anlattı.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Anlattı demek.” Yaşlı adam bir süre sustu. Derin bir iç çekiş duyuldu. Bay Trevillion yeniden konuşmaya başladığında sesi tekdüzeydi. “Dolly’nin annesi onu zor bir doğumla dünyaya getirdi. Ebe bebeğin geceyi sağ atlatamayacağını düşünmüştü. Ama atlattı işte. Bunun kötü bir şey olduğunu düşünebilirsin.”

Phoebe kaşlarını hafifçe kaldırdı. Dolly’nin hayatta kalmasının kötü bir şey olduğunu düşünmüyordu ama burada önemli olan onun ne düşündüğü değildi. “Siz öyle mi düşünüyorsunuz?”

“Hayır.” Adamın sesi sevgi doluydu. “Dolly büyüdükçe ve diğer kızlar gibi olmadığı anlaşılınca, komşularımız, hatta papaz, ‘yaşamasaydı daha iyi olurdu’ derlerdi. Hepsinin defterini dürdüm. O papazın yüzünü görmeliydin. O kadar öfkelenmişim ki bana kızımın ölmüş olmasının daha iyi olacağını söylediği anda onu evimden kovdum. Aptal herif.”

Phoebe adamın yutkunduğunu duyabiliyordu. O da içkisinden küçük bir yudum aldı. Boğazından geçen kanyanın yakıcılığına alışmaya başlamıştı. Bay Trevillion’un Dolly’yi her koşulda sevdiğini öğrenmesi, bu yaşlı adama karşı –hem de tüm aksiliğine rağmen– derin bir sempati duymasına neden olmuştu.

“Karımın hayatının ışığıydı o,” dedi Bay Trevillion alçak bir sesle. “Martha, Dolly’nin doğumundan sonra hastalanmıştı ama bebeğini çok seviyordu. Ona adeta tapıyordu. Dört yıl sonra da James dünyaya geldi. Dolly’yi her daim evin yakınında tutmaya çalıştık. Martha ve Betty ona ekmek pişirme gibi bazı şeyler öğretiler. O zamanlar mutluydu ve sanırım hâlâ da öyle.”

Kendinden emin değilmiş gibi duraksadı.

“Bana da mutluymuş gibi geliyor,” dedi Phoebe yumuşak bir sesle. “Bu sabah onunla beraberdim ve o sırada ekmek yaparken kendinden gayet memnundu.”

“Evet,” dedi yaşlı adam iç geçirerek. “Kafası diğer insanlarınki gibi çalışmadığı halde büyüyünce çok güzel bir kız olup çıktı. Ama ben o sırada Martha’yı kaybettim.” Durdu. “Benden çok daha gençti, biliyor musun?”

Phoebe başını yana eğdi. “Hayır, bunu bilmiyordum.”

“Hem de on iki yaş kadar,” dedi, sesinde belli belirsiz bir uyarıyla. “Ve ilk birkaç yıldan sonra her ikimiz de bu durumdan pek memnun değildik. Ben onun için fazla yaşlıyım, kendimce fazla ciddiydim. Hayatını çaldığımı söylerdi bana. Onu zamanından önce yaşlandırdığımı.”

“Üzgünüm,” dedi Phoebe sessizce. James’in ailesinin evliliğinin böylesine mutsuz olduğundan haberi yoktu.

“Neyse, o öldükten sonra işim iki katına çıkmış oldu. Atlar tüm zamanımı alıyorlardı ve Dolly de bazen şehre inip hamur işleri için alışveriş yapmak istiyordu. Diğer genç kızların yaptığı gibi alışveriş yapmak istiyordu. Onu James’le beraber gönderdim çünkü tek başına gitmesi tehlikeliydi. Ona demiştim ki...” Yaşlı adam sertçe yutkundu. “Ona, kız kardeşinin hayatının kendisine bağlı olduğunu söyledim. Hiçbir zaman ona sırtını dönmemesi, dikkatini başka yöne vermemesi gerektiğini tembihledim.”

Phoebe sırtının ürperdiğini hissetti. Bu hikâyenin gidişatından hoşlanmamıştı. “Kaç yaşındaydı?”

“Dolly şehre gitmeye başladığında mı? Belki on dört. Unutma, Dolly ondan dört yaş büyük ama kafa olarak çok daha küçüktü tabii.”

“Peki ya o olay meydana geldiğinde?”

“Olay meydana geldiğinde James yirmi iki yaşındaydı. Yetişkin bir adam yani.”

Ah, demek James için olayı daha da kötüleştiren buydu. Sorumluluk alabilecek yaşta olup da başarısız olması... “Peki, ya Dolly’ye bunu yapan adam... şu Bay Faire denilen adam?”

“Jeffrey Faire.” Bay Trevillion bu ismi sanki ağzında çürük meyve varmış gibi tükürürcesine söylemişti. “Baron Faire’in ortanca oğlu. Lord Faire bu civardaki tüm kömür madenlerinin sahibi, aynı zamanda arazilerin ve insanların da sahibi tabii. Zengin ve unvan sahibi biri ve oğlu da hayatı boyunca hiçbir şeyin eksikliğini duymamış. Bu bölgede istediği her kız elde edebilirdi. Ama gidip gözünü benim Dolly’me dikti.”

Phoebe yutkundu, kendini çok kötü hissediyordu. “Çok ama çok üzgünüm,” diye fısıldadı sonunda.

“Dolly’ye sevgilisi olabileceğini söylemiş eğer... şey, bazı şeyleri yapmayı kabul ederse. En azından onu dövmemiş ya da zarar vermemiş... fiziksel olarak tabii ve bunun için minnettarım,” dedi Bay Trevillion titreyen bir sesle. “Yapmadığı tek şey buydu. James onu bulup eve getirdi. Dolly’ye olan biteni sorduk. Adamın ona iyi davrandığını anlattı. Ona şeker bile vermiş.”

O anda masaya aniden inen darbeyle Phoebe korkuyla yerinden sıçradı.

“Kızımı, Dolly’mi bir şekerleme karşılığında satın almış!” Üzüntü, öfke ve kırılan bir gururun etkisiyle haykırılmış bu sözler adamın ağzından gürleyerek çıkmıştı adeta. “Lanet olsun o herife! Onu öldürmek istedim, bunu gerçekten istedim ama Dolly’nin bana ihtiyacı vardı. Lord Faire çok nüfuzlu bir adam. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu ama James...”

“James bana adamı dövmekten az kalsın öldüreceğini söyledi.” O sıralar ısırap içinde olmalıydı, ne de olsa James, sorumluluklarını fazlasıyla ciddiye alan biriydi, özellikle de başarısız olduğunu düşünürse.

“Evet, James o gece Jeffrey Faire’i buldu ve az kalsın öldürüyordu,” dedi Bay Trevillion. Ve sesi kızgın olduğu halde, Phoebe içinde belli belirsiz bir tatmin duygusu da sezmişti. “Jamie, Jeffrey’ye Cornwall’dan gitmesini söylemiş ve Jeffrey

Faire de bunu yapmış. Bana anlattıklarına göre, kırık kaburgalarına rağmen ertesi gün buralardan gitmiş.”

Phoebe kaşlarını çattı. “Ama Lord Faire...”

“Lord Faire buranın sulh hâkimidir. Jamie’nin tutuklanmasını istedi. Jamie bunun üzerine Londra’ya kaçtı... bir daha da geri dönmedi.”

Phoebe düşüncelerini toplamaya çalışıyordu. “Ama şimdi artık *ikisi* de geri döndüler, hem James hem de o korkunç Jeffrey. Gerçekten de Jeffrey’nin Agnes’e zarar verebileceğini düşünüyor musunuz?”

“Söylenmesi zor. O adamın, Dolly’me saldırmadan önce bir tecavüzcü olduğunu düşünmezdim,” dedi yaşlı adam ağır bir sesle.

Phoebe yutkundu. “James’le Jeffrey arasında neler olacak?”

Bay Trevillion derin bir iç çekti. “Bilmiyorum, kızım ama Jamie, Jeffrey’yi son gördüğünde eğer bir daha Cornwall’a adım atacak olursa, onu öldüreceğini söylemişti.”

Soğuk duvarları ve dağılmaya yüz tutmuş mazgallı siperleriyle manzaraya hükmeden Faire Malikânesi çok eski ve çirkin bir binaydı. Faire lordları bu arazinin üzerinde, hiç kimsenin itirazıyla karşılaşmadan, ta bilinmeyen zamanlardan bu yana yaşamışlardı.

Benim itirazım hariç, diye düşündü Trevillion çakıлтаşı giriş yoluna girdiğinde. On iki yıl önce Jeffrey Faire’in güzel yüzünü kanlı bir bulamaca çevirmişti. Trevillion öldükten sonra bile uzunca bir süre konuşulacak bir rezaletti bu. Dolly’yi baştan çıkaran adama, ölümü pahasına bir daha buralara çıkıp gelmemesini söylemişti.

Görünen o ki Bay Faire, Trevillion’un sözünün eri olmadığını düşünüyordu.

Ne kadar da aptaldı.

Trevillion etrafına bakındı ama ne Agnes'ten ne de Trevillion atlarından bir iz görebildi. Malikânenin ön kapısının merdivenlerinin önünde atından indi ve kısırağın dizginlerini süslü bir vazoya bağlayıp merdivenleri topallayarak çıkmaya başladı. Şu an sakat olabilirdi ama mantıklı davranmazsa bir adamı vurarak öldürebilecek güçteydi. Trevillion aslında Jeffrey'yi öldürmek istemiyordu ama buna rağmen onun Agnes'in ya da Dolly'nin yakınlarında yaşamasına izin veremezdi.

Merdivenleri çıktığı sırada bir adam köşeyi döndü. Yetmişli yaşlarında olan Lord Faire uzun boylu ve zayıftı, saçları da ağarmıştı. Ayaklarında çizmeleri ve geniş kenarlı şapkasıyla az önce bozkırlarda yaptığı yürüyüşten geri dönmüş gibi bir hali vardı. Burada herkes Lord'un günlük yürüyüşlerinden büyük keyif aldığını bilirdi. Ayaklarının dibinde koşuşturan iki spanyel cinsi köpek Trevillion'u gördükleri anda havlamaya başladı.

Trevillion adama döndü. "Oğlunuz nerede?"

Faire durduğu yerde doğrularak köpeklerini susturdu. "James Trevillion. Buraya ne cesaretle çıkıp geliyorsun? On iki yıl geçti diye oğluma yaptığından ötürü seni tutuklatmayacağımı sanma sakın."

Trevillion'un dudağı kıvrıldı. "Belki de ona az sonra yapacaklarımı görünceye kadar beklemek istersiniz?"

"Ne demek istiyorsun?" Lord Faire'in sorusu, Trevillion'un arkasında malikânenin kapısının açılmasıyla aynı anda gelmişti.

"Baba!"

Trevillion döndü.

Jeffrey Faire geçen on iki yıl boyunca pek de iyi yaşlanmamıştı. Henüz otuzlarının başında olmasına rağmen kocaman bir göbeği, bir de çenesinin altında gıdısı vardı. Bir an Trevillion'a baktı ve şaşırdı. Yeşil gözleri kısılmıştı. "Sen!"

“Evet, ben,” dedi Trevillion iki tabancasını da çekerek. “Eğer beni hatırlıyorsan neden burada olduğumu da tahmin ediyorsundur.”

“Oğluma el sürecek olursan seni tutuklarım!” diye bağırdı o sırada Lord Faire arkasından.

Jeffrey’nin arkasındaki kapıda uşaklar belirmişti. Trevillion yakınlarıdaki ahırdan gelen adamların seslerini duyabiliyordu.

Tabancalarının birini havaya kaldırıp Jeffrey’nin alnına, kocaman açılmış gözlerinin arasına nişan aldı. “Pekâlâ? Nerede o?”

Jeffrey’nin sahte şaşkınlığı başarılı sayılırdı. “Kim?”

Trevillion arkasından yaklaşan atların sesini duydu. “Bunun için seni astıracağım, Trevillion!” diye kükredi Lord Faire.

“Durun!” Bu, Agnes’in sesiydi.

Trevillion rahatlamış bir şekilde arkasını döndü. *Tanrı’ya şükürler olsun.* O anda Agnes atını durdurmakla meşguldü. Yanında Toby de vardı.

Trevillion göz ucuyla Jeffrey’nin köpeğe doğru bir hamle yaptığını gördü.

Aynı anda da küçük, tüylü bir yaratık Trevillion’un yanından hızla geçerek merdivenlerden doğruca Jeffrey Faire’in üzerine atıldı.

Jeffrey bir küfür savurarak Toby’yi tekmeledi, tekmesi hayvanın karnına isabet etmişti. Toby acıyla cıyakladı ve taş merdivenlerden yuvarlandı.

“Ah!” diye bağırdı Agnes. “Ah, Toby, hayır!”

Küçük kız koşarak Faire Malikânesi’nin merdivenlerinin dibinde hareketsiz yatan Toby’nin yanına giderek diz çöktü.

Bütün adamlar bir süreliğine bakakaldılar.

Lord Faire bir anda telaşlanmıştı. “Agnes?”

Trevillion yaşlı adama keskin bir bakış fırlattı.

“Agnes mi?” diye tekrarladı Jeffrey. “Bu küçük şıfıntının adını biliyor musun? Kim bu kız?”

“O, *senin kızın*,” diye homurdandı Trevillion sıkılı dişlerinin arasından.

Jeffrey’nin ağzı tiksintiyle büzüldü. “Baba, oyalanmayı bırak artık. Trevillion’u tutuklat ve bu küçük haspayı da araziden çıkarttır.”

“Sen!” diyerek ayağa kalktı Agnes. Yüzü akan gözyaşlarının etkisiyle sırlıslıklamdı ama aynı zamanda öfkeden kızarmıştı. Elleri belindeydi. Dağılmış kumral saçlarıyla babası olacak adama nefretle baktı. “Toby’yi *tekmeledin*! Kötüsün, seni şişko, *aptal* herif!”

Jeffrey’nin ağzı açık kalmıştı. “Bana bak, seni küçük...”

“İçeri gir.” Kısa ve öz emir Lord Faire’den gelmişti.

Jeffrey babasına döndü, yüzünde şaşkınlıkla karışık öfke vardı.

Babası çenesiyle malikânenin kapısını işaret etti. “Beni duydun. *İçeri* gir dedim sana. Yoksa adamlara seni zorla içeri götürmelerini söylerim.”

Jeffrey dehşete kapılmış gibiydi. Arkasını dönüp tek kelime daha etmeden uzaklaştı.

Trevillion tabancalarını kılıflarına yerleştirerek aceleyle Agnes’in köpeğin yanında diz çökmüş olduğu yere gitti.

Küçük kız yüzünü kaldırıp ona baktı. Akmaya devam eden gözyaşları, yanaklarını ıslatıyordu. “James Dayı, ona yardım edebilir misin? Toby’nin ölmesine izin verme!”

Trevillion köpeğin yanına çömeldiği anda Lord Faire de hayvanın diğer yanına diz çöktü.

Trevillion ona gözlerini kısarak baktıktan sonra dikkatini köpeğe verdi. Toby nefesinin arasında acıyla mızıldanıyordu. Trevillion nazıkçe köpeğin karnına dokundu.

Köpek ona gözlerini devirerek bakınca Trevillion eliyle kemiklerini yokladı. “Kırık olduğunu sanmıyorum.”

Trevillion, Lord Faire’in küçük kahkahasına şaşırdı. “Belki de Toby burada yatmış, kendine acılamakla meşguldür.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, büyükbaba?”

Trevillion gözlerini kırpıstırdı. “Sen Lord Faire’i *tanıyor musun*, Agnes?”

Küçük kız bunun üzerine suçluluk duygusuyla karışık savunmaya geçti. “Evet. Hiç de görüldüğü kadar kötü biri değil.”

“Teşekkür ederim, canım,” dedi Lord Faire kuru bir sesle. Adam Trevillion’a baktı, ifadesi dikkatliydi. “Agnes’le iki yıl önce bozkırlardaki yürüyüşlerimden birinde tanıştım. Tek başına dışarı çıkmasına izin verilmediğini tahmin ediyorum ama anlaşılan o ki... şey, gizlice evden kaçmanın yollarını bulmuş.”

“Agnes.” Trevillion yeğenine sertçe baktı. “Annenin başına neler geldiğini ve dedenin de tek başına aramızın dışına çıkmaman gerektiğini söylediğini biliyorsun.”

“Evet, James Dayı,” dedi küçük kız başını öne eğerek.

Toby aniden ve mucizevi bir şekilde iyileşerek ayaklandı ve küçük sahibesinin yanına giderek yüzünü yalamaya başladı.

“Bak, gördün mü,” dedi Lord Faire, “Toby’miz yağan yağmur kadar iyi.”

Trevillion boğazını temizledi. “Agnes, lütfen Toby’yle birlikte atının yanına git ve beni orada bekle.”

Yeğeni çenesini kaldırdı. “Bunu sadece büyükbabamla kavga etmeyeceğine söz verersen yaparım.”

Trevillion küçük kıza gözlerini kısarak baktı ve başını eğdi.

Lord Faire’le birlikte, Toby’yle uzaklaşarak atın yanına gidişini izlediler.

“Büyükannesine çekmiş,” dedi Lord Faire yumuşak bir sesle.

Trevillion adama kaşlarını kaldırarak baktı.

“Benim ölmüş karıma yani.” Lord Faire öksürdü. “Onun da gözleri yeşildi. Umarım beni, onunla bozkırlarda karşılaştığım için cezalandırmaya kalkışmazsın. Onu ilk gördüğüm anda kim olduğunu tahmin ettim, dediğim gibi gözlerinden. Beni yeniden gelip görmesini istedim, elimde değildi.”

“Oğlun, benim kız kardeşime –Agnes’in annesine– tecavüz etti,” dedi Trevillion doğrudan.

Adamın burun delikleri genişledi ve Trevillion bir an bundan dolayı yeğeninden af dilemek zorunda kalacağını düşündü.

Faire derin bir iç çekti. “Jeffrey benim için... hep bir hayal kırıklığı olmuştur. Bu mevkide bir adamın sahip olması gereken şeref ve haysiyet onda yok.”

Trevillion dudaklarını sıktı ama bir şey söylemeye gerek görmedi.

Lord Faire yeniden iç geçirdi. “Oğlumun, kız kardeşine yaptıklarını asla tasvip etmedim, Trevillion. Aslına bakarsan gerçeği öğrendiğimde şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemez haldeydim.”

“Ama buna rağmen benim için bir tutuklama emri çıkardınız.”

Lord Faire gözlerini kaldırdı. Bakışları sertti. “Sen benim oğlumu az kalsın öldürüyordun, Trevillion. Ne yaparsa yapsın, o benim oğlum.”

“Dolly de benim kız kardeşim,” dedi Trevillion dümdüz bir sesle.

“Evet, öyle,” dedi Lord Faire. “Bu da Agnes’in kanımızdan olduğunu gösterir.” Bakışlarını küçük kızın eğilmiş, Toby’yi okşadığı yere kaydırdı. “Onun varlığından dolayı seni tutuklatmayacağım.”

Trevillion yaşlı adamı dikkatle süzdü. On yılı aşkındır evinden uzakta, sürgünde yaşamıştı. Hiçbir kefaret bunun kadar kolay ödenemezdi.

Ama Faire başını sallıyordu. “Bana bir bak, Trevillion. Jeffrey’yi zaten uzun zaman önce kaybettim ben. Buraya sadece kendisi için manevi değeri olan birkaç eşyasını toplamaya gelmiş. Kısa bir süre önce evlenip karısının çeyiziyle Batı Hint Adaları’nda birkaç arazi satın almış. Oraya bu haftanın sonunda geri dönmeyi düşünüyor. İngiltere’ye bir daha ayak basacağından şüpheliyim. Batı Hint Adaları denilen yer dünyanın öbür ucunda. Orada bir ailesi olursa bile ben onları hiçbir zaman göremeyeceğim. Ama hiç değilse burada bir kızı var.”

Trevillion gerildi. “Oğlunuzun Agnes üzerinde hiçbir hakkı yok. Onu kendi çocuğu olarak kabul etmedi.”

Faire başını öne eğdi. “Ne onun ne de benim hakkım var, biliyorum. Senin veya babanın onu görmeme izin vermesi için ortada bir neden olmadığının farkındayım ama ben bunu buna rağmen rica ediyorum.”

“Neden?”

Faire başını kaldırıp ona baktı. “O benim kanımdan... ve ben onu seviyorum.”

Phoebe o gece yattığı yerden eski evden çıkan sesleri dinliyordu. Dışarıda esen rüzgâr, penceresinin panjurlarını yerinden oynatıyordu. Bir yerlerde bir saat tıkırdıyordu ve duvarlarla zemin kaplamaları, sanki üzerinde birileri yürüyormuş gibi, ritmik bir şekilde gıcırdıyordu.

Ellerini üzerindeki örtüye önce kenetleyip sonra da kendini telkin ederek gevşetti ve örtüyü düzeltmeye çalıştı.

Agnes yanında köpeğiyle birlikte eve dönmüştü ama Trevillion’dan hâlâ iz yoktu. Küçük kızın neşesi yerindeydi ve James Dayısının Lord Faire ile makul bir görüşme yaptığını anlatmıştı.

Phoebe, Bay Trevillion’u küçük kızı kaçtığı için cezalandırmaktan alıkoyan yegâne şeyin, kızın eve sağ salim dönmüş olmasının verdiği rahatlatma olduğunu biliyordu. Sonuç olarak

sakin bir akşam yemeği yedikten sonra hepsi de günün olaylarından yorgun düşmüş bir halde yatmaya gitmişlerdi.

Fakat Phoebe bir türlü uyuyamıyordu. Bay Trevillion ortada endişelenmesi için bir neden olmadığını söylemişti. Agnes'in anlattıklarının dışında, James tutuklanmış veya... veya başka korkunç bir şey olmuş olsaydı, haberini çoktan almış olacaklarını anlatmaya çalışmıştı.

Ama Phoebe en kötüsünü düşünmekten alıkoyamadı kendini. Belki de Lord Faire ve Trevillion yeniden tartışmaya başlamışlardı ya da Lord Faire, Agnes'in gitmesini bekleyip dayısını ondan sonra tutuklamış olabilirdi. Phoebe'nin düşünebildiği tek şey, Trevillion'un şu anda karanlık bir zindanda tutulduğu ya da hayatı pahasına mücadele ettiğiydi ve...

Odasının kapısı açıldı, bu da koridordan gelen seslerin gerçek ayak sesleri olduğunu gösteriyordu.

"Phoebe," diye fısıldadı Trevillion. Phoebe nasıl da rahatlamıştı.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Phoebe yatakta oturarak. "Neler oldu? Sana..."

"Şişşt," diye fısıldadı Trevillion ona biraz daha yaklaşıarak. "Bütün evi uyandıracaksın ve odanda bulunmamdan pek hoşnut kalınmayacağından da eminim."

Phoebe ona bunun şu anda kendisi için hiç de önemli olmadığını söylemek istedi. Ama o artık yanındaydı ve genç kadın onun ateşli ve talepkâr dudaklarını kendi dudaklarında hissetti.

Phoebe uzanarak kollarını onun boynuna doladı. Yüzünde gecenin serinliği vardı.

"Neler oldu?" diye fısıldadı Phoebe. "Ne kadar endişelendiğimi bilemezsin."

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," diye karşılık verdi Trevillion. Phoebe onun ceketini çıkardığını duyabiliyordu. "Jef-

frey Faire Batı Hint Adaları'na gitmek üzere yola çıkacak ve ondan bir daha haber alacağımızı sanmıyorum.”

“Buna sevindim.” Phoebe yere düşen ayakkabı sesini duyunca kaşlarını kaldırdı.

“Yaşlı Faire ise Agnes'i kendi torunu olarak kabul etmek istiyor.”

“Ne?”

“Görünen o ki,” dedi Trevillion pişmanlık dolu bir sesle, “Agnes bundan iki yıl önce bozkırlarda gezerken Lord Faire ile tanıştığını ve onunla o zamandan bu yana ayda bir ya da iki kez görüştüğünü anlatmayı unutmuş.”

“Ah, Tanrım. Baban biliyor mu?”

“Sanmıyorum.” Trevillion'un kenarına oturmasıyla yatak bel verdi. Phoebe kenara çekilerek ona yer açtı. “Ama sabah Agnes'e bu durumu babama bizzat anlatması için bir fırsat vereceğim.”

Phoebe, Bay Trevillion'un gururunu düşünerek irkildi. “Bunu pek de iyi karşılamayabilir.”

“İlk başta çok öfkelenenecektir,” diye kabul etti Trevillion, “ama Agnes kendini bu duruma düşürdü ve sanırım artık sorumluluk alıp babamın arkasından ne tür bir iş çevirdiğini ona anlatabilecek yaşta. Kaldı ki babamın ona çok uzun süre kızgın kalabileceğine ihtimal vermiyorum.”

“Peki ya babanın ona Lord Faire'i görmesine izin vereceğini düşünüyor musun?”

“Bunu bilmiyorum. Lord Faire'den oldum olası hoşlanmamıştır.”

Phoebe'nin kaşları çatıldı. “Lord Faire'in Agnes'e herhangi bir şekilde zarar vermek gibi bir niyeti olduğunu düşünebiliyor musun peki?”

“Hayır. Tam tersi. Bana kalırsa sadece oğlunun çocuğunu yakından tanımak istiyor.”

“Torununu yani,” dedi Phoebe.

“Evet, torununu.” Trevillion içini çekerek yatağın örtüsünü kaldırıp Phoebe’nin yanına kaydı. Yatak bir anda küçülüvermişti. “Bu kadar zaman sonra bunu istemesi ne tuhaf.”

Phoebe uzanarak onun yatağın üzerine uzattığı koluna dokundu. Gömleği hâlâ üzerindeydi. “Belki de bugüne kadar babana nasıl yaklaşacağını bilemiyordu.”

“Olabilir ama bana kalırsa Faire bugün ona Agnes’i görme konusunda engel olsaydım, onu sonsuza dek kaybedeceğini fark etti. Bunu istemiyor.” Sesi sertleşmişti. “O gün Dolly’ye olan sorumluluğumu yerine getirseydim, bunların hiçbirisi olmayacaktı. Ne kadar da aptaldım.”

“Çok gençtin.”

“Yirmi iki yaşındaydım. Yani yeterince büyüttüm. Senden daha büyüttüm,” diye vurguladı Trevillion sesini hafifçe yükselterek.

Phoebe onun elini bulup sıktı, ona biraz olsun teselli verebilmeyi ümit ediyordu.

“Canım sıkılmıştı,” dedi Trevillion bu kez daha yumuşak bir sesle. “Dolly bir şekerçi dükkânında etrafına bakınıyordu. Onu orada sadece kısa bir süreliğine bırakıp kitapçıya yeni gelen, at yetiştiriciliğiyle ilgili kitabı almaya çıkmıştım. Geri döndüğümde Dolly yoktu. Onu bulmam yaklaşık iki saatimi aldı... kilisenin bahçesinin arkasında.”

Phoebe onun sıcak kolunu okşadı, böylesine eski bir yarıya iyi gelebilecek sözleri bulmaya çalışıyordu. “Bu yüzden de adaletten kaçıp adaleti sağlamaya çalıştın. Bu tehlike seni korkutmadı mı?”

Phoebe onun omuz silktiğini hissetti. “Jeffrey’yi dövdükten ve Cornwall’dan ayrılmak üzere olan gemiye bindiğini gördükten sonra başka şansım kalmamıştı. Daha o gece buradan gitmek zorunda kaldım ve atlar da hakkında bilgi sahibi olduğum

ender konulardan biriydi. Süvariler at üstünde görev yapan askerlerdi. Bana o zaman çok uygun bir karar gibi gelmişti.”

“Yine de kendini çok yalnız hissetmiş olmalısın. Evini çok özlemişsindir.” Sürgün deyken.

“Babam pek cevap vermese de uzun uzun mektuplar yazdım,” dedi Trevillion sakince. Phoebe onun mumu söndürüp gözlerini karanlığa dikip dikmediğini merak etti. “Dolly okuma yazma bilmediği için ondan da gelen bir şey yoktu. Ne zaman ki Agnes okuma yazma öğrendi, işte o zaman evden düzenli olarak mektup almaya başladım.”

Phoebe oturduğu yerde doğruldu. Eli hâlâ Trevillion’un kolunun üzerindeydi. “Mektuplarda neler yazıyordu?”

“Aklına ne gelirse. Neredeyse her hafta yazıyordu.” Sesi sıcaaktı. “İçinde imla hataları vardı ancak hiç değilse bana atlar, annesi ve babam hakkında bilgi verirdi. Tuhaf olan şu ki, o mektuplarda babamı onu hatırladığımdan çok daha şefkatli bir şekilde tasvir ederdi.”

“Bir büyükbabanın torununa karşı şefkatli olması çok normal,” diye anımsattı ona Phoebe. Elini kolundan geniş omzuna kaydırdı, ta ki parmakları gömleğinin yakasını buluncaya kadar. Phoebe gömleğin bağcıklarını çözmeye başladı. Trevillion boyunbağını çoktan çıkarmıştı. “Agnes’in senin etrafında normalden çok daha çekingen davrandığını biliyorsun, değil mi?”

“Bunu anlamıyorum,” dedi Trevillion. “O mektuplarda bana neredeyse her şeyi anlatıyordu. Hatta bana bir keresinde yaptığı iğne işinin bir örneğini bile göndermişti. Onu kitap ayracı olarak kullanıyorum.”

“İddiaya girerim ki, gerçekte mektuplarında olduğundan daha ürkütücü birisindir,” diye karşılık verdi Phoebe kuru bir sesle. “Onunla biraz zaman geçirmelisin.”

Trevillion’un kollarını kaldırmasını isteyerek üzerindeki gömleği çıkardı.

“Ona ne diyeceğim ki?”

Görebileceğinden emin olsaydı, Phoebe ona gözlerini devirerek karşılık vermek isterdi. “Onunla atlar, Toby ve büyük-babası hakkında sohbet et. Annesinin küçük bir kızken nasıl biri olduğunu ve kendi annenle ilgili hatırladıklarını anlat. Aslında bir mektup yazmaktan pek farkı yok ve Agnes’in dediğine bakılırsa o konuda oldukça başarılıymışsın.”

“Tabii ki,” dedi Trevillion. Sesinden alındığı belli oluyordu.

“Pekâlâ.”

“Pekâlâymış. Benimle alay ettiğinizi düşünüyorum, Leydim.”

“Sadece birazcık,” diye karşılık verdi Phoebe öne eğilip göğüs ucunun tadına bakmadan hemen önce.

Trevillion’un, dokunuşuyla şaşkınlıktan titrer gibi olduğunu hissetti. Göğsü aldığı derin nefesin etkisiyle genişledi. Phoebe bu yaptığının doğru olduğunu umdu. Belki de hanımların sevgililerinin tadına bakmamaları gerekirdi ancak Phoebe bunu öğleden bu yana yapmak için can atıyordu.

Teni dilinin altında büzüşmüştü ve tadı biraz tuzluydu. Onun dışında herhangi bir tadı yoktu aslında. Phoebe o küçük çıkıntının etrafında daireler çizerek diliyle yaladığında Trevillion yeniden derin bir nefes aldı. Gittiğinde öylesine korkmuştu ki... hem onun iyiliği hem de –daha da bencil bir şekilde– *kendisi* için. Onu kaybetmek istemiyordu. Trevillion kendisi için bir arkadaş, dost ve sevgili olmuştu. Kısıtlı hayatının en önemli kişisi olmuşken Phoebe onun kendisi için ne hissettiğini bile bilmiyordu. Ondan etkilendiği bir gerçektir, sorumluluk hissediyordu –ne sevimsiz bir kelime–, ama başka bir şey var mıydı?

Artık onun için bir görevden daha fazlası mıydı?

Çünkü Phoebe öyle olmasını istiyordu. Şimdi tekrar düşündüğünde, Trevillion’un aslında her şeyini istediğine karar verdi genç kadın.

Hayatının geri kalanını onunla geçirmek istiyordu.

Bu düşünceyle doğrulup ellerini onun göğsünden kıvrıcık göğüs kıllarına kaydırıdıktan sonra da altındaki kasları hissetti. Damarlarında hissettiği dürtüyle onun hakkında bilmek istediği her şeyi öğrenmeye karar verdi. Ellerini onun bedeninden aşağı kaydırды. Vücudunun bu bölgesini daha önce keşfetme fırsatını bulamamıştı.

“Né...” diye başladı Trevillion boğuk bir sesle.

Phoebe duraksadı. “Sana dokunmak istiyorum. Her yerine dokunmak istiyorum. İzin verir misin?”

Trevillion büyük ve şefkatli eliyle yanağını okşadı. “Elbette, Phoebe.”

Bu nezaketi biraz olsun kendi vahşiliğini frenlemişti. Gülmseyerek keşfine kaldığı yerden devam etmek için James’in üzerine eğildi. Kaburgalarının üzerinden geçti, kıllar kaybolmuştu ama gövdesinin tam ortasında başlayıp göbeğinden aşağı uzanan ince bir çizgi vardı. Teni ne kadar da yumuşaktı.

“Ne renk?” diye sordu Phoebe. “Tenin ne renk?”

Göbek deliğini parmak uçlarıyla çevreledi.

Trevillion’un karnı genç kadının dokunuşu altında gerildi. “Solgun?”

Phoebe başını iki yana salladı. “Hayır, yani açık tenli misin? Yoksa tenin elbiselerinin altında bile biraz daha mı esmer?”

“Sanırım biraz daha koyu,” diye karşılık verdi Trevillion, eğleniyormuşçasına. “Gerçi vücudumun o bölümünün pek güneş görmediğini düşünecek olursak esmer tanımını biraz göreceli bir hal alıyor.”

Phoebe anlamsız bir şeyler mırıldanarak pantolonun kemerine uzandı.

Trevillion ellerini Phoebe’nin ellerinin üzerine koysa da genç kadın onarı durdurdu. “Bunu yapmayı çok istiyorum. İzin verir misin, lütfen?”

“Böylesine nazik bir biçimde sorduğun için, evet,” diye karşılık verdi Trevillion ellerini geri çekerken. Sesi boğuklaşmıştı.

Phoebe el yordamıyla orada olması gerektiğini düşündüğü düğmeleri bulmaya çalıştı. Onu kumaşın altından hissedebiliyordu; sert baldırlarını, iki yandaki kıvrımlarını ve arada kalan erkekliğini. Arada bir hareket edince ona sürtünüyordu. Sonunda düğmeleri bulup hızla açtı.

“Çıkar,” diye talep etti Phoebe pantolonunu çekiştirerek.

Trevillion kalçasını kaldırıp hem pantolonunu hem de iç çamaşırını çıkardı.

Phoebe elini onun baldırına koydu. Kıvrıkcık tüylerini hissedebiliyordu, göğüs kıllarından daha seyrek olmalarına rağmen gürdüler. Elini yukarı kaydırıp kalçasının en üst kısmındaki eğimli kasa dokundu. O kası baştan aşağı okşayıp hassas bölgesinin tüylerine ulaştığı anda, James’in nefesinin ağırlaştığını duydu. Tüyler dokunuşuna karşılık verir gibiydi ve Phoebe onları okşamak için büyük bir istek duydu.

Ama o tüylerin altında yatan şeye karşı daha büyük bir istek duyuyordu.

Pürüzsüz erkekliği sıcaktı ve avucunun içine sığıyordu. Parmaklarını üzerinde gezdirdiği sırada kabarıırken şaşırtıcı sertliği ve teninin esnekliğini hissetti. Başını büyük bir merakla yokladı. Bu kadar hassas bir şeyin içine nasıl girdiğini merak etse de kendi teninden çok daha sert olduğunun farkındaydı. Baş ıslaktı. Parmak ucunu bu ıslaklığın üzerinde gezdirip o küçücük deliği buldu.

Onu baştan aşağı okşarken erkekliğinin karnının üzerinde sertçe yattığını fark etti. Phoebe derin bir nefes alarak ondan yayılan kokuyu içine çekti. Odanın sessizliği içinde belirgindi.

Onu yeniden okşadı. Dokunmadan duramıyordu.

“Canın yanıyor mu?” diye sordu. “Bu halde olduğunda demek istedim.”

“Sertken mi?” Sesi yumuşak bir hırıltıdan ibaretti. “Hayır, canım yanmıyor ama arzu duyduğum bir gerçek.”

Phoebe durdu. “Neyi arzuluyorsun?”

“Seni,” dedi Trevillion. “Seni.”

Genç adam onu kendine doğru çekerek dudaklarını kendi dudaklarıyla hapsetti. Phoebe vücudunun yarısıyla onun üzerinde yatıyordu, göğüsleri onun göğsünde ezilirken bir eliyle de Trevillion onu yakıcı ve acımasız ağzıyla öptüğü sırada, erkekliği okşamaya devam ediyordu. Arzu denen şey buysa Phoebe de hissediyordu. Göğüs uçları sızlıyordu ve kadınlığı iyice kabarmıştı.

Trevillion o anda öpücüğü yarıda kesti. “Geceliğini çıkar, Phoebe.”

Genç kadına geceliğini çıkarmasına yardım etti. Artık o da kendisi gibi cıvılcıplaktı.

“Buraya gel,” dedi Trevillion, Phoebe’nin bacağına alarak. “Böyle.”

Onu ata biner gibi kendi üzerine çekerek kadınlığını iyice açtı. “İstersen bu şekilde üstüme binebilirsin.”

“Üstüne mi binebilirim?” Phoebe dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. “Ata biner gibi mi?”

“Özel damızlığı olabilirim.” Sesinde yine keyif vardı. Bir zamanlar onun her türlü mizah anlayışından yoksun olduğunu düşünmesi ne tuhaftı.

Sadece kendisine, hem de özel anlarında gösterdiği için çok mutluymuştu Phoebe.

“Nasıl?” diye sordu Phoebe telaşlı bir sesle. Boğazının gerisinde, gözlerinin ardında kabardığını hissettiği bir duygu vardı.

“Biraz kalk,” diye karşılık verdi Trevillion, Phoebe’nin diz çökmesine yardımcı olurken. “Şimdi de çok dikkatli bir şekilde üzerime otur.”

“Üzerine...” diyerek vücudunu indirdiğinde Phoebe kadınlığının girişinde onun erkekliğini hissetti. Elini aşağı indirdiğinde James’in erkekliğini elinde tutarak onun için hazır beklettiğini hissetti. Elini onun eline dolayarak kendini erkekliğine doğru itti.

Trevillion onu esnetmeye başladı.

Phoebe dizlerinin üzerine çökmüş, Trevillion’un erkekliğinin bir kısmı içindeyken ve o orada üşengeç bir paşa gibi yatarken, kendini ona doğru itmesi fazlasıyla müstehcen bir sahneydi.

Bu düşünceyle daha da ıslandı.

Kıpırdanarak doğru açığı bulmaya çalıştı ve vücudunu yeniden aşağı itti. Trevillion içine kayd, kalın ve sertti... memnuniyetle karşılanan bir istilacı.

“Ah,” diye fısıldadı Phoebe, gözlerine yaşlar hücum etti.

“İyi misin?” diye sordu Trevillion alçak sesle. Elinin biri genç kadının kalçasındaydı, teninde yatıştırıcı daireler çiziyordu.

“Evet,” dedi Phoebe. “Şimdi ne yapmalıyım?”

“Ellerini buraya koy,” dedi Trevillion onun ellerini kendi sıcak göğsünün üzerine yerleştirerek biraz öne eğilmesini salık veriyordu.

“Şimdi beni kullan.”

“Seni kullanayım mı?” Ne kadar da ahlaksız bir fikirdi bu.

“Beni kullan,” diye tekrarlardı Trevillion. “Ata biner gibi bin üzerime, ta ki doruğa ulaşana kadar.”

Pekâlâ, böyle doğrudan söyleyince... genç kadın kalçasını kaldırıncı onun hafifçe dışarı kaydığını hissetti ve yeniden oturdu. Hafifçe yer değiştirerek dengesini bulmaya çalıştığı sırada onun da içinde hareket ettiğini hissetti ve bacaklarını sıktı...

Sonra da hızlandı.

Ah, ne kadar güzel bir duyguydu! Üzerinde gidip gelirken, içindeki sert erkekliği de girip çıkıyordu. Adamın hiçbir şey yapmamasına rağmen gittikçe ağırlaşan nefesi, kontrolün

kendinde olduğunu bilmek, onun kendi vücudunun altında sarsıldığını görmek...

Phoebe kendini tamamlanmış hissetti. Artık yenilmezdi.

“Gel buraya, benim küçük Amazonum,” diye mırıldandı Trevillion onu kendine doğru çekip ağzıyla göğüs uçlarından birini yakalarken.

İşte *bu*... zevkin merkezi olan bu küçük nokta onu uçurumdan yuvarlamaya yetti... sarsılarak, kendini onda kaybederek, tamamen ve hepten kontrolden çıkmış bir halde. Damarlarında dolaşan ateşle birlikte hissettikleri bir çılgılık atmasına neden oldu, sanki yanan bir yıldız dönüşmüş gibiydi.

Trevillion onu aşağıya, kollarının arasına çekince Phoebe onun üzerinde kıvrılarak yüzünü yastığa gömdü ve orgazmının ardından zorlukla soludu. Genç adam ellerini onun kalçasına yerleştirerek erkekliğini sertçe içine itti.

Homurdandığında, Phoebe onun bacağına hatırladı ama sormasına fırsat kalmadan Trevillion altında kasılarak içinde gidip gelmeye devam etti. Phoebe de kendini onun üzerinde sıkarak ona eşlik etmeye çalıştı.

Doruğa ulaşmasını...

Mutluluğunu...

Trevillion'a ait ne varsa, her şeyi hissetmek istiyordu.

On Altıncı Bölüm

Denizati, Corineus'a bakmak için döndüğünde, Corineus onun bitkin olduğunu görmüş. Yanları ter ve köpük içindeymiş, narin bacakları kanlı ve yaralı ve bir zamanlar gururla kaldırdığı başı öne eğikmiş. Beyaz yelesi kirlenmiş ve tel tel olmuş.

“Pekâlâ,” diye söze girmiş Corineus. “Bana büyük bir sadakatle hizmet ettin, bu yüzden de seni azat ediyorum benim cesur, sihirli atım. Ama senden bir ricam olacak: bana adını söyler misin?”...

– Kelpie'den

Ertesi sabahın geç saatlerinde Trevillion güneşli avluda durmuş, babasının kısıraklarından birini tımar ediyordu. Reed bu görevi yerine getirmeyi teklif etmişti fakat Trevillion atlarla çalışmayı oldum olası seviyordu. Yaşlı Owen ona bilgiç bir gülümsemeyle bakıp kendi haline bırakmıştı. Şu anda da biraz uzağındaki binme kütüklerinden birinin üzerinde oturan Phoebe'yle sohbet ediyordu.

Bir havlama sesi duyuldu ve hızlı adımlarla Phoebe'nin yanına koşan Toby görüldü.

Trevillion, Toby'nin bir kucak köpeğine göre fazla iri olmasına rağmen, büyük bir çabayla Phoebe'nin kucağına tırmanışını izledi. Phoebe, eteklerini kirleten köpeğin yüzünü yalamasıyla birlikte gülmeye başladı.

Âşık olmak ne tuhaf bir şeydi. Hayatının otuz üç yılını ufak tefek, güzel, nazik, komik ve iliklerine kadar inatçı bir kadının varlığından bihaber olup da her gününü onunla kavga ederek, tartışarak, bazen de sessizlik içinde yan yana oturarak yaşamak ve en sonunda bugüne gelip o kadının, hayatının anlamı haline geldiğinin farkına varmak. Sanki onu dünyasından kaybedecek olursa güneş de gökyüzünden kaybolacaktıymış gibi hissetmek.

Trevillion, Phoebe'nin o küçücük avucunda tuttuğu, kendisi üzerindeki gücün farkında olup olmadığını merak ediyordu.

"Toby, Phoebe onun üzerine tırmanmasına izin verdiği sürece bunu yapmaması gerektiğini hiçbir zaman öğrenemeyecektir," dedi Agnes yanına gelerek. Aynı dedesi gibi konuşmuştu.

Trevillion yeğenine bir bakış attı. Boyu henüz omuzlarına geliyordu ama bu hızla büyümeye devam ederse yakında Phoebe'nin boyunu geçmesi işten bile değildi. Trevillion içinde ani bir sızı hissetti. Agnes'in genç kızlıktan çıkıp kadın oluşunu görmek için burada olmak isterdi.

Agnes başını kaldırmış ona bakıyordu. "James Dayı?"

Belki de aptal olduğunu düşünüyordu. "Evet, pekâlâ, Leydi Phoebe nedense köpeklerin üzerine atlamasından hoşlanıyor."

Agnes ona şüpheli bir bakış fırlattı. "Onun bir dükün kızı olduğundan *emin* misin?"

Trevillion'un dudakları seğirdi. "Hem de çok eminim."

"Hımm," diye mırıldandı Agnes kuşkuyla. "Dedem senin bir dükün kızıyla evlenemeyeceğini söylüyor."

Trevillion dudaklarını sıkarak başını çevirdi. Aslında bu, düşünmekten kaçındığı bir konuydu. "Sanırım deden haklı."

"Gerçi her zaman haklı olduğu söylenemez," dedi Agnes bu kez. "Guinevere'in tayının erkek olacağından emindi ama bak o Tarlakuşu'nu doğurdu." Agnes bir süre duraksadıktan sonra omuzlarını dikleştirdi. Sanki elindeki kozu oynamak üzereydi.

“O da senden hoşlanıyor, biliyorsun değil mi? Phoebe yani. Hem de çok hoşlanıyor.”

Ona, birinden “hoşlanmanın” çoğu zaman bir aristokrat evliliğiyle yakından uzaktan bir ilgisi olmadığını söyleyemedi.

Bazı hayallerin kırılmaması gerekiyordu.

Phoebe, Toby’nin kucağından inmesiyle sendeleyerek ayağa kalktı. Trevillion hemen yanına giderek düşmemesi için onu kolundan yakaladı.

“Agnes bize daha fazlasını göstermek için mi gelmiş?” diye sordu.

Agnes onlara arazi üzerinde büyük bir tur yaptırıyordu. Trevillion sabah buraları avcunun içi gibi bildiğini söylemek üzereyken, Phoebe onu dirseğiyle sertçe dürtmüştü.

Trevillion yeğenine baktı. “Geriye ne kaldı?”

“Bozkırda bir taş var,” dedi Agnes hevesle. “Oradan kilometrelerce ötesini görmek mümkün ve her zaman sert bir rüzgâr eser.”

“Ben gidip kısrağa bakayım,” dedi Owen neşeyle, arkasını dönüp uzaklaşarak.

Trevillion onun arkasından kaşlarını çatarak baktı. Agnes’i hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu ancak bozkır karaçalı ve ot yığınlarıyla dolu ve engebeliydi. Yürümek için pek de uygun bir alan sayılmazdı.

“Leydi Phoebe düşebilir,” dedi. “Yürüyüş yapabileceğimiz başka bir yer bulalım.”

Agnes altdudağını sarkıtmıştı. “Ah ama...”

“James,” dedi Phoebe eliyle onun koluna dokunarak. Ona başkalarının yanında ilk defa adıyla hitap etmişti. “İzin ver. Bozkırları ben de tanımak isterim.”

“Yaralanmanı istemiyorum,” dedi Trevillion aksi bir sesle.

“Biliyorum.” Gülümsemesi çok güzeldi. “Ama düşmek dünyanın sonu anlamına gelmez. Düşebilirim, bu doğru –aslına

bakarsan belki de *gerçekten* düşeceğim— ama insan arada bir düşmeden yaşayamaz, öyle değil mi?”

“Phoebe,” diye başladı Trevillion çaresizce. Onun yaralanması düşüncesine katlanamıyordu bile. Onun yerine kendinin yaralanmasını tercih ederdi.

“Lütfen.”

Bu tek kelime ve yüzündeki o yalvaran bakış kalbine bir ok gibi saplanmıştı. “Pekâlâ.”

“Yaşasın!” diye bağırdı Agnes ve Toby de deliler gibi havlamaya başladı. “Bu taraftan gideceğiz.”

Agnes onları bir kapıdan geçirerek otlaklara doğru, ardından bir kapıdan daha çıkararak bozkırlara yönlendirdi. Diz boyundaki çalılıkların bazıları küçük sarı çiçekler açıyordu.

“Ah, bu harika,” dedi Phoebe eğilip ellerini yaprakların arasına daldırarak.

Rüzgâr tuzun ve okyanusun kokusunu getiriyordu ve Agnes haklıydı, buradan kilometrelerce ötesini görmek mümkündü. Gökyüzü önlerinde, dünyayı saran bir kubbe misali sonsuz bir mavilikte uzanıyordu. Trevillion derin bir nefes alarak Phoebe’nin yüzünü güneşe çevirdiğini görünce gülümsedi. Yerde bitmiş gibi duran gri taşların bezediği geniş ve düz araziye gelene kadar tırmanmaya devam ettiler.

Phoebe yüzünü kaldırıp Trevillion’a baktı. “Tek başıma yürüeyebilir miyim? Sadece birazcık? Yapmak istediğim birçok şeyi ya da gitmek istediğim bazı yerleri tasvip etmediğini biliyorum,” dedi ve derin bir nefes aldı. “Kendimi *kasıtlı olarak* tehlikeye atmak istemiyorum ama benim için neyin tehlikeli olacağına kendim karar verebilmek istiyorum. Bu tehlikeli değil, James. Ben sadece yaşamak istiyorum.”

Trevillion tam itiraz edecekti —yürüyüş yolundan çıktığı anda önüne çıkabilecek o kadar çok engel vardı ki— fakat sonra dilinin ucuna kadar gelen sözcükleri yutmaya karar verdi. Öz-

gürlüğünü istiyordu, bunu biliyordu, bunu her zaman biliyordu zaten ve ağabeyinin adamı olarak görevi onu kafeste kilitli tutmak olmuştı.

Ama Wakefield şu an burada değildi. Daha da önemlisi, Trevillion onu güvende tutmanın tek yolunun tüm hareketlerini kısıtlamaktan geçtiğine inanmıyordu artık.

Belki de Phoebe haklıydı. Belki de yaşamak için insanın arada bir tökezlemesi ve düşmesi gerekiyordu.

Phoebe'nin yaşamasını istiyordu.

Derin bir nefes aldı. "Evet."

Phoebe ondan yavaşça uzaklaşmaya başladı. Toby ve Agnes patikanın ilerisinde durmuş, etrafı izliyorlardı. Phoebe derin bir nefes alarak yüzünü güneşe kaldırıp kollarını, rüzgârda süzülen bir martı gibi iki yana açtı. Bir adım attı, sonra bir adım daha.

Ve sonra tökezleyip düştü.

Trevillion ona dehşete kapılmış bir şekilde baktı. Ellerinin ve dizlerinin üzerindeydi ve hiçbir şey olmasa bile avuçlarını yaralamış olmalıydı. Ve titriyordu.

"Ah, bırak da sana yardım edeyim," diye bağırdı Agnes.

Ama Trevillion öne atılarak kızı durdurdu. Kısa bir an durup sesini sakinleştirmeye çalıştı. "Phoebe, yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedi genç kadın neşeyle ve yüzünü yukarı kaldırdığında ise gülüyordu. "Hayır, başarabilirim."

Ve başardı da. Ayağa kalkarak ayağının ucuyla patikayı bulmaya çalıştı ve yeniden yürümeye başladı.

Trevillion onun çok uzağında değildi elbette, sürekli yanına gitmemek için kendini frenliyordu. Kolunu tutup ona yol göstermek istiyordu. Ve güvende tutmak. Ama Phoebe'yi tehlikeden uzak tutmak kendisi için ne kadar önemli olsa da, özgür olmanın Phoebe için bundan çok daha önemli olduğunu da biliyordu.

Yardımla kısıtlanmak istemiyordu.

Bu yüzden onu bir şahin gibi takip ederek düşmesine izin verdi. Bir kez. İki kez. Hatta üç kez. Ve o her düştüğünde korkuyla nefesini tutsa da onu tutup kaldırmamak için kendine hâkim olmak zorunda kalıyordu.

Fakat Phoebe her defasında gülerек ayağa kalkıyordu. Güçlenmiş bir şekilde.

Kayalıkların ucuna vardıklarında daha fazla dayanamadı.

Genç kadının kolunu nazikçe tutup gülen yüzünü kendine çevirdi.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı genç adam, Phoebe’nin saçlarına doğru. “Seni seviyorum, Leydi Phoebe Batten.”

Phoebe nefesini tutarak kaşlarını şaşkınlıkla kaldırınca Trevillion eğilerek onu o güzel pembe dudaklarından öptü. Bu tutkulu bir öpücükten çok bir teklif ve bir vaat.

Tam da Wakefield Dükü’nün mesajını getiren Tom Pawley onları bulduğu anda gelen bir vaat.

Phoebe, Guinevere ve Tarlakuşu’nun ahırında durmuş, atların sesini dinliyordu. Lapasını yiyen Guinevere’in sessiz çiğneyişlerini ve kendi akşam yemeğini emmekle meşgul olan Tarlakuşu’nun seslerini. Ahırlar sessiz ve sıcaktı, atların kokusu ise güven verici.

Duyduğu havlama sesinin üzerine Toby’yle, hemen arkasından nefes nefese kalmış halde koşan Agnes geldi.

Elini uzatan Phoebe parmaklarını yalayan ıslak bir dille ödüllendirildi.

“Geri dönmek zorunda mısınız?” diye sordu Agnes yumuşak bir sesle.

Phoebe küçük kızın kendisine sarılan bedenini hissetti. Toby de onun diğer yanına yaslanmıştı.

Kısa bir an duyulan tek ses, Tarlakuşu'nun ahır içindeki bebek adımlarıydı.

“Evim Londra’da,” dedi Phoebe sonunda. Elinden geleni yaptı fakat sesi donuk ve neşesiz çıkmıştı. Bozkırlardaki gezintisi ne kadar da güzeldi. Kendini tamamiyle özgür hissetmişti. Sonra Trevillion onu öpüp sevdiğini söylediğinde, Phoebe hissettiği mutluluğun sonsuz olduğunu düşünmüştü.

O an, hayatının en mutlu anıydı.

Mektubu aldıklarında bir an Trevillion’a burada kalmaları için yalvarmak geçti içinden. Mektup ağabeyinden olduğu halde, Trevillion’un St. Giles’taki o gizemli muhbiri Alf aracılığıyla gelmişti. Belli ki Alf sırlarını açık etmemişti ve Maximus hâlâ nerede olduklarını bilmiyordu. Phoebe, Maximus’un, kız kardeşi ile iletişim kurabilmek için St. Giles’taki bir sokak çocuğuna bel bağlamak zorunda olmasına ne kadar içerlediğini tahmin edebiliyordu.

Burada kalacak olurlarsa, Maximus onu asla bulamayabilirdi.

Ama Phoebe bunun korkaklıktan başka bir şey olmadığını biliyordu. Ağabeyini seviyordu –onu gerçekten seviyordu– bu yüzden onu ve ailesinin geri kalanını bir daha göremeyecek olma fikrine dayanamazdı. Üstelik ailesinin kendisi için en dişelenmesi düşüncesinden de nefret ediyordu.

Evet ama... Londra’ya dönmesi, eski hayatına dönmesi demekti.

Kapısı bir kez açıldıktan sonra insan o kafese kendiliğinden girmeyi nasıl isteyebilirdi ki?

“Burada yaşayabilirsin,” dedi Agnes bunun üzerine. “Bir sürü odamız var.”

Phoebe başını, ahır kapısının üzerine yasladığı kollarına dayadı. “Bunu yapabilmeyi gerçekten çok isterdim.”

“O zaman *kal*. Evimiz *kocaman*, yatak odalarının yarısını bile kullanmıyoruz! Dedem, James Dayımla evlenmeyeceğini

söylüyor ama evlenirsen onun karısı olursun, böylece *ikiniz* de burada yaşayabilirsiniz. Burası seninle daha güzel. James Dayımla da daha güzel.”

Phoebe'nin dudakları, kızın umut dolu sesi karşısında kıvrılmıştı. “Dayınla deden aynı çatının altında yaşarsa sürekli kavga ederler. Bunu isteyeceğinden şüpheliyim.”

“Siz *ikiniz* buraya gelmeden önce çok ama çok sessizdi,” dedi Agnes düşünceli bir sesle. “Akşam yemeklerinde kulaklarımıza pamuk tıkayabiliriz.”

Phoebe bunun üzerine yorgun bir biçimde güldü. “Kalmayı çok isterdim ama bilmen gereken şu ki, bu benim kararına kalmış bir şey değil. Ağabeyim beni Londra'ya geri çağırıyor ve ne yazık ki bu dünyada kararları verenler biz kadınlar değil, beyefendilerdir.”

“Bu,” diye bağırdı Agnes, “çok ama çok saçma.”

“Evet, öyle,” diye mırıldandı Phoebe. “Ama beni zorlayacak gücü olmasa bile dönmek zorunda kalırdım diye düşünüyorum. Orada arkadaşlarım ve ailem var, bilirsin.”

“Öyle mi?” diye sordu Agnes. Phoebe'nin Cornwall dışında bir hayatı olmasına gerçekten şaşırmış gibiydi.

“Evet. İki bebek yeğenim var ve onları bir daha görememek gibi bir durumum olsun istemem.”

“Sence... sence seni burada ziyaret edebilirler mi?” diye sordu Agnes umutla. “Ben bebekleri çok severim, hem onlara atları da gösterebiliriz.”

Phoebe'nin gülümsemesi üzgündü. “Tatlım, bu bebekler için oldukça uzun bir yolculuk olurdu.”

“Peki, bizi tekrar ziyarete gelecek misin?” diye sordu Agnes neredeyse fısıldayarak.

“Bilmiyorum,” dedi Phoebe umutsuzluğa yakın bir sesle. O sırada çok yakınından gelen bir koklama sesi duyuldu.

“Ah,” diye fısıldadı Agnes. “Tarlakuşu kapıya geldi.”

Phoebe'nin elini yavaşça uzatmasıyla, sıcak hava üfleyen küçük yumuşak bir burun parmaklarına dokunuverdi.

Genç kadın hareket etmeden durdu, minik tayı korkutmak istemiyordu. O anda tüm kalbiyle, sonsuza dek burada, Cornwall'da kalabilmeyi diledi.

"Ekselansları mektubunda haydudun suçunu itiraf etmiş olduğunu ve Newgate Hapishanesi'nde mahkemesini beklediğini yazmış," dedi Trevillion bastonuna yaslanarak. "Leydi Phoebe ile birlikte mümkün olan en kısa zamanda Londra'ya dönmemizi istiyor. Hemen yola çıkacağız."

Babası odaya sırtı dönük bir halde durmuş, görünüşte kütüphane penceresinden görünen manzarayı seyrediyordu. "Demek onu geri götüreceksin."

"Orası onun evi," dedi Trevillion dümdüz bir sesle. Bal-tanın bu kadar hızlı düşmesi tabii ki şok etkisi yaratmıştı, aslında kendini buna daha önce hazırlaması gerekirdi. Ne de olsa Wakefield'in, kız kardeşini kaçırmaya kalkışanı eninde sonunda yakalayacağını biliyordu.

Günün birinde Phoebe'yi ailesine teslim etmesi gerektiğini.

Ama o günün gelmesini hiç istemiyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu babası dönmeden. Sırtı daha da dikleşmiş gibiydi. "Artık senin de mi evin Londra'da?"

"Geri dönüp dönmeyeceğimi mi soruyorsun?" diye sordu Trevillion temkinli bir sesle. Babasının sorusu onu hazırlıksız yakalamıştı. Phoebe ve Londra'nın ötesinde bir şey düşünememişti henüz.

Ama elbette ki onların ötesinde bir şey olması gerekiyordu. Sonunda onsuz yaşamaya devam etmek zorunda kalacaktı. Her halükârda bir iş bulması gerekecekti.

"Dönebilirsin," dedi babası yavaşça, "ne de olsa Faire'in seni artık tutuklamak gibi bir niyeti yok."

Trevillion kısa bir an bekledi ama babası başka bir şey söylemedi. “Bu senden gelen gerçek bir davete benzemiyor.”

Sonunda yaşlı adam hızla dönüp oğlunun yüzüne baktı. “İhtiyacın olan bu mu, Jamie? Eve gelebilmek için bir davetiye?”

Trevillion babasının gözlerinin içine baktı. “Belki de.”

Babası gözlerini kırptırdı. Buruşuk yüzündeki dudakları sıkılıydı. “Seni hiçbir zaman suçlamadım, Jamie, hem de hiç. Ah, biliyorum, olay olduğunda ilk başta bağırmış ve bazı şeyler söylemiş olabilirim ama bu sadece öfkenin bir sonucuydu. Olan bitenin senin suçun olmadığını biliyorum ben.”

Trevillion gözlerini yere indirdi. Gerçekten değil miydi?

Babası yavaşça homurdanarak kendini en yakın koltuğa bıraktı. “Bir adam hayatı boyunca bir sürü hata yapabilir, bazıları küçük ve önemsizdir, bazılarıysa hayatın ve her şeyin akışını değiştirecek türdendir. Önemli olan, bunu geride bırakıp hayatına devam edebilmektir. Çünkü geçmişte ve asla değiştiremeyeceğin şeylere takılı kalırsan, işte o zaman mahvolmuşsun demektir.”

Trevillion’un dudağının kenarı kıvrıldı. “Yaşlandıkça bilgi bir adama dönüşmüşsün bakıyorum.”

Babasının yüzünde kendininkine benzer bir ifade belirmişti. “Evet, dönüştüm.”

Trevillion yavaşça başını salladı. “O zaman belki de dönerim.”

Babası başını eğip ellerine baktı. “Onu ailesinin yanına götürmen en iyisi, Jamie. Annen,” yaşlı adam yüzünü ekşitti. “ah, gençken ne kadar da güzeldi. Benim için fazlasıyla genç olduğu halde kendime engel olamamıştım. Fakat evlendikten sonra, derdinden erimeye başladı. Benim gibi asık suratlı ve yaşlı olmayan bir koca için kendini tüketti. Benim yaptığım hataları yapma, Jamie. Mutsuz bir kadın, mutsuz bir evliliğin temelidir.”

“Korkma, baba. Yapacağım tüm hatalar bana ait olacaktır. Ayrıca,” Trevillion yaşlı adamın gözlerine kararlı bir şekilde ama şefkatle baktı, “ben sen değilim, Phoebe de annem değil.”

Yaklaşık yarım saat sonra Trevillion arabanın perdesini kenara çekerek Agnes’e, hıçkırıqlarla ağlayan Dolly’ye, babasına ve Yaşlı Owen’a, Betty ve Genç Tom’a el sallıyordu. Toby havlayarak, ta ki kısa bacakları arabanın hızına daha fazla yetişemeyinceye dek, tekerleklerinin peşinden koştu.

Araba köşeyi dönüp de gözden kaybolunca Trevillion perdeyi bıraktı.

Arabanın içinde karşısında oturan ve gözleri ağlamaktan kızarmış olan Leydi Phoebe’ye baktı ve gelecekte yapacağı tüm hataların –iyi, kötü, önemsiz ya da dünyayı yerinden oynatacak türden– onunla ilgili olacağını anladı.

On Yedinci Bölüm

Corineus denizatinın boynundaki zinciri çekip çıkarmış. At, gözlerinin önünde yeniden uzun beyaz saçlı ve çekik yeşil gözlü, kusursuz ve güzel bir peri kızına dönüşmüştü.

“Adım Morveren,” demiş peri kızı.

Corineus elini tutmuş. “Bu gece yanımda kalır mısın, Morveren,” demiş.

Peri kızı bunu kabul etmiş ve oracıkta, deniz kıyısında dalgaların sesi eşliğinde sevişmişler...

– Kelpie'den

Phoebe geceyle gündüzü birbirinden ayırt edemiyordu ancak en sonunda dinlenmek için bir handa durduklarında saatlerdir yolda olduklarını biliyordu.

Eli Trevillion'un kolunda, arabadan yorgun argın indi. Artık olası haydutlardan kaçarak gizlenmedikleri için James karı koca oyununu oynamaya devam etmelerine gerek olmadığını söylemişti.

Ama annesinin yüzüğünü hâlâ geri istememişti Phoebe'den.

Genç kadın yüzüğe başparmağıyla, bir tılsımmış gibi gizlice dokundu. Parmağındaki varlığına çok alışmıştı. Başka bir kadın olsa yüzüğü kendiliğinden geri vermeyi teklif ederdi.

Ama Phoebe etmedi.

Bu han, Cornwall'a giderken gecelediklerinden daha büyüktü. Arabaların atlarını değiştirirken bağrıışan adamların seslerini, köpek havlamalarını ve yolcuların didişmelerini duyabiliyordu.

"Üzgünüm, efendim," dedi yanlarındaki Reed, hanın girişine ilerledikleri sırada. "Özel yemek odalarının hepsi kiralanmış."

"O zaman biz de umumi salonda yemek yeriz," dedi Trevillion. "Tabii yemeğinizin özel odanıza getirilmesini arzu etmezseniz, Leydim."

Özel odanıza mı? Bu gece ayrı odalarda mı uyuyacaklardı? Bir şey daha vardı: ona yeniden Leydim diye hitap etmeye başlamıştı. Gerçeğı söylemek gerekirse bu durum Phoebe'nin gücüne gitmişti. "Hayır, umumi salonda yiyelim lütfen."

Misafirlerin sohbet ettiği et kokulu salona girdiler. Trevillion onu bir masaya götürüp oturttuğunda Phoebe parmaklarıyla önündeki masanın yıpranmış ahşabına bastırdı.

"Ne alırsınız?" diye duyuldu kaba saba bir kadının sesi.

"Her ikimiz için de bira ve iki tabak et lütfen," diyerek siparişini verdi Trevillion.

"Tabii, canikom," diyen kadının uzaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Phoebe başını çevirerek havayı kokladı. Ateşin dumanının kokusunun yanı sıra bir de pipo keyfi yapan beylerden yayılan tütün kokusu geliyordu burnuna. Yakınlarında oturan biri belli ki hayatı boyunca hiç yıkanmamıştı.

O anda önüne gürültüyle kocaman bir maşrapa bırakıldı.

"Alın bakalım," dedi az önceki kadın. "Söyler misin? Bu kız kör mü?"

Phoebe gülümsedi. "Evet, ben..."

"Bu büyük bir yük," dedi kadın üzüntülü bir sesle. "İnsanın kör bir karısı olması diyorum. Tanrı sizi korusun, bayım."

Phoebe'nin ağız, kadın yanlarından ayrıldıktan sonra bile açıktı. Bir an acaba herkes kendisine mi bakıyor diye merak etti ve kadının düşündüğü şeyi düşündü: *zavallı adam*.

"Lanet olsun," diye sessizce küfür etti Trevillion. "Sen ona kulak asma. Yük olmadığını gayet iyi biliyorsun. Her erkek –hem de her erkek– karısı olmandan büyük bir onur duyardı."

Phoebe ona titrek bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sen duyar mıydın?"

"Evet."

Phoebe doğrudan ve tereddütsüz söylenmiş bu sözcüğün üzerine içinden geçen heyecan dalgasını hissetti.

Hafifçe öne eğildi. "O zaman neden ayrı odalarda kalmamızı istiyorsun?"

"Biranın tadına baksana," dedi Trevillion. "Meşe renginde, seveceğinden eminim."

Phoebe, onun sorusuna cevap vermediğini anlamayacak kadar saf değildi. "James..."

"Buyur bakalım, canikom." Az önceki kadın geri gelip tabaklarını masaya bıraktı.

Phoebe parmaklarıyla kalaylı tabağın içindeki sıcak sosla kaplı ete dokundu.

Kadın cık cık dedi. "Tıpkı küçük bir çocuk gibi parmaklarını yemeğinin içine sokuyor."

Phoebe donakaldı.

Trevillion öfkeyle hırladı. Phoebe madeni paraların şingirtisini duydu. "Bu gece için hizmetinize ihtiyacımız olmayacak artık. Gidin."

Kadın homurdanarak masadan uzaklaştı.

Phoebe parmağını yalayarak masadan çatalını aldı. Yanaklarının yandığını biliyordu ama çatalını büyük bir dikkatle yemeğine batırırken sırtını dikleştirdi.

Trevillion küçük bir kahkaha atınca Phoebe bir kez daha donakaldı.

Sonra onun alçak ve samimi sesini duydu. “Bir prensese benzediğini biliyor muydun? O kadının gelip de sana bir şey söylemeye cesaret edebildiğine şaşırdım. Ama sana gerçekten baktığını sanmıyorum. Bakan herkes aslında senin ne olduğunu anlayabilirdi: küçük bir Amazon prensesisin sen.”

Bu abartılı benzetme genç kadının dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. “Biraz peşin hükümlü davranıyor olabilirsin.”

“Hayır.” Trevillion’un cevabı netti. “Bir odaya girdiğin zaman, bütün erkekler dönüp sana bakıyor ve bunun nedeni kör oluşun değil. Güzelliğini fark ediyorlar. Gülen bir yüz ve her erkeğin dokunmak istediği bir vücut görüyorlar.”

Ah, Phoebe birdenbire yüzünün kızardığını hissetti!

“Ama sana daha yakından bakan bazı kimseler başka şeyleri de görürler. Her gün zorluklarla karşılaşan ve ona rağmen gülümseyen bir kadını. İçinde barındırdığı gücü, azmi ve dayanıklılığı görüp de hayrete düşerler, Leydim. Hayrete düşerler, evet. Şimdi,” genç kadının elini kendi sıcak avucunun içine aldı, “biranı iç lütfen.”

Phoebe denileni yaptı ve dudaklarında biriken köpüğü yaladı.

“Evet?” diye sordu Trevillion, sesi az öncesine göre daha boğuktu.

“Sevdim,” dedi Phoebe. “Hatta bayıldım. Sanırım Maximus’a, Wakefield Malikânesi’nde her yemekte sofraya bira koydurtmasını söyleyeceğim.”

Trevillion az kalsın boğuluyordu. “Bunu ona söylediğinde Wakefield’ın yüzünü görmek isterdim doğrusu.”

Genç kadın çenesini kaldırdı. “Ağabeyimin benimki gibi bir dünyaya ait olmaması benim suçum mu?”

Trevillion bunun üzerine yüksek sesle güldüğünde Phoebe kendinden son derece memnundu.

Yemek pek güzel sayılmazdı ancak sohbet çok güzeldi. Bu yüzden yemek sona erdiğinde Phoebe hayal kırıklığına uğradı. Trevillion han sahibi ile konuşmak için yanından ayrılırken Phoebe oturup parmağını yeniden tabağının kenarında gezdirdi.

“Gel,” dedi Trevillion yanına döndüğünde yumuşak bir sesle. “Sana odanı göstereyim.”

Phoebe karşılık vermeden başını eğmekle yetindi. Bir iki gün içinde Londra’ya dönmüş olacaktı. Bu gece ayrı yatacak olmaları ne kadar üzücüydü.

Merdivenlerden çıktıkları sırada ahşap basamaklar ayaklarının altında gıcırdıyordu. Hanın arka tarafına geçtiklerinde umumi salondan yayılan sesler de gitgide uzaklaşıyordu.

“Fazla lüks sayılmaz,” dedi Trevillion odanın kapısını açarken, “ama han sahibi elindeki en iyi odanın bu olduğunu söyledi.”

Trevillion, Phoebe’yi odanın içine yönlendirdi. Sıcak eli hâlâ genç kadının kolundaydı.

Ve kapıyı kapattı.

Phoebe ona döndü. “Kendine ait bir odan olduğunu sanıyordum.”

Trevillion’un bastonu, genç kadının diğer kolunu tutup onu kendine çekerken yere düştü. “Han sahibine bir yanlışlık olduğunu ve ikinci bir odaya ihtiyacımız olmadığını söyledim.”

“Ah,” dedi Phoebe. “Ah, buna çok sevindim.”

Phoebe kollarını kaldırıp yüzünü avucunun içine aldı ve öpmek için kendine çekti. Dilini genç adamın dudaklarında gezdirip dudaklarını aralarken az kalsın hıçkıracaktı. Onu o kadar çok istiyordu ki... şimdi ve daima.

“Phoebe,” diye inledi Trevillion dudaklarında. Phoebe onun sesinin hiç böylesine boğuk çıktığını duymamıştı.

Onu aniden kucaklamasıyla dünya hızla dönmeye başladı. Phoebe öpücüğüne ara vermeden genç adamın omuzlarına tutunurken, Trevillion onu hiç zorlanmadan taşıyordu. Yumuşak

bir yüzeye bırakılınca Phoebe bunun yatak olduğunu anladı. Onu yatağın kenarına oturtmuştu, bacakları aşağı sarkıyordu.

“James?” diye söze girdi Phoebe gerçekte onun aklından geçenleri umursamayarak.

Adam onun korsesini çözmeye başladı fakat hemen sonra sabrını yitirerek eteklerini yukarı kaldırdı.

İki elini de genç kadının bacaklarından ipek çoraplarının kenarına kaydırarak baldırlarını soymaya başladı.

“O gece ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarırken ne hale geldiğimi biliyor musun?” diye sordu Trevillion adeta hırlayarak.

“Ha-hayır.” Phoebe korsesinin kopçalarını çözmeye başlamıştı ki onun sesini duyunca durmuştu.

Trevillion parmaklarını iyice açarak ellerini, kadınlığını örten tüyleri içine alacak şekilde baldırlarının en üst kısmına kaydırdı. “*Buna o kadar yaklaştım fakat göremiyordum, ona dokunamıyordum.*”

“Ah!” Phoebe bir anda onun görebildiğinin farkına varmıştı, önünde tanrılara sunulmuş bir kurban gibi yatarken her şeyini görebiliyordu genç adam.

“Korseni aç,” dedi Trevillion neredeyse dalgın bir sesle. “Memelerine bakmak istiyorum.”

Phoebe nefesini tutarak itaat etti, onun önünde bu şekilde yatmaktan tuhaf bir şekilde uyarılmıştı. Korsesinin kenarlarını bir kenara iterek iç elbisesinin yakasını gevşetti ve kumaşı göğüs uçlarının altına indirdi.

Odanın içindeki serin hava göğüslerini yaladı.

Phoebe yatağın üzerine uzanırken Trevillion da elleriyle bacaklarını zorlayarak iki yana açtı.

“Çok ama çok güzelsin,” diye mırıldandı. Phoebe o anda bir parmağın nazik okşayışını hissetti. “Bundan hoşlanıyor musun? Güzel mi?” Phoebe boynunu gererek başını iyice yatağa bastırdı. “Evet.”

Trevillion onun açılmış kıvrımlarını okşayarak kadınlığının girişine dokundu. "Islaksın."

Trevillion ellerini çekince Phoebe nefes nefese kalmış bir halde bekledi, tamamen savunmasız ve arzu doluydu, gecenin havası tenini serinletiyordu.

Üzerinden çıkardığı kıyafetlerin sesinin duyulmasından sonra Trevillion üzerinde, her yerindeydi.

İçine girmişti.

Phoebe bu ani istila karşısında nefesini tuttu. Genç adam içinde bir iki kez gidip geldikten sonra tamamen içine girdi.

Sonra da durdu.

"O lanet olası arabanın içinde bütün gün düşündüğüm tek şey buydu."

Phoebe göğüs ucunu onun sıcak ve ıslak ağzının içinde hissetti. Onu sertçe emiyordu. Aldığı hazla inleyerek ellerini onun başına götürerek arkada toplanmış saçına dokundu.

Ceketi ve yeleği hâlâ üzerindeydi.

Diğer göğsüne yönelip emmek için eğilmesiyle, Phoebe'nin düşünceleri yerle bir oldu.

Genç kadın yüksek sesle bağırılmamak için dudağını ısırıldı. Trevillion'un ona hissettirdikleri o kadar güzeldi ki. Ve tüm bu süre boyunca içinde olduğunun da farkındaydı. Sertti ve bekliyordu. Ağır ve kalındı.

Trevillion geri çekilip her iki göğüs ucunu başparmaklarıyla ovalamaya başladığında Phoebe dayanamayarak nefesini tuttu. "Lütfen," diye fısıldadı.

Trevillion kendi kendine kıkırdadı, sesi boğuktu. "Gördüğüm en güzel göğüslere sahipsin, bunu biliyor muydun? Dolgun ve yuvarlak, göğüs uçların da büyük ve pembe. Göğüs uçlarını daha görmeden hayal ederdim. Bir keresinde göğüslerini düşünürken kendimi tatmin ettim."

Phoebe bu düşünceyle ona daha da sıkı kenetlendi. Demek *onu* düşünerek böylesine ahlaksızca bir şey yapmıştı. “Ah, Tanrım!”

Phoebe daha fazla dayanamadı. Kadınlığı sıırılsıklam olmuştu ve kabarmıştı, iyice açılmış ve zonkluyordu. Trevillion’un içinde gidip gelmesine ihtiyacı vardı. O muhteşem duyguyu yeniden tatmak istiyordu.

Genç kadın bacaklarını onun beline sararak kıpırdandı.

Şimdi de nefesini tutma sırası Trevillion’daydı.

Ellerini genç kadının göğüslerinden çekip omuzlarının yanına, yatağın üzerine yerleştirdi.

Geri çekilip yeniden içine girdi.

Sertçe.

Phoebe yüksek sesle inledi. Birbirlerine o kadar yakındılar ki. Phoebe yattığı yerden onun omuzlarını yakaladı ancak Trevillion’un gömleği hâlâ üzerindeydi.

Phoebe onun çıplak tenini hissetmek istiyordu.

Genç adamın yeniden, bu kez hızla ve güçlü bir şekilde içine girmesiyle yatak sallandı.

Phoebe parmaklarını onun yüzüne götürüp yeni çıkan sakallarını, alnı ve şakaklarını örten terini, aralanmış dudaklarını ve zorlukla alıp verdiği nefesini hissetti.

Trevillion gitgide hızlanarak içinde gidip gelirken Phoebe onu kendine doğru çekti. “Şimdi, şimdi, şimdi.”

Trevillion’un ıslak ve aralanmış dudakları dudaklarına dokunduğunda, Phoebe onun sarsılarak titrediğini hissetti. O son güçlü hücumu ve ardından da sıcak tohumunun içine dökülüşünü hissetti.

Phoebe gerinerek kendini onun öpücüğüne, kollarına itti, içi onunla doluyken bir kez daha büyük bir zevkle sarsıldı.

Trevillion, Phoebe’yi ertesi gün arabada karşısında uyurken izlediğinde onu bırakamayacağını biliyordu.

Onsuz yaşayamazdı.

Eğer kabul ederse onunla evlenecekti.

Verdiği bu kararla biraz olsun sakinleştiğini hissetti fakat bu karar aynı zamanda bir sürü sorunu da beraberinde getiriyordu. Bunların en büyüğü de Wakefield Dükü'ydü. Wakefield'in onu, kız kardeşine yakışacak bir eş olarak görmediğini biliyordu.

Ancak Phoebe'yi ailesinden ayırmak gibi bir niyeti de yoktu. Onunla kaçarak evlenecek olursa dışlanacaktı. Bunu ona yapamazdı, özellikle de kız kardeşi ve dostlarıyla nasıl gülüp eğlendiğini gördükten sonra.

Wakefield Dükü'nün kız kardeşine kur yapmanın bir yolunu bulmalıydı.

Kaşlarını çatarak arabanın penceresinden dışarı baktı. Artık sapa yolları kullanmak zorunda olmadıklarından yolculukları zamana uygun ilerliyordu. Ayrıca atları yol üzerindeki dinlenme yerlerinde değiştirebildiklerinden Reed daha hızlı gidebiliyordu.

Wakefield'in yazdığı mektup sinir bozucu ve şifreliydi, üstelik Phoebe'yi kaçırmak isteyen kişinin adını ve nerede ve nasıl yakalandığını açıklamamıştı.

Trevillion kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. Bu mesele ona hâlâ kapanmamış gibi geliyordu ama belki de Dük'le yüz yüze yapacağı görüşmeden sonra her şeyin bittiğine ikna olabilirdi.

Yarın Londra'ya varmış olacaktı ve o zaman da...

O zaman Leydi Phoebe'yi ağabeyine teslim ederek adamın haklı öfkesiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Tanrım, ne kadar da imkânsız bir sorumluluk üstlenmişti böyle.

Phoebe yerinde doğrulmadan önce bir şeyler mırıldanarak esnedi.

"James?"

“Buradayım,” diye karşılık verdi Trevillion.

“Ah, güzel,” dedi Phoebe kendini yeniden koltuğa bırakarak. “Gece için durmamıza ne kadar kaldı?”

Trevillion güneşin konumunu hesaplamaya çalıştı. “Birkaç saatimiz var.”

Phoebe bir şey söylemeden başını eğdi.

Trevillion boğazını temizledi. Kendini son derece rahatsız hissediyordu.

“Merak ettiğim...”

“Evet?” diye sordu Phoebe başını yana eğerek.

“Ah. Pekâlâ. Londra’ya vardığımızda seni yeniden ziyaret edebilmeyi umuyordum. Bu senin için de uygunsa, tabii.”

Genç kadının yüzü göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle aydınlandı. “Bu beni her şeyden daha çok mutlu eder.”

Trevillion, Phoebe yüzünü göremese de gülümsemeden edemedi. “Öyle mi?”

“Evet, öyle, Yüzbaşı Trevillion,” dedi Phoebe onunla şaka-laşarak. “Ama bunun için ağabeyimden de izin alman gerekmez mi?”

“Ağabeyinin mağarasına girmeye cesaret etmeden önce sana sormak istedim.”

“Bu çok akıllıca bir karar.” Phoebe başını eğdikten sonra yeniden esnedi. “Ah, Tanrım, ne kadar da uykum var ama bu arabanın koltukları pek yumuşak sayılmaz.”

“O zaman yardımcı olmama izin ver.” Genç kadının yanına oturup onu kendine çekti. “Bana yaslanabilirsin.”

“Hımmm,” diye mırıldandı Phoebe onun omzunda uykulu bir sesle. “Sen de pek yumuşak değilsin ama *çok* rahat olduğunu söyleyebilirim.”

Trevillion, genç kadının söylediğinden fazlasıyla mutlu olmuştu.

Phoebe arabadan indiğinde gizlice gerindi. Bütün gün oturmanın bu kadar yorucu olabileceğini tahmin edememişti.

Dinlenmek için durdukları han öncekinin hemen hemen aynısıydı: kalabalıktı, avlunun içi at ve gübre, içerisi ise sıcak yemek kokuyordu. Phoebe bugün de eski ve yıpranmış bir masada Trevillion'un karşısında otururken, *Bu gece son gecemiz olabilir*, diye düşündü. Trevillion, Maximus'u kendisine kur yapmak için ikna edebilse bile, yeniden böyle baş başa kalabilmeleri çok ama çok uzun bir zaman alacaktı.

Yemeklerini yedikten ve Phoebe bir biranın daha tadına baktıktan ve Trevillion, Reed'in geceyi rahat koşullarda geçireceğinden emin olup ona odasını ve içinde yatağın ve şöminenin yerini gösterdikten sonra Phoebe onun elini tuttu.

"Seviş benimle," dedi genç kadın. Ne baştan çıkarıcı bir fısıltıyla konuşmuştu ne de bir yakarışla.

Emretmişti.

Parmak uçlarının üstünde yükselip adamın başını kendine doğru çekti ve dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Son haftada öpüşmesini ilerletmek için fırsat bulmuş olsa da bu zarif bir öpücük sayılmazdı.

Bu gece son gecemiz olabilir. Bu gece son gecemiz olabilir. Bu gece son gecemiz olabilir.

Bu, beyninde tekrarlanıp duran, korkunç bir düşünceydi. Birdenbire birlikte geçirdikleri zamanın sonuna gelmişlerdi ve Phoebe buna hiç hazır değildi. Ondan ayrılacak olma düşüncesine katlanacak gücü yoktu. Londra'nın ve Maximus'un beraberinde getireceği belirsizliklere de.

Yarın çok yakındı, hem de çok yakın.

Phoebe ellerine hâkim olamadan, tüm inceliğini ve zarafetini bir kenara bırakarak –Trevillion ona engel olmaya çalışsa da– onun pantolonunun önünü çekiştirip açtı.

Fakat genç adam onun birdenbire önünde diz çökmesine hiç hazırlıklı değildi. Pantolonunun önünü yırtarcasına açıp elini içine daldırmasına da...

“Phoebe. Lanet olsun, Phoebe.”

Sözcükleri, Phoebe'nin onu, yarı sertleşmiş haliyle bulduğu anda bir iniltiyle son buldu. Phoebe o anda duraksayıp yavaşladı. Ah, ne kadar da sıcaktı. Yüzünü ona yaslayıp derin bir nefes alarak onu kokladı, Trevillion'u. Erkeğini.

O, kendisine aitti.

Genç adamın organı Phoebe'nin yanağında zonkluyordu. Genç kadın yüzünü çevirip onu öpmeye başladı. O kalın, nabızı atan ve gitgide büyüyen erkekliğini. Ağzını iyice açarak tadını aldı.

Trevillion bunun üzerine yeniden inledi.

Kör olmanın tuhaf yanı, insanların onun bazen sağır da olduğunu düşünmeleri idi. Bir mantığı olmamasına rağmen bu böyleydi. Bir keresinde –bir ya da iki sene önce– birbiriyle sohbet eden iki hizmetçi kızın son derece aydınlatıcı konuşmasına kulak misafiri olmuştu.

Phoebe duyduklarını aklına getirip onun tadına bakarken erkekliğini elinde tutup altını da yaladığında, Trevillion gerçek anlamda sendeledi. Elini hafifçe genç kadının saçının üzerine koydu. Onu mu tutmak yoksa kendisi mi tutunmak istiyordu, belli değildi ama bunun bir önemi yoktu.

Dibine ulaştığında Phoebe ağzını iyice açtı ve dudaklarını onun etrafına sararak bütünüyle içine aldı.

“Phoebe, Tanrım, Phoebe,” diye fısıldadı Trevillion tamamen çatallaşmış sesiyle.

Bu sanki diğerinden çok daha özel bir birleşmeydi. Erkekliğinin simgesini ağzının içine alması. Bir ağız konuşmak, yemek yemek ve çok daha medeni amaçlar için vardı.

Ve bu yaptığının medeniyetle yakından uzaktan bir ilgisi yoktu.

Onu yalarken, tepesinden sızan acı sıvının tadının, başının kayganlığının farkına vardı.

Onu emmeye başladı.

Trevillion'un bir anda haykırmasıyla Phoebe onu dize getirdiğini anladı. Yeniden doğmuş gibiydi. Bu güçlü ve cesur adamı dize getirmişti. Onu böyle tatlılıkla ağzında tutup emmeye devam ettiği sırada, genç adamın dudaklarından tutarsız sesler dökülüyordu.

Trevillion birdenbire hareket etti ve onu kollarından sıkıca tutup yukarı çekti. Phoebe dehşet verici bir an Trevillion'un onu odanın bir köşesine fırlatıp büyük bir hışımla kapıdan çıkmasından korktu.

Fakat genç adam onun yerine Phoebe'yle birlikte, yol boyunca bir şeyler mırıldanarak yatağa doğru sendeledi ve onu yatağın üzerine attı.

"Phoebe, Tanrım, Phoebe, bana ne yaptığının farkında mısın?" Genç kadının üzerine çıkıp bacaklarını ayırdı. "Lanet olsun, bunu nerden öğrendin? Hayır, dur, söyleme. Geceleri rahat uyuyabilmek istiyorum." Genç kadının eteklerini yukarı kaldırırken ne varsa çekip çekiştirdi ve beline kadar sıyırdı. "Sana direnebileceğimi nasıl düşündüğümü bilemiyorum. Bundan yara almadan çıkabileceğimi nasıl düşünebildim?"

Phoebe bir şey söylemek için ağzını açtı fakat Trevillion o anda aşağı kayarak kadınlığını başparmağıyla araladı ve hemen ardından ağzını tam oraya, kadınlığının merkezine yerleştirip yalamaya başladı.

Ah! Phoebe böyle bir hazzı hayatı boyunca hissetmemişti. Tenine yapılan bu olağanüstü işkence onu fazlasıyla hassaslaştırmıştı. Vücudu onun altında yay gibi gerindi, kalçası istemsizce hareket ediyordu. Trevillion avuçlarını karnına dayayarak tuttu onu.

Tutup küçük dil darbeleriyle yalarken az kalsın Phoebe'nin aklını başından alıyordu.

Genç kadına dili ve dudaklarıyla adeta tapınıyorken titreyen tenini yalamaya devam ediyordu. Bir hafta önce olsa Phoebe bunu düşünmekle bile utancından ölebilirdi.

Fakat şu anda kendini ona sunuyordu.

Nefes alışları kesik kesikti, ciğerlerindeki hava yetersiz gibiydi. Genç kadın sıkılı yumruklarını kendi saçlarının arasına götürdü. Genç adamın aynı anda hem durmasını hem de bedeni alevler içinde kalana kadar devam etmesini istiyordu.

Trevillion onu minik dil darbeleriyle yalarken başparmağını içine soktu.

Phoebe bir an yıldızları gördü. Vücudu yakıcı bir alev topuna döndüğü anda kör gözlerinin ardındaki parlak ışıklar, kıvılcımlar halinde etrafa saçılıyordu.

Trevillion doğrularak üzerine çıktı ve sertliğini onun yumuşaklığına daldırıp, bacaklarını tutup beline sarması için onu zorladığı anda genç kadın hâlâ nefes nefeseydi, vücuduysa titriyor ve sarsılıyordu.

“Phoebe,” diye homurdandı Trevillion genç kadının kulağına, içinde sertçe gidip gelirken.

“Phoebe. Aklımdan bir an bile çıkmıyorsun. Beni ayakta tutan sensin. Adeta senin esirinim. Sensiz...”

Genç kadının derinliklerindeydi, yay gibi gerinen iri bedeni Phoebe'nin üzerinde sarsılıyordu.

Phoebe onu omuzlarından yakalayıp kendine doğru çekti ve içinde hızla gidip gelerek sonunda boşalan Trevillion'un iniltisini hapsetti.

Trevillion sonunda hareketsiz kaldığında başını yatağın üzerine, genç kadının başının yanına koyarak fısıldamaya başladı. “Beni mahvettin. Sensiz bir daha nefes alabilir miyim, onu bile bilmiyorum. Sensiz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.”

“O zaman bensiz yaşama,” diye mırıldandı Phoebe sonsuz karanlığın içine. “Yaşama.”

Genç kadın, onun kadar kendisinin de kapana kısılmış olduğunu biliyordu.

James Trevillion’u seviyordu, bedenen ve tüm kalbiyle.

On Sekizinci Bölüm

Morveren ertesi sabah kalkmış. Bakışlarını, kız kardeşlerinin kendisini çağırdığı denizle Corineus arasında gezdirdikten sonra elini Corineus'a uzatmış. "Benimle gelecek misin, ölümlü?"

"Nasıl gelebilirim ki?" diye gülmüş Corineus. "Yeni kurduğum bir krallığım var benim," demiş.

Morveren'in gri gözleri, denizin mavi sularına yürümeden önce hüznülenmiş.

Sular bel seviyesine ulaştığında dönüp Corineus'a bakmış.

"Fikrini değiştirecek olursan, adımı seslenmem yeterli olur," deyip dalgaların arasına dalmış...

– Kelpie'den

Ertesi günün geç saatlerinde, Trevillion daha önce de defalarca yaptığı gibi Wakefield Dükü'nün odasında, onun önünde selam duruyordu. Tuhaf. Sanki Phoebe ile birlikte Cornwall'a hiç gitmemiş gibiydi.

Tabii onunla sevişmiş olmasının dışında. Ve onu sevmesi dışında. Phoebe için savaşmak uğruna elinden geleni yapacak olmasının dışında.

"Bana," diyordu Dük, elleri önündeki masada, ölümcül bir sesle konuşmaya başladığında, "kız kardeşimi buradan –*hem de benden*– kaçırıp saklarken, üstelik de yerini sadece o üstü

başı yırtık pırtık afacana bildirerek, aklınızdan neler geçtiğini söyler misiniz?”

“Onu koruduğumu düşünüyordum,” dedi Trevillion sabit bakışlarını karşısındaki adamın gözlerine dikerek.

“Ailesinden mi koruyordunuz? Benden mi?” Wakefield’in bakışları kaynayan suları buza dönüştürecek kadar soğuktu. “Oldukça küstahsınız, bayım.”

“Onu kaçıranlara bilgi veren onun *hizmetçisiydi*,” dedi Trevillion sesini sakın tutmak için büyük bir çaba sarf ederek. “Wakefield Malikânesi’nde onun gibi daha onlarca casus olabilirdi.”

Dük’ün arkasında duran Craven yana dönüp yüksek sesle boğazını temizledi.

Wakefield’in yüzünden sinirli bir ifade geçti. “En azından bu konuda haklıydın: malikânede bir casus daha vardı. Seyislerden biri Bay Frederick Winston’dan para aldığını itiraf etti. Bu ismi duyduğunuzu sanmıyorum.”

Trevillion başını iki yana salladı.

Wakefield omuzlarını silkti. “Kendisi Spoke Kontu’nun küçük oğludur ve etrafa da büyük miktarda borcu var. Onunla yüzleşir yüzleşmez itiraf etti. Belli ki Phoebe’yi çeyizi karşılığında evliliğe zorlayacakmış.” Dük’ün üstdudağı kıvrıldı. “Babası kükreyip tehditler savursa da o şu anda Newgate’te ortalığın yatışmasını beklemekle meşgulumuş. Winston’a iki seçenek sundum: ya ülkeyi terk edecek ya da asılacak. Yakında sadece sırtını göreceğimizden eminim.” Her iki avucunu da masanın üzerine koydu. “Ama tabii bu sizi mazur göstermeye yetmez.”

“Göstermez mi?” diye sordu Trevillion kaşını kaldırarak. “Londra’da kalmış olsaydı, Leydi Phoebe’nin yeniden kaçırılması an meselesiydi. Ben onu korudum...”

“İtibarını yerle bir ederek!” diye kükredi Wakefield, yumruğunu masaya sertçe vurarak. “Aklından ne geçiyordu be adam? Şehrin yarısı kız kardeşimin dedikodusunu yapıyor.”

“Ben Phoebe’nin *hayatının*, itibarından daha önemli olduğunu düşünmüştüm,” diye çıkıştı Trevillion. Bunu söyler söylemez de büyük bir hata yaptığının farkına vardı.

“*Phoebe* mi?” diye sordu Wakefield gözlerini kısarak. “Ne cüretle...”

“Cüret ediyorum çünkü onu güvenli bir yere götüren *benim*,” dedi Trevillion sesini yükselterek. “Onu bütün tehlike geçene kadar güvende *tutan* benim...”

Wakefield ayağa kalktı. Bu kez Craven’ın imalı öksürüğünü duymazdan gelmişti. “Çekilebilirsin.”

“Hayır, çekilmeyeceğim,” dedi Trevillion sıkılı dişlerinin arasından. “Phoebe’yle aramızda bir anlaşma var. Onu yarın ziyaret edeceğim ve...”

“Sen kahrolası bir servet avcısından başka bir şey değilsin,” dedi Wakefield böğürerek. “Ben de senin gözümün önünden defolup gitmeni istiyorum.”

Lanet olsun.

“Bir daha sakın,” diyerek söze girdi Trevillion zorlukla konuşarak, “kız kardeşinize dil uzatma cüretinde bulunmayın. Phoebe’yi olduğu kadın için seviyorum, parası için değil. Ve olur da onu reddetmeye karar verirsiniz, ona bakabileceğimden emin olabilirsiniz.”

“Çık dışarı. Kız kardeşimi reddetmek gibi bir niyetim yok ve *sen* de onu bir daha asla görmeyeceksin.”

“Söyler misiniz, Wakefield,” dedi Trevillion sakince, “gerçekte endişelendiğiniz konu kız kardeşiniz mi yoksa kendi itibarınız mı? Phoebe ben olduğum için bugün güvende. Birkaç gevşek dile karşılık bunun değeri sizin için nedir?”

Wakefield ona gözlerini dikti.

Trevillion başını eğdi. “Bir keresinde bana sadece değerli bir şey olarak görölmek istemediğini söylemişti. Bunun üzerine biraz düşünmek isteyebilirsiniz.”

Arkasını dönüp topallayarak koridora çıktı.

Phoebe daha önce odasına gönderilmişti, sözüm ona dinlenmesi ve kendini toparlaması için ama Trevillion şimdi Wakefield’ın onu kilit altında tutmak gibi bir niyeti olup olmadığını merak ediyordu. Dük’ü hiç böylesine zorba biri olarak görmemişti ama aristokratlar arasında çok daha kötüsü olduğunu da duymuştu.

Malikânenin ön kapısına yöneldiğinde koridorun ilerisindeki misafir odalarından birinin kapısının önünde duran Düşes’i gördü. “Ekselansları.”

“Bay Trevillion.” Düşes’in gri gözlerinde endişe vardı. “Bağrışmalarınızı duydum.”

“Evet, Ekselansları, kocanız benim Leydi Phoebe’yi güvende tutma yöntemlerini tasvip etmediğini açıkça belli etti.”

Genç kadın dudaklarını sıktı. “Onun için çok endişelendi.”

Trevillion başını eğdi. “Kocanız beni kovup bir daha buraya gelmememi emretti zaten.”

“Ah, aptal,” dedi Artemis. Evin uşağı Panders bunun üzerine nefesini tuttu. Genç kadın Panders’a kısa bir bakış attı. “Benim gibi düşünmediğini söyleme sakın.”

Uşak gözlerini kırptı. “Bunu söyleyemem, Ekselansları.”

Artemis burnundan soludu. “Hayır, tabii ki söyleyemezsin. Hiçbiriniz söyleyemez ama ben söyleyebilirim. Phoebe sizin yanınızda hayat buluyor, Bay Trevillion. Ben bunu görebiliyorum ve başka herkes de görüyor, o inatçı kocam bile. Bunu sakın unutmayın, Yüzbaşı. Lütfen.”

Trevillion başını eğdi. “Teşekkür ederim, Ekselansları.”

Genç adam arkasını dönerek ana kapıya yöneldi.

Hiç değilse Düşes'in desteğine sahipti. Bu önemliydi, yine de Wakefield'in onayını alamadığı sürece Phoebe'yi sonsuza dek kaybedebileceğini biliyordu.

Phoebe o gece yatak odasında oturmuş, elleri kucağında düşünüyordu.

Hayatını.

Trevillion'u.

Hayatının Trevillion olmadan nasıl olabileceğini düşünüyordu.

Aşağıdan yükselen bağrıışmaları ve banyo yapabilmesi için daha önce su getiren hizmetçilerin fısıldaşmalarını da duymuştu. Ne yazık ki şaşırmamıştı. Trevillion inatçı ve cesurdu ama Maximus'u hayatı boyunca tanımış biri olarak onu derinden sevmesine rağmen, Phoebe'nin onunla ilgili boş hayalleri yoktu.

Hiç kimsenin kendisine kur yapmasını hoş karşılamayacaktı, hele aristokrat zümreye mensup olmayan eski bir süvarinin kur yapmasını asla.

Maximus belli ki hiçbir zaman durup Phoebe'nin durumunu düşünmemişti. Mantıklı düşündüğünde, mevkii ve yaş gibi kriterlerin Phoebe için bir geçerliliği yoktu. Bir insanın nasıl görüldüğünü göremiyordu. İlk bakışta bir insanın ne giydiğini ya da duruşunu da göremezdi. Evet, kendisi ipek kumaşlar giyip mücevher takıyordu ama yün ve pamuklu kumaşlar da en az onlar kadar rahatken –hatta çoğu zaman çok daha rahatken– bunun ne önemi vardı ki? Özünde Phoebe yaşlıtlarından farklıydı.

O zaman neden evlenmek için yaşlıtlarının seçtiklerinden farklı bir erkeği seçemesindi?

O anda kapının çalındığını duydu.

“Evet?” diye seslendi.

Kapının açılmasıyla Maximus'un o çok tanıdık emin adımlarının yalnızlığını bölüşünü duydu. “Phoebe, seni korumaları için işe alabileceğim bir sürü beyefendinin ismi bende mevcut.

Şey... önerilene göre, senin yardımınla birini seçmem daha iyi olurmuş.”

Phoebe kaşlarını çatı. “Koruma mı? Ama sen tehlikenin artık ortadan kalktığını söylememiş miydin?”

“O kişiyle ilgili tehlike ortadan kalktı, evet,” diye yanıtladı Maximus sesinde belli belirsiz bir sabırsızlıkla. “Ama her zaman yeni birinin ortaya çıkma ihtimali var. Ve tabii ki bir de birtakım gündelik tehlikeler var; ayaktakımından, kalabalıklardan ve benzeri durumlardan doğabilecek tehlikeler.”

Phoebe aklına gelen düşünceyle başını eğdi. Ağabeyi istediğini yaptıracak olursa, sözde kendi iyiliği için yıllar boyunca ellerini kelepçeleyp nereye giderse gitsin peşine yüzü olmayan birini takmak isteyecekti.

Kendi güvenliği için.

İşte o an Phoebe’nin içinde bir şey koptu.

Maximus –tamamen tek başına– bir kez daha kendisi için neyin iyi olduğuna karar vermişti ve Phoebe bundan gerçek anlamda bıkmıştı artık.

“Hayır.”

“Şimdi şu birincisi...” Maximus, Phoebe’nin bu sözü üzerine sustu. “Anlayamadım?”

“Hayır, dedim,” diye tekrarladı Phoebe oldukça kibar bir sesle.

“Phoebe,” diye söze girdi Maximus her zamanki ciddi dük sesiyle. Bu hayatı boyunca genç kızın duyup itaat ettiği sestti.

Ama bu gece itaat etmeyecekti.

“Hayır,” dedi Phoebe bu kez daha az nazik bir biçimde. “Hayır, sana kendi hapishane gardiyanımı seçmene yardım etmeyeceğim. Hayır, aslına bakarsan koruma diye bir şey söz konusu da olmayacak. Hayır, peşimden birilerinin gelmesine ve nereye gidip nereye gidemeyeceğimin söylenmesine razı ol-

mayacağım. Hayır, ne yapıp yapmayacağımı söylemene izin vermeyeceğim.”

Phoebe nefes nefese kalmıştı ama ağabeyine aklındakileri söylemekle kendini özgürleşmiş hissediyordu.

“Phoebe!”

“Ve,” diye devam etti Phoebe, “belki de dűşebilirim, seni uyarıyorum, dűşebilirim ama yeniden ayağa kalkarım çünkü bunu yapabilirim. Dans edeceğim, konuşmamam gereken adamlarla ve kadınlarla konuşacağım, skandallar ve tiyatro hakkında sohbet edeceğimiz toplantılara katılacağım, en kalabalık caddelerde alışveriş yapıp itilip kakılacağım, canım isterse bira içeceğim ve hoşuma gidecek.”

Hafifçe sendeleyerek olsa da tek başına ayağa kalktı. “Beni engelleyen řey körlüğüm değil, körlüğüm yüzünden hayatımı yaşayamayacağımı söyleyen herkestir. Sendeleyecek olursam, bir şeylere çarpıp dűřersem ve kendimi yaralarsam bunun sebebi, yapabiliyor olmam ve istediğim içindir, Maximus. Çünkü özgürlüğüm olmaksızın ben renksiz ve zincire vurulmuş bir varlıktan başka bir řey değilim ve ben artık öyle bir kadın olmak istemiyorum. Olmayacağım, Maximus.”

Phoebe kapıya doğru ilerlerken elini tanıdık koltuklara ve masalara değdirdiğinde odanın içinde sessizlik hâkimdi. Belki de ağabeyini felce uğratmıştı.

Kapıya ulaştığında sert bir şekilde açtı. “Ve bir şey daha: Yüzbaşı James Trevillion ile evlenmeye niyetliyim, rızan olsun ya da olmasın. Onu seviyorum ve o da beni seviyor. Sana planlarımı nezaket icabı bildiriyorum ki kendini bu fikre alıştırabilesin.”

Ve Wakefield Dükü belki de hayatında ilk kez son sözü söyleyemeden bir odadan çıkmak zorunda kalıyordu.

O gece Trevillion kiralık odasında oturmuş, Phoebe'ye duyduğu özlemle balık çorbasından oluşan akşam yemeğini keyifsizce kaşıklarken kapı çalındı.

Dikkatle başını kaldırıp gözlerini kıstı. On iki senedir Londra'da yaşamasına rağmen, pek kimseyi tanıdığı söylenemezdi. Phoebe'nin bu saatte yatağında yatmış, uyuyor olması gerekiyordu. Wakefield'ın yakında daha fazla tehdit savuracağından şüphesi yoktu ama bunun için henüz biraz erkendi. Adamın yanından ayrılalı daha birkaç saat olmuştu.

Trevillion eline tabancasını alarak yerinden kalktı.

Kapıyı araladığında eşikte Wakefield Dükü'nü görüp şaşırdı. Bir an adama bakakaldı.

"İçeri gelebilir miyim?" diye sordu Dük kaşlarını kaldırarak. Trevillion ona sessizce içeri girmesi için işaret etti.

Wakefield etrafı meraklı gözlerle süzdükten sonra izin istemeden yatağın üzerine oturdu.

Trevillion ona bir şeyler ikram etmeyi düşündü ancak soğuyan çorba ve tadı pek de güzel olmayan şarap dışında adama sunabileceği bir şey yoktu.

"Gelmemin nedeni," diye söze başladı Dük her zamanki mağrur sesiyle fakat sonra sustu.

Kaşlarını kaldırma sırası Trevillion'daydı. "Ekselansları?"
"Maximus."

Trevillion başını kaldırdı. "Anlayamadım?"

"Adım Maximus," dedi Maximus bitkin bir sesle. Başındaki üçgen şapkayı çıkarıp yatağın üzerine bıraktı. "Sizinki de James, değil mi?"

Trevillion gözlerini kırptırdı. "Hiç kimse bana öyle hitap etmiyor." Bu bir yalandı. Ailesi ve Phoebe ona tam da böyle hitap ediyordu.

Maximus'un dudağının kenarı kıvrıldı. "O zaman Trevillion olsun." İçini çekti. "Bana bu gece güzel bir ders verdi."

Sorusuna cevap beklemediği belliydi, bu yüzden Trevillion bir şey söylemeden oturdu.

“Hem de sesini bir an bile yükseltmeden,” diye devam etti Maximus düşünceli bir halde. “Ve bana haklarıyla ilgili uzun bir nutuk attı.” Bakışı kısa bir an Trevillion’a kaydı. “Seninle evleneceğini söyledi.”

Trevillion başını evet anlamında söyledi. “Evet, evlenecek, Ekselansları. Umarım bu sizin rızanızla olur.”

“Maximus,” dedi Dük dalgın bir biçimde. “Aslında benim rızamı istediğinden pek emin değilim ama yine de vermek için geldim buraya.”

Trevillion’un kaşları kalktı. Phoebe ağabeyine tam olarak ne demişti acaba? Tam ağzını açmış bu soruyu soracaktı ki kapı aniden ve hızla açıldı.

Trevillion, Wakefield Malikânesi’nden tanıdığı iki uşağı görünce ayağa fırladı.

“Ekselansları,” dedi Hathaway büyük bir telaşla. “Leydi Phoebe kaçırıldı!”

On Dokuzuncu Bölüm

Artık bu yeni ülkenin kralı olan Corineus ülkesini bilgelikle ve iyilikle yönetirken halkı zamanla zenginleşmiş. Başka hükümdarlar ona evlenmek için kızlarını vermek istese de Corineus hiçbirini kabul etmemiş. Yıllar geçtikçe Kral Corineus'un simsiyah sakalı bembeyaz olmuş.

Ve bazı gece yarılarında rüyasında sahile vuran dalgaları ve o güzel çekik yeşil gözleri görürmüş...

– Kelpie'den

Phoebe bir arabanın içinde bir sürü garip adamın arasında otururken buna artık alışmış olması gerektiğini düşündü. Tek yapmak istediği Hero'yu ziyaret edip Maximus'la yaşadığı sorunlar hakkında konuşmaktı ve nasıl olduysa onu tam da Wakefield Malikânesi'nin önünde yakalayıp götürmüşlerdi.

Şimdi bir kez daha Londra'nın korkunç mahallelerinden birine götürülüyordu. En azından bu kez iki şey farklıydı. Birincisi, başına çuval geçirmeye gerek görmemişlerdi ve Phoebe bunun için minnettardı. İkincisi de Bay MacLeish'in arabada yanında olmasıydı.

İkincisi için daha az minnettardı, bunun nedeni de Bay MacLeish'in kendisiyle evlenmek gibi bir hisse kapılmış olmasıydı.

"Lütfen, Leydi Phoebe," dedi genç adam o sırada. "Bu gerçekten de en iyi çözüm. Hayatımın geri kalanını bunu size

telafi etmeye adayacağım. Durum şu ki, *ona* karşı gelmemiz gerçekten imkânsız. Ne kadar güçlü olduğunu tahayyül bile edemezsiniz.”

Phoebe parmaklarını Bay MacLeish’in parmaklarının arasından çekip aldı. “Pekâlâ, anlayacağım dilde açıklamadığınız takdirde tabii ki anlayamam. Korktuğunuz bu adam kim? Bu adamlar size de silah doğrultuyorlar mı Bay MacLeish?”

Onu kaçıranlardan biri kahkahayı basıverdi.

“Bir bakıma, evet,” diye karşılık verdi Bay MacLeish alınmış bir tavırla. “Ben de sizin gibi bir kurbanım.”

“Size inanmazsam beni affedin lütfen, bayım,” diye çıkıştı Phoebe. “Tam olarak kim sizi benimle evlenmeye zorluyor ve Tanrı aşkına, *neden?*”

“Size iyi bakacağım,” diye yanıtladı MacLeish, genç kadının sorularını cevaplamaktan özellikle kaçınarak. “Hiçbir şeyin eksikliğini çekmeyeceğinizden emin olabilirsiniz.”

“Kendi kararlarımı kendim almak isterim,” diye mırıldandı Phoebe araba aniden sarsılarak durduğu sırada.

Phoebe kısacık bir an kaçmayı düşündü ama bunun zor olması dışında, genç kadın kendisini zorla tutan adamları da düşündü. Wakefield Malikânesi’nin önünde onu yakaladıklarında silahlarını ateşlemişlerdi. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama Hathaway ya da Panders’ın yaralanmamış olması için dua etmişti.

“İnme zamanı, Leydi,” dedi onu kaçıranlardan biri. “Ve sakın gürültü yapayım demeyin.”

Genç kadın, adamın MacLeish’i uyarmadığını fark etti.

Onu ilk kaçırdıklarında götürdükleri yerden farklı bir yerde olmalıydılar. Phoebe başını kaldırıp havayı kokladı. Adamlar onu, bir mahzen olduğunu tahmin ettiği yere sokmadan önce burnuna çürümüş sebzeyle içki kokusu gelmişti.

“Ah, geldiniz demek,” dedi o anda kültürlü bir ses ağır ağır. Phoebe bu sesi tanımasa da adamın üzerinden yayılan kokuyu tanıdı: kehribar ve yasemin, son derece egzotik ve ender.

Bu kokunun tam aynısını en son duyduğu yer Eve Dinwoody’nin evinin önüydü.

“Bu senin suçun değil,” dedi Jean-Marie, Eve’e, birlikte arabayla Londra sokaklarından geçtikleri sırada. “Onun üzerinde herhangi bir kontrolün yok.”

“Beni kullandı, Jean-Marie,” diye karşılık verdi Eve, sokakları endişeli gözlerle izlerken. “Yine ve yeniden kullandı beni. Bana yalan söyledi, bu akıl almaz plandan vazgeçtiğini söylemişti, ben de ona kandım. Ben bir aptalım ve bu konuda bir şey yapmazsam, bu da benim suçum olacak. Burası! Burası işte.”

Araba, Eve bu kelimeleri söyler söylemez durunca genç kadın beklenmedik bir aceleyle indi.

Jean-Marie onun önünden yürüyerek pansiyonun kapısını vurmak için yumruğunu kaldırmıştı ki durdu ve omzunun üzerinden Eve’e bakıp kapıyı itti. Kilitli olmayan kapı hızla açıldı.

Eve onun yanından aceleyle geçerken içeriden yükselen erkek seslerini duydu ve merdivenleri buldu. Basamaklardan koşarak çıkarken Jean-Marie de hemen arkasındaydı.

“Lanet olsun, bana onun artık güvende olduğunu söylememiş miydiniz? Onu kaçıran kişinin Newgate’de olduğunu?”

Eve birinci kata ulaştığında bu sesin Phoebe’nin korumasına ait olduğunu anladı. Adam Wakefield Dük’ünün karşısında duruyordu. Eve bu manzarayı görünce aniden durdu. Aslında buraya korumasını görmeye gelmişti çünkü onun, ilk kaçırılışında Phoebe’yi kurtardığını biliyordu. Ancak Dük’ün de burada olacağını tahmin edememişti.

Wakefield döndü, baştan aşağı emredici bir duruşu vardı. “Siz kimsiniz?”

“Bayan Dinwoody.” Yüzbaşı Trevillion, Dük’ün önüne geçti. “Buraya neden geldiniz?”

“Çünkü,” dedi Eve sertçe, “bunu yapmasına izin veremem, bir daha olmaz. O, Leydi Phoebe’yi kaçırdı ve ben bu suça ortak olamam. Lütfen bana inanın, yapacaklarını bilseydim sizi en başından uarmaya çalışırdım.”

“Kim?” diye sordu Wakefield ve Trevillion bir ağzıdan.

“Montgomery Dükü, Valentine Napier.” Eve çenesini kaldırarak ve gözlerini kaçırmadan baktı onlara, Val’e ihanet ederken sadece dudakları titriyordu. “Ağabeyim.”

Trevillion karanlık sokaklarda atını dörtnala koştururken vücuduyla atın üzerine eğilerek güçlü hayvanın daha da hızlı koşmasını sağlamaya çalışıyordu. Maximus arkasında bir yerlerdeydi. Trevillion haberi vermek için gelen uşakların getirdiği atlardan birini almıştı.

Şimdi ikisi de cehennemin atlıları gibi Londra sokaklarında ilerleyerek çok geç olmadan çaresizce Phoebe’ye ulaşmaya çalışıyorlardı.

Trevillion’un tek düşünebildiği Bayan Dinwoody’nin anlatıktıydı: bütün kaçırma girişimlerinin arkasındaki kişinin Montgomery Dükü olduğunu. Phoebe’yi evlendirmek istediğini; kendiyile değil, elinde onunla ilgili koz tuttuğu Malcolm MacLeish’le. Montgomery’nin, aslında konuyla yakından uzaktan ilgisi olmadığı halde kaçırma suçlarını itiraf eden ve Wakefield’in tutuklattığı adama şantaj yaptığını.

Eve Dinwoody’nin, ağabeyinin neden böyle bir amaç güttüğünü veya hedef olarak neden Phoebe’yi seçtiğini bilmediğini.

Montgomery'nin cinnetine ve MacLeish'in korkaklığına lanet okudu Trevillion. Phoebe'yi kullanmış olmaları göğsünün öfkeyle sıkışmasına neden oluyordu.

Öne eğilerek altındaki kısırağın gövdesini sıkıca kavradı ve onu sokak arasına bırakılmış varillerin üzerinden atlattı.

Peşinden gelen Maximus bağırdı fakat Trevillion arkasını dönüp bakmadı. Phoebe olabilecek en kötü yerde –kötülüğün yuvası St. Giles'ta– rehin tutuluyordu.

Montgomery'yi bulduğunda, düğ olsun ya da olmasın, boyununu kıracaktı.

Trevillion hafifçe yana eğilerek atını St. Giles denilen o tavşan yuvasına çıkan sokaklara yönlendirdi. Süvariye bu sokaklarda yıllarca devriye gezen biri olarak buraları avucunun içi gibi biliyordu.

Bayan Dinwoody onlara bir adres vermişti; Montgomery'nin bir zamanlar iş yaptığı bir yerin adresini. Ağabeyinin Phoebe'yi oraya götürmüş olabileceğini düşünüyordu fakat emin değildi genç kadın.

Eğer yanılıyorsa...

Sokağın köşesinden dönmesiyle arabayı gördü. St. Giles için fazlasıyla gösterişliydi. Arabanın yanına ulaştığı sırada, yanındaki tuğla evden bir adam çıktı. Adam at nallarının sesini duyunca başını kaldırdı ve elindeki tabancayı kafasına doğrultmuş Trevillion'u görünce donakaldı.

"Leydi Phoebe nerede?" diye hırladı Trevillion.

Adam hızla içeri kaçtı.

Lanet olsun, korunan bir kapıya saldırmak intihardan farksızdı.

Trevillion eyerden kayarak indi. İki elinde de birer tabanca vardı.

Tuğla eve doğru iki adım atarak kapının yanında durdu. "Kapıyı açın!"

Duyulan patlama sesiyle parçalanana ahşap kapının parçaları etrafa saçıldı.

Trevillion kapıdan geçerken yıkıntıları kenara itti. Lanet olası bacağındaki keskin ağrıyı duymazdan gelmeye çalışıyordu. İçerisi karanlıktı fakat elinde tabancasıyla dönen adamı fark etti. Trevillion adamı göğsünden vurup yere yıktı.

“Ateş etmeyin!” diye duyuldu içerideki karanlıktan gelen bir ses.

O anda Maximus içeri daldı ve kocaman yumruklarını adamın yüzüne indirerek onu bir lobut gibi devirdi.

Trevillion bir masanın yanında saklanan MacLeish'i görünce tabancasının kabzasını ani bir darbeyle genç adamın yüzüne indirdi. Mimarın burnu kan içinde kalmıştı. “Leydi Phoebe nerede?”

MacLeish herhangi bir şey söyleyemedi ama gözlerini devirerek odanın diğer köşesini işaret etti. Trevillion baktı ve başka bir odaya açılan kapıyı gördü.

Kapıya doğru yürüdü ve omzuyla sertçe yüklendi.

Kapı açıldı fakat oda boştu.

Birisi yanından hızla kaçmaya çalıştı.

Trevillion adamı saçından –açık ve parlak sarı saçından– yakalayıp çekti. Sonra da dolu silahını Montgomery Dükü'nün alınına dayadı. “O nerede?”

“Teslim!” diye bağırdı Montgomery ellerini kaldırarak. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Teslim oluyorum.”

“Leydi Phoebe nerede, diye sordum.”

“Bilmiyorum!”

“Yalancı,” dedi Maximus alev saçan gözlerle. “Kız kardeşimi kaçırdınız.”

Montgomery'nin gözleri kısıldı. Sonra bakışları aniden buz kesti. “Evet, kız kardeşinizi kaçırdım. Bana yaptığınız yanlışla karşılık son derece adil bir intikam yöntemi, bana kalırsa.”

Maximus gözlerini kırpıstırdı. “Ne yanlış? Size hiçbir şey yapmadım ben.”

“St. Giles’taki içki imalathanelerini kapattırdınız. Burası,” Montgomery ellerini sallayarak binayı işaret etti, “bir zamanlar büyük kâr sağlayan bir işletmeydi. Şimdiyse sadece bir tuğla yığını. Siz benden bunu aldınız, bu yüzden ben de size ait bir şeyi –birini– aldım.” Ağzında sivri dişleri olan sarışın bir melek gibi gülümsedi. “Bana yapılan bir saygısızlığı asla unutmamak ve bana saygısızlık yapanlardan intikamımı almadan hayatıma devam etmemek gibi bir kuralım vardır.”

“Sen delisin,” dedi Maximus dudağını bükerek.

Montgomery başını eğdi. Mavi gözleri fenerin ışığında soğuk soğuk parlıyordu. “Bir adamın var oluş nedeni başka bir adamın deliliğidir.”

Trevillion tabancasının namlusunu Montgomery’nin alnına bastırdı. “Aya bakıp havlasan bile umurumda değil. Bana hemen Leydi Phoebe’nin nerede olduğunu söyle yoksa beynini dağıtırım.”

Montgomery ağzını açtığı anda bir köşeye sinmiş MacLeish’in öksürüğü duyuldu. “Şu İrlandalı.”

Herkes dönüp ona baktı.

“Ne?” diye sordu Montgomery.

“Yandaşlarınızdan biri,” dedi MacLeish bu kez. Burnundan oluk oluk akan kanı boyunbağıyla durdurmaya çalışsa da pek başarılı olamıyordu. “O adam kayıp. Bu ikisi geldiklerinde, Leydi Phoebe’yi tuttuğumuz odaya girdiğini gördüm.”

Maximus bir küfür savurarak yerden bir mum kaptı ve odayı aydınlatmak için yukarı kaldırdı.

Işığın aydınlattığı arka duvarda bir delik görüldü. Önceden deliği kapatmaya yaradığı belli olan eski püskü bir dolap şimdi kenara çekilmişti.

Montgomery sessiz bir kahkaha attı ve Trevillion bir anlık dehşetle adamın gerçekten de aklını kaçırmış olduğunu düşündü.

Ama ondan sonra söylediği daha da korkunçtu.

“Adamlarımdan biri onu alıp götürmüş, buna inanabiliyor musunuz?”

Trevillion ona bir an bakakaldı. Yüreği buz kesmişti. Phoebe caninin biriyle St. Giles lağımında yalnızdı.

Tanrım. “Ne?”

“Ucuz personel çalıştırmanın bedeli,” dedi Montgomery. Bunun üzerine Maximus kendine hâkim olamayıp ağzına bir yumruk indirerek onu dümdüz yere devirdi.

Ama Trevillion umursamadı.

Phoebe, St. Giles sokaklarında bir suçluyla birlikteydi ve gözleri görmüyordu.

Ve gecenin karanlığı etrafı sarmıştı.

Yirminci Bölüm

Sonunda, Kral Corineus'un son nefesini vereceğini bildiği gün gelip çatmış. Bir koltuk getirilmesini ve dört güçlü adamın kendisini deniz kenarına taşımasını emrederek onu orada, bırakmalarını istemiş.

Yalnız kaldığında son bir kez denizin dalgalarına bakıp titrek bir sesle, "Morveren!" diye seslenmiş...

– Kelpie'den

"Ayaklarını kaldır ve yürü, yoksa seni saçından tutup sürüklerim," diye homurdandı Phoebe'yi alıp kaçan adam.

Phoebe ona tüm tehditlerine rağmen çaresizce karşı koymaya çalışıyordu. Onu haydutların sığınağından sürükleyerek çıkarmıştı ama bunun bir kurtuluş olduğu söylenemezdi.

Aslına bakılırsa adamın kendisine yapabileceklerinden fazlasıyla korkuyordu. İğrenç adam fazla iri yapılı değildi ama Phoebe'nin şimdiye kadar anlayabildiği kadarıyla güçlüydü. Elinin biriyle genç kadının bileğini sıkıca, hatta canını yakarcasına kavramış, onu bir sokak, cadde ya da benzeri bir yerde kabaca sürüklüyordu. Tam olarak nerede olduğunu bile bilmiyordu. Ayaklarının altındaki engebeli kaldırım taşlarını hissedebiliyordu –şu ana kadar iki kez düşmüştü– ve sokağın ortasından geçen kanalın kokusunu duyabiliyordu. Yakınlarından bir yerden gelen kahkaha seslerini ve arada bir yükselen

tartışmaları duyabiliyordu, hatta kendi ismine benzettiği bir haykırışı bile işitmmişti. Şu ana kadar, yardımına kimin veya neyin gelebileceğinden korktuğu için imdat çağrısında bulunmaktan kaçınmıştı.

Haydut ya kendi kendine ya da Phoebe'ye bir şeyler mırdanıyordu. "Senin gibi güzel bir parçayı elime geçirmişken birkaç kuruş para kazanmam işten değil. Fidyeye isteyebilirim. Duyduğum kadarıyla süslü püslü bir aileden geliyormuşsun."

"Ben Wakefield Dükü'nün kız kardeşiyim," dedi Phoebe anlaşılır biçimde. "Eğer beni bırakırsan sana bol miktarda para vereceğinden eminim."

Adamın aniden durmasıyla Phoebe ona çarptı. Bir an yaptığı teklifi kabul edeceğini sandı. Ama onun yerine adam genç kadını pis kokulu bedenine çekti. "Boş versene onu. Bugüne kadar hiçbir aristokrati altıma almamıştım."

İşte o anda Phoebe çığlık çığlığa bağırmasının zamanının çoktan gelip geçtiğini anladı.

Trevillion sığınaktan topallayarak St. Giles sokaklarına çıktı. Wakefield hemen arkasındaydı. Phoebe'den hiçbir iz yoktu. Hava kararmıştı ve burası St. Giles olduğu için ev ve dükkân sahiplerinin kapı girişlerine astıkları fenerler seyrekti.

Bastonunu kiralık odasında bırakmıştı, elinde sadece tek bir dolu tabanca vardı ve Phoebe'nin ne yöne götürüldüğüne dair en ufak bir fikri yoktu.

"Onu her yere götürmüş olabilir," dedi Wakefield, Trevillion'un düşüncelerine ses vererek.

Trevillion içinden yükselen panik duygusunu bastırmaya çalıştı. O bir askerdi. Şimdiye kadar sayısız umutsuz durumla karşı karşıya kalmış fakat her şeye rağmen galip gelmişti.

Her birini bugün yaşadığı durumun birer provasası olarak düşündü. “Siz şu sokağa bakın.” Trevillion sağı işaret etmişti. “Ben de şu tarafa gideceğim.”

Wakefield ondan emir almaktan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Trevillion’un gösterdiği sokağa doğru dönüp karanlığın içinde kayboldu.

Trevillion sola döndü. “Phoebe!”

Tanrım, onu kaçırın adam şimdiye kadar uzun bir mesafe kat etmiş olabilirdi.

“Phoebe!”

St. Giles’ın labirentinde gizlenmiş sokaklardan birinin kenarına atılmış ve onu duyacak ya da cevap veremeyecek halde olabilirdi.

“Phoebe!”

Ölmüş bile olabilirdi.

Çizmesi yerinden oynamış bir kaldırım taşına takılınca sendeleyerek dizlerinin üzerine düştü. Bacağına lanet okudu, Montgomery’ye lanet okudu ve onu Wakefield Malikânesi’nde tek başına bıraktığı için kendine de lanet okudu. Maximus’u defedip onu yanına almalıydı. Onunla hemen evlenmeliydi.

Bunu yapmış olsaydı, Phoebe şimdi yatağında, güvende ve sıcak kollarının arasında yatıyor olacaktı.

Trevillion elini kaldırım taşlarına dayayarak destek aldı ve ayağa kalktı. Bacağı yeniden kırılmış gibiydi.

O anda geceyi yaran yüksek, tiz ve dehşet dolu çılgılığı duydu. Phoebe’nin çılgılığıydı bu.

Trevillion koşmaya başladı. Duyduğu acıyı, hatta bacağını tümünden görmezden geldi. Phoebe için damarlarından akan korku ve dehşet, ilerlemesini sağlıyordu. Caddenin karşısına geçerek karanlığın içine dikkatle baktı.

Bir çılgılık daha duydu.

Trevillion köşeyi döndü.

İşte oradaydı, vahşinin birinin ellerinden kurtulmak için çılgınca mücadele ediyordu. Adam geriye doğru bir adım attı ve genç kadına vurmak için elini kaldırdı...

Trevillion o anda adamın elini yakaladı ve bir kırılma sesi duyuluncaya kadar sırtına çevirip büktü.

Haydut vahşi bir çığlık attı.

“Bırak onu, seni pislik,” diye homurdandı Trevillion adamın kulağına eğilerek.

Adamın sendeleyerek Trevillion’un üzerine yığılmasıyla Phoebe serbest kaldı.

Trevillion buna rağmen adamın başının arkasına bir darbe indirmeyi başarınca, haydut şuurunu kaybederek yere düştü.

“James?” diye seslendi Phoebe ellerini uzatarak ve korkudan solmuş bir yüzle. “James, burada mısınız?”

“Buradayım,” dedi Trevillion. Phoebe ona doğru atıldı.

Genç adam kollarını onun bedenine sararak genç kadını kalbine, ait olduğu yere yasladı. “İyi misin? Yaralandın mı?”

“Hayır.” Geri çekilerek elleriyle onun yüzünü kavradı. “Bana zarar vermek üzereydi ama sen tam zamanında imdadıma yetiştin.”

“Şükürler olsun,” dedi Trevillion onu öpüp elleriyle yanaklarını, saçını ve ensesini okşayarak. “Şükürler olsun.” Genç kadını yeniden kendine çekti ve yüzünü onun boynuna gömdü. “Seni sonsuza dek kaybettiğimi sandım, Phoebe.”

“Gördüğün gibi kaybetmedin,” diye fısıldadı genç kadın. “Buradayım işte. Sen beni kurtardın, James. Beni kurtardın.”

“Bundan sonra seni asla bırakmayacağım.” Başını kaldırdı. “Evlen benimle, Phoebe, lütfen. Kur yapmanın canı cehenneme. Ağabeyinin canı cehenneme. Daha fazla beklemenin de canı cehenneme. Ben... sen yanımda olmadan nefes alamıyorum

artık. Seni bu taşlaşmış kalbimle, ölesiye seviyorum. Karım ol ve bana gülmeyi öğret, sana bira içirmeme izin ver ve benimle at üstünde Cornwall sahillerinde gez. Sonsuza dek aşkım ve karım olur musun?”

“Evet,” diye fısıldadı Phoebe. “Ah, James, evet.”

Son

Dalgaların bir anda yükselmesiyle suyun derinliklerinden denizkızı Morveren belirmiş. Ne garip! Yıllar geçmiş ve Kral Corineus artık ayakta durmakta zorlanan yaşlı bir adam olsa da, denizkızı hiç değişmemiş. Teni pürüzsüz ve parlak, yeşil gözleriyse zümrüt gibi parlıyormuş ve masalsı saçları bembeyaz dalgalar halinde beline dökülüymüş.

Kral Corineus onu görünce, kendisinin ne kadar gülünç görüldüğünü düşünmüş; genç bir kıızı çağıran yaşlı bir adam. Ancak geri çekilmeye niyetlendiğinde, Morveren ona seslenmiş. “Ne oldu, sevgilim? Bana bir kez daha mı sırtını döneceksin?” Bu sözleri duyan Kral Corineus sırtını gururla dikleştirmiş. “Benimle alay ediyorsun. Benim gibi beli bükük ve yıpranmış bir erkekle ne işin olabilir ki?” diye sormuş.

Morveren’in yüzünde tatlı ve nazik bir gülümseme belirmiş. “Korkarım bir kadının ne düşündüğüyle ilgili bilginiz pek yetersiz, Kralım. Benimle gelecek misin?” “Beni şu anki halimle kabul edecek misin?” diye sormuş Corineus acı bir sesle. “Gençliğimden ve yakışıklılığımдан eser kalmadı.” Morveren hiçbir şey söylemeden elini uzatmakla yetinmiş. Ve bir zamanlar bu teklifine gülmüş Corineus, bu kez onun elini minnetle tutmuş.

“Gel,” diye fısıldamış denizkızı. “Deniz gerçekten mucizevi bir yerdir. Burada zaman çok farklı akar.”

Morveren, köpüren dalgaların içinde ilerlerken Corineus’u elinden tutmuş ve sular yükseldikçe Kral değişime uğramaya başlamış. Bükülmüş beli doğrulmuş, yüzündeki derin çizgiler

kaybolmuş, buruşmuş teni de güçlü kaslarla dolmaya başlamış ve sakalı koyulaşarak kuzguni siyaha dönmüş.

Kral Corineus yeniden gençleşen bedenine bakmış ve şaşkınlıkla, "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sormuş. Morveren sadece omuzlarını silkmiş. "Bu sana denizin ve benim hediye. Şu anda denizden karaya çıkmaya karar versen bile, böyle genç kalacaksın. Benimle hâlâ denizdeki evime gelmek istiyor musun?"

Corineus ona bakarak gülümsemiş. "Hayatımda istediğim her şeye sahiptim. Bir krallık, zenginlik, saygı ve güç. Ama buna rağmen senin teklifini reddettiğimde içimde hiç gitmeyen, büyük bir eksiklik hissettim. Bana izin verirsen, senin kocan olmak ve sonsuza dek yanında kalmak istiyorum."

"O halde gel benimle," demiş Morveren, "ve sana eksikliğini hissettiğin tüm o şeyleri yaşatmama izin ver... bu da dahil olmak üzere." Denizkızı eliyle dalgaların arasında gülüp oynayan kuzguni siyah saçlı ve zümrüt yeşili gözlü çocuğu göstermiş. Corineus küçük çocuğun elini tutmuş ve üçü birlikte dalgaların arasına dalmışlar.

Sonra Corineus'a ne mi olmuş? Pekâlâ, bunu söyleyemem çünkü bugüne kadar hiçbir ölümünün denizden döndüğü görülmemiş. Fakat buna rağmen denizciler, çok uzakta, denizin altında, deniz kabuklarından, balina kemiklerinden ve incilerden inşa edilmiş bir krallığın varlığına dair bir hikâye anlatırlar. Bu hikâyeye göre Corineus bu krallığı, karısı denizkızı Morveren ve oğullarıyla birlikte uzun yıllar boyunca yönetmiş. Ve kim bilir? Belki bugün hâlâ yönetiyordur...

– Kelpie'den

İKİ HAFTA SONRA...

Eve Dinwoody yatağında oturmuş, böcekler hakkında bir kitap okuyordu. Aslında böceklere karşı pek ilgisi olduğu söylenmezdi fakat Val ona bu kitabı birkaç yıl önce vermişti ve şimdi okuduğunda geçmişe bir özlem duyduğunu fark etti.

Sayfayı çevirirken içini çekti. Bu kitap bir servet değerinde olmalıydı.

Yatağının kenarındaki mumların alevi titreyince Eve başını kaldırdı ve yatağının ayak ucunda duran Val'i gördü.

Kitabı yavaşça kapadı.

"İngiltere'den ayrılmak zorundayım," dedi Val, huysuz bir yüz ifadesiyle. Normalin iki katı büyüklüğündeki üstdudağı yukarı kıvrılmıştı.

Eve irkildi. Val'in yanaklarında rengi açılmaya başlamış morluklara ve şaşırtıcı derecede kararmış gözüne baktı. Wakefield Dükü kız kardeşinin kaçırılmasından gerçekten hoşnut kalmamıştı. "Bir lordun kız kardeşini kaçırdın, Val. Seni hapse bile attırabilir, hatta astırabilirdi. Wakefield'in sana ceza olarak verdiği bu gayri resmi sürgünle bile çok şanslısın."

Val kendini huysuz bir çocuk gibi yatağın üstüne atınca bütün yatak sarsıldı. "Beni astıramazdı, sonuçta ben de bir lordum. Bu doğru olmazdı."

"İnsan kaçırmak da doğru bir şey değil," dedi Eve içini çekerek. "Bunu neden yaptığını söyler misin bana, Val? Leydi Phoebe bugüne kadar karşılaştığım en nazik hanımlardan biri. Hayatını mahvetmek üzereydin."

"Peşinde olduğum o değildi ki," diye karşılık verdi Val elini dudağına götürerek. "Ağabeyiydi. Kız kardeşini bu kadar çok sevmesi benim suçum değil." Yüzünü ve başını geriye atıp Eve'e tersten baktı. Yüzünün şu anki durumundan dolayı son derece endişe verici bir görüntüsü vardı. "Ve *sen* de bunu neden yaptığımı gayet iyi biliyorsun. Yaptıklarının sonucunda öfkemi hissettirmeden hiç kimsenin yoluma çıkmasına izin veremem. Bu son derece basit bir kural. İnsanların buna uyması gerekir."

"Ama o, senin yoluna çıktığını bile bilmiyordu ki!" diye karşılık verdi Eve çileden çıkmış bir halde.

“Dediğim gibi, benim suçum değil,” dedi Val. Canı sıkılmış gibiydi. “Neyse, artık bütün mesele kapandı nasılsa.”

Eve onu dikkatle süzdü. “Wakefield Dükü ve kız kardeşiyle işin bitti mi yani?”

“Kız kardeşiyle bittiğinden emin olabilirsin,” diye kabul etti Val. “Şu eski süvariyle evlenmek için Cornwall’a gitti.” Elini salladı. “Cornwall’a hiçbir amaç uğruna gitmem ben.”

“Peki ya Dük?”

“Ah, onunla da işim bitti... en azından şimdilik.” Val içini çekerek çevik bir hareketle yataktan kalktı. Hareketleri, iki hafta önce sıkı bir dayak yemiş birine benzemiyordu. “Ama buraya gelmemin nedeni bu değil, sevgili kız kardeşim. Senden bir iyilik istemeye geldim.”

Eve anında dikkat kesildi. Ağabeyinin kendisinden istediği son iyilik, Leydi Phoebe’nin kaçırılmasıyla sonuçlanmıştı. “Neymiş o?”

“Bu kadar korkmana gerek yok, Eve, canım. Bu, çok basit bir şey. Hatta belki de zevk alacağın bir şey.” Val’in çekici gülümsemesi, son söylediğine bir katkı sağlamıyordu.

Val çekici olduğunda daha da tehlikeliydi.

“Söyle hadi, Val,” dedi Eve.

“Yaklaşık bir yıl kadar önce Harte’ın Eğlence Bahçesi’ne yatırım yapmışım. Ona göz kulak olmanı istiyorum.”

Eve gözlerini kırıştırdı. “Göz kulak mı olayım? Peki neden ben?”

“Sadece para işlerini kontrol edip, Harte’ın gereksiz harcamalar yapmadığından emin olacaksın. Defterleri tutmayı ve tüm o hesap işlerini sevdiğini sen de biliyorsun.”

Ne yazık ki bu doğrudu. Eve’in çocukluğundan bu yana rakamlara ve onların kurallarına karşı büyük bir ilgisi vardı. “Ama...”

“Ve bunu senden neden istediğime gelince, sen benim kız kardeşimsin ve bu dünyada güvendiğim tek kişisin,” dedi Val yatıştırıcı bir sesle. Eve anında yumuşamıştı. “Başka bir nedeni de adamlarımın bu özel yatırımımından haberdar olmasını istemiyor oluşum.”

“Neden? Yoksa yasadışı bir iş mi?”

“Ne kadar da şüphecisin!” diye karşılık verdi Val. “Bilmesem, bu huyu kimden aldığını çok merak ederdim doğrusu.”

“Val...”

Bir anda önünde biterek ellerini ellerinin içine aldı. Demek ki bu konu Val için gerçekten çok önemliydi.

Başka insanlara dokunduğu pek görülmemişti.

“Sana ihtiyacım var, Eve,” dedi Val, kız kardeşinin gözlerinin içine bakarak. “Bunu benim için yapabilir misin? Lütfen?”

Odasına geldiğinden bu yana ona karşı koyamayacağını biliyordu zaten.

“Evet.”

CORNWALL'DA...

“Bilemiyorum,” dedi Phoebe, bir leydiye hiç de yakışmayan bir biçimde kollarını yana açarak yatağın üzerine zıplarken. “Ağabeyimi babanla tanıştırmak iyi bir fikir miydi?”

“Neden böyle diyorsun, sevgili karıcığım?” diye sordu Trevillion.

Ah, ona o derin ve boğuk sesiyle *karıcığım* diye hitap etmesini ne kadar çok seviyordu! Henüz bu sabah evlendikleri için heyecanı da taptazeydi.

Şükürler olsun ki nihayet akşam olmuştu. Bütün gün kendi ve Trevillion'un ailesiyle yaptıkları kutlamalarla ve o heyecanla geçirdikten sonra bir hayli bitkin düşmüşlerdi. Cornwall'da, Trevillion'un ailesinin yaşadığı şehirde bulunan minicik, eski

bir kilisede evlenmeye karar vermişlerdi. Neredeyse bütün şehir sakinleri nikâha katılmıştı. Yerli halk için bir evliliğe şahit olmak zaten yeterince heyecan verici bir şeyken, bir Dük'le Düşes'in buraya gelmesi, bu olayı yüzyılda bir gerçekleşen bir şey haline getirmişti.

Bununla birlikte az önceki konuya geri döndü genç kadın.

“Düğün kahvaltısından sonra Maximus'un bir köşede babanla atlar hakkında sohbet edişine şahit oldum ve Maximus'un sesinden, yeni *planlar* yaptığı anlaşılıyordu,” dedi Phoebe onaylamayan bir sesle.

“Ne gibi planlar?” diye sordu Trevillion. Nasıl olduysa bu kısacık süre içinde kıyafetlerinin çoğunu çıkarmıştı. Genç kadının boynunu öpmeye başladığında göğsü çıplaktı.

Phoebe başını yukarı kaldırıp onun işini kolaylaştırmaya çalıştı. “Babandan at satın almak, at yetiştiriciliğine yatırım yapmak ve buna benzer şeyleri içeren türden planlar işte. Maximus sürekli yeni planlar peşindedir, bilirsin.”

“Biliyorum,” dedi kocası, gelinliğinin bağcıklarını çözmeye başladığı sırada. “Ama şu anda Maximus hakkında daha fazla konuşmak istediğimi sanmıyorum. Düğün gecesinde yapabileceğimiz başka şeyler olmalı.”

“Öyle mi dersin?” diye sordu Phoebe masum bir sesle. “Bence bozkırlara çıkıp bir yürüyüş yapabiliriz...”

“Phoebe...”

“Ya da deniz kenarında ata binebiliriz, hatta atların bakımını bile yapabiliriz...”

Trevillion'un dudakları üzerine kapanarak genç kadının önerilerini yarıda kesti. Fakat genç kadın şu anda bunu umursayacak durumda değildi.

Trevillion'un öpücüklerine bayılıyordu.

Trevillion dilini genç kadının ağzının içine yumuşacık bir biçimde keşfeder gibi nazıkçe kaydırđı ve eliyle çenesini hafifçe tutarak başını onun başının üzerine eğip öpüşünü derinleştirdi.

Phoebe nefesini tutarak dudaklarını iyice araladı ve dilini onun altdudağında gezdirmeye başladı.

Trevillion geri çekilince Phoebe onun nefes alışlarının hızlandığını fark etti. Vücudunu genç kadının üzerine yerleştirerek, “Mutlu musunuz, Bayan Trevillion?” diye sordu.

“Mutluyum,” diye cevap verdi genç kadın fısıltıyla.

“Altın yaldızlı bir sarayım ya da düzinelerce hizmetçim olmadığı halde mi?”

“Sen,” dedi genç kadın onun yüzünü ellerinin arasına alarak, “sevgi dolu bir babaya ve kız kardeşe, taparcasına sevdiğim bir yeğene ve tam da gerektiğı kadar hizmetçiye sahipsin. Altın yaldızlara gelince... benim için büyük israf olurdu, değil mi? Ben bozkırlara, okyanustan esen rüzgâra ve atlara sahip olmayı tercih ederim. Ve sana, Bay Trevillion. *Seninle* tek bir gün için bile dünyadaki bütün altın yaldızlı sarayları feda etmeye hazırım.”

Phoebe onun yutkunduğunu duydu, genç adam nemli yüzünü yüzüne yaklaştırdı. “Karım ve aşkım olmayı kabul ettiğın için o kadar şanslıyım ki, Phoebe. Bu yalnız ve renksiz hayatıma güneş doğdurdun sen.”

“Bundan sonra yalnızlık yok,” diye karşılık verdi Phoebe fısıldayarak.

Ve sonra onu öptü.

ONU KORUYABİLİRDİ...

Leydi Phoebe Batten güzel, hayat dolu bir kadındır ve güçlü bir dükün kardeşine yaraşır bir hayatın özlemini çekmektedir. Gözleri görmediğinden, ağabeyi yanında sürekli silahlı bir korumayla gezmesini istemiştir ve bu koruma Yüzbaşı Trevillion'dur...

HEM DE HER TEHLİKEDEN!

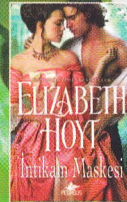
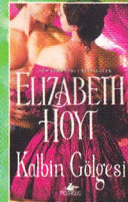
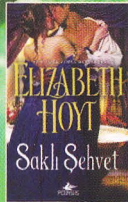
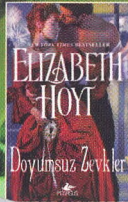
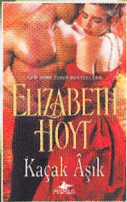
Yüzbaşı James Trevillion gururlu, ciddi bir adamdır ve Kral'ın hizmetindeyken bacağı sakatlanmıştır. Yine de çok iyi bir nişancı ve binicidir, dolayısıyla Leydi Phoebe'yi korumak onun için zor bir görev değildir... ta ki genç kadın kaçırılana kadar.

AMA TUTKUNUN ESİRİ OLACAKTI!

Bir entrika ağını ortaya çıkarmaya çalışan James, Phoebe'yi kurtarabilmek için hayatını riske atmalıdır. Daha önceleri onu gardiyanı gibi gören Phoebe ise o sert asker görüntüsünün ardında sevgi dolu, nazık bir adam olduğunu anlamaya başlamıştır ve hayalini bile kurmaktan çekindiği bir aşk, kapısını çalmak üzeredir.

"Hoyt takdire şayan bir kadın karakter yaratmış. Phoebe hayatını dolu dolu yaşamayı kafasına koymuş, capcanlı bir kadın. Saf duyguları büyüleyici. Hikâyeye göz kamaştırıcı, harikulade bir romantizm katıyor."

Publishers Weekly

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-996-7

